

ЛАВЪРЛ СПЕНСЪР ГОРЧИВО И СЛАДКО

Превод от английски: Евгения Камова, 1998

chitanka.info

Тази книга посвещавам на приятелите си от училище, които останаха приятели за цял живот: Доди Фред Мелсън, Керъл Джуд Камерон, Керъл Робинсън Шикун, Джудийн Питърсън Лонгбела, Нанси Торн Ребишке и Нанси Норгрин.

С обич и скъпи спомени от онези хубави времена.

Бърли.

Докато пишех тази книга, в мислите ми често бяха училищни приятели, с които отдавна съм изгубила връзка, но които останаха в спомените ми.

Лона Хес... Тимоти Бъргийн... Гейлорд Олсън... Шарон Наслънд... Сю Стейли... Ан Станглант...

Джени Джонсън... Кейт Питърс...

Къде отидохте?

1

В стаята имаше малък, хладилник, пълен с ябълков сок и разхладителни напитки, печка с два котлона, грамофон, наредени в кръг овехтели, но удобни столове и зацапана с тебешир зелена дъска, на която пишеше: „ГРУПА ТЪГА 2.00-3.00“.

Меги Стърн влезе пет минути по-рано, окачи си дъждобрана и си наля чаша гореща вода, в която сложи пликче чай.

Погледна надолу през прозореца. Сградите на Сиатъл се очертаваха смътно, а проливът Пуджет беше напълно скрит зад сивата завеса на дъжда.

Дъжд. Толкова много дъжд, а след него щеше да дойде зимата...

Тя въздъхна при мисълта, че ѝ предстои да посрещне всичко това сама, дръпна се от прозореца точно когато други две жени от групата влязоха.

— Здравей, Меги — едновременно казаха те още от вратата. Дайън, трийсет и шест годишна, съпругът на която бил починал от спукване на кръвоносен съд в мозъка, докато събирали миди с трите си деца на остров Хуитби, и Нелда, на шейсет и две години, мъжът на която бил паднал от покрив, който поправял, и вече никога не станал.

Меги не си представяше как би преживяла последната година без Дайън и Нелда.

— Здравейте — отговори тя с усмивка.

Пресичайки стаята, Дайън попита:

— Как мина срещата?

— Не питай — отговори с гримаса Меги.

— Все така лошо, а?

— Как да преодолееш чувството, че си омъжена, след като всъщност вече не си? — Това беше въпрос, на който всички се опитваха да си отговорят.

— Знам какво искаш да кажеш — намеси се Нелда. — Аз най-после отидох с Джордж на бинго, спомняте си, разказах ви за него —

мъжът от моята църква. През цялата нощ имах усещането, че съм изневерила на Лу. А само играхме бинго, представяте ли си?

Докато си съчувстваха взаимно, към тях се присъедини един мъж, слаб и оплешивял, в края на петдесетте, със старомодни панталони и раздърпан пуловер, който висете на кокалестата му фигура.

— Здравей, Клиф. — Те разшириха кръга си, за да го приобщят.

Клиф кимна. Беше най-новият член на групата. Жена му бе загинала при злополука — пресякла на червено, защото периферното ѝ зрение било увредено след операция на сънната артерия.

— Как ти мина седмицата? — попита го Меги.

— О... — въздъхна той и сви рамене, като не каза нищо повече.

Меги поразтри гърба му.

— Някои седмици са по-добри от други. Трябва време. — Неведнъж на нея самата бяха разтривали гърба в тази стая и тя знаеше лечебната сила на човешкото докосване.

— А какво става с теб? — обърна се Нелда към Меги. — Дъщеря ти тази седмица заминава в колеж, нали?

— Оле! — отговори Меги с фалшива веселост. — Остават още само два дни.

— И аз минах през това с три от моите. Ще се обадиш, ако ти стане тежко, нали? Ще излезем да погледаме малко мъжки стриптийз или нещо подобно.

Меги се засмя. Нелда щеше да отиде на стриптийз толкова, колкото би станала стриптийзборка.

— Вече дори няма да знам какво да правя със съблечен мъж.

Всички се разсмяха. Беше по-лесно да се присмеят на липсата на секс в живота си, отколкото да направят нещо.

Д-р Фелдщайн влезе. В едната си ръка носеше табло за залепване на фигури и букви, а в другата димящо кафе. Разговаряше с Клеър, която бе загубила шестнайсетгодишната си дъщеря при катастрофа с мотоциклет. Разменяйки поздравя, д-р Фелдщайн затвори вратата, отиде до любимия си стол и постави кафето на близката масичка.

— Изглежда, всички сме тук. Да започваме.

Заеха местата си, разговорът утихна.

Меги беше тази, която забеляза отсъствието. Оглеждайки се наоколо, запита:

— Няма ли да почакаме Тами? — Тами беше най-младата сред тях — само на двайсет години, неомъжена, бременна, изоставена от бащата на бебето и бореща се да преодолее неотдавнашната загуба и на двамата си родители. Тами беше любимката им, всеки я чувстваше като своя дъщеря.

Д-р Фелдщайн постави таблото си на пода и отговори:

— Тами днес няма да бъде с нас.

С лакти върху дървените облежала на стола д-р Фелдщайн склучи ръце на корема си.

— Тами е погълнала свръхдоза приспивателни преди два дни и все още е в интензивното отделение. Днес ще се занимаем с това.

Шокът ги блъсна с пълна сила и те млъкнаха потресени. Меги имаше чувството, че малка бомба експлодира в стомаха ѝ и взриви цялото ѝ тяло. Взираше се в доктора, в неговото продълговато интелигентно лице с гъста черна брада, малко прегърбен нос и пълни червени устни. Очите му проникваха във всеки един от групата, наблюдавайки реакцията му.

Най-после Меги наруши мълчанието и попита това, за което мислеха всички:

— Ще оживее ли?

— Още не знаем. Има тилонолово отравяне.

От канала долетя изсвирването на корабна сирена. Всички седяха, без да помръднат, сълзи пълнеха очите им.

Клеър скочи от мястото си и отиде до прозореца, удряйки перваза с двата си юмрука.

— По дяволите! Защо го е направила?

— Защо не е повикала някой от нас? — попита Меги. — Щяхме да ѝ помогнем.

Те се бяха борили с това и преди — с безпомощността, с гнева, че си безпомощен. В момента преживяваха едно и също, защото всяка несполука, изстрадвана от някой от тях, беше страдание за всички. Бяха си посветили време, бяха плакали заради другия, бяха си доверили всичките си болки и страхове. Дори само мисълта, че бяха постигнали всичко това и все пак чергата им се беше подпалила откъм гърба, беше равностилна на отстъпление.

Клиф стоеше неподвижен и тежко примигваше.

Дайън подсмърчаше, заровила чело във вдигнатите си колене.

Д-р Фелдщайн се пресегна зад стола си и смъкна от грамофона една кутия с хартиени салфетки, протегна се до масата в средата на кръга и я остави там.

— Добре, да започнем с основното — каза той твърдо. — Щом тя не се е обадила на никого от нас, значи е нямало никакъв начин да ѝ помогнем.

— Но тя е като всички нас — натърти Маргарет, разпервайки ръце. — Искам да кажа, ние всички тук се стремим към едно и също нещо, нали? И мислехме, че напредваме.

— А след като тя е могла да го направи, никой от вас не е застрахован, така ли? — попита д-р Фелдщайн, преди да отговори на собствения си въпрос. — Погрешно! Това е първото нещо, което искам да затвърдя в съзнанието ви. Тами е направила своя избор. Всеки от вас прави избор всеки ден и имате основания да ѝ се сърдите, че е постъпила така, но не и да виждате себе си на нейното място.

След като обсъдиха чувствата си, д-р Фелдщайн обяви:

— Днес ще направим едно упражнение, нещо, за което вярвам, че всеки от вас е готов. Ако не сте, просто го пропуснете, няма да има въпроси. Но съм уверен, че ще помогне на тези, които биха искали да преодолеят чувството на безпомощност, породено от опита на Тами за самоубийство.

Той се изправи и постави в средата на стаята един твърд дървен стол.

— Днес всеки ще се сбогува с човека или с нещото, което досега е било пречка да се почувства добре. Някой, който ни е изоставил, умирайки, или просто напускайки ни, или нещо, пред което не сме успели да се изправим. Може да е място, на което не сме могли да отидем, или някаква стара злоба, която дълго сме носили у себе си. Каквото и да е то, ще го сложим на стола и на глас ще се сбогуваме с него. И след като му кажем сбогом, този човек или това нещо ще знае, че отсега нататък ще се опитаме да бъдем по-щастливи. Разбирате ли ме? — Когато никой не отговори, д-р Фелдщайн каза: — Аз ще бъда пръв.

Застана пред празния стол, отвори широко уста и прокара длан по брадата си. Пое дълбоко въздух, погледна към пода, после към стола.

— Сега ще се сбогувам веднъж завинаги с моите цигари. Оставих ви преди две години, но все още посягам за вас към джобчето на ризата си, затова сега ви слагам на този стол и ви казвам: Сбогом „Доралс“. Ще бъда по-щастлив, като престана да се ядосвам, че съм приключил с пушенето. Отсега нататък всеки път, когато посегна към джобчето, вместо да проклинам наум, че е празно, мълчаливо ще благодаря за доброто, което съм си направил. — Той махна с ръка на стола: — Сбогом, „Доралс“!

Придвижи се назад и седна на мястото си.

Сълзите по лицата около него бяха пресъхнали. Всички бяха вгълбени.

— Клеър? — каза меко д-р Фелдщайн.

Клеър не помръдна. Никой не проговори. Накрая тя се изправи и застана пред стола.

От устата ѝ не излизаха никакви думи и д-р Фелдщайн попита:

— Кой е на стола, Клеър?

— Дъщеря ми Джесика — успя да продума.

— И какво би искала да кажеш на Джесика?

Клеър изтри ръце в бедрата си и преглътна. Всички чакаха. Най-сетне тя започна.

— Много ми липсваш, Джес, но отсега нататък няма да позволя това да ръководи живота ми. Остават ми още много, години и за да се почувстват щастливи баща ти и сестричката ти, трябва преди всичко аз да бъда щастлива. Първото нещо, което ще направя, когато се върна вкъщи, е да извадя дрехите ти от гардероба и да ги дам за благотворителност. Това ще бъде сбогуването, Джес. — Запъти се към мястото си, но отново се обърна. — О, и ще ти простя, че не си сложила каската, когато си се качила на мотоциклета в онзи ден, защото знам, че и това ще ми помогне да се чувствам по-добре. — Вдигна ръка. — Сбогом, Джес!

Меги чувстваше, че очите ѝ парят, и като през мъгла наблюдаваше как Клеър седна и на нейно място дойде Дайън.

— Човекът на стола е моят съпруг, Тим. — Дайън избърса очите си с хартиена салфетка. Отвори уста, затвори я и отпусна глава върху едната си ръка. — Толкова е трудно — прошепна.

— Може би предпочиташ да не е сега? — попита д-р Фелдщайн.

Дайън отново избърса очите си с упорита решителност.

— Не, искам да го направя. — Фиксира погледа си върху стола, мобилизира се и започна. — Наистина ти бях сърдита, Тим, защото умря. Искам да кажа, че винаги сме били заедно — откакто завършихме училище. Бях запланиувала да бъдем още петдесет години, знаеш ли? Това, което ще направя, за да се почувствам по-добре, е да взема децата и да отида на виличката ни в Хуитби този уикенд. Те все искат, а аз им отказвам, но сега ще го направя, защото, докато аз не съм добре, как биха могли те да са щастливи? Така че, сбогом, Тим. Чувствай се свободен.

Бързо се върна на мястото си.

Всички насядали наоколо избърсаха сълзите си.

— Клиф? — подкани го д-р Фелдщайн.

— Аз ще пропусна този път — прошепна Клиф, гледайки в скута си.

— Добре. Нелда?

— Отдавна казах сбогом на Карл. Отминете ме.

— Меги?

Меги бавно се изправи и се приближи към стола. На него седна Филип със своите десет фунта свръхтегло, които никога не успя да свали, след като навърши трийсет години, с пъстрите си очи и пясъчнорусата коса, която се нуждаеше от подстригване (както когато се качи на онзи самолет), и любимата си фланелка „Морски ястреби“, която все още не беше изпраля и от време на време сваляше от закачалката в гардероба и я миришеше. Чувстваше се ужасена от мисълта да отхвърли мъката си, ужасяваше се, че когато престане да я има, нищо друго няма да заеме мястото ѝ и тя, Меги, ще бъде неспособна на каквито и да е чувства. Сложи разтворената си длан върху дъбовата облегалка на стола и неуверено пое дъх.

— Е, Филип — започна. — Мина вече цяла година, така че е време. Струва ми се, че и аз като Дайън съм малко сърдита, защото се качи на този самолет по много глупава причина — един комарджийски гуляй, а комарджийството беше единственото нещо, което мразех. Не, това не е вярно. Мразех също и факта, че ти умря точно преди Кейт да завърши училище и вече щяхме да можем да пътуваме повече и да се радваме на свободата си. Но обещавам, че ще преодоля това и ще започна да пътувам сама. Скоро. Освен това ще престана да мисля за парите от застраховката като за кървави, за да мога да им се порадвам

поне малко, и ще се опитам някак да я карам с мама, защото мисля, че сега, след като Кейт заминава, тя ще ми е необходима повече. — Отстъпи назад и махна с ръка. — И така, сбогом, Филип. Обичах те.

След като Меги приключи, дълго седяха в мълчание. Накрая д-р Фелдщайн попита:

— Как се чувствате?

Мина известно време, преди да отговорят.

— Уморена — каза Дайън.

— По-добре — призна Клеър.

— Облекчена — сподели Меги.

За момент д-р Фелдщайн им даде възможност да свикнат с тези нови чувства, преди да се наведе напред и да заговори със своя дълбок плътен глас.

— Те вече принадлежат към миналото, тези предишни чувства, които дълго носихте у себе си и които ви пречеха да се почувствате по-добре. Помнете това. Мисля, че без тях ще станете по-щастливи, ще мислите по-здравословно.

Отпусна се назад в стола си.

— Въпреки всичко тази седмица няма да е лека за вас. Ще се тревожите за Тами и тази тревога ще премине в депресия. Ето защо искам да ви дам един съвет, когато това се случи. Потърсете стари приятели. Колкото по-стари, толкова по-добре. Хора, с които сте загубили контакт. Обадете им се, пишете им, опитайте се да се срещнете с тях.

— Искате да кажете приятели от училище? — попита Меги.

— Разбира се. Поговорете си за старите времена, посмейте се на смешните неща, които сте правили, когато сте били твърде млади, за да бъдете много разумни. Онези дни за повечето от нас са най-безгрижните в живота ни. Връщайки се назад, в миналото, ние можем да погледнем на настоящето си отстрани. Опитайте и ще видите как ще се почувствате. — Погледна часовника си. — Ще говорим за това на нашето следващо събиране, нали?

Стаята се изпълни с мекия шум от движенията — часът бе приключил. Присъстващите се протягаха или се опитваха да напъхат някъде намокрените от сълзи книжни салфетки.

Меги отиде до асансьора с Нелда. Чувстваше я по-близка от останалите, защото положението им беше сходно. Понякога Нелда

биваше припряна и разсеяна, но имаше златно сърце и никога неизменящо ѝ чувство за хумор.

— Ти поддържах ли връзки с толкова отдавнашни познати — попита Нелда.

— Не. Мина много време. А ти?

— Господи, момиче, та аз съм на шейсет и две. Дори не съм сигурна, че мога да открия някого.

— Имаш ли намерение да опиташ?

— Може би. Ще видя. — Постояха в преддверието да си облекат дъждобраните и Нелда я прегърна на сбогуване. — Помни какво ти казах. Когато дъщеря ти замине, само ми се обади.

— Добре. Обещавам.

Навън дъждът тежко барабанеше. Меги отвори чадъра и се запъти към колата си. Докато стигна, краката ѝ се намокриха, от дъждобрана ѝ започна да се стича вода и цялата измръзна. Запали мотора и остана една минута с ръце, притиснати между коленете, наблюдавайки как дъхът ѝ замъглява прозорците, преди вентилаторът да ги изсуши.

Беше особено изтощителен час. Толкова много неща, за които трябваше да мисли: Тами, сбогуването с Филип, как да изпълни обещанията, които даде, заминаването на Кейти — дори нямаше удобен момент да постави този въпрос, въпреки че той изпъкваше над всички други проблеми, заплашвайки да провали всяка стъпка на напредък, която бе направила през изтеклата година.

И времето не ѝ помагаше. Господи, така ѝ беше омръзнал дъждът.

Но Кейт си беше все още вкъщи и им предстояха две вечери заедно. Може би довечера ще приготи любимите ѝ спагети с кюфтенца, след това биха могли да запалят камината и да планират как ще посрещнат Деня на благодарността, когато дъщеря ѝ щеше да си дойде за ваканцията.

Меги включи чистачките и потегли през моста на Монтлейк, който жужеше под гумите като зъболекарска машинка, после зави на север към Редмонд. Когато колата започна да се изкачва в подножието на хълмовете, вентилаторът я изпълни с острия аромат на смола и борове. Мина покрай входа на „Беър Крийк“ — кънтри клуб, в който с Филип членуваха от години и където след неговата смърт не един от

приятелите им женени мъже, се беше опитвал да ѝ прави разни предложения. Кънтриклубът беше изгубил за нея привлекателната си сила след смъртта на Филип.

На „Люкън лейн“ сви в една странична алея пред къщата приличаща на ранчо и изградена от кедрово дърво и тъмни оранжеви тухли. Къща за хора от средната класа, с грижливо подреден бордюр от невен край алеята и саксии здравец, които като стражи ограждаха стъпалата пред входа. Едно докосване на механизма отвори вратата на гаража и Меги се разочарова като видя, че колата на Кейт не е там.

Тишината в кухнята се нарушаваше само от шума на дъжда, стичащ се по прозореца и от автоматичното спускане на вратата на гаража. На масата между недоизядена английска кифла и яркорозова шнола за коса имаше надраскана бележка върху синьо тефтерче с формата на стъпало.

„На пазар съм със Смити. Ще потърсим още празни кашони. Не ми прави вечеря.

Обичам те. К.“

Потискайки разочарованието си, Меги си свали палтото и го закачи в преддверието, мина през хола и спря пред вратата на стаята на Кейти. Навсякъде имаше дрехи — надиплени, подредени в кашони, или нахвърляни в полупълни куфари. Защо Кейт не беше избрала тукашния университет? За да избяга от една майка, която не беше най-веселата компания през последната година?

Усещайки сълзите да запушват гърлото ѝ, Меги се извърна, решена да прекара остатъка от деня, без да позволи да бъде сломена. В собствената си спалня избегна да погледне огромното легло заради спомените, които то ѝ навяваше. Отиде право до облицования с огледала гардероб на Филип, извади неговата фланелка „Морски ястреб“, върна се в стаята на Кейти и я зарови в една от черните найлонови торби сред нещата за изхвърляне. Завръщайки се в спалнята си, навлече комплект бяла и червена фланелка „Пепси“ и влезе в съседната баня. Откри малка кутийка с грим, бръкна и размаза дебел слой от него под зачервените си клепачи.

Докато правеше това, сълзите ѝ отново избликнаха и ръцете ѝ се отпуснаха. Кого мамеше? Приличаше на четирийсетгодишно плашило. След смъртта на Филип бе отслабнала от дванайсета на осма мярка дрехи, бюстът ѝ бе намалал с един номер и косите ѝ с цвят на кестен бяха изгубили блясъка си, защото не се хранеше нормално. Пет пари не даваше за готвенето, нито за работата си, нито за почистването на къщата или за облеклото си. Правеше всичко колкото да не е без хич, защото не искаше да свърши като Тами.

Взираше се в огледалото.

„Той ми липсва и дяволски ми се иска да плача.“

След петнайсет минути самосъжаление захвърли грима в едно чекмедже, загаси и излезе.

В кухнята намокри една гъбичка и събра от масата трохите от кифлата на Кейти. Докато отиваше до кофата за боклук направи грешката да хапне един залък. Вкусът на канела, стафиди и фъстъчено масло любим както на Кейти, така и на баща ѝ отключи реакция, която беше твърде силна, за да бъде овладяна. Отново сълзите ѝ рукохна горещи, изгарящи.

Захвърли останалата кифла така силно, че тя отскочи от отсрещната стена на кофата. Хвана се за ръба на бюфета и се наведе напред.

„По дяволите, Филип, защо се качи на онзи самолет? Сега трябваше да си тук. Трябваше заедно да изживеем това.“

Но Филип си беше отишъл. Скоро и Кейти щеше да си отиде. И тогава? Цял живот да вечеря сама?

Два дни по-късно Меги стоеше на алеята до колата на Кейти и наблюдаваше как дъщеря ѝ натъпква последната торба на задната седалка. Въздухът преди разсъмване беше студен и мъглата образуваше ореоли около светлините на гаража. Колата беше нова, скъпа, платена с много малка част от парите от застраховката на Филип, цената, която авиокомпанията плащаше като утеха, че дъщеря ѝ щеше да изживее живота си без баща.

— Ето, това е. — Кейти се изправи, спусна назад облегалката на седалката си и се обърна към майка си. Красива млада жена с кафявите очи на баща си, с дупчица на брадичката като Меги и с космическа

прическа, подходяща за корицата на научнофантастичен роман — нещо, с което майка ѝ никога не може да свикне. Гледайки я сега, на раздяла, Меги си спомни с носталгична болка времето, когато косата на дъщеря ѝ беше мека и тя я решише на едри къдри.

Кейти наруши тъжното мълчание.

— Благодаря ти за кифлите с фъстъчено масло, мамо. Ще ми дойдат добре някъде към Спекойн.

— Сложих ти и малко ябълки, и две кутийки кола. Сигурна ли си, че имаш достатъчно пари?

— Имам всичко, мамо.

— Помни като караш какво ти казах за скоростта.

— Ще включа автоматичния ограничител, не се безпокой.

— И ако ти се доспи...

— Ще дам на Смити да кара. Знай, мамо.

— Толкова се радвам, че идва с теб, че ще бъдете заедно.

— И аз.

— Е...

Реалността на раздялата ги завладя изцяло. През последната година те твърде много се бяха сблизили.

— По-добре да тръгвам — каза Кейти спокойно. — Обещах на Смити да бъда пред тях точно в пет и половина.

— Да, по-добре е да...

Очите им се срещнаха, замъглени от мъката на раздялата, създава някаква неловкост между тях.

— О, мамо... — Кейти се хвърли в обятията на майка си и силно се притисна, сините ѝ джинси се изгубиха в гънките на робата на Меги. — Ще ми липсваш.

— И ти ще ми липсваш, сладка. — Притиснати една до друга сред уханието на невена, увиснало тежко във въздуха, и стичащите се от покрива върху лехата капчици влага, те се сбогуваха сърдечно.

— Благодаря ти, че ме пусна да замина, а и за всичко, което ми купи.

Меги ѝ отговори само с кимване; нещо беше притиснало гърлото ѝ и не можеше да продума.

— Съжалявам, че те оставям тук сама.

— Знам. — Държеше момичето в прегръдките си и усещаше как сълзите — неясно дали нейните собствени или на Кейти — се стичат

топли във врата ѝ, а дъщеря ѝ здраво я притискаше и я люлееше насам-натам.

— Обичам те, мамо.

— И аз теб.

— И ще се върна за Деня на благодарността.

— Разчитам на това. Бъди внимателна и се обаждай често.

— Разбира се. Обещавам.

Отидоха до колата прегърнати.

— Знаеш ли, трудно ми е да повярвам, че си същото малко момиченце, което му удари такъв рев първия ден в детската градина.

— Меги погали ръката ѝ.

Момичето се засмя не принудено, докато се наместваше зад волана.

— И все пак ще стана дяволски добър психолог, защото разбирам дни като този — каза тя, поглеждайки към майка си.

Очите им се срещнаха за последен път.

Кейти запали мотора, Меги тръшна вратата и се облегна с две ръце на нея. Фаровете хвърлиха снопове светлина в гъстата мъгла на утрото. През смъкнатия прозорец Меги целуна дъщеря си по устните.

— Дръж се! — каза момичето.

Меги ѝ направи приетия в семейството знак, че всичко е наред.

— До скоро — изрече Кейти.

— До скоро — обърна се да каже Меги, но само устните ѝ се раздвижиха.

Моторът изпърха, когато Кейти подкара на заден ход по алеята, обърна, смени скоростите и замина. Гумите меко изсъскаха по мокрия паваж и остана само незабравимият спомен за едно младо момиче, което маха с ръка за сбогом от смъкнатия прозорец.

Сама в тишината, Меги обгърна с ръце тялото си, отметна глава назад и потърси изгрева на хоризонта. Върховете на борове оставаха невидими на абаносовочерното небе. Капчиците все още се стичаха върху лехата с цветя. Главата ѝ някак олекна, изпита някакво странно усещане като да е извън тялото си — беше Меги Стърн, но и стоеше някак встрани и наблюдаваше собствените си реакции. Не искаше да бъде сломена, това означаваше сигурно унищожение. Обиколи къщата, намокряйки чехлите си в тревата, а по полите на робата ѝ се набиха борови иглички. Без да им обръща внимание, мина покрай ярките

светлини, падащи на двора от прозорците на банята, където Кейти беше взела душ за последен път, и на кухнята, където беше закусила за последно.

Ще издържа този ден. Само този. Следващия ще бъде по-леко. А след него още по-леко.

Изплашена. Самотна. Отчаяна.

Мислеше за Тами и как самота като тази я беше накарала да прекрачи границата. Страхуваше се, че няма да осъзнае, ако някога нещата стигнат дотам.

Тя прекара този първи ден като отиде до гимназията „Удинвил“, където преподаваше организация на дома. Зданието беше празно, работеше само канцеларията. Преподавателите щяха да се върнат едва след седмица и половина. Сама в спретнатите просторни стаи, тя смазаше машините, излъска някои умивалници, използвани по време на лятното училище, изрови модели и размножи няколко екземпляра за първия ден, украси и таблото за съобщения: „Работно облекло от син док за есента“.

Не даваше и пет пари за дока, нито за неговото ушиване. Перспективата да преподава още веднъж същото, на което беше обучавала в продължение на петнайсет години, беше така безсмислена, както и да готви само за себе си.

Следобед домът ѝ я очакваше празен — така щеше да е занапред. Обади се в болницата и научи, че състоянието на Тами още е критично.

За вечеря си изпържи две филийки от фразела и седна да ги изяде в кухнята пред десетинчовия телевизор. Докато се хранеше, телефонът ѝ иззвъня и тя скочи, очаквайки да чуе гласа на Кейти от някой мотел край Бют, Монтана. Вместо това чу записан трениран баритон с изработени паузи: „Ало... имам да ви предам важно съобщение...“.

Тресна слушалката и с отвращение продължи да я гледа, омерзена. Скочи сърдита, чувствайки се някак заплашена от това, че апаратът, чието звънене в миналото често беше източник на раздразнение, сега ускоряваше пулса ѝ, защото очакваше.

Останалата половин филийка от вечерята започна да плува пред очите ѝ. Без да си направи труда да я изхвърли, влезе в кабинета и седна на тапицирания в зелена кожа стол на Филип, стисна дръжките и подпря главата си на облегалката, както той често правеше.

Ако беше запазила фланелката му, щеше да я облече, но тя беше вече изхвърлена и вместо това позвъни на Нелда. Телефонът звъня тринайсет пъти, без някой да отговори. След това опита на Дайън, но и там напразно звъня, като най-накрая се сети, че Дайън сигурно е с децата на остров Хуитби. У Клеър вдигнаха, но дъщеря ѝ каза, че е отишла на някакво събрание и ще се върне късно.

Меги окачи слушалката и остана загледана в апарата със захапан между зъбите си палец.

Клиф? Отхвърли главата си назад. Горкият Клиф не можеше да се справи със собствената си загуба, камо ли да помогне на други.

Помисли за майка си, но дори само мисълта я накара да потрепери.

Едва когато всички други възможности бяха изчерпани, Меги си спомни предписанието на д-р Фелдщайн.

„Обадете се на стари приятели, колкото по-стари, толкова по-добре, приятели, с които сте изгубили контакт.“

Но кои?

Отговорът дойде като по поръчка: *Бруки*.

Името предизвика светкавица от спомени — толкова живи, сякаш всичко се беше случило вчера. Тя и Гленда Холбрук — и двете алтистки — стояха една до друга на първата редица в хора на гимназията „Гибралтар“, безмилостно тормозейки диригента мистър Прюит, като тихо, със затворени уста държаха една неправилна нота във финалния акорд, което му придаваше неуместно джазово звучене.

Понякога Прюит оставяше тяхното творчество да мине така, но по-често се намръщваше и махаше заканително с пръст; за да възстанови чистотата на акорда. Веднъж спря целия хор и им нареди:

— Холбрук и Пиърсън, излезте и стойте прави в коридора и пейте своите дисонанси колкото ви сърце иска. Когато сте готови да изпълните музиката така, както е написана, можете да се върнете.

Гленда Холбрук и Меги Пиърсън бяха заедно от първи клас. Наказаха ги прави в ъгъла за това, че си шушукат, още на втория ден в училище. В трети клас получиха мъмрене от директора, че са счупили предния зъб на Тимоти Остмайер с камък, хвърлен в разгара на някакъв бой, макар че никое от момичетата не издаде кой го е хвърлил. В пети клас мис Хартмън ги хвана по време на обедната почивка с щръкнали под блузите им чашки. Мис Хартмън — плоска стара мома с

кисела физиономия и с едно криво око, отвори вратата на момичешката тоалетна в момента, когато Гленда казваше: „Ако имаме такива цици, вероятно щяхме да бъдем филмови звезди“. В шести клас в трио заедно с Лиза Айделбах спечелиха награди за изпълнението на „Три бели гълъба литнаха към морето.“ В началото на гимназията посещаваха заедно часовете за изучаване на Библията и пишеха с молив в полетата на учебниците си неподходящи, но умно измислени отговори. В тетрадките по здравно обучение рисуваха изумителни части на мъжкото тяло, години преди да разберат как изглеждат те в действителност.

В горните класове на гимназията бяха първи във веселбите — чак мускулите ги боляха(след първите им изяви за сезона), правеха бомбички, ходеха на танци в гимназиалния салон. Правеха си срещи с момчета двете едновременно, разменяха си дрехите, споделяха хиляди юношески тайни и толкова често спяха заедно ту в едната, ту в другата къща, че всяка от тях имаше четка за зъби в банята на приятелката си.

Бруки и Меги — приятелки завинаги, мислеха си тогава.

Но Меги постъпи в университета „Нортуестърн“ в Чикаго, омъжи се за инженер аеронавт и се премести в Сиатъл, докато Гленда се записа в училище за козметика в Грийн бей, омъжи се за плантатор, производител на череши в Доор, Уисконсин, премести се в неговата ферма, роди шест — а дали не бяха седем? — деца и никога вече не се върна във фризьорския салон да подстригва коси.

Колко ли години минаха откакто изгубиха връзка? Известно време класът се събираше и двете редовно си пишеха. После паузите между писмата се удължиха, постепенно останаха само коледните картички, докато накрая и те спряха. Меги пропусна юбилейното събиране на класа по случай двайсет години от завършването, а и при редките посещения при родителите си не ѝ се случваше да налети на Бруки.

Да се обади на Бруки? И какво да ѝ каже? Какво общо биха могли да имат те сега?

От чисто любопитство Меги се наведе на стола на Филип и натисна буква Х на металния телефонен указател. Върхът щракна и отскочи, отваряйки страница със спретнатия почерк на Филип.

Разбира се, че беше там с моминското си име: Холбрук, Гленда (мисис Юджийн Кершнър), Р. Р. 1, Фиш крийк, УИ 54212.

Импулсивно Меги хвана слушалката и набра номера.

Някой отговори след третото позвъняване.

— Ало? — Мъжки глас, млад, силен.

— Там ли е Гленда?

— Мамо! — извика гласът. — За тебе е! — Телефонът изтрака — вероятно слушалката бе поставена на дървена плоскост, и след кратка пауза някой я вдигна.

— Ало?

— Гленда Кершнър?

— Да!

Меги вече се усмихваше.

— Бруки, ти ли си?

— Кой е... — Макар и по жицата, Меги усети изненадата на Бруки. — Меги, ти ли си?

— Аз съм.

— Къде си? В Доор ли си? Можеш ли да дойдеш тук?

— Бих искала, но съм в Сиатъл.

— По дяволите! Почакай за миг. — Тя извика някой: — Тод, спри това проклето нещо и го премести в друга стая, за да мога да чувам. — Извинявай, Меги, Тод прави пуканки с една банда свои приятели и можеш да си представиш колко шумни могат да бъдат толкова момчета. Боже мой, как си ти?

— Окей.

— Наистина ли, Мег? Чухме за съпруга ти, когато загина в онази самолетна катастрофа. Имаше статия в „Адвокейт“. Искан да ти пратя една картичка със съболезнования, дори купих специално, но времето някак си ме завъртя и така и остана неизпратена. Беше точно сезонът на черешите и нали знаеш как всичко тук се побърква по това време. Меги, толкова съжалявам. Хиляди пъти съм си мислила за теб.

— Благодаря ти, Бруки.

— И как се справяш?

— Е, някои дни са по-добри от другите.

— Днес е лош ден, а? — попита Бруки.

— Нещо такова... Имала съм и по-лоши, но... — Внезапно Меги се огъна. — О, по дяволите, Бруки! — Тя заби лакът в бюрото и покри очите си. — Ужасно е. Кейти току-що замина за „Нортуестърн“ в Чикаго, една от жените в моята група, където се възстановяваме от

мъката си, се опита да се самоубие, а аз седя в тази празна къща и се питам що за проклетие върхлетя моя прекрасен живот.

— О, Меги...

Подсмърчайки в шепата си, Меги каза:

— Психиатърът ми каза, че понякога помага да поговориш със стари приятели... да си припомните за старото време. И ето ме, плача на твоето рамо, както, когато бяхме второкласнички и имяхме проблеми с момчетата.

— О, Меги, трябва да бъда разстреляна за това, че не те потърсих първа. Когато човек има толкова много деца, колкото мен, понякога забравя, че има друг свят, освен кухнята и пералнята. Съжалявам, че не ти се обадох или не се свързах по някакъв начин с теб. Никакво извинение нямам за това. Още ли си на телефона? — Бруки звучеше обезпокоена.

— Да — успя да отговори Меги.

— Тъъъ... Господи, бих искала да съм по-близо.

— И аз. Бих дала всичко да мога да седна с теб и да си излея мъката.

— Меги, моля те, не плачи.

— Съжалявам. Аз май само това правя през последната година. Всичко е толкова дяволски трудно.

— Знам, скъпа, знам. Така бих искала да съм при теб...

Меги изтри очите си с длани и пое дълбоко въздух.

— Тази седмица трябваше да направим такова упражнение в нашата група — да поставим мислено на стол човека, за когото тъжим, и да му кажем сбогом. Аз поставих Филип, казах му моето сбогом и мисля, че това подейства, защото най-после усетих, че той си е отишъл и няма вече да се върне.

Толкова лесно беше да се говори с Бруки. Като че ли годините на раздяла не съществуваха — Меги й разказа всичко: колко щастлива е била с Филип, как го е убеждавала да не ходи на този комарджийски гуляй, как най-после я беше убедил и тя капитулира, когато й обеща, че ще планират заедно пътуване във Флорида за великденската ваканция. За шока, когато научи, че самолетът с шейсет и шест души на борда се е разбил, за агонията, която изживя, очаквайки да бъдат потвърдени имената на загиналите, ужасното усещане за нереалност, когато

присъстваха на погребение без труп и телевизионните камери фиксираха нея и Кейти.

И за това, което стана после.

— Наистина е странно какво ти се случва, когато овдолееш. Най-добрите ти приятели се държат с теб, като че ли си прокажена. Винаги ти си тази, която прави числото на масата нечетно. Петата на бридж. Тази — без колан в колата. С Филип бяхме членове на един кънтри клуб, но дори и там нещата се промениха. Приятелите ни — е, аз наистина мислех, че са ни приятели, докато той умря, но двама от тях ми предложиха срещи, когато жените им бяха само на двайсет стъпки от нас. Тогава се отказах от голфа. През пролетта най-после един колега успя да ме убеди да отида на среща с някакъв непознат.

— Как беше?

— Бедствено.

— Искаш да кажеш като Франки Питърсън?

— Франки Питърсън?

— Да. Нали си спомняш Франки Питърсън? Пръст за всяка дупка.

Меги избухна в смях. Смя се до пълно изтощение, облегната на гърба на стола, отпуснала слушалката на рамото си.

— Господи, бях забравила Франки Питърсън.

— Как е възможно момиче от гимназията „Гибралтар“ да забрави ексцентричния Франки!

Те отново се разсмяха, а после Бруки попита сериозно:

— И така, този тип се опита да ти го пъхне, нали?

— Точно така. В един часа през нощта. На прага на моята къща. Беше ужасно. Човек изгубва навика да отблъсква такива, знаеш ли? Беше смущаващо и унижително и... и... и вярвай ми, Бруки, направо се вбесих.

— И какво направи? Изрита го навън или какво?

— Треснах вратата под носа му, влязох вкъщи и направих кюфтета.

— Кюфтета? — Бруки така се смееше, че едва успя да произнесе думата.

За пръв път Меги видя смешното в тази ситуация, която през всичкото време ѝ беше изглеждала толкова обидна. Разсмя се заедно с Бруки със силен, пречистващ смях.

— Господи, хубаво е да си поговоря с теб. От месеци не съм се смяла така.

— Е, в края на краищата ставам и за нещо друго, освен да се *плодя*.

Отново смях, докато накрая линията затихна и Меги каза сериозно:

— Това е истинска промяна. — Намести се удобно в кожения стол и си заигра с жицата на телефона. — Човек закоравява не само в секса, но и в чувствата си. После отиваш на среща и когато той се опита да те целуне, замръзваш и ставаш истински глупак. Отново го направих миналата седмица.

— Пак ли среща с непознат?

— Не, не съвсем. Един мъж, който работи в нашия супермаркет и загуби жена си преди няколко години. Отдавна го познавам бегло и само усещах, че ме харесва. Както и да е, моята група ме убеди да направя нещо и накрая се съгласих. Не мисли, че това не е неудобно. Винаги съм излизала на среща с мъже, които ме канят. Сега аз го поканих. Той се опита да ме целуне и аз... аз замръзнах.

— Хей, я не бързай, Мег. Казват, че това иска време, а ти си излизала само два пъти.

— Да... Но... — Меги въздъхна, потърка челото си и призна. — Човек загрубява, нали разбираш. Това помътнява преценката му.

— Добре, слушай, стара, загрубяла уличнице! Знаеш ли какво? Сега, след като си призна всичко, умря ли от шока? Не се ли чувстваш по-добре?

— Безкрайно.

— Е, това е облекчение.

— Д-р Фелдщайн беше прав. Той каза, че разговорът с приятели от миналото е здравословен, защото ни отвежда назад във времето, когато не сме имали много грижи. Затова ти се и обадох и ти не ме разочарова.

— Много се радвам, че го направи. Обаждала ли си се на някой от другите? Фиш? Лиза? Тани? Сигурна съм, че ще се радват да те чуят.

— От толкова години не съм говорила с никоя от тях...

— Но петте заедно бяхме Върховната напаст. Знам, че ще искат да ти помогнат, ако могат. Ще ти дам телефоните им.

— Искаш да кажеш, че ги имаш? На всички?

— На два пъти отговарях за срещите на класа. Избират мен, защото останах да живея тук и защото имам повече от половин дузина деца да надписват пликовете. Фиш живее в Брасълс, Уисконсин, Лайза — в Атланта, а Тани е в Грийн бей. Ето, почакай минута и ще ти дам номерата им.

Докато Бруки търсеше, Меги се опита да си представи лицата им: Лайза, тяхната местна кралица, която приличаше на Грейс Кели; Керолайн Фишър, наречена Фиш, с вирнат нос, който тя мразеше и върху който се подписваше всяка година на снимката в училищния албум; Тани — червенокоса с лунички.

— Меги, там ли си?

— Да.

— Имаш ли молив?

— Давай.

Бруки изброи телефонните номера на момичетата, после прибави:

— Имам още няколко тук. Какво ще кажеш за Дейв Кристиансън?

— Дейв Кристиансън?

— Е, по дяволите, кой е казал, че не може да се обаждаш на момчетата? Ние всички бяхме приятели, нали? Той се ожени за момиче от Грийн бей и управлява някаква фабрика за сачмени лагери, мисля.

Меги записа номера на Дейв, после този на Кени Хедлънд (оженил се още в първи курс за своя колежка на име Синтия Трой, сега живеят в Боулинг Грийн, Кентъки), Бари Брекхолд (в щата Ню Йорк, женен, с две деца) и Марк Мобридж (Марк, каза Бруки, бил хомосексуалист, женен за мъж на име Грег, живеят в Минеаполис).

— Можеш ли да си представиш това? — запита Меги с широко отворени очи.

— Не, не мога. Изпратих им поздравление за сватбата. Какво, по дяволите, да си живеят, както искат. С Марк сме прекарвали много весело като пътувахме с оркестъра.

— Ти не се шегуваше, когато каза, че имаш следите на всички.

— Ето. Имам още един за тебе. Ерик Севърсън.

Меги се изправи в стола си. Усмивката изчезна от лицето ѝ.

— Ерик?

— Да. KJI5-3500, същият код като моя.

След няколко мига мълчание Меги заяви:

— Не мога да се обадя на Ерик Севърсън.

— Защо не?

— Ами... защото...

Защото много отдавна, когато бяха в горните класове на гимназията, Меги Пиърсън и Ерик Севърсън бяха влюбени. Търсеци, още зелени, влюбени за пръв път, изпълнени с ужас да не бъдат хванати или тя да не забременее, с късмет и в двете неща.

— Той живее тук, във Фиш крийк. Има чартърен риболовен кораб отвъд Гилс рок, точно като баща си.

— Бруки, казах ти, че не мога да се обадя на Ерик.

— Защо не? Защото ходеше през онези години с него?

Челюстта на Меги увисна.

— Бруки-и-и.

Бруки се засмя.

— Ние май тогава не си казахме съвсем всичко, а? И не забравяй, че в деня след завършването аз също бях на кораба на баща му. Какво друго бихте могли да правите двамата долу в кабината през цялото това време? Но това няма значение сега, нали? Ерик е все още тук и е все така красив, както винаги, и съм сигурна, че ще се зарадва, ако му се обадиш.

— Но той е женен, нали?

— Да. Има красива жена. Направо взима акъла на всеки и доколкото знам, живеят щастливо.

— Е, ето на, Амин!

— Меги, по дяволите, порасни най-после. Ние сме вече големи.

Меги чу как от устата ѝ излизат изненадващите думи:

— Но какво ще му кажа?

— Например: „Здравей, Ерик, как я караш?“. — Меги почти можеше да види как Бруки размахва ръка във въздуха. — Откъде, по дяволите, аз да знам какво да му кажеш. Просто ти дадох номера заедно с другите. Не мислех, че е кой знае какво.

— Не е.

— Тогава не го прави такова.

— Аз... — На ръба да продължи да спори, Меги размисли и каза:

— Слушай... благодаря ти, Бруки. Благодаря ти много, казвам ти го от

все сърце. Беше за мен точно това, което лекарят ми препоръча.

— Избий си го от главата, Пиърсът. Не можеш да благодариш на приятел за такова нещо. Сега нали ще си добре? И няма да си пъхнеш главата в клозета или нещо подобно?

— Чувствам се стопроцентово по-добре.

— Сигурна ли си?

— Сигурна съм.

— Окей, тогава. Трябва да вървя. Имам да слагам деца да спят. Обаждай ми се, когато искаш, разбрано!

— Ще ти се обаждам. И ти също.

— И аз. До скоро, Мег.

— До скоро, Бруки.

След като затвори, Меги се излегна на стола и лениво остана така дълго време, усмихвайки се. През съзнанието ѝ минаваха скъпи спомени като на филмова лента спомняше си за себе си и за момичетата от гимназията — Фиш, Тани, Лайза и Бруки. Особено Бруки, не съвсем блестяща, но всеобща любимка заради страхотното ѝ чувство за хумор и защото се отнасяше към всеки справедливо, никога не критикуваше и не говореше зад гърба на другите. Чудесно беше, че не се е променила, че е все още в Доор — една некъсана нишка, свързваща с миналото, пазителка на контактите.

Меги дръпна стола по-близо до бюрото и погледна към телефонните номера, осветени от писалищната лампа. На Фиш, на Лайза, на Тани, на Дейв Кристиансън, на Кени Хедлънд.

На Ерик Севърсън.

„Не, не бих могла.“

Облегна се назад и се замисли, люлеейки се. После стана ѝ започна да рови из етажерките с книги. Намери едно тънко, подвързано с кремава кожа томче, с износен от времето златен надпис.

„Гибралтар“, 1965 г.

Отвори корицата и видя собствения си ясен почерк във вмъкнатото указание „Запазено за Бруки“ и ужасните ситни драсканици на самата Бруки.

„Скъпа Меги,

Е, направихме го, нали? Господи, не вярвах, че ще можем. Мислех, че Мори-бейби ще ни хване, като пием бира, и ще ни изгони, преди да сме завършили. Ама ние наистина си пийвахме, а? Никога няма да забравя колко много се веселихме и танцувахме, как пътувахме през нивите в камиона на Фиш с Върховната напаст. Спомняш ли си, когато спряхме и пуснахме да изтече бензинът наред Мейн стрийт. Господи, ако ни бяха хванали! Не забравяй турнето с хора и как сипахме зелената тиня в термоса на Прюит, както и колко пъти го ядосвахме, като прибавяхме наши ноти към песните, и когато сложихме плаката с голата жена в гардеробната на момчетата и написахме на него помниш кое име, нали? (Майка ми и до днес не знае за всички неприятности, които това ни докара на главата.) Най-хубавото от завършването беше с Арт и Ерик на другия ден, когато пътувахме в залива Герет с кораба на бащата на Ерик (Въздишка!). Аз се надявам, че всичко ще се развие добре за теб и Ерик и съм сигурна, защото сте толкова сладка двойка. Макар и ти да отиваш в «Нортуестърн», а аз в Грийн бей в козметичното училище, ще се срещаме през уикендите, ще излизаме с Фиш, Лайза и Тани, затова нека да поддържаме връзка... Ама непременно, непременно! По-полека с момчетата в Чикаго и успех във всичко, което правиш. Ти имаш и ум, и талант, затова знам, че ще успееш, без значение в какво. Винаги си ми била най-добрата приятелка, Мег, затова, каквото и да стане, не се променяй. И не ме забравяй. Обещай!

С обич, Бруки“

Стигайки края на монолога, Меги откри, че се усмихва тъжно. Не помнеше да са сипвали зелена тиня в термоса на мистър Прюит, нито чие име са изписали на плаката с голата жена. И кой беше Мори-бейби? Толкова изгубени спомени.

Разгледа снимките — на Бруки, на Тани, Лайза и Фиш, собствената си намръщвайки нос с огорчение — всички толкова детски

и наивни. Но снимката, заради която беше отворила албума, бе на Ерик Севърсън.

Ето го. Изключително красив, седемнайсетгодишен, висок, рус, с вид на северняк. Снимките в училищния годишник бяха черно-бели, Меги си представяше цветовете — впечатляващото синьо на очите му като поляна с цикория в Доор през август; изруселите от слънцето коси, падащи като сухи житни класове, трайния тен на кожата му, добит на риболовния кораб, където помагаше на баща си.

„Ерик Севърсън, първата ми любов.“

Намери написаното от него на последния лист в албума.

„Скъпа Меги,

Не съм предполагал, че ще ми бъде толкова трудно да ти напиша това. Каква чудесна година имаме ние двамата. Спомням си първата нощ, когато те попитах дали мога да те заведа у дома, и ти ми каза «да». Мислех си — Меги Пиърсън с мен, уха! А сега, погледни ни, завършили, с толкова спомени. Няма никога да забравя първия ни танц, когато ми каза да не дъвча дъвка в ухото ти, и първия път, когато те целунах на снежната пътека при Олд Блаф Роуд, и всеки път, когато треньорът Джилбърт ни говореше през почивките, а аз не свалях очи от теб, гледайки как се забавляваш в другия край на гимнастическия салон. Харесвахте много преди да набера смелост да те поканя да излезем, и сега ми се иска да го бях направил три години по-рано. Дяволски ще ми липсваш тази есен, като отида в Стаут стейт, но за Деня на благодарността имаме среща в Доор и за Коледа също. Никога няма да забравя деня след абитуриентския бал на кораба «Мери Диър» и нощта в овощната градина на стария Ййзли. Не забравяй Фелисити и Арон и че през пролетта на 1969-а имаме среща, за да говорим ти знаеш за какво. Продължавай да носиш розово (но само когато идваш на среща с мен). Никога не съм виждал жена, която да изглежда така прелестна в розово. Няма никога да те забравя, Меги, моето момиче.

С много любов, Ерик“

Фелисити и Арон, имената, които бяха избрали за бъдещите си деца. О, небеса, беше забравила! И срещата през пролетта, когато бяха решили да говорят за своята женитба. И как винаги я беше харесвал в розово. И неговото специално любимо „Меги, моето момиче“.

Спомняйки си за Ерик, я обхвана носталгия. Като гледаше назад към онези щастливи дни през призмата на зрелостта, помисли, че Бруки има право. Той е щастливо оженен за много красива жена и ние всички сега сме големи хора. Как би могло едно обаждане от момиче, останало двацет и три години назад в неговото минало, да заплаши брака му или нейното собствено положение? Ще бъде едно приятелско здрасти, това е всичко.

Изпълнявайки препоръката на д-р Фелдщайн, Меги вдигна слушалката и набра номера.

2

Телефонът изтръгна Ерик Севърсън от дълбок сън. До него Нанси промърмори и се обърна на другата страна, а той посегна към нощната масичка и отговори в тъмнината.

— Ал... — Прочисти гласа си. — Ало?

— Ало, Ерик Севърсън ли е?

— Кой е? — попита неучтиво, взирайки се в червените цифри на часовника.

— А, Маргарет Стърнс... а... Пиърсън.

— Кой?

Нанси тръсна хълбока на матрака и завивките ѝ едно се разтърсиха.

— Кой, по дяволите, звъни по това време на нощта?

— Меги е, Ерик — каза жената на телефона. — Меги Пиърсън.

— Мег... — Сви рамене в усилието да си спомни коя беше Меги Пиърсън.

— О, аз те събудих, нали? Наистина съжалявам. Как не помислих. Но аз съм в Сиатъл и тук е едва девет часа. Слушай, Ерик, ще ти се обадя някой друг път през деня, когато...

— Не, всичко е наред, кой... Меги? Искаш да кажеш Меги Пиърсън от гимназията „Гибралтар“, 65-а година? — Той разпозна смеха ѝ и се отпусна по гръб, напълно разсънен. — Проклет да бъде!

Нанси отново се обърна и попита:

— Кой е?

Закривайки слушалката, той отговори:

— Едно момиче, съученичка, Меги Пиърсън.

— Голяма работа — тросна се Нанси и отново се обърна на другата страна.

— Има ли някой при теб?

Ерик каза в самата слушалка:

— Да, жена ми.

— Наистина съжалявам, Ерик. Съвсем импулсивно реших да се обадя. Извини ме, моля те, пред съпругата си, че я събудих, и заспивайте отново и двамата.

— Почакай за миг — настоя той, седна в леглото и пусна крака на пода. — Меги?

— Да?

— Ще отида на другия телефон. Постои малко. — Изправи се в тъмното, отметна завивките, облегна се върху тях с две ръце и целуна Нанси по бузата. — Затвори тази слушалка, когато се обадя от долу, моля те, скъпа. Извинявай за безпокойството.

— Тя какво иска?

— Не знам — каза той, излизайки от стаята. — Ще ти кажа утре сутринта.

Другите телефони бяха долу. Придвижи се умело в тъмното по коридора и надолу по стълбата, по килима на дневната и по хладния под на кухнята, където запали флуоресцентната лампа над умивалника. При внезапната светлина, заляла кухнята, присви очи, и посегна към телефона на бюфета.

— Ало?

— Да — отговори Меги.

— Е, сега можем да говорим. Аз съм долу. Голяма изненада е, Меги, че ми се обади.

— Много съжалявам, Ерик. Глупаво беше от моя страна да не преценя разликата във времето. Знаеш ли, току-що говорих с Бруки. Тя ми даде твоя телефон и идеята да ти се обадя беше нейна. Така славно си поговорихме, че когато затворих, въобще не помислих колко късно е станало.

— Стига си се извинявала.

— Но какво ще си помисли жена ти?

— Сигурно вече е заспала. — Ерик беше чул изщракването, когато Нанси затвори слушалката. Само по гащета, той се сви на един кухненски стол, вземайки телефона. — Много пътува, така че е свикнала да спи в хотели, в самолети, където ѝ се наложи. Когато е тук, в собственото си легло, заспиването не е проблем за нея, повярвай ми.

— Бруки ми каза, че си женен, и то за много красива жена.

— Да, наистина е красива, благодаря. Казва се Нанси.

— Не е от Доор, нали?

— Не, от Ийстървил е, Айова. Срегнах я през последната година в колежа. А ти какво правиш? Живееш в Сиатъл, нали? — Той направи пауза.

— И аз се омъжих преди осемнайсет години, но мъжът ми почина преди една година.

— Съжалявам, Меги... Четох за това в „Адвокейт“. — След нова пауза попита: — А деца?

— Едно. Дъщеря. На седемнайсет. А ти?

— Нямам, за съжаление, нито едно.

Отговорът му остави празнина. Опитвайки се да я запълни, Меги вметна:

— Бруки ми каза, че управляваш чартърния кораб на баща си.

— Да. На Гилс Рок, с брат ми Майк. Нали помниш Майк? Той беше две години по-голям от нас.

— Разбира се, че помня Майк. Отидохме с неговата кола на абитуриентския бал.

— Точно така. Бях забравил. Сега имаме два кораба, а мама е на радиото и върши цялата работа на брега — ангажирането на места и продажбата на билети.

— Майка ти... — Усмихна се, като помисли за нея. — Как е тя?

— Не се спира. Изглежда както винаги — като овца в главата.

Меги се засмя. Звукът, който идваше по жицата, търкулна времето назад:

— Мама никога не се променя. Пълна е с енергия — прибави Ерик и се настани по-удобно на стола.

— Много смела жена. Харесвах я. А баща ти... той май почина. Мисля, че мама ми писа.

— Да, преди шест години.

— Беше толкова привързан към него. Сигурна съм, че ти липсва.

— На всички ни липсва. — Вярно беше. Дори и след шест години Ерик чувстваше загубата. Всичко ценно, което беше научил, го знаеше от стареца. — Е... Имаше дяволски хубав живот, кара кораба до самия си край и умря тук, вкъщи, държейки ръката на мама, а ние — четирите деца, бяхме около леглото му.

— Вярно, забравих за другите ти брат и сестра. Къде са те сега?

— Рут живее в Дълът, а Лари е в Милуоки. Често виждам вашите, главно баща ти, когато отивам в магазина. Винаги се интересува дали кълве рибата.

— Сигурна съм, че ти завижда, дето риболовът ти е професия.

Ерик се разсмя.

— Бях при него преди около месец и му казах да дойде някой ден, ще го взема със себе си.

— Предполагам, че не е дошъл.

— Не, не дойде.

— Със сигурност мама не му е разрешила — отбеляза Меги язвително.

Майката на Меги винаги е била една стара вещица, винаги, откакто я познаваше. Ерик си спомни колко го беше страх от Вера Пиърсън, когато се срещаха с Меги, и как жените от квартала я мразеха.

— Предполагам, не се е променила.

— Не много. Поне не беше последния път, когато си бях у дома... Ммм... преди три години, мисля. Тя все още води татко за носа и иска да направи същото и с мен. Затова и не си ходя вкъщи много често.

— Не беше на последната среща на класа.

— Не... Тогава вече живеехме тук, в Сиатъл и... е, доста е далеч. Някак си не се организирахме, макар че много пътуваме, но все пак е далеч... Искам да кажа, пътувахме...

Нейната грешка предизвика моментно неудобство.

— Съжалявам — извини се Меги, — опитвам се да не правя това, но понякога ми се изплъзва.

— Няма нищо, Меги. — Той замълча, после си призна: — Знаеш ли, мъча се да си представя как изглеждаш. Смешно, нали, да се опитваш да си представиш един човек по-възрастен.

В неговите представи тя беше все още на седемнайсет години, тъничка, с кестеняви коси, с кафяви очи и деликатно лице с привлекателна дупчица на брадичката. И винаги засмяна.

— Аз съм по-стара. Определено по-стара.

— Та нали всички сме!

Ерик взе една круша от тиково дърво от дървената купа на масата и започна да я търка с палеца си. Така и не можа да разбере

защо Нанси поставя на масата дървени плодове, след като имаше всякакви истински из целия Доор.

— Много ти липсва съпругът ти, нали?

— Да. Ние имяхме образцов брак.

Ерик се опита да потърси някаква реплика, но нищо не му дойде на ум.

— Страхувам се, че не съм много добър в тези неща, Меги, съжалявам. Когато баща ми умря, беше същото. Аз, по дяволите, не знаех какво да кажа на майка си.

— Няма нищо, Ерик. Такава ситуация поставя повечето хора в неудобно положение, дори самата мен понякога.

— Меги, мога ли да те попитам нещо?

— Разбира се.

Той нерешително замълча.

— Не, може би е по-добре да не питам.

— Давай, какво е?

— Просто съм любопитен, това е всичко. То е... е... — Въпросът може би беше нахален, но не можеше да се въздържа да не го зададе. — Защо ми се обади?

Вероятно въпросът му я стресна, но не можеше да бъде сигурен секунди мълчание.

— Не знам. Просто да ти кажа здравей.

След двайсет и три години просто за да каже здравей? Изглеждаше странно, но въпреки това беше логично.

Меги побърза да каже:

— Е... късно е, а сигурна съм, сутринта трябва да ставаш рано. Събота в Доор... Добре си спомням. Тогава винаги има много туристи и вероятно всички искат да отидат да ловят съомга, нали? Слушай, прости ми, че те събудих и, моля те, извини ме пред жена си. Знам, че и нея събудих.

— Няма проблем, Меги. Ей, наистина ми беше приятно, че се обади, наистина.

— И на мен.

— Е... — Ерик почака, без да има някаква основателна причина. Най-после му дойде една заключителна мисъл. — Следващия път, когато дойдеш тук, обади ни се. Бих искал да се запознаеш с Нанси.

— Ще го направя. И поздрави от мен майка си и Майк.

— Непременно.

— Дочуване, Ерик.

— Дочуване.

Линията прекъсна веднага, но той остана още дълго време объркан, загледан в телефона.

Какво, по дяволите?

Окачи слушалката, върна апарата върху бюфета и остана загледан в него. В единайсет часа през нощта след двајсет и три години Меги се обажда. Защо? Отвори хладилника и остави известно време студеният въздух отвътре да лъха върху босите му крака, като мислеше единствено: „Защо?“.

Беше казала, че е само за да каже здравей. Но това звучеше подозрително.

Ерик извади бутилка с портокалов сок, развинти капачката ѝ и я преполови. Като обърса устата си с длан, продължи да стои озадачен в светлината на отворената врата. Може би никога нямаше да разбере истинската причина. Може би самотата ѝ. Нищо повече.

Прибра сока, загаси лампата в кухнята и се върна в спалнята.

Нанси седеше в леглото с кръстосани крака и облечена в пижамата си с цвят на праскова, а красиво оформените ѝ крайници блестяха на светлината на запалената лампа.

— Това бая се проточи — отбеляза тя сухо.

— Дяволски ме изненада.

— Меги Пиърсън?

— Да.

— Тази, която си водил на абитуриентския бал?

— Да.

— Какво иска?

Той се отпусна в леглото, обви с ръка бедрата ѝ и целуна лявата ѝ гърда над приканващото ръбче на деколтето, обточено с дантела с цвят на праскова.

— Моето тяло, какво друго.

— Ерик! — сграбчвайки в шепата си кичур коса, тя повдигна главата му. — Какво искаше тя?

Той сви рамене.

— Проклет да съм, ако знам. Каза, че говорила с Бруки, Бруки ѝ дала моя телефон и ѝ казала да ми се обади. Още не мога да разбера.

— Бруки?

— Гленда Киршнър. Моминското ѝ име беше Холбрук.

— Оу, жената на плантатора на череша.

— Да. Тя и Меги бяха приятелки в училище. Бяхме цяла банда и навсякъде ходехме заедно.

— Това все още не е отговор на въпроса ми. За какво твоята приятелка от онова време ти се обажда посред нощ?

Потърквайки коленете ѝ с длани, той се усмихна:

— Ревнуваш ли?

— Любопитна съм.

— Е, не знам. — Целуна Нанси по устата. — Мъжът ѝ умрял. — Целуна шията ѝ. — Тя е самотна. Това е всичко, което можах да разбера. — Целуна гърдите ѝ. — Каза ми да ти предам извиненията ѝ, че те е събудила. — Захапа зърното на гърдата ѝ заедно с коприната.

— Къде живее тя?

— В Сиатъл. — Думата потъна в бельото ѝ.

— О... В такъв случай... — Нанси отпусна краката си, плъзна се по гръб и го дръпна върху себе си, обгръщайки го с ръце и крака. Целуваха се дълго и лениво, люлеейки се в любовен ритъм. Когато той вдигна глава, тя го погледна в очите и му каза:

— Липсваш ми, когато не съм тук, Ерик.

— Тогава спри да пътуваш.

— И какво да правя?

— Ще ми водиш книжата, ще отвориш бутик и ще продаваш всичките си изискани козметични средства на туристите тук, във Фиш крийк... — замълча, преди да прибави: — Ще бъдеш домакиня и ще отгледаш дузина деца. — И едно само би стигнало, но знаеше, че не трябва да настоява прекалено.

— Хей! — смъмри го тя. — Започваме нещо интересно, нека да не го разваляме със старата песен.

Смъкна надолу главата му, покани езика му в устата си и стана активната страна, смъквайки шортите му, обръщайки го да легне по гръб и освобождавайки се от собственото си хлъзгаво бельо. Беше умела, много умела и ненаситна. Грижеше се да утоли своето желание, както някои съпруги се грижат да свършат домакинската си работа, влагайки в това време и енергия.

Господи, беше красиво създание. Когато смени ролите и активно го прелъсти, той ѝ се възхищаваше, наблюдавайки отблизо бялата ѝ като черупка на яйце кожа, учудващо млада и свежа за жена на трийсет и осем години, за която два пъти на ден се полагаха грижи със скъпата френска козметика, която продаваше, ноктите ѝ — и изкуствено удължени, лакирани в малинов цвят със специална добавка за блясък, професионално направени в скъп козметичен салон в някой далечен град, където е била преди няколко дни. Фирмата „Орлейн“ даваше на своите търговски представители възможност безплатно да правят косите и маникюра си и им предоставяше неограничено количество от стоките, които предлагаша, разбирайки, че те са подвижна реклама за техните продукти. Фирмата си връщаше многократно парите, които даваше за Нанси Макофи. Тя беше най-красивата жена, която Ерик познаваше.

Нанси прокара дългия си нокът по устните му и го вкара в устата му. Той леко захапа пръста ѝ и все още лежейки под нея, протегна ръка и погали косите ѝ.

— Харесвам новия цвят — измърмори, вдигайки косите ѝ нагоре и пускайки ги да паднат. Косата ѝ бе твърда като конска грива, гъста и здрава. Денем я носеше гладко опъната назад в класическа стегната опашка, закопчана със златна шнола за шейсет долара. Тази вечер я бе спуснала около лицето си и приличаше на Клеопатра.

Седеше на корема му — гъвкава гола, клатейки глава, а косите ѝ докосваха ъглите на очите му. Пъхна пръстите си в космите на гърдите му и измърка като котка.

— Морис ми я направи... в Чикаго.

— Морис, хм?

Тя поклати глава за последен път и пусна загадъчна усмивка по устните си, изучавайки го изпод спуснатите си клепачи.

— Ммммм...

Ръцете му се движеха в ритъм с ханша ѝ.

— Знаеш ли, ти си невероятна.

— Защо?

Драскайки леко с нокът, Нанси остави белезникава линия от гърлото до корема му и я наблюдаваше как изчезва.

— Събуждаш се посред нощ и изглеждаш, като че ли току-що си станала от стола на Морис.

Веждите ѝ бяха извити нагоре, миглите ѝ — гъсти и черни, обграждаха дълбоки кафяви очи. Много отдавна — беше му казвала тя, — когато още е учила професията си, бе осъзнала един факт: повечето хора се раждат с един ред мигли, но някои са благословени с двоен.

Нанси имаше двоен ред мигли. Имаше невероятни очи и устни.

— Ела тук — изиска той с прегракнал глас, хвана я под мишниците и я свали долу. — Имаме да наваксваме за пет дни. — Легна нежно върху нея и промуши ръката си между краката ѝ.

Докосна я вътре и откри, че е влажна и набъбнала от желание като самия него. Усети хладната ѝ ръка да го обхваща и потръпна от първата ѝ милувка. Познаваха безпогрешно сексуалните си темпераменти, знаеха от какво се нуждае другият, какво обича и иска.

Но в момента, когато той се приготви да влезе в нея, тя го натисна, отдръпна го от себе си и му прошепна:

— Почакай, любими, връщам се веднага.

Ерик не помръдна, държейки здраво и нея.

— Защо не го забравиш тази нощ?

— Не мога. Много е рисковано.

— Е, и какво? — Той продължи да я примамва, страстно да я гали, да я целува по цялото лице. — Опитай — мърмореше той в устните ѝ. — Нима ще дойде краят на света, ако забременееш?

Тя се изкикоти и повтори:

— Веднага се връщам. — Освободи се и бързо отиде до банята в дъното на коридора.

Той въздъхна, обърна се по гръб и затвори очи. Кога? Но знаеше отговора: никога. Пазеше тялото си не само заради „Орлейн козметикс“, не само заради него, но за себе си. Боеше се да не наруши съвършенството си. Отново се опита да говори по въпроса тази нощ. В повечето случаи, когато споменеше желанието си да имат дете, изражението ѝ ставаше презрително и тя си намираше някаква работа. След това през целия уикенд атмосферата оставаше напрегната. Затова се бе научил да не я дразни. Но годините вече преваляха. През октомври щеше да стане на четирийсет и една; след някоя и друга година вече щеше да се чувства твърде стар за деца. Едно дете се нуждае от баща с енергия и ищах, с когото може да играе и да се бори, с когото да се хвали пред по-големите.

Ерик се върна към най-ранните си спомени, когато баща му го носеше на конче над главата си, или седнал върху широката длан на стария, а чайките крещяха наоколо: „Виждаш ли тези птици, сине? Следвай ги и те ще ти покажат къде има риба“. В остър контраст нахлу споменът за братята и сестрите му, заобиколили смъртния му одър. По лицата на всички се стичаха сълзи, докато един след друг целуваха безжизнените бузи на стареца, а след това майка си, преди да я оставят насаме с него.

Повече от всичко на света той искаше семейство.

Матракът се размърда и Ерик отвори очи.

Нанси коленичи над него.

— Здравей, върнах се.

Правиха любов съвсем умело, като по книга. Бяха изобретателни и ловки. Опитаха три различни пози. Желанията си изказваха на глас. Ерик получи един оргазъм, Нанси — два. Но когато свършиха, той легеше в тъмната стая, разглеждаше сенките по тавана, сгушил глава в рамото си, като размишляваше колко празен може да бъде един акт, когато е лишен от истинското си съдържание.

Нанси се приближи, прехвърли през него ръката и крака си и се опита да го накара да я прегърне, като взе ръката му и обви с нея талията си.

Но той нямаше желание да я сгуши до себе си, когато се унесоха в сън.

Сутринта Нанси стана в пет и половина, а Ерик в шест без петнайсет — веднага щом душът се освободи. Къщата в прериен стил от 1919 година никога не ѝ беше харесвала. Беше влязла в нея по принуда, оплакваше се, че кухнята не я задоволява, че щепселите били неподходящи, а банята — една подигравка. Също и тоалетната масичка в спалнята.

Докато Ерик взе душ и се облече, Нанси извърши утринния си ритуал за разкрасяване: бурканчета, туби, шишенца и кутийки; гелове и лосиони, спрейове и кремове; сешоари, лакове и четка за коса. Въпреки че никога не можа да разбере как всичко това ѝ отнема само час и четвърт, той достатъчно често го бе наблюдавал, за да се увери, че е така. Козметичният ритуал, както и диетата бяха дълбоко внедрени

в живота на Нанси; тя приемаше и двете като закон, смятайки за невъзможно да не се яви на масата за закуска също така безупречна, както когато летеше за Ню Йорк да се срещне със своите шефове от „Орлейн“.

Докато Нанси седеше пред огледалото на тоалетната масичка, Ерик се въртеше из спалнята, слушайки прогнозите за времето по радиото. Облече бели джинси, бели маратонки и небесносин пуловер със знака на фирмата — корабно кормило, и името му, избродирано на горното джобче.

Завързвайки обувките си попита:

— Какво ще правиш днес?

— Седмичният доклад за продажбите. Какво друго? Работата би била идеална, ако не беше цялата тази бумашчина.

И пътуванията, помисли си той. След цели пет дни на път тя прекарваше шестия, а често и половината от седмия, в приключване на книжата си. Беше дяволски прилежен работник, това ѝ признаваше. Но обичаше бляска на магазини като „Бонуит-Телър“, „Нийман-Маркус“ и „Роко Алтобели“, държеше на него. И ако пътуването, свързано с работата ѝ причиняваше някакви несгоди, тя ги приемаше безропотно в името на този блясък.

Нанси запази работата си в „Орлейн“, когато се преместиха в Доор, а той мислеше, че ще се откаже, ще остане вкъщи и ще роди деца. Но вместо това тя раздели времето си между дома и пътуванията, за да запази работата си.

— А ти? — попита, слагайки си очила, за да прегледа седмичния вестник.

— Днес графикът ми е пълен, на Майк също. Имам три чартърни групи. — Изплакна чашата си, постави я в миялната машина и нахлупи бяла капитанска шапка с лъскава черна козирка.

— Значи няма да се върнеш до седем часа?

— Вероятно не.

Нанси погледна през големите си очила с костени рамки.

— Опитай да си дойдеш по-рано.

— Не мога да обещая.

— Просто опитай.

Той кимна.

— Е, аз по-добре да отивам да работя — каза Нанси, затваряйки вестника.

— И аз също.

С кафе и сок в ръката тя докосна бузата си до неговата.

— До довечера.

Тръгна към малкия си кабинет на долния етаж, а той излезе от къщата и прекоси тесния тротоар до гаража. Вдигна вратата, погледна към ултрапредставителната с цвят на стомана „Акура“ на Нанси и се качи в един ръждясал пикап „Форд“, който преди дванайсет години е бил бял, имал е задна лява решетка и не се е нуждаел от тел, която да поддържа ауспуха. Това превозно средство беше срам за Нанси, но Ерик си обичаше Старата улиčníца, както с любов наричаше пикапа. На мотора още можеше да се разчита, името на фирмата и телефонният номер все още можеха да се прочетат на вратите, а седалката на шофьора, след всички тези години, беше приела формите на неговото тяло.

Завъртайки ключа, измърмори:

— Добре, Стара улиčníце, давай.

Нужно беше малко насърчаване и след около минута колата изпръхтя.

Той я форсира, усмихна се, включи на задна скорост и излезе от гаража.

Паркирайки колата под своето любимо дърво — захарен клен, Ерик забеляза, че синовете на Майк — Джери Джо и Никълъс, вече бяха на палубите на „Мери Диър“ и „Дав“. Чистеха с прахосмукачки, пълнеха с лед контейнерите за риба и зареждаха с разхладителни напитки и закуски. Както него и Майк, и тези деца израснаха край водата и тръгнаха на корабите, веднага, щом ръцете им станаха достатъчно големи, за да се държат на перилата. На осемнайсет и на шестнайсет години, Джери Джо и Никълъс бяха вече отговорни, компетентни помощник-капитани на двата кораба.

Затваряйки с трясък вратата на пикапа, Ерик махна с ръка на момчетата и тръгна нагоре към къщата.

Беше израснал в нея и не го притесняваше фактът, че тя се използва и като канцелария за чартърния риболов.

Заобикаляйки тезгяха с неповторимата пиринчена каса, Ерик продължи навътре през една тясна врата и влезе в стаята, която на

времето е била страничен чардак. Вътре стояха машината за лед и стиропорови кутии за охлаждане. В другия край на бившата тераса имаше врата към кухнята.

— Добро утро, мамо — каза той, влизайки.

— Добро утро и на тебе.

Той бръкна в шкафа, извади масивна бяла чаша и си наля кафе от очуканата емайлирана кана върху старата газова печка, същата, която стоеше там, от времето, когато беше малко момче. Скарите ѝ бяха наслоени от многократно кипели върху тях ястия и стената над печката имаше като че ли жълт ореол, но майка му беше непростимо лоша домакиня с едно изключение: печеше хляб два пъти седмично, отказвайки да сложи в устата си купен от магазин и упорствайки, че „това нещо може да те убие“.

Тази сутрин месеше тесто за хляба върху масата, покрита със синя мушама. Доколкото Ерик си спомняше, тази мушама беше единственото нещо, сменяно в кухнята след 1959 година, когато старата кутия за замразяване се беше повредила и майка му бе купила хладилник „Гибсън“, който сега представляваше една жълтеникава реликва, но все още действаше.

Майка му никога не хвърляше нещо, което можеше да се използва още един ден.

Беше облечена както обикновено — сини джинси и стегната светлосиня тениска, с която приличаше на купа сено. Ана Севърсън обичаше тениски с надписи. На тази пишеше „Аз го правя с по-млади мъже“ и имаше картинка, на която стара жена и млад мъж ловяха риба. Стегнатите ѝ къдрици с цвят на никел издаваха домашно направена фризура, а носът ѝ крепеше чифт очила, навярно толкова стари, колкото хладилника „Гибсън“, и пожълтели като него.

С чаша в ръка Ерик я наблюдаваше как отива до бюфета да изрови тавата за хляб.

— Как си днес? — попита той.

— Ха!

— Както обикновено, а?

— Идваш тук само да ми пиеш кафето и да ми създаваш ядове.

— Така ли му викаш на това? — Той погледна в чашата. — Може да накара един шофьор да заспи.

— Тогава пий от онази оцветена вода в канцеларията.

— Знаеш, че мразя картонени чаши.

— Тогава си пий кафето вкъщи. Или тази твоята жена не знае да прави кафе? Тя върна ли се снощи?

— Аха! В десет и петнайсет.

— Ха!

— Мамо, не се захващай пак с мен.

— И това е един живот... ти си живееш там, а тя из целите Съединени щати на Америка. — Намаза с масло една тава и шумно я тръсна на мушамата. — Баща ти би ме хванал за косите и би ме довякъл вкъщи, само да бях се опитала да направя нещо подобно.

— Нямах достатъчно коса. Какво, впрочем, си направила с нея? — Ерик се направи, че сериозно е загрижен за грозните ѝ стегнати букли.

— Снощи отидох при Барбара и я накарах да ме навие.

Барбара беше жената на Майк. Те живееха в гората само на около петдесет крачки от брега.

— Изглеждаш така, като че ли те боли.

Тя го шляпна с една тава и после хвърли хляба в нея.

— Нямам време да ходя да си фризирам косата и ти го знаеш много добре. Закусвал ли си?

— Да!

— Какво? Понички с глазура ли?

— Мамо, ти пак се бъркаш.

Тя пхна хляба във фурната.

— За какво друго са майките? Господ не е издал заповед „не се бъркай“ и аз се бъркам. Затова са майките.

— А аз мислех, че са да продават разрешителни за риболов и да правят резервации за чартърните плавания.

— Ако искаш наденичка, оставила съм ти, изяж я. — Кимна към един железен тиган върху печката и започна с края на дланта си да събира останалото по мушамата брашно.

Ерик вдигна капака и намери две почти изстивали наденички — една за него и една за Майк, както винаги. Взе с пръсти едната и се облегна на печката, размишлявайки.

— Мамо, ти помниш ли Меги Пиърсън?

— Разбира се, че помня Меги Пиърсън. Косите ми не са чак толкова стегнато накъдрени, че да забравям. Какво се сети за нея?

— Тя ми се обади снощи.

За първи път, откакто беше влязъл в стаята, майка му престана да се движи. Обърна се от умивалника и погледна през рамо към него.

— Тя ти се обади? За какво?

— Просто за да ми каже здравей.

— Тя живее някъде на запад, нали?

— Сиатъл.

— Тя ти се обади от Сиатъл само да ти каже здравей?

Ерик вдигна рамене.

— Вдовица е, нали?

— Да.

— Значи това.

— Кое?

— Винаги те е харесвала. Души наоколо, това е, което прави. Вдовиците душат, когато им трябва мъж.

— О, мамо. Нанси беше до мен, когато тя се обади.

— Когато кой се обади? — прекъсна ги Майк, влизайки посред разговора. Той имаше в повече от брат си трийсет килограма и две години, плюс голяма кафява брада.

— Старата му изгора — отговори Ана Севърсн.

— Тя не ми е стара изгора.

— Кой? — повтори Майк, отивайки до бюфета за чаша, която напълни с кафе от печката.

— Момичето на Пиърсн, което той се опитваше да сваля ей тук, на терасата, когато мислеше, че всички сме заспали.

— О, Юда — изрева Ерик.

— Меги Пиърсн? — Майк вдигна вежди.

— Дъщерята на Вера и Лерой Пиърсн, спомняш си я — доуточни Ана.

Опитвайки с устни димящото кафе, Майк се захили към брат си.

— Уха! Ти и Меги в ученическите си години едва не подпалихте старата кушетка.

— Ако знаех, че вие двамата ще откриете такъв артилерийски огън, нямаше въобще да ви казвам.

— И какво искаше тя? — Майк намери останалата наденичка и я взе.

— Не знам. Свързала се с Гленда Холбрук и тя просто... — Ерик вдигна рамене. — Просто се обади. Каза: здравей, как си, женен ли си, имаш ли деца, такива работи.

— Души — обади се пак Ана от умивалника с гръб към момчетата.

— Мамо!

— Да, чух те. Само да каже здравей...

— Също поръча да поздравя и вас двамата, но не знам защо, по дяволите, въобще си правя труда.

— Мммм... Тук нещо липова. — Започна да разсъждава Майк.

Ерик саркастично прекъсна брат си:

— Добре, когато разбереш какво е, сигурен съм, че ще ми кажеш. Навън в канцеларията радиото изпраща и се чу гласът на Джери Джо.

— „Мери Диър“ вика базата. Там ли си, бабо?

Ерик, който беше най-близко, отиде да отговори.

— Ерик е. Продължавай, Джери Джо.

— Добро утро, капитане. Групата за седем часа е тук.

До седем вечерта Ерик зареди със стръв въдиците общо четирийсет и два пъти, срещна се с осем нови и единайсет стари клиенти, помогна им да донесат на брега петнайсет съомги и три кафяви пъстърви, изчисти всичките осемнайсет риби и все пак успя да мисли за Меги Пиърсън повече, отколкото искаше да си признае. Странно, какви неща започнаха с това нейно обаждане. Стари спомени, носталгия, въпроси като: „Ами ако...?“.

Изкачвайки наклона към къщата на майка си за последен път, отново помисли за Меги. Погледна часовника си. Седем и петнайсет и Нанси сигурно е приготвила вечерята, но вече бе решил. Ще се обади по телефона, преди да си тръгне за къщи.

Майк и момчетата се бяха прибрали, а майка му затваряше офиса, когато той влезе.

— Голям ден — каза тя, изваждайки щепсела на кафеварката.

— Да.

В кухнята до телефона на стената край хладилника висеше на една мръсна връв телефонният указател на Доор. Поглеждайки номера,

знаеше, че майка му ей сега ще дойде след него, но нямаше какво да крие. Набра номера, телефонът иззвъня и той се облегнах лакът на хладилника. Разбира се, майка му влезе с кафеварката и започна да изпразва от цедките утайката от кафе, а той вече чуваше четвъртото позвъняване.

— Ало? — обади се детски глас.

— Гленда там ли е?

— Една минута. — Телефонът силно изщрака в ухото му. Същото дете се върна и попита: — Тя иска да знае кой е.

— Ерик Севърсън.

— Един момент. — Чу детето да вика „Ерик Севърсън!“, а в това време майка му си намираше работа в кухнята и слушаше.

Няколко мига по-късно Гленда се обади.

— Ерик, ало! Тъкмо говорехме за вълка, и той в кошарата.

— Здравей, Бруки!

— Тя обади ли ти се?

— Меги? Да, и дяволски ме изненада.

— И мен. Аз много се безпокоя за нея.

— Безпокоиш се?

— Ами да... по дяволите, а ти не се ли безпокоиш?

Той се замисли.

— Трябва ли?

— Ами не разбра ли колко е депресирана?

— Не. Искам да кажа, тя не каза и дума за това. Ние просто, как да кажа, разменихме няколко думи за едно-друго, за миналото.

— Не ти ли каза нищо за тази група, в която участва?

— Каква група?

— Тя е зле, Ерик. — Бруки му заразказва. — Преди година е изгубила съпруга си, а дъщеря ѝ току-що е заминала на изток в колеж. Явно търси съветите на психиатър в група за страдащи от тъга и някак си всичко изведнъж ѝ се е струпало. Борила се е да приеме факта, че мъжът ѝ е починал, и точно тогава някой от групата се е опитал да се самоубие.

— Да се самоубие? — Лакътът на Ерик отскочи от хладилника. — Искаш да кажеш, че е възможно и тя да е толкова зле?

— Кой знае. Знам единствено, че нейният психиатър ѝ е казал, когато се почувства депресирана, да се обади на стари приятели и да

поговори за миналото. Затова ни се е обадила. Ние сме нейната терапия.

— Бруки, аз не знаех. Ако имах представа... но тя не ми каза нищо за психиатър, за терапия или каквото и да било. Тя в болница ли е, или какво?

— Не, вкъщи си е.

— Как ти се стори? Беше ли все още потисната, или... — Неговият обезпокоен поглед беше фиксиран върху Ана, която беше прекъснала работата си и го наблюдаваше.

— Не знам. Аз дори малко я разсмях, но е трудно да се каже. А на теб как ти се стори, когато говорихте?

— И аз не знам. Все пак, минали са двајсет и три години, Бруки. Трудно е да кажа само по гласа ѝ и аз я разсмях, но... по дяволите, само ако беше ми казала нещо.

— Ами, ако можеш да отделяш по малко време, обаждай ѝ се понякога. Аз вече разговарях с Фиш, Лайза и Тани, ще се редуваме.

Ерик помисли две секунди, преди да вземе решение.

— Знаеш ли телефонния ѝ номер?

— Разбира се. Имаш ли молив?

Взе този, който висеше на мръсната връв.

— Да, казвай.

Докато майка му го наблюдаваше, той записа телефонния номер на Меги между стотиците други, надраскани по корицата на указателя.

— 206-555-3404 — повтори. — Благодаря, Бруки.

— Ерик?

— Да.

— Поздрави я и ѝ кажи, че мисля за нея и че скоро ще ѝ се обадя.

— Добре.

— Поздрави и майка си.

— Ще го направя. Сега съм при нея. Дочуване, Бруки.

— Дочуване.

Когато окачи слушалката, погледът му се кръстоса с този на Ана. Имаше чувството, че табун коне галопират вътре в него.

— Тя е в някаква група от хора, склонни към самоубийство, под наблюдение на психиатър. Лекарят ѝ им казал да се свържат със стари приятели. — Пусна една тежка въздишка и изглеждаше объркан.

— О, горкото същество.

— Но тя въобще не ми каза, мамо.

— Не е лесно да говориш за такива неща.

Ерик отиде до един от прозорците на кухнята, загледан навън и виждаше Меги, каквато я помнеше — едно весело момиче, което толкова лесно се разсмиваше. Стоя така дълго, изпълнен с учудващо безпокойство, и размишляваше как е правилно да постъпи.

Накрая се обърна към Ана. Беше на четирийсет години, но се нуждаеше от нейното одобрение, преди да направи това, което беше в главата му.

— Трябва да й се обадя, мамо.

— Непременно.

— Имаш ли нещо против, ако се обадя оттук?

— Давай. Трябва да вляза да се изкъпя. — Заряза кафеварката и филтрите с утайката в умивалника, пресече стаята покрай него и го прегърна, нещо, което рядко правеше, после го мушна с палец няколко пъти в гърба. — Понякога, сине, нямаме избор — каза тя и го остави в празната стая до очакващия го телефон.

3

На другия ден след разговора с Бруки и Ерик телефонът на Меги навакса обичайното си мълчание. Първото обаждане дойде в шест часа сутринта.

— Здравей, мамо.

Меги скочи и погледна часовника.

— Кейти, добре ли си?

— Много съм добре, което щеше да знаеш още снощи, ако телефонът ти не беше зает през цялата нощ.

— О, Кейти, съжалявам. — Меги се протегна и седна, облегната на възглавницата си. — Имах два чудесни разговора със съученици от гимназията.

Осведоми я за най-важното, попита я къде е, каза ѝ непременно вечерта да се обади пак и се сбогува без следа от самотата, която очакваше, че ще я налегне, когато приключи първият разговор от такова разстояние с дъщеря си.

Следващото позвъняване чу, когато топеше пликчето чай в първата си чаша за деня. Беше Нелда.

— Тами ще се оправи и д-р Фелдщайн каза, че ще ѝ се отрази добре, ако ни види.

Меги сложи ръка на сърцето си и въздъхна.

— О, Боже, благодаря ти! — Почувства, че денят се очертава обещаващ.

В десет и половина дойде третото позвъняване, вече напълно неочаквано.

— Ало? — отговори тя и един глас от далечното минало каза:

— Ало, Меги, обажда се Тани.

Изненадана, Меги се усмихна и хвана слушалката с две ръце.

— Тани! О, Тани, как си? Боже, колко е хубаво да чуя гласа ти.

Разговорът им продължи четирийсет минути. Един час след като той свърши, Меги отново отговори на позвъняване — този път, за да

чуе скърцащото гласче на мишле от мултифилмите, което никога не можеше да сбърка.

— Хай, Меги, познай кой е?

— Фиш? Фиш, това си ти, нали?

— Да, рибата е.

— Боже мой, не мога да повярвам! Бруки ти се обади, нали?

Когато се обади Лайза, Меги вече почти го очакваше. Довършваше грима си, приготвяйки се да отиде до болницата при Тами, когато телефонът отново иззвъня.

— Здравей, страннице — каза един сладък глас.

— Лайза... О, Лайза!

— Мина много време, нали?

— Твърде много... О, господи... Не съм сигурна дали няма да се разплача вече. — Всъщност едновременно се смееше и плачеше.

— И мен ме хваща за гърлото. Как си, Меги?

— Как би се чувствала ти, ако четири от най-скъпите ти приятелки от миналото една след друга ти се обадят? Поразена съм от щастие.

Половин час по-късно, след като се бяха ровили из спомени и връщали към настоящето, Лайза каза:

— Слушай, Меги. Имам една идея. Помниш ли брат ми Гари?

— Разбира се. Беше женен за Марси Крейг.

— Беше. Разведе се от пет години. Е, Гари се жени повторно следващата седмица и аз ще бъда в Доор за сватбата. Мислех си, че ако и ти си отидеш у вас, а съм сигурна, че Тани и Фиш могат да дойдат с коли, можем да се съберем в дома на Бруки.

— О, Лайза, не мога — разочарование лъхна от гласа на Меги. — Звучи чудесно, но трябва да започна работа след по-малко от две седмици.

— Просто ела за малко, а?

— Страхувам се, че ще трябва да е за твърде кратко, а и началото на срока... Много съжалявам, Лайза.

— О, това вече е разочарование.

— Знам, щеше да бъде толкова весело.

— Добре, слушай какво... Ще помислиш ли малко? Макар и само за уикенда? Ще бъде велико отново да се съберем всички заедно.

— Добре. — Обеща Меги. — Ще помисля.

Направи го по пътя към болницата, където отиваше да посети Тами. Помисли си за Бруки — как се е обадила на момичетата, как всяка от тях се е загрижила и се е свързала с нея след всички тези години и как ѝ просветна след разговорите.

В три без пет същия следобед седеше в чакалнята на интензивното отделение на болницата на университета „Вашингтон“, разлиствайки страниците на списание „Домакинство“ и очаквайки да бъде повикана. Телевизор с намален звук мърмореше нещо от поставката си на една далечна стена. В ъгъла до един прозорец баща и двамата му сина очакваха резултата от сърдечната операция на майка им. От нишата в стената силно ухаеше на кафе.

Влезе една сестра — слаба, красива, енергично пристъпвайки с белите си безшумни обувки.

— Мисис Стърн?

— Да? — Меги изпусна списанието и скочи.

— Можете да влезете и да видите Тами, но само за пет минути.

— Благодаря ви.

Меги не беше подготвена за гледката, която я посрещна при влизането. Толкова много машинария, толкова много туби и бутилки, екрани с всякакви размери, които следяха състоянието ѝ, и една слаба, изтощена Тами, която лежеше с цяла мрежа от интравенозни инжекции, забучени в ръцете ѝ. Очите ѝ бяха затворени, ръцете ѝ отпуснато лежаха с дланите нагоре, осеяни с червени точки от многобройни инжекции. Русата ѝ коса с оттенък на праскова, която тя винаги поддържаше с юношеска гордост и носеше в стил, много близък до този на Кейти, лежеше на възглавницата разрешена и щръкнала като птиче гнездо.

Меги постоя известно време до леглото, преди Тами да отвори очи и да я види.

— Здравей, малката. — Меги се наведе и докосна бузата на момичето. — Всички толкова се тревожихме за теб.

Очите на Тами се напълниха със сълзи и тя извърна лицето си.

Меги вдигна падналите на челото на момичето коси.

— Всички сме толкова щастливи, че оживя.

— Но мене много ме е срам.

— Неее... нееее. — Меги обгърна с ръце лицето на Тами и нежно го обърна към себе си. — Не трябва да се срамуваш. Гледай напред, не назад. Сега ще бъдеш по-силна и всички заедно ще работим да те направим по-щастлива.

Сълзите на Тами продължаваха да бликат и тя се опита да ги избърше. Ръката ѝ трепереше и беше обвързана с толкова системи, че Меги нежно я върна обратно, взе една книжна салфетка от близката кутия и избърса очите на момичето.

— Загубих бебето, Меги.

— Знам, скъпа, знам.

Тами отново обърна настрани замъгления си поглед, докато Меги бършеше слепоочията ѝ.

— Но ти си жива и ние всички искаме да си щастлива. Да те видим отново на крака и усмихната.

— Защо трябва някой да го е грижа за мен?

— Защото ти си ти, един индивид, и то специален. Защото си станала част от живота на други, без дори да го осъзнаеш. Всеки от нас има своята стойност. Мога ли да ти кажа нещо? — Тами се обърна към нея и Меги продължи. — Снощи се чувствах много зле. Дъщеря ми замина в колежа, ти си в болница, къщата ми празна. Всичко ми изглеждаше безнадеждно и се обадох на една приятелка от училище. И знаеш ли какво се случи?

В очите на Тами просветна искрица интерес.

— Какво?

— Тя се обадила на други и започна една чудесна верижна реакция. Днес ми се обадиха три прекрасни стари приятелки, за които от години не бях чувала нищо, хора, за които никога не бих предположила, че ги е грижа дали съм щастлива, или не. Така ще бъде и с теб. Ще видиш. Наистина. Когато тръгнах към болницата, вече се надявах телефонът най-после да спре да звъни.

— Наистина ли?

— Наистина — усмихна се Меги и получи в отговор нещо като усмивка. — Сега слушай, малката ми... — Пое ръката на Тами внимателно, да не размести някоя тръбичка. — Казаха, че мога да остана само пет минути и времето ми изтече. Но ще дойда пак. Междувременно си помисли какво искаш да ти донеса, когато се преместиш в своята стая. Малцови бонбони, списания. Каквото искаш.

— Сега искам само едно нещо.

— Кажу го.

— Можеш ли да ми донесеш шампоан „Нексус“ и балсам?
Повече от всичко искам да си измия косата.

— Чудесно. Ще ти донеса и моя сешоар и машата. Ще те направим като Тина Търнър.

Тами почти се разсмя.

— Е, това е, което искам да видя — трапчинките да се покажат.

— Меги целуна челото на момичето и прошепна: — Трябва да тръгвам, оправяй се.

Напускайки болницата, Меги се почувства заредена с оптимизъм: когато едно двајсетгодишно момиче иска косата му да бъде направена, наистина върви към подобрене. По пътя спря при една козметичка и купи нещата, за които Тами я беше помолила. Още с торбичката в ръка, влезе в кухнята и чу телефонът отново да звъни.

Втурна се през стаята, грабна слушалката и задъхано отговори:

— Меги? Ерик е.

Слиса се от изненада. С притисната до корема торбичка с шампоан и с вързан за цели пет секунди език, осъзна, че трябва някак да говори.

— Ерик! О, небеса, това е истинска изненада...

— Добре ли си?

— Добре? Аз... е, да. Само малко съм задъхана: Току-що влизам.

— Говорих с Бруки и тя ми каза истинската причина, поради която си се обадила нощес.

— Истинската причина? — С бавно движение постави торбичката на бюфета. — О, искаш да кажеш моята депресия.

— Трябваше да го разбере още снощи. Знаех, че не се обаждаш само да кажеш здравей.

— Днес съм много по-добре.

— Бруки ми каза, че някой във вашата група се опитал да се самоубие и много се изплаших. Искам да кажа... — Той пое дълбоко дъх и каза гласно: — Исусе Христе, и аз не знам какво имам предвид.

Меги докосна слушалката със свободната си ръка.

— О, Ерик, ти си помислил, че аз мога да посегна на... И затова ми се обаждаш сега?

— Е... не знаех какво да мисля. Просто... по дяволите, днес цял ден не престанах да се чудя защо ми се обади. Най-после позвъних на Бруки и когато тя ми каза, че си потисната и се лекуваш, всичко отвътре ми се преобърна. Меги, ти винаги се смееше, когато бяхме млади.

— Аз не съм самоубиец или нещо подобно. Честна дума, Ерик. Беше едно младо момиче на име Тами, но току-що се връщам от болницата, бях при нея, тя не само ще оживее, но дори успях да я накарам да се усмихне, даже се разсмя.

— Е, това е облекчение.

— Съжалявам, че снощи не бях докрай откровена с теб. Може би трябваше да ти кажа, че посещавам група за терапия, но след като те чух, ми стана някак неловко. С Бруки беше много по-лесно, но с теб... е, нямаше да е честно да ти се обадя след толкова години и да започна да хленча за моите трудности.

— Неудобно? По дяволите, това е глупаво.

— Може би. Както и да е. Благодаря ти, че го казваш. Слушай, познай кой друг ми се обади днес. Тани, Фиш и Лайза. Бруки говорила с тях. А сега и ти. Тази седмица наистина ме върна в доброто старо време.

— Как са те? Какво правят?

Осведоми го за момичетата и докато говореха, напрежението от миналата нощ изчезна. Размениха си малко спомени. Смяха се. По време на разговора Меги усети, че е облегнала двата си лакътя на бюфета и разговаряше с него без всякакво неудобство. Той ѝ разказа за своето семейство, а тя — за Кейти. Не се чувстваха неловко. Накрая Ерик каза:

— Днес много мислих за теб, докато плавах с кораба.

Тя проследи с поглед една синя фигура на кутията за кафе.

— И аз мислих за теб. — Защитена от разстоянието, беше лесно да го каже. Безопасно.

— Гледах над водата и те виждах в син пуловер със златни букви да приветстваш „Викингите на Гибралтар“.

— С ужасно разрошена като кошер коса, предполагам, и с грим ала „Клеопатра“.

Той се закикоти.

— Точно така, да.

— Сега ще разберем какво ще видя аз, ако затворя очи и помисля за тебе.

— Страх ме е да го чуя.

Меги се обърна и облегна гръб на ръба на бюфета.

— Виждам те облечен в бебешко син блейзер да танцуваш на музиката на Бийтълс с цигара между зъбите.

Той се засмя.

— Цигарата вече я няма, но още нося светлосиня риза, само че сега на джоба ѝ пише „Капитан Ерик“.

— Капитан Ерик?

— Клиентите харесват това. Създава им илюзията, че плуват по море.

— Мога да се обзаложа, че си много добър в тази работа, нали? Сигурна съм, че риболовците много те обичат.

— Е, обикновено успявам да ги разсмея и да дойдат отново следващата година.

— Харесва ли ти това, което правиш?

— Направо го обичам.

Тя се настани още по-удобно до бюфета.

— Разкажи ми как изглеждаше Доор днес? Беше ли слънчево? Улови ли риба? Имаше ли много платноходки?

— Беше красиво. Спомни си как някои сутрини мъглата е толкова гъста, че не можеш да видиш от пристанището до парка на острова.

— Ммммм... — отговори тя замечтано.

— Така започна днешния ден — с гъста мъгла. После слънцето се показва над дърветата и оцвети въздуха в червено, но не беше минал и час, след като зашивахме, и небето беше синьо като поляна с цикория.

— О, цикорията! Цъфти ли още?

— С пълна сила.

— Мммм... Виждам я — цяла поляна, като че ли небето е паднало. Много обичах това време на годината. Тук нямаме цикория, не е както в Доор. Продължавай. Улови ли риба?

— Осемнайсет — петнайсет съомги и три пъстърви.

— Осемнайсет, уха... — въздъхна тя. — Браво. А имаше ли платноходки?

— Платноходки? — подразни я той, продължавайки старото съперничество между моторните съдове и платноходите в Доор. — Кой се интересува от платноходки?

— Аз.

— Да, май си спомням, че беше малко старомодна.

— А ти беше малко гадняр. — Меги се засмя и си представи как се смее и той. — Не съм била по вода толкова дълго време.

— Като живееш в Сиатъл, мислех, че имаш лодка.

— Имаме. Платноходка, разбира се. Но не съм излизала с нея, откакто Филип умря. Нито съм ловила риба.

— Трябва да си дойдеш тук и аз да те изведа заедно с баща ти. Ще уловим една голяма, двацет и четирифутова риба и ти ще получиш своя дял от риболова.

— Мммм... звучи божествено.

— Направи го.

— Не мога.

— Защо не?

— Аз съм учителка и започвам занятия след по-малко от две седмици.

— А, вярно. Какво преподаваш?

— Домашна икономика — хранене, обличане, семеен живот, планиране на професия. Доста е смесено. Даже сме се свързали с една детска градина и малките идват, за да наблюдават учениците развитието на детето.

— Сигурно е доста шумно.

Тя вдигна рамене:

— Понякога.

— Така, а теб бива ли те за това?

— Предполагам. Разбирам се добре с децата, мисля, че правя уроците интересни за тях. Но... — Тя замълча.

— Но какво?

— О, не знам. — Обърна се и отново се облегна на бюфета.

— Правя това вече толкова години и то като че ли започва да се превръща в рутина. А след смъртта на Филип... — Меги потърка челото си. — О, небеса, вече така се уморявам от тази фраза. След смъртта на Филип. Толкова често я споменавам, като че ли летоброенето започва от този ден.

— Изглежда, се нуждаеш от промяна.

— Може би.

— Аз промених всичко преди шест години. Това беше най-здравословното нещо, което съм правил през живота си.

— Какво направи?

— Върнах се в Доор, след като бях живял в Чикаго още от завършването на колежа. Когато заминавах в колежа, мислех, че това е последното място на света, където бих се върнал, но след като седях зад бюро през всичките тези години, ме хвана клаустрофобия. Тогава татко умря и Майк започна да ме кандърдисва да се върна у дома и да управляваме заедно кораба. Имаше идеи да разширим бизнеса, да купи още един кораб. Накрая казах „да“ и не съм съжалил нито за миг.

— Струваш ми се много щастлив.

— Аз съм.

— И в брака ли?

— И в брака също.

— Това е чудесно, Ерик.

Отново мълчание. Май си бяха казали всичко, което имаха да си казват. Меги се изправи и погледна към часовника в кухнята.

— Слушай, по-добре да приключваме. Господи, колко дълго говорим.

— Да, и аз така мисля... — Последва някакъв неразбираем звук, зареден с напрежение. Изведнъж той спря. — Аз съм още в къщата на мама, а Нанси сигурно вече е сложила вечерята.

— Ерик, благодаря ти много, че се обади. Чудесно беше да си поговоря с теб.

— За мен също.

— И, моля те, не се безпокой повече за мен. Така добре не съм се чувствала седмици наред.

— Чудесно е да чуя това и слушай... обаждай се, когато искаш. Ако не ме намериш, обади се тук и поговори с мама. Ще ѝ бъде приятно.

— Може и да го направя. Предай ѝ, че никой на света не прави толкова хубав хляб като нейния. Спомням си как идвах у вас след училище и омитах по половин наведнъж.

Той се засмя.

— Продължава да го прави и да твърди, че хлябът от магазина, може да убие човек. Непременно ще ѝ предам поздрава ти, ще се почувства поласкана.

— Ерик, още веднъж ти благодаря.

— Не са нужни благодарности. Беше ми приятно. А сега карай по-спокойно, нали?

И двамата замълчаха, чувствайки се някак неудобно за пръв път, откакто започна разговорът им преди трийсет минути.

— Е... дочуване — каза Ерих.

— Дочуване.

Когато Меги затвори, ръката ѝ остана на слушалката, после бавно се смъкна от нея. Разглеждайки я, тя дълго остана неподвижна. Късното следобедно слънце се плъзна по пода на кухнята и отвън долетя приглушеното боботене на моторната косачка на един съсед. Отдалеч някъде изникна споменът за същото слънце, огряло други ливади, други дървета, други води — не пролива Пуджет, а Грийн бой. След време Меги се отдръпна от телефона и отиде до вратата към задния двор. Отвори я, облегна рамото си на касата и се загледа навън, спомняйки си миналото. Него. Тях. Доор. После година в гимназията. Първата любов.

Да, носталгия.

Но той беше щастливо оженен. И ако се видеха сега, сигурно щеше да се окаже надебелял с двайсет и пет фунта, главата му — започнала да оголява, и тя щеше да бъде щастлива, че е женен за друга.

Въпреки това разговорът с него извика спомени от родното място и загледана в двора на свечеряване, тя виждаше не платформата от червено дърво, оградена от борове, а облян от слънце килим от цъфнали цикории. Вечер те ставаха виолетови, а понякога създаваха илюзията, че земята и небето се сливат. „Дантелата на кралица Анна“ цъфтеше по това време, както и чернооките „Сузанчета“, които се редуваха по скалистата земя край пътищата със снопове бял равнец. Има ли друго място на земята, където дивите цветя да растат така изобилно, както в Доор?

Тя видя и плевните с високи прозорчета високо под самите покриви, и редиците зелена царевица, и старите повече от век дървени къщички, боядисани в бяло; порутените огради и каменните стени, покрай които имаше дебели чимове оранжеви лилии. Бели петна в

синята вода и недокоснати плажове, които се простираха цели мили. Тя опитваше домашно направения хляб и чуваше моторите на връщащите се на свечеряване корабчета, усети аромата на риба, който се носеше от къщите в съботните вечери като днешната от задните дворове на ресторантите, където свиреха китари и вятърът подухваше червено-белите карирани покривки на масите.

На две хиляди мили разстояние Меги си спомни всичко това и почувства остра болка от носталгията, която не бе изпитвала от години.

Помисли да звънне вкъщи, но можеше да отговори майка ѝ, а ако има човек, който може да развали едно романтично настроение, това беше тя.

Вместо това се отдръпна от вратата, отиде до библиотеката и измъкна една книга, озаглавена „Пътувания до Доор“. Близко половин час седя в стола на Филип, разлиствайки илюстрираните страници, докато лъскавите снимки на фарове, дървени къщи и прелестни пейзажи я накараха най-после да вдигне телефона.

Набира номера, надявайки се, че баща ѝ ще вдигне слушалката.

Вместо това тя чу гласа на майка си.

— Ало?

Скривайки разочарованието си, Меги каза:

— Ало, мамо.

— Маргарет?

— Да.

— Е, крайно време беше да се обадиш. Повече от две седмици не сме те чували, а каза, че ще ни съобщиш кога да очакваме Кейти. И аз чакам ли, чакам да позвъниш.

Няма „Здравей, мила, колко хубаво, че те чувам“, а „Крайно време беше да се обадиш“, с което принуди Меги да започне разговора с извинение.

— Съжалявам, мамо. Знам, че трябваше да се обадя, но бях ангажирана. И мисля, че Кейти няма да се отбива при вас. Трябва да се отклонява, а пътува със своя състудентка, с която ще бъдат в една стая. Колата беше натоварена до покрива и решиха, че е по-добре да отидат направо в колежа, за да се настанят.

Меги затвори очи, готова за оплакванията, които беше сигурна, че ще се изсипят. Вярна на себе си, Вера го направи.

— Е, няма да кажа, че не съм разочарована. Цяла седмица готвя и правя сладкиши. Сложих два щрудела във фризера и купих голямо парче телешко за задушаване. Не знам какво ще правя с такова голямо парче месо. Трябва да го ядем само с баща ти. Изчистих основно твоята стая и леглото, и завесите, а тях да ги гладиш е истински ад.

— Мамо, нали ти казах, че ще се обадя, ако тя ще идва при вас.

— Да, знам, но бях толкова сигурна, че ще дойде. В края на краищата ние сме единствените баба и дядо, които има.

— Знам, мамо.

— Струва ми се, че вашето поколение няма време за баби и дядовци, както беше при нас — отбеляза Вера кисело.

Меги облегна челото си на върха на пръстите и почувства, че я заболява главата.

— Кейти каза, че ще дойде при вас от Чикаго някъде две седмици, след като започне училище. Спомена, че сигурно ще е през октомври, когато листата започнат да сменят цвета си.

— Какво кара тя? Да не си й купила онази нова кола?

— Да, купих ѝ я.

— Маргарет, това дете е още много малко да притежава такава екстравагантна кола! Трябваше да ѝ купиш нещо по-скромно или да почакаш да завърши колежа. Как ще се научи да цени нещата, когато ѝ поднасяш всичко на сребърна табла?

— Мисля, че Филип би искал тя да я има, а аз мога да си го позволя.

— Това не е основание да прекаляваш, Маргарет. И понеже говорим за пари, внимавай с кого се срещаш. Разни разведени мъже само търсят да намерят някоя богата вдовица. Ще те прилъжат и ще изхарчат парите за издръжката на детето, помни ми думата!

— Ще внимавам, мамо — обеща Меги уморено, чувствайки как главоболието ѝ се засилва.

— Спомням си, преди няколко години онзи младият Герхард, дето изневеряваше на жена си, с кого мислиш се срещаше? С туристка от Луизиана, която дойде на луксозен кораб с каюти. Видели ги една събота вечер да се целуват на палубата, а в неделя сутринта той се появи в черквата с жена си и децата чист и смирен, като че ли нищо не е било. Ако Бета Герхард знаеше какво...

— Мамо, нали ти казах, че ще внимавам. Не се срещам с никого, така че няма за какво да се безпокоиш.

— Абе, не си много предпазлива, нали знаеш.

— Знам.

— А понеже говорим за разводи, се сетих за Гари Айделбах, който ще се жени повторно в събота.

— Знам. Говорих с Лайза.

— С Лайза? Кога?

— Днес. Напоследък съм във връзка с всички момичета.

— Не си ми казала. — В гласа на Вера прозвуча хладина, като че ли очакваше, че всичко трябва да ѝ се каже, още преди да се случи.

— Лайза ме кани да си дойда в Доор за сватбата. Е, не точно за сватбата, но тя ще пристигне от Атланта и предлагаше евентуално всички момичета да се съберем в Бруки.

— Ще дойдеш ли?

„Тогава ще можеш да използваш всичкото си телешко месо и щрудели, нали, мамо?“

— Не, не мога.

— А защо не? Какво друго ще правиш с всички тези пари. Знаеш, че с баща ти и аз не можем да си позволим да пътуваме до теб със самолет, а пък и не си си била вкъщи вече три години.

Меги въздъхна. Искаше ѝ се да затвори телефона, без да каже дума повече.

— Не става въпрос за пари, мамо, а за време. Скоро започва училище и...

— Е, трябва да знаеш, че ние не се подмладяваме, а обратно. На нас с баща ти би ни било приятно понякога да ни посещаваш.

— Знам. Татко там ли е?

— Тук е някъде. Чакай малко. — Телефонът издрънча и Вера се отдалечи, викайки: „Рой, къде си? Маргарет е на телефона!“. — Гласът ѝ беше стигнал до кресчендо, когато се върна и каза. — Една минута. Той е в гаража, отново точи косачката. Чудя се как още има ножове, като той постоянно е там и ги наточва. Ето го, идва. — Докато си прехвърляха слушалката, Меги чу Вера да му нарежда: „Не си опирай мръсните ръце на бюфета, Рой“.

— Меги, сладка моя? — В гласа му имаше толкова топлина, за разлика от Вериния. Като го чу, Меги почувства как отново я обзе

носталгията ѝ по дома.

— Здравей, татко...

— Ето, това е приятна изненада. Знаеш ли, точно днес си спомних как като малко момиченце идваше при мен да ми поискаш една паричка за сладолед.

— И ти винаги ми даваше, нали?

Той се засмя и Меги си представи кръглото му лице и оплешивяващата глава, леко превитите рамене и ръцете, които никога не спираха да работят.

— Наистина е чудесно, че чувам гласа ти, Меги.

— Мислех, че е добре да ви се обадя и да ви кажа, че Кейти няма да се отбие на път за колежа. Отива направо.

— Е, ще бъде съвсем наблизко цели четири години. Ще я виждаме, когато има време. — Винаги е било така — за всички малки грижи, които Вера раздухваше неимоверно, Рой виждаше разрешение в бъдещето. — А ти как си? — попита той. — Предполагам, че се чувстваш малко самотна след заминаването ѝ.

— Ужасно е.

— Ами, скъпа, излизай от къщи. Ходи на кино или другаде. Не трябва да стоиш сама в събота вечер.

— Няма. Отивам в клуба на вечеря — излъга тя, за да го успокои.

— Добре... добре. Това искам да чувам. Училището започва скоро, нали?

— След по-малко от две седмици.

— И тук. Тогава улиците ще утихнат през делничните дни. Знаеш как е. Проклинаме туристите, когато са тук, и ни липсват, когато си отидат.

Тя се усмихна. Колко пъти беше чувала тези думи от него.

— Спомням си.

— Е, скъпа, майка ти чака да ти каже нещо.

— Целувам те, татко.

— И за тебе една целувка от мен. Бъди добро момиче.

— Чао, тати.

— Ча...

— Маргарет? — Вера беше дръпнала слушалката, преди Рои да успее да отговори.

— Тук съм, мамо.

— Още ли не си се освободила от лодката?
— Не, но е в списъка на агента.
— Да не излизаш в морето самичка с нея!
— Няма.
— И внимавай къде ще вложиш парите от нея.
— Ще внимавам, мамо. А сега трябва да тръгвам. Отивам на вечеря в клуба и закъснявам.
— Добре. И не чакай толкова време, обади се по-скоро.
— Няма.
— Знаеш ли, и ние бихме ти звънели по-често, но тези такси за междушатските разговори са невероятни. И слушай, ако говориш с Кейти, кажи ѝ, че дядо ѝ и аз я чакаме с нетърпение.
— Ще ѝ кажа.
— Е, довиждане, скъпа. — Вера никога не пропускаше да прибави по някоя мила дума в края на разговора.
— Довиждане, мамо.

Когато затвори телефона, Меги вече се нуждаеше от горещо пиене за успокояване на нервите. Направи си чаша билков чай и го взе в банята, където разреса косите си. Свирепо.

Прекалено ли беше да очаква една майка да се поинтересува за състоянието на дъщеря си? За нейното щастие? За приятелите ѝ? За грижите ѝ? Както винаги, Вера беше насочила фокуса към себе си. Тежката работа на Вера. Разочарованието на Вера. Исканията на Вера. Целият свят трябваше да се съобразява с Верините желания, преди да направи следващата си стъпка.

Да се върне в Доор? Макар и само за ваканцията. Няма начин!

Меги още тормозеше скалпа си с разресване, когато телефонът отново иззвъня. Беше Бруки, която започна без предисловия.

— Вече всичко уредихме. Лайза пристига във вторник и ще прекара около седмица при майка си. Тани си е в Грийн бей, а Фиш е в Брасълс — само на три часа с кола. И така, всички се събираме у нас в сряда на обяд и разчитаме, че и ти също ще бъдеш. Какво ще кажеш? Можеш ли да дойдеш?

— Не искам да съм на по-малко от сто мили от майка ми! Абсолютно не!

— Ооо! Май че се обадох в неподходящ момент.

— Разговарях с нея. Току-що затворих.

Бруки запита съучастнически:

— Как е старата фурия?

Меги се засмя.

— Бруки, ама тя ми е майка!

— Е, това не е твоя вина. И не трябва да е пречка да си дойдеш у дома и да се видиш с приятелите си. Какво ще кажеш — и петте заедно, няколко бутилки вино, смях и сладки приказки до насита. Всичко, което ти трябва, е един самолетен билет.

— О, по дяволите, звучи толкова добре.

— Тогава кажи, че идваш.

— Но аз трябва...

— Дяволска работа. Ами просто ела. Зарежи всичко и скачай в самолета.

— Да те вземат дяволите, Бруки.

— Аз самата съм дявол, нали?

Меги тупна с крак по пода.

— О, така ми се иска да дойда.

— Е, какво ти пречи?

Меги отново изсипа причините си, като че ли се опитваше да се убеди сама.

— Ще имам много малко време — само пет дни, защото учителите трябва да са в училище три дни, преди началото на заниманията. И трябва да отседна при майка си, а аз не мога да издържа дори един телефонен разговор с нея, без да ми се прииска да бъда осиновена от друг.

— Ще дойдеш при мен. Винаги мога да хвърля един спален чувал на пода и да пусна още един кокал в супата. В тази къща има толкова много тела, че едно повече няма да се забележи.

— Това не мога да направя. Да измина целия път до Уисконсин и да отседна у вас. И дума да не става.

— Тогава ще спиш у вашите и ще направя така, че по цял ден да те няма. Ще плуваме, ще се разходим до остров Кана, ще надзърнем в старите магазинчета. Можем да правим всичко, каквото ни се иска. Остава ми последната седмица от ваканцията, преди да започне училище, и детската градина вкъщи се разтуря. Господи, ако можех да избягам. Ще прекарам великолепно, Меги. Какво ще кажеш?

— О, Бруки! — Интонацията говореше за разклащаща се решителност.

— Това вече го каза.

— О, Бруки... — Макар и да се смееха, лицето на Меги се изкриви от объркване и силно желание.

— Предполагам, че имаш достатъчно пари да си купиш билет — прибави Бруки.

— Толкова много, че ще зяпнеш, ако ти кажа.

— Това е добре за жена. Тогава, ела. Моля те.

Меги изгуби битката с изкушението.

— О, добре, чума такава. Ще дойда!

— Е-е-е! — Бруки прекъсна изблика си на възторг да каже на някой до нея: Меги идва, а на нея рече: — Затварям, за да можеш да се обадиш на летището. Звънни ми веднага щом пристигнеш в града, или по-добре — спри първо тук, преди да отидеш при вашите. Ще се видим във вторник!

Меги затвори и каза на стената: „Отивам в Доор!“. Стана от стола, вдигна длани изумено и възкликна към стената: „Отивам в Доор! Вдругиден, аз наистина ще отида в Доор!“.

Чувството ѝ на изненада остана, дори се засили. В неделя Меги не свърши нищо. Опакова и разопакова пет комплекта дрехи, накрая реши, че се нуждае от нещо ново. Прави и преправя косата си и накрая реши, че ще отиде на фризьор. Обади се на летището и запази място в първа класа. Имаше почти милион и половина долара в банката и реши — за пръв път — че е време да започне да им се радва.

На следващия ден влезе във фризьорския салон с думите:

— Направете нещо артистично. Отивам на среща със съученички, не сме се виждали двайсет и три години.

Излезе от там, наподобяваща нещо, което е било изпрано и окачено да съхне, обърнато наопаки. Странното беше, че това я ободри, както нищо друго през последната година.

След това спря в „Нордстромс“ и попита продавачката:

— Какво трябва да облече дъщеря ми, ако отива на концерт на Принс?

Жената извади три чифта прани с киселина сини джинси и богат избор на фланелки, подобни на тези, с които се обличаше старият Нийдсвики, когато продаваше стари части от коли на сметището.

От бутика при Хелън, разбира се купи две изискани рокли — една за път и една за някой по-специален случай, ако възникне. Подуши всички известни парфюми, за които се знаеше, че са любими на жени като Елизабет Тейлър и лейди Бърд Джонсън, но накрая щастлива направи покупката си в „Уулуърд“, заплащайки само два долара и деветдесет и пет цента за своя предпочитан от години „Емерод“.

Във вторник сутринта слезе от едно такси на международното летище „Сий-Так“ в проливен дъжд, четири часа по-късно напусна самолета под ослепителното слънце на Грийн бей и взе под наем кола, все още невярваща. При всичките си пътувания с Филип винаги бяха правили планове за пътешествието седмици наред, а понякога и месеци. Импулсивността беше нещо ново за Меги. Ново и толкова вълнуващо. Защо никога преди не беше опитвала?

Пое с колата на север, спомените се възвръщаха и при Стърджън бей усети наистина, че се връща у дома. Най-после в Доор, а само след няколко мили — и познатата гледка на черешовите градини. Дърветата, вече освободени от изобилния си плод, маршируваха в редици, преминавайки в зелени ливади, заградени от бели варовикови скали и гъсти гори. Градините от ябълкови и крушови дървета бяха натежали от плодове, които блестяха като фарове на августовското слънце. Откритите пазари по магистралата предлагаха плодове, зеленчуци, сокове и конфитюри.

Оттатък Мейн стрийт една стара сграда привлече вниманието ѝ: универсалният магазин на Фиш крийк, където работеше баща ѝ. Усмихна се, представяйки си го зад дългия, бял месарски тезгях, където режеше месо и правеше сандвичи, откакто го помнеше.

В пет часа следобед беше претъпкано. Тя мина през навалицата и пред щандовете и махна за поздрав на жената на Алфред — която извика изненадано „здравей“, и се запъти към края на опашката пред високия до раменете тезгях за месо и деликатеси. Зад него беше баща ѝ в дълга и бяла висока до врата престилка, зает да очарова клиентите, докато реже месото.

— Дали е прясно? — говореше той, надвиквайки шума на машината. — Ами тази сутрин излязох извън града и лично zakлаx кравата в шест часа сутринта. — Пресегна се и изключи мотора, продължавайки работата си, без да губи нито минута. — Ето — един с черен хляб, горчица и американски колбас. Нещо друго? — Стоеше с длани, подпрени на високите тезгях. — Картофената салата е най-добрата, която ще намерите по целия бряг на Мичиганското езеро. Баба ми лично е садила картофите. — Намигна на двойката, която очакваше сандвичите си.

Те се засмяха:

— Не, това е всичко.

— Платете на изхода. Следващият! — извика Рой.

Наблюдавайки баща си, Меги отново се възхити от професионализма му и от личността му, толкова различна в магазина и вкъщи. Беше забавен и впечатляващо експедитивен. Хората го обикваха от пръв поглед, а той ги разсмиваше и те идваха отново.

След като го наблюдава няколко минути, Меги се приближи към тезгяха, когато той беше с гръб.

— Дай ми една паричка, за да си купя сладолед — произнесе тя спокойно.

Рой погледна през рамо и лицето му пребледня от изненада.

— Меги? — Обърна се, бършейки ръцете си в бялата престилка. — Меги, сладка, дали не ми се привижда нещо?

Тя се смееше щастлива, че дойде.

— Неее! Наистина съм тук. — Ако тезгяхът беше по-нисък, той сигурно щеше да го прескочи. Вместо това излезе иззад него и я пое в силна прегръдка.

— Е, Меги, това се казва изненада.

— И за мене, татко.

Хвана я с две ръце за раменете и я задържа на разстояние пред себе си.

— Какво правиш тук?

— Бруки ме убеди да дойда.

— Майка ти не знае ли още?

— Не. Дойдох направо в магазина.

— Е, значи съм първият. — Засмя се тържествуващо, прегърна я отново и тогава се сети за клиентите. Обгърнал я с ръка през рамото,

той се обърна към тях: — За тези от вас, които си мислят, че съм някакъв стар мръсник, това е моята дъщеря Меги от Сиатъл. Току-що ми сервира изненадата на живота ми. — После я пусна и каза. — Сега у дома ли отиваш?

— Струва ми се, да.

Рой погледна часовника си.

— Е, трябва да работя още четирийсет и пет минути. Ще си бъда вкъщи в шест. Колко ще останеш?

— Пет дни.

— Само толкова ли?

— Страхувам се, че да. В неделя трябва да се върна.

— Е, все пак пет е по-добро от нищо. А сега върви, че трябва да се погрижа за моята тълпа от клиенти. — Върна се зад тезгяха, подвиквайки след нея: — Кажи на майка, си да се обади, ако ѝ трябва нещо допълнително за вечеря.

Когато Меги запали колата и пое към дома ентусиазмът ѝ спадна. Караше бавно и размишляваше — нещо, което често ѝ се случваше, дали не очаква прекалено много от майка си и дали така не превръща всяко свое завръщане в поредно разочарование. Спирайки пред къщата, в която бе израснала, Меги изгаси мотора и постоя: доколкото си спомняше, при най-малкия шум от улицата майка ѝ изтичваше до прозореца, заставаше зад завесите и наблюдаваше как съседите разтоварват покупките си или им идват гости и на вечеря пускаше по някоя и друга забележка: „Елзи трябва днес да са ходили до Стърджън бей. Носеше торби от «Пити-Уигли». Не мога да разбера защо трябва да пазарува от този магазин. Там така лошо вони. Кълна се, стоката им никога не е прясна. Но, разбира се, на Елзи не може да се каже нищо“. Или: „Тоби Милър доведе днес посред бял ден момичето на Андерсън, докато, много добре знам, майка му беше на работа. Само на шестнайсет години и сами вкъщи цял час и половина... Джуди Милър би получила удар, ако знаеше“.

Меги затвори вратата на колата малко по-шумно от обикновено и почти без желание тръгна по пътеката към входната врата.

Внимателно отвори, влезе в предното антре и се заослушва. От далечния край на къщата слабо се чуваше радио и водата в кухнята течеше. Гостната беше тиха, подредена с вкус, безупречно чиста. Не можеше и да бъде другояче, защото Вера даваше да се разбере, че

обувките трябва да се оставят до вратата, краката да не се качват на масичката за кафе и никъде в близост до пердетата не беше разрешено да се пуши. От трийсет години насам в камината стоеше същият наръч брезови дърва, защото Вера никога не позволи да бъдат запалени: огънят правеше пепел, а пепелта цапа.

Липсата на каквато и да е промяна действаше на Меги едновременно и успокоително, и задушавашо.

По ивиците лъснат под от двете страни на пътеката в коридора се отразяваше светлина, идваща от кухнята, а отляво махагоновата стълба се изкачваше нагоре и завиваше надясно към площадка с висок прозорец. Хиляди пъти Меги беше тичала надолу по тези стълби, слушайки как майка ѝ нарежда: „Маргарет! Не тичай, а върви!“. Сега стоеше загледана в площадката, когато Вера влезе от другата страна на коридора, приближи се малко и изпищя.

— Мамо, аз съм, Меги!

— О, господи, момиче, така ме изплаши! — Облегна се на стената с ръка на сърцето.

— Съжалявам. Не исках.

— Ами какво, за бога, правиш тук все пак?

— Просто дойдох. Просто... — Меги разтвори ръце и вдигна рамене. — ... скочих в един самолет и пристигнах!

— Е, можеше да ми съобщиш. Какво, по дяволите, си направила с косата си?

— Опитах нещо различно. — Меги несъзнателно посегна да заглади един от къдравите кичури, които вчера я бяха накарали да се почувства толкова самоуверена.

Вера погледна встрани и започна да си маха с ръка пред лицето.

— Слава богу, ох, сърцето ми е още в гърлото. Ами човек на моята възраст може да получи удар от такъв шок — застанала си пред вратата, лицето ти не се вижда, само тази щръкнала коса. Ами откъде да знам, може да е някой крадец, който се оглежда да грабне нещо и да избяга. Човек като четете вестниците и не знае вече какво може да му се случи в този град, пълен с чужди хора. Май трябва да си заключваме вратите.

Меги се приближи към Вера.

— Няма ли да ме прегърнеш?

— О, разбира се.

Вера много приличаше на къщата си: пълна, набита, безупречно чиста и старомодна. Носеше една и съща прическа от 1965 година — сресано назад френско руло с две спретнати къдри с формата на полумесец от двете страни начелото, прическата биваше веднъж седмично увенчавана с лак във фризьорския салон „Разкрасителното кътче на Беа“ от самата Беа, която имаше точно толкова въображение, колкото и клиентките си. Беше облечена в домашни дрехи — морскосини панталони от трико, бяла блуза и бели като на милосърдна сестра обувки с дебели меки подметки, сребърно пенсне и престилка.

Прегръдката на дъщерята беше прекъсната:

— Ръцете ми са мокри — обясни Вера. — Точно белех картофи.

Когато се отделиха една от друга, Меги отново изпита лекото разочарование, което винаги придружаваше опитите ѝ да изрази обич към майка си. С баща си биха продължили до кухнята ръка заръка, но с Вера изминаха разстоянието разделени.

— Мммм... мирише на хубаво — опита се да бъде естествена.

— Готвя свински пържоли със сос от гъби. Божичко, надявам се да ни стигнат. Така ми се искаше да беше ме предупредила, Маргарет!

— Татко каза да му се обадиш, ако нещо ти трябва.

— О, вече си се видяла с него? — Ето го, тънкия подтекст на ревност, който Меги винаги усещаше при споменаването на Рой.

— Само за минутка. Спрях при магазина.

— Е, твърде късно е да слагам твоите пържоли с другите. Няма да станат. Мисля, че за теб ще трябва да изпържа отделно. — Вера посегна към телефона в кухнята.

— Недей, мамо, не се притеснявай. Ще изтичам да си взема един сандвич.

— Сандвич? Не ставай глупава.

Меги отдавна почти не ядеше свинско и би предпочела сандвич от пуйка, но Вера вече беше набрала номера, преди дъщеря ѝ да успее да ѝ каже какво предпочита. Докато разговаряше, използва престилката си, за да излъска и без това безупречно чистата дръжка на телефона.

— Ало, Мае, Вера е. Кажи, моля те, на Рой да донесе две свински пържоли. — Следващото, което излъска, беше страната на бюфета към нея. — Не, две стигат и му кажи да си бъде тук в шест, иначе всичко ще изстине като снощи. Благодаря, Мае. — Окачи

слушалката и се обърна към мивката, без да спира. — Кълна се, че човек не може да разбере този твой баща има ли часовник. Трябва да си тръгва в шест, но и пет пари не дава и пристига половин час по-късно. Онзи ден му казах: „Слушай, Рой, ако тези твои клиенти са по-важни от това да се прибереш вкъщи за вечеря навреме, може би ще трябва да се пренесеш там“. И знаеш ли какво направи? — Брадичката на Вера се разтърси, когато взе белачката и започна да бели един картоф. — Отиде в гаража, без да каже дума. Човек може да помисли, че въобще ме няма тук, ако съди по това колко говори той. През цялото време е в гаража. Дори си премести един телевизор да гледа мачовете по бейзбол, докато си губи времето там.

„Може би щеше да гледа телевизия вкъщи, мамо, ако му разрешаваше да сложи купичката с пуканки, където иска, или да си вдигне краката на своята безценна масичка за кафе.“

Връщайки се в царството на майка си, Меги се чудеше как баща ѝ я търпеше вече толкова години — повече от четирийсет. Беше вкъщи само от пет минути и нервите ѝ вече се изопнаха.

— Е, не си си дошла да слушаш това — каза Вера с тон, който предупреждаваше, че предстои да чуе много повече през следващите четири дни. Свърши с беленето и сложи тиган на печката. — Сигурно имаш куфари в колата. Защо не ги внесеш и не ги качиш горе, докато сложи масата?

Колко ѝ се искаше да каже: „Ще отседна в Бруки“, но Вера имаше предимство, което не можеше да се пренебрегне. Даже на четирийсет години Меги нямаше смелостта да я разсърди.

Горе тя забрави и сложи куфара си на леглото. Само за миг след това го дръпна на пода, внимателно оглеждайки се към вратата, после заглади кувертюрата, доволна, че не е оставила следа.

Смени летния си пътен костюм с нови джинси „Гес“ и две фланелки — синя върху бялата. Около врата си завърза усукано памучно шалче и си окачи големи обици с форма на ромбове.

Когато влезе в кухнята, Вера ѝ хвърли поглед и каза:

— Тези дрехи май са за по-млада жена, не мислиш ли, мила?

Меги погледна ансамбъла от бялата и синята блузки и отговори:

— Когато ги купувах, на етикета нямаше ограничение за възраст.

— Знаеш какво искам да кажа, скъпа. Понякога, когато жената е на средна възраст, може да стане смешна, ако се опитва да изглежда

по-млада, отколкото е.

В гърлото на Меги се сви топка от яд и знаеше, че ако скоро не се махне, ще избухне и ще направи останалите четири дни непоносими.

— Довечера отивам у Бруки и не вярвам за нея да има значение какво съм облякла.

— Отиваш у Бруки! Не виждам защо трябва да тичаш при нея в същата минута, в която пристигна.

„Не, мамо, сигурна съм, че не знаеш защо“, помисли Меги, и тръгна към задната врата, за да се отърве за няколко минути.

— Трябва ли ти нещо от градината? — попита с престорена лекота.

— Не. Вечерята е напълно готова. Единственото, което ни трябва, е баща ти.

— Ще изляза все пак за малко.

Вера извика от задната врата:

— Сетих се нещо. Откъсни ми, скъпа, два узрели домата за салата.

Меги стъпи между корените на доматиите и откъсна два, но когато се канеше да влезе в кухнята, Вера ѝ се скара.

— Свали си обувките, мила. Вчера съм мазала пода.

Докато стане време Рой да се прибере, Меги беше на ръба да експлодира. Посрещна го по средата на алеята и влязоха вкъщи хванати за ръка.

— Колко е хубаво да те видя да тичаш към мен, за да ме посрещнеш — каза той с обич.

Тя се усмихна и стисна ръката му, чувствайки разкъсаните ѝ нерви да се успокояват.

— О, татко! — каза, вдигайки лице към небето.

— Предполагам, че майка ти си изкара акъла от изненада.

— Едва не получи удар или поне така каза.

— Майка ти никога няма да получи удар.

— Закъсня, Рой — прекъсна го Вера от прага, отваряйки мрежестата врата и посягайки към белия пакет в ръцете му. — Тепърва трябва да пържа тези пържоли. — Той ѝ връчи пакета и тя изчезна. Останал на стъпалата, сви рамене и се усмихна на дъщеря си.

— Хайде — каза Меги, — ела да ми покажеш какво ново има в твоята работилница.

Когато влязоха в стаята, миришеца на прясно дърво, попита:

— Татко, защо я оставяш да се държи така с теб?

— Ааа, майка ти е добра жена.

— Тя е добра готвачка. И добра домакиня, но и двамата ни прави луди. На мен не ми се налага повече да търпя това, но ти защо се примиряваш?

Той помисли за миг и отговори:

— Никога не съм мислил, че си заслужава да ѝ опонирам.

— И затова идваш тук.

— Е, на мен тук ми харесва. Правя по малко къщички и хранилки за птици и ги продавам в магазина.

Тя постави ръка на рамото му.

— Но никога ли нямаш желание да ѝ кажеш да млъкне, да те остави сам да преценяваш нещата? Татко, тя те командва за всичко.

Той взе дъбова дъсчица и я поглади с върха на пръстите си.

— Помниш ли баба Пиърсън?

— Да, малко.

— Тя беше същата. Строяваше баща ми, както старшина — новобранци на учение. Това е, което винаги съм знаел.

— Но не е справедливо.

— Те отпразнуваха златна сватба, преди да умрат.

Погледите им се срещнаха и се задържаха няколко секунди.

— Това е издръжливост, татко, не щастие.

Пръстите му престанаха да гладят дървото и той го остави настрана.

— В това вярва моето поколение.

Може би беше прав. Може би животът му бе достатъчно спокоен тук, в неговата работилничка, в града, в магазина. Със сигурност жена му му осигуряваше безупречен дом, добри ястия и чисти дрехи — традиционните задължения на съпругата, в които неговото поколение също вярваше. Ако той приемаше това за достатъчно, коя беше тя, че да разпалва недоволство?

Посегна към ръката му.

— Добре. Забрави, че съм го казала. Да вървим да вечеряме.

Гленда Холбрук Кершнър живееше в една деветдесетгодишна фермерска къща, заобиколена от двайсет акра черешови насаждения и шейсет акра необработвани ливади и гори.

Моторът на колата все още работеше, когато задната врата на къщата се отвори рязко и Бруки изскочи, викайки:

— Меги, ти си тук!

Оставяйки вратата на колата отворена, Меги се затича към нея. Залитнаха, прегръщайки се с блеснали очи.

— Бруки, толкова е хубаво, че те виждам!

— Не мога да повярвам! Просто не мога да повярвам!

— Тук съм. Наистина съм тук.

Отдръпвайки се най-после назад, Бруки каза:

— Господи, погледни се! Слаба като клечка! Не се ли храните там в Сиатъл?

— Дойдох тук да напълнея.

— Е, както виждаш, това е най-подходящото място за тази цел. — Завъртайки се, Гленда демонстрира новопридобитите си форми. След всяка бременност тя бе прибавяла около два килограма, но беше приятна жена на средна възраст с къса естествена коса, която се къдреше около лицето ѝ, със заразителна усмивка и привлекателни лешникови очи.

Тя плесна с ръце широкия си ханш и се погледна:

— Както обича да казва Джийн, през зимата ми топли, а през лятото ми пази сянка. — Преди Меги да спре да се смее, притиснала я до себе си Бруки я отведе до къщата. — Ела да се видиш с него.

На стъпалата на задната врата чакаше Джийн Кершнър — висок, слаб, облечен в сини джинси и избеляла карирана риза. Държеше за ръка едно босо момиченце в нощничка, което стигаше едва до бедрото му. Има вид на доволен фермер и щастлив баща, помисли Меги, когато той освободи ръката си, за да я прегърне за добре дошла.

— Значи това е Меги. Мина много време.

— Здравей, Джийн. — Тя се усмихна на мъжа, който бавно произнасяше думите си.

— Може би сега, след като вече си тук, Гленда ще престане да се вълнува.

Малкото момиченце го дръпна за джинсите.

— Тати, коя е тази?

Той вдигна детето и то се настани на едната му ръка.

— Това е приятелката на мама, Меги. — А на Меги каза: — Това е предпоследното ни дете, Криси.

— Здравей, Криси! — Меги подаде ръка.

Момиченцето пхна пръст в устата си и срамежливо зарови глава в бузата на баща си. Смеейки се, всички влязоха вътре и Гленда добави:

— Другите деца са някъде наоколо. Джъсти е на две години и вече е в леглото, слава богу. Джули и Дани са на езда с Пенелъпи, нашия кон. Ерика отиде на среща — тя е една сладурана на шестнайсет години и е влюбена до ушите. Той работи в града, сервитьор е в „Дъ Кукъри“. Деветнайсетгодишен е и размишлява дали да постъпи във въздушните войски. А Пол, най-големият, вече се върна в колежа.

Къщата беше обширна и удобна, с просторна фермерска кухня, в която доминираше голяма маса с крака като лапи и осем стола около нея. Всекидневната, продължение на кухнята, беше обзаведена със стари кресла и телевизор, а в дъното, където беше разширена с остъклената веранда, имаше стара желязна кушетка с люлеещи се столове от двете ѝ страни. В интериора нямаше нищо бляскаво — детски училищни проекти, плакати и стайни растения, но в момента, в който влезе, Меги се почувства у дома си.

Веднага си личеше, че семейството на Бруки се ръководи от здрава, но любяща ръка.

— Целуни мама — каза Джийн на Криси. — Отиваш да спиш.

— Неее! — Детето подпря крачетата си на корема му и вдигна дупенцето си от ръката му в знак на съпротива.

— Страхувам се, че да.

Тя сграбчи лицето на баща си с две ръчички и се опита да приложи една женска хитрост.

— Моооля ти се, тати, хайде още мъничко.

— Ти си една малка кокетка — каза той, накланяйки я към майка й. — Целувай я бързо, ако искаш да получиш и ти целувка.

Дългите прави коси на Криси се разпиляха около брадичката на майка й, докато двете се прегърнаха и целунаха.

— Лека нощ, сладка.

Без повече оплаквания малката се качи горе, носена от баща си.

— Ето — каза Гленда, — сега можем да останем сами. И както ти обещах... — Тя отвори поривисто хладилника и извади зелена бутилка с дълга шия. — Бутилка зинфандел за случая! Какво ще кажеш?

— С удоволствие ще пийна. Особено след като прекарах последните три часа с майка си.

— Как е старият федцфебел Пиърсън? — Още помнеше ученическите години, когато отивайки в дома на Меги, заставаеше пред главната врата и козируваше пред лъснатата до блясък буква „Г“ на вратата, преди да влезе.

— Изтощителна, както винаги. Наистина не знам как баща ми живее с нея. Сигурно го следи и когато отиде в тоалетната, за да провери дали не е напръскал капака.

— Много лошо. Защото баща ти е такъв прекрасен човек. Всички го обичат.

— Знам. — Меги взе чашата с вино и го опита. — Ммм, благодаря ти.

Последва Бруки до далечния край на голямата дневна, където домакинята седна на един от люлеещите се столове, а гостенката — на кушетката, прегръщайки една от пухкавите възглавници. Докато Меги разказваше за критичните бележки, които тя и Рой получиха за кратко време, докато си беше вкъщи, Джийн слезе долу при тях, сръбна една глътка от чашата на Бруки, целуна я по косата и каза:

— Забавлявайте се. — После дискретно ги остави сами.

След пет минути обаче Джули и Дани се втурнаха, миришещи на коне, почувстваха се неудобно от представянето, но учтиво понесоха церемонията, преди да се оттеглят в кухнята и да си направят сок. Ерика и приятелят й дойдоха с двойка техни приятели — експанзивни и шумни, да търсят в справочника на вестника какво дават в автокиното.

— О, здравейте! — каза Ерика, след като се запозна с Меги. — Чували сме много истории какво сте правили с мама в училище. Това са приятелите на Мат, Карли и Адам. Мамо, може ли да си направим малко пуканки за киното?

Докато приготвяха пуканките, Тод се върна, закачайки малките на минаване през кухнята, и каза:

— Здравсти, мамо! Това ли е Меги? Изглежда точно както на снимката в училищния ви годишник. — Ръкува се с Меги, после си присвои чашата на майка си и сръбна от нея.

— Това нещо ще попречи на растежа ти. Дай ми го.

— Не ми изглежда да е попречило на твоя — подкани я той и отскочи встрани, когато тя го шляпна отзад.

— Винаги ли е така тук? — попита Меги, когато Том се върна в кухнята да си открадне пуканки и да продължи да се заяжда с малките.

— През повечето време.

Контрастът между начина на живот на двете жени беше толкова ярък и предизвикваше толкова сравнения, че когато къщата най-после утихна и останаха сами, те разговаряха, като че ли никога не се бяха разделяли — леко и откровено.

Меги ѝ разказа как се чувства човек, загубил съпруга си в самолетна катастрофа и научил за това на следващата сутрин от телевизора. Бруки и разказа какво значи на трийсет и осем години да откриеш, че си бременна.

Едната сподели колко самотен се чувства човек, когато изпрати единственото си дете в колеж, а другата колко е трудно през цялото време седем да ти се мотаят в краката.

Меги говореше за своите самотни вечери и тихата празна къща в компанията само на списания и книги, а Бруки описва какво означава да готвиш за девет души при повече от трийсет градуса в къща без климатична инсталация.

Меги разказа за отвращението си, когато един техен женен приятел ѝ направил предложение в голф клуба, чийто поляни са оформени като лапи на мечка с отделни пръсти, а Бруки — как се плевят двайсет акра черешови градини.

Меги сподели как се чувства човек сам в леглото, след като години е прекарал сгушен в топлината на някого, когато е обичал.

Бруки ѝ отговори: „Ние все още спим по трима в леглото, понякога и по четирима, ако е имало гръмотевици“.

— Облажавам те — заключи Меги. — Къщата ти е пълна с живот.

— Не бих се отказала от нито едно от децата си, макар че имаше време, когато мислех, че матката ми вече ще се разкъса.

Смяха се. Бяха изпразнили бутилката със зинфандел и се чувстваха отпуснати и леко замаяни, удобно разположени в столовете си. Стаята, осветена само от една ниска лампа и притихналата къща предразполагаха към откровеност.

— Филип и аз искахме повече деца — довери Меги, качила краката си на кушетката и клатейки празната чаша напред-назад между пръстите си. — Опитахме два пъти, но не можах да износя децата, а сега навлизам в критическата.

— Нима, вече?

— Около три месеца след смъртта на Филип една нощ около единайсет часа лежах в леглото и помислих, че имам сърдечен пристъп. Почувствах нещо, което, предполагам, се чувства при инфаркт. Започна от гърдите и мина като електрически ток надолу по ръцете и краката, по пръстите и когато всичко свърши, бях потънала в пот. Изпаднах в ужас. Случи се втори път. Събудих Кейти и тя ме откара с колата в болница. Познай какво беше.

— Не знам.

— Гореща вълна.

Бруки се опита да скрие усмивката си, но не можа.

— Ако ми се смееш, ще те напляскам.

— Гореща вълна?

— Седях в кабината, очаквайки лекаря, а сестрата, която ми взимаше различни проби за изследване, ме накара да ѝ разкажа какво се е случило. Докато говорех, се случи пак. Казах ѝ. Тя ме наблюдава известно време и после попита: „Мисис Стърн, на колко години сте?“. Мислех, че е полудяла, щом се интересува на колко години съм, когато получавам сърдечна криза, но все пак ѝ отговорих, че съм на трийсет и девет. Тогава ми обясни, че това не инфаркт, а гореща вълна. „Ето — каза, — наблюдавам как червенината се изкачва по гърдите към лицето ви.“

Гленда повече не можеше да търпи гуменките на краката си и ги изхвърли на пода една след друга. Отново се облегна на люлеещия се стол и се закикоти.

Меги протегна единия си крак, обут в чорап, и леко я ритна.

— Мислиш, че е много смешно, нали. Почакай, ще те налегне и теб и ще видиш тогава.

Бруки се усмири, облегна тила си на рамката на стола и кръстоса ръце на корема си.

— Лудоретино, можеш ли да повярваш, че вече остаряваме?

— Не ние. Само аз. Ти все още раждаш.

— Вече не! Не! Държа постоянно на масата една бонбонiera с хапчета против забременяване.

Отново се разсмяха, после потънаха в приятелско мълчание. Меги протегна ръката си към Бруки.

— Толкова е хубаво, че съм тук, при теб. Ти си по-добра от д-р Фелдщайн. По-добра от всякаква групова терапия. По-добра от всичките ми приятели в Сиатъл. Толкова съм ти благодарна.

— А, започваме да се размекваме.

— Не, наистина мисля така, Бруки. Нямаше да бъда тук, в Доор, ако не се беше обадила на всички и не започна този телефонен маратон. Първо Тани, после Фиш и Лайза и даже Ерик.

— Значи той наистина ти се обади?

— Да. Бях така изненадана.

— Какво ти каза?

— Че е разбрал от теб истинската причина, заради която съм му позвънила. Беше разтревожен, че съм склонна към самоубийство, но го уверих, че не е така.

— И?

— И... както обикновено. Говорихме за работата му, как е минал риболовът, за моето учителстване, от колко време сме женени, колко деца имаме или нямаме... Каза ми, че е много щастлив в брака си.

— Почакай да видиш жена му. Направо те хвърля в нокаут. Истински модел.

— Съмнявам се, че ще я видя, дори и Ерик.

— Е, да, може би няма, щом си тук за толкова кратко време.

— Защо ли нямат деца? Вижда ми се странно, защото навремето, когато бяхме с Ерик, той казваше, че няма да възрази, ако има половин

дузина.

— Кой знае?

— Е, във всеки случай не е моя работа. — Прозя се и се протегна, което предизвика прозявка и у Бруки. Спускайки краката си на пода, Меги каза: — Няма ли някакъв сигнал за гостите кога да си отиват. — Погледна часовника си и възкликна: — Господи, почти един часа!

Бруки я изпрати до колата. Нощта беше топла, а въздухът — пълен с уханието, идващо от лехите с петунии. Над главите им звездите се открояваха на тъмносиньото небе.

— Забавно нещо са родните градове — каза Меги развеселена.

— Винаги те викат обратно, нали?

— Ммм... Наистина е така. Особено когато в тях има приятели.

А утре ще се съберем всички.

Прегърнаха се.

— Благодаря ти, че беше на разположение, когато имах нужда от теб. Благодаря ти за грижовността.

За първи път Гленда не се шегуваше.

— Добре е, че се върна. Искане ми се да останеш завинаги.

Завинаги. Меги мисли за това, докато пътуваше в хладната августовска нощ, чийто аромат на ожънато жито и зреещи ябълки напомняше за есента. Никъде другаде есента не беше така великолепна, както в Доор, а повече от двайсет години тя не беше идвала по това време, когато листата променяха цветовете си. С удоволствие би изживяла отново една есен в Доор. Но завинаги? С Вера в един и същи град? Едва ли.

Вкъщи майка ѝ бе успяла да остави едно последно нареждане. На огледалото на тоалетната масичка, стърчеше закачена бележка: „Загаси лампата в банята“.

На другия ден в единайсет часа четири дами, отдавна навършили пълнолетие, се разположиха в къщата на Бруки и се вдетиниха в квинтет, който се кикотеше до припадък.

Прегръщаха се. Подскачаха. Плакаха. Целуваха се. Всичките говореха едновременно. Наричаха се с отдавна неизползваните училищни прякори. Изпускаха с лекота цветисти изрази, след като

години наред ги бяха отстранявали от речника си като неподходящи за дами. Възхищаваха се на Лайза (все още най-красивата), съчувстваха на Меги (овдовялата), закачаха се с Бруки (най-плодовитата), с Керолайн (вече баба) и с Тани (най-побелялата).

За вечеря отидоха в града и се нахраниха в „Дъ Кукъри“, където сервираше Тод, синът на Бруки. Тази вечер той получи най-големия бакшиш за цялата си кариера. Разхождаха се по Мейн стрийт сред късните летовници, слязоха до градския плаж и седяха на скалите и гледаха как последните слънчеви лъчи се къдрят над водата.

— Защо не сме правили това преди? — каза една от тях.

— Трябва да се уговорим всяка година да се срещаме.

— Трябва.

— Защо всички изведнъж прозвучахте така тъжно? — попита Лайза.

— Защото е жалко да се разделим, беше такъв прекрасен ден.

— Но това не е сбогуване! Ще дойдете на сватбата на Гари, нали?

— Не сме поканени.

— Разбира се, че сте! О, забравих! — Лайза отвори ципа на чантата си. — Гари и Деб ви изпращат това. — Тя връчи една бледосива покана, на плика на която бяха написани имената на всички.

— Джийн и аз ще бъдем там — потвърди Бруки, оглеждайки събраните в кръг около нея лица. — Малък град... всеки отива.

— И Меги няма да е заминала преди неделя — отбеляза Лайза, — а вие двете живеете достатъчно близо, за да дойдете с коли. Наистина Гари и Деб искат всички да дойдете. Той специално ми напомни. Приемът ще бъде навън — в яхтклуба на Бейли Харбър.

Спогледаха се и свиха рамене, искайки да кажат „да“.

— Аз ще дойда — каза Тани, — обичам храната в яхтклуба.

— И аз — потвърди след нея Фиш. — А ти, Меги?

— Ами, разбира се, че и аз ще дойда, след като всички ще бъдете там.

— Чудесно!

Станаха от скалата, изтърсиха дрехите си и поеха по улицата.

— Какво ще правиш утре, Меги? — попита Бруки. — Хайде да измислим нещо! Да плуваме? Да отидем до остров Кана? Какво?

— Чувствам се виновна отново да те отнема от семейството.

— Виновна? — избухна Бруки. — Когато имаш толкова много деца, колкото мен, се научаваш да използваш всяка възможност да се измъкнеш от тях и да се забавляваш сама. Джийн и аз правим много за децата, а и те могат да направят нещо за мен — понякога да ми отпуснат по някой ден.

Планът беше готов и си определиха среща, преди да си пожелаят лека нощ.

Сутринта Меги седеше в кухнята и пиеше чай, опитвайки се да води разговор с майка си, без да си изпуска нервите.

— Бруки има чудесно семейство и домът ѝ много ми харесва.

— И все пак е срамата, че така се изостави да надебелее — отбеляза Вера. — А колкото до семейството, мисля, че можеше да роди по-малко деца. Та тя беше на трийсет и осем, когато се роди последното.

Меги преглътна възмущението си и защити приятелката си:

— И въпреки това много добре се разбират. По-големите гледат по-малките и са научени да се грижат за себе си. Чудесно семейство са.

— И въпреки това, когато една жена наближава четирийсет години, трябва да е по-внимателна. Та тя може да роди и бавноразвиващо се дете!

— Вече не е такава рядкост да се забременее след четирийсет години, мамо. А и Бруки казва, че е искала всяко едно от децата си. Последното не е било някаква грешка.

Вера сви устни и вдигна едната си вежда.

— А Керълайн? — попита тя.

— Керълайн изглежда щастлива, че е фермерска съпруга. Тя и мъжът ѝ се готвят да отглеждат женшен.

— Женшен? Кой на света яде женшен?

Още веднъж Меги трябваше да се пребори с надигащото се възмущение в себе си. Колкото повече остаряваше Вера, толкова по-компетентна се чувстваше по всички въпроси. За каквото и да се отнасяше, ако тя самата не го използваше, притежаваше или одобряваше, останалата част от света също не можеше да го прави. Когато разпитът стигна до Лайза, Меги беше готова да се разкрещи:

„Защо въобще питаш, мамо, като не обръщаш внимание?“, но вместо това отговори:

— Лайза е красива, както винаги, може би дори още повече. Мъжът ѝ е пилот, така че са пътували из целия свят. А спомняш ли си яркочервените коси на Тани? Сега имат най-красивия прасковен цвят, който си виждала, като сребристо листо на клен през есента.

— Чух, че мъжът ѝ отворил някакъв магазин за мотори и преди няколко години го изгубил. Тя каза ли нещо за това?

„Млъкни и се махай оттук, преди да си избухнала“, помисли си Меги.

— Не, мамо, не каза.

— И, обзалагам се, нито една от тях няма толкова пари.

„Как може да си такава, мамо? Нима няма никаква милост у тебе.“

Меги стана да постави чашата си в умивалника.

— Днес сме намислили да бъдем с Бруки, затова не предвиждай обяд за мен.

— С Бруки... Та ти не си прекарала и два часа вкъщи, откакто си тук!

Меги направи изключение и не се извини.

— Ще ходим на пазар и ще си направим пикник на остров Кана.

— За какво, по дяволите, ще ходите там? Ти си била на острова стотици пъти.

— От носталгия.

— Безполезна работа. Старият фар ще се срине някой ден и когато това стане, общината ще трябва да плаща...

Меги излезе по средата на Верината тирада.

Тръгна с колата. Взе Бруки и отидоха до универсалния магазин на Фиш крийк, където Рой им направи сандвичи, отрупани с месо от пуйка и кашкавал, и усмихнато им каза „Забавлявайте се!“.

Сутринта прекараха, обикаляйки антикварните магазинчета по Хацуей-57.

Бруки откри една очарователна синя кошничка, пълна със синчец и други сушени полски цветя, украсена с огромна розова фльонга на дръжката.

— Ах, колко ми харесва! — Тя я вдигна на един пръст.

— Купи я — предложи Меги.

— Много е скъпа. Нямам толкова пари.

— Аз имам. — Меги я взе от ръцете на Бруки.

Бруки я дръпна и я постави обратно на рафта.

— Не, няма да правиш това.

Меги отново грабна кошничката.

— Да, ще го направя.

— Не, няма.

— Бруки — каза сериозно Меги, докато държаха кошничката помежду си. — Имам много пари, а нямам за кого да ги харча. Моля те... позволи ми.

Очите им се срещнаха в приятелската разпра, а над главите им леко иззвъня, подухнато от вятъра, едно звънче.

— Добре. Благодаря.

Един час по-късно, след като вече бяха прекосили скалистата плитчина до остров Кана, бяха посетили стария фар, разгледали брега, бяха плували и изяли сандвичите си, гледайки към Мичиганското езеро, Меги легна по гръб на одеялото, слагайки слънчевите си очила.

— Хей, Бруки?

— Хм?

— Мога ли да ти кажа нещо?

— Разбира се.

Меги вдигна малко нагоре очилата си и се загледа в един облак, вдигнала лактите си във въздуха.

— Знаеш ли, това, което ти казах в магазина, е вярно. Аз съм страшно богата, но това дори не ми прави впечатление.

— Не бих имала нищо против и аз да съм, дори за малко.

— Въпросът е защо съм богата, Бруки. — Рязко намести очилата си. — Дадох ми повече от един милион долара заради живота на Филип, но бих ги върнала до последното пени, ако можех отново да съм с него. Ужасно чувство е... — Меги се търкулна към Бруки, подпря брадичката си върху дланите и погледна приятелката си. — От момента, в който получих заключението на комисията: грешка на пилота, земният екипаж е оставил една клапа отворена, знаех, че парите никога вече няма да са проблем за мен. Не можеш да си представиш колко са застраховките в такива случаи. — Изброи ги на пръстите си. — Тъгата на децата, тяхната издръжка и обучение в колеж, мъката и страданията на останалите живи близки, дори

страданието на жертвата по време на падането на самолета. За всичко това се плаща на мен, Бруки... на мен! — Докосна гърдите си, като че ли да потисне вълнението си. — Можеш ли да си представиш, какво означава да получиш пари за това, че Филип е страдал?

Бруки попита:

— Предпочиташ да не беше получила нищо ли?

Устната на Меги се отпусна, когато погледна приятелката си. Отново се обърна по гръб и сложи ръка на челото си.

— Не знам. Не. Глупаво е да кажа, че предпочитам. Но не разбираш ли? Плаща се за всичко — къщата в Сиатъл, обучението на Кейти, нови коли и за двете. А на мен ми омръзна да уча десетокласници как да точат тесто, след като вече могат навсякъде да си купят готово. Уморена съм от шумните деца от детската градина, от това да обучавам децата как да се грижат за малки деца, след като статистиката показва, че една трета от двойките, които се женят в наше време, решават да нямат деца, а повечето от останалите навярно ще свършат в бракоразводната зала. Имам всички тези пари и нямам с кого да ги харча. Още не съм готова да излизам с мъже, а и да го направя, винаги ще гледам с подозрение всеки, който ме покани, защото ще мисля, че го прави заради парите ми. О, господи, не знам какво се опитвам да ти кажа.

— Аз знам. Търсиш оправдание. Трябва ти промяна — заключи Бруки.

— Това е, което всички непрекъснато ми казват.

— Кой от всички?

— Психиатърът. Ерик Севърсън.

— Е, щом всички го казват, трябва да е вярно. Значи това, което трябва да направим, е да измислим каква да бъде тази промяна. — Бруки се загледа във водата, дълбоко замислена.

Меги погледна към нея с крайчеца на окото и измърмори:

— Това ще е добре.

— Сега да видим... Да помислим в какво ще бъдеш добра. Минутка... минутка... Идва ми на ум... — Скочи на колене. — Сетих се! Старата къща на Хардинг в Котедж роу. Говорехме за нея миналата седмица на вечеря. Знаеш ли, че старият Хардинг умря тази пролет и оттогава къщата стои празна? От нея ще стане чудесно хотелче — легло със закуска. Тя просто чака да...

— Ти луда ли си? Аз не съм хотелиерка!

— ... някой да дойде и да пригоди мястото.

— Не искам да бъда обвързана с едно място.

— Лятно време. Ще бъдеш обвързана само през лятото. През зимата можеш да си взимаш купищата пари и да ходиш на Бахамските острови да си търсиш мъж, по-богат от теб. Каза, че си самотна. Каза, че мразиш празния си дом. Тогава купи къща, в която да идват хора.

— Категорично не.

— Винаги си обичала Котедж роу, а старата къща на Хардинг навярно крие много чар, който лъха от дървените ѝ подове.

— Отказвам да живея на разстояние по-малко от хиляда мили от майка ми. О, небеса! Дори няма да се налага междуградски разговор с нея.

— Вярно. Забравих. Майка ти е проблем... — Бруки замислено прехапа долната си устна. Внезапно просветна. — Но и това ще уредим. Ще ѝ дадеш работа — да търка, да чисти. Нищо не прави старата Вера по-щастлива от това да държи в ръка кърпата за прах.

— Ти подиграваш ли ми се? За нищо на света не бих взела майка си.

— Добре тогава. Кейти може да чисти. — Лицето на Бруки още повече оживя. — Разбира се, това е чудесно! Кейти може да се връща тук през лятната ваканция от колежа и да ти помага. И ако живееш толкова близо, може да идва с колата за уикендите и за празниците. Нали това искаш?

— Бруки, не ставай глупава, никоя жена без мъж не би се наела с такава стара къща.

— Мъж, глупости. Можеш да наемеш мъже. Работници, градинари, бояджии, дърводелци, даже моите собствени синове, които още учат, си търсят нещо за през лятото. Цялата мръсна работа можеш да оставиш на наемната работна ръка, а ти да се занимаваш с бизнеса. И времето е съвсем подходящо. Купи я сега, използвай зимата, за да сложиш всичко в ред, да имаш време за реклама и да откриеш хотела за следващия туристически сезон.

— Не искам да управлявам хотел или пансион!

— И какво разположение! Точно на залива е! Обзалагам се, че от всяка стая има изглед към морето. Клиентите ти ще чакат на опашка, за да отседнат на такова място.

— Не искам клиенти, които да чакат пред вратата ми.

— И доколкото си спомням, има жилище за градинаря над гаража. Помниш ли? В подножието на хълма, оттатък пътя? О, Меги, ще бъде прекрасно.

— Да, но за някой друг. Забравяш, че съм преподавател по домашна икономика в Сиатъл и се връщам на работа в понеделник.

— О, да, Сиатъл. Мястото, където вали през цялата зима, където най-добрият приятел на мъжа ти ти прави предложение в кьнтри клуба и където изпадаш в такава депресия, че трябва да посещаваш сеанси за групова терапия.

— Сега се правиш на глупачка.

— А ти? Кои приятели се притекоха, когато имаше нужда от това? Тук е мястото, където са приятелите ти. Тук са корените ти, независимо дали искаш, или не. С какво те привлича Сиатъл?

С нищо. Меги сви устни, за да не отговори.

— Защо упорстваш? Връщаш се на работа, която те отегчава, в празна къща, при... по дяволите, не знам при какво се връщаш. Състоянието ти е такова, че имаш нужда от промяна и въпросът е каква? Е, как някога би могла да разбереш, ако се опиташ да промениш живота си? Може и да не е точно хотелът с легло и закуска, но какво ще ти навреди, ако опиташ? И като се върнеш обратно в Сиатъл, кой ще те вдъхновява и ще те кара да опиташ? Е, какво седиш още? Стягай си нещата, отиваме да видим Хардинг хауз.

— Бруки!

Но тя беше вече на крака, изтърсвайки плажната хавлия.

— Събирай нещата, казах. И без това нямаме какво друго да правим този следобед. Ти, ако искаш, остани тук. Аз отивам да видя Хардинг хауз самичка, щом трябва.

— Бруки, почакай!

Но тя беше вече на няколко метра с хавлията под едната мишница и празната бяла чанта под другата, запътила се към брега. Когато Меги се изправи и се загледа след нея отчаяно, приятелката ѝ извика троснато през рамо:

— Обзалагам се, че това място е поне на сто години, достатъчно старо, за да влезе в националните регистри. Помисли, можеш да влезеш в „Хотели в Америка — «легло със закуска»“!

— Чуй ме, не желая да бъда вписана там. — Меги плесна ръце по хълбоците си. — По дяволите, Бруки — извика и се запрепъва да я настигне.

В „Жилищни имоти“ Алтеа Мюн вдигна поглед към тях, облизвайки с език един плик за писмо, за да го залепи.

— Сега ще дойда при вас, дами. О, здрасти, Гленда!

— Здравейте, мисис Мюн. Помните Меги Пиърсън, нали?

— Разбира се. — Алтеа се изправи и се приближи, разглеждайки Меги през очилата си, чиито рамки имаха повече ъгли и стенички от покрива на Ватикана.

Бивша учителка, тя изпитателно разгледа Меги каза:

— Випуск 64-а, почетното общество, училищният хор, първа във веселбите.

— Всичко е вярно, с изключение на годината. Беше 65-а.

Телефонът иззвъня и когато Алтеа се извини, за да отговори.

Меги погледна към Бруки, която я стрелна с хитра усмивка и смотоледи:

— Виж, ако можеш да прибавиш и един посредник по покупко-продажби от Сиатъл.

Мисис Мюн се завърна веднага и попита:

— Какво мога да направя за вас.

— Имате ли при вас оферта за Хардинг хауз? — запита Бруки.

— За Хардинг хауз... — Алтеа облиза устните си. — Да. Коя от вас се интересува.

— Тя.

— Тя.

Меги посочи Бруки, а Бруки посочи Меги.

Алтеа изду устни. Чакаше, както една учителка чака класът да се усмири.

Меги въздъхна и излъга.

— Аз се интересувам.

— Офертата е деветдесет и шест хиляди и деветстотин. Към къщата има акър и половина земя и четири и половина километра брегова линия. — Алтеа се обърна да вземе документацията, а Меги хвърли съкрушителен поглед към Бруки. Посредничката се върна. — Това отговаря ли на вашите намерения за цена?

— Ааа... — Меги скочи. — Да, това е... това е във възможностите ми.

— Къщата е празна. Нуждае се от малък ремонт, но има безгранични възможности. Желаете ли да отидем да я видим?

— Ааа... — Меги се запъна и получи дискретно ръгване в коляното от Бруки. — Да, аз... да, разбира се.

Алтеа караше колата и междувременно им разказа накратко историята на къщата.

Хардинг хауз била построена през 1901 година от чикагски корабен магнат на име Трокмортън за съпругата му, която починала, преди сградата да бъде завършена. Неутешимо натъжен от нейната смърт, Трокмортън продал къщата на някой си Тадеуш Хардинг, чиито наследници я обитавали до внука на Тадеуш — Уилям, който починал миналата пролет. Потомците на Уилям живеели разпръснати в различни части на страната и не проявявали никакъв интерес към ненужното наследство. Единственото, което искали, била полагаемата им се част от парите след продажбата.

Алта не беше глупава. Въведе ги през главния вход през широката долна веранда, подът на която беше в много по-добра форма от този на задната, през една дъбова врата с дърворезба и оцветени оловни стъкла с подходящо странично осветление. В просторното входно антре имаше вита стълба, която предизвика въздишка на възторг у Меги. Поглеждайки нагоре, видя, че стълбата извива през две площадки, докато стигне до горния етаж.

Сърцето ѝ започна да тупти равномерно, когато до обонянието ѝ стигна миризмата на плесен.

— Дървените части в цялата къща са изработени от клен. Говори се, че мистър Трокмортън е поръчал изработката им в Стърджън бей.

От една странична врата Бруки се провикна:

— Меги, виж това!

Отвори една малка врата между две стени и повлече със себе си прах, паяжини и ръждясали отпадъци.

Алтеа бързо обясни:

— Мистър Хардинг живя тук сам близо двацет години след смъртта на жена си и се опасявам, че всичко е доста занемарено. Някои от стаите просто затвори. Но човек с набито око ще забележи качеството и под дебелия слой прах и мръсотия.

На долния етаж беше официалната гостна с каменна камина, а в съседство — музикалният салон. От другата страна на входното антре беше трапезарията, съединена чрез кухнята в дъното на къщата. Срещу килера беше стаята на домашната прислужница. Когато Алтеа отвори вратата, една катеричка се шумгуна между вестниците, струпани на голям куп на пода, явно овлажнявали и изсъхвали години наред.

— Има нужда от малко стягане — каза Алтеа закачливо и влезе в кухнята.

Тя беше в окаяно състояние, в единия ъгъл се стичаше зелена боя от повредена тръба. Умивалникът беше по-ръждясал и от океански танкер, а долапите бяха дървени и боядисани в същото зелено като стените. На двата дълги ниски прозореца висяха скъсани дантелени пердета с цвят на стар конски зъб, а зад тях имаше изпочупени сенници в зелено. Между двата прозореца една разнебитена врата водеше към малката гниеца веранда, която бяха забелязали от задната страна на къщата още при влизането.

Кухнята върна Меги към реалността.

— Мисис Мюн, страхувам се, че само ви губим времето. Нямах предвид нещо подобно.

Алтеа продължи, необезпокоена.

— Човек трябва да си го представи какво може да бъде, а не какво е сега. Съжалявам за тази кухня, но след като сме дошли, да погледнем и на втория етаж.

— Не мисля, че е нужно.

— Да, нека да видим — изкомандва Бруки и накара Меги да се съгласи. Изкачвайки се по стълбите след мисис Мюн, Меги щипна ръката на Бруки и процеди през стиснати зъби:

— Това място е една развалина и мирише на тор от прилепи.

— Ти откъде знаеш как миришат лайната на прилепите?

— Помня от тавана на леля Лил.

— Има пет спални — каза Алтеа. — Мистър Хардинг ги е държал всичките затворени, с изключение на една.

Тази, която, беше използвал, се оказа стаята „Белведере“ и в момента, в който пристъпи в нея, Меги усети, че потъва, че е изгубена. Нито влажните тапети, нито вмирисаният килим, нито изгризалата от мишки старинна мебел можеха да попречат на прелестната привлекателност на тази стая. Тя идваше от изгледа към езерото, който

се разкриваше през високите френски прозорци и изящно извитите колони на верандата. Като омагьосана Меги пристъпи през вратата и излезе на терасата. Притисна коленете си към дървените перила, загледана на запад, където слънцето позлатяваше водите на Грийн бей. Под нея се разстилаше занемарената поляна, един изгнил дървен пристан висеше над брега, наполовина във водата. Терасата беше солидна, грациозна, привлекателна — място, откъдето навярно жените бяха очаквали мъжете им да се върнат с корабите.

Меги усети отново загубата нейният съпруг никога няма да крачи по тази поляна, няма да сподели с нея тази стая, или да изтрополи по дървената стълба.

Но със сигурност знаеше, както и беше сигурна, че ще съжалява десетки пъти, че ще извърши това безумно нещо, което Бруки ѝ беше подсказала: Ще живее в Хардинг хауз.

— Покажете ми останалите спални — разпореди се, влизайки вътре.

Те не струваха нищо. Всяка от тях притежаваше своя чар, но нито една не можеше да се сравни с „Белведере“. Завръщайки се от тавана, който доказва, че е имала право относно прилепите, още веднъж пристъпи в любимата си стая.

„Аз съм дошла у дома“, помисли безразсъдно и потръпна.

Следвайки Алтеа надолу по стълбището, каза:

— Ще го направя хотел „Легло със закуска“. Ще има ли някакви проблеми с района?

Бруки дръпна Меги и я обърна към себе си, зяпнала от почуда.

— Сериозно ли говориш? — прошепна.

Меги натисна стомаха си с длан и отвърна с шепот:

— Нещо трепна у мен.

— Пансион „легло и закуска“, хм... — каза Алтеа, спирайки на първия етаж. — Не съм сигурна. Трябва да проверя.

— И бих искала един строителен инженер да огледа мястото, за да потвърди, че конструкцията е здрава. Има ли мазе?

— Както знаете, намираме се на твърда скала. Затова има само малък зимник.

Испанската инквизиция спокойно би могла да се настани в него, толкова бе усоен и тъмен. Но в него имаше казан за парно отопление и Алтеа потвърди, че работел. Един повторен преглед на кухнята и

слугинското помещение показва, че водопроводните тръби наистина са повредени. Навярно инсталациите на баните и тоалетните на горния етаж бяха готови да пропаднат през тавана. Но докато Меги се колебаеше, Бруки се провикна от големия салон.

— Меги, ела тук! Трябва да видиш това!

Беше навила един прояден от молците килим, стоеше на четири крака и търкаше пода с влажна книжна салфетка. Плю и затърка отново.

— Точно така. Това е паркет!

Настроението на Меги се повиши.

Коленичили двете заедно, както бяха по банските костюми и с халати, откриха това, което Алтеа още не беше разгадала: подът на салона бе покрит с гладко изрязани с два инча ширина кленови дъсчици, наредени във формата на птиче гнездо. В самия център намериха най-малкото парченце — един идеален квадрат. От него нататък ивичките се увеличаваха в калейдоскоп и ставаха по-дълги и по-дълги, докато накрая изчезваха в перваза.

— Велико! Представи си този под излъскан и полиран — каза Бруки. — Ще изглежда като нова цигулка.

Меги не се нуждаеше от повече убеждаване. Отново тръгна към втория етаж, за да хвърли още един поглед на стаята „Белведере“, преди временно да се раздели с нея.

Един час по-късно напуснаха „Жилищни имоти“ и седнаха в наетата тойота. Впериха погледи една в друга, потискайки възторжените си викове.

— Какво, за бога, правя аз? — попита Меги.

— Лекуваш се от депресията си.

— О, господи, Бруки, това е безразсъдно.

— Знам! Но се чувствам толкова въодушевена, че съм готова да си хвърля шапката от радост.

Смееха се, възкликаваха и тупаха с крака по пода.

— Какво е днес? — попита Меги, твърде възбудена, за да може да си събере ума.

— Четвъртък.

— Значи имам на разположение два дни за тичане по учреждения. Всъщност ден и половина, ако отида на онази сватба. По дяволите, иска ми се да не бях обещавала на Лайза, че ще отида. Имаш

ли представа къде мога да разбера дали районът позволява поддържане на хотел „Легло и закуска“?

— Можем да проверим в кметството.

— В този град има ли въобще архитект или инженер?

— Архитект има в Сисъър бей.

— А адвокат?

— „Карлстром и Нивес“, както винаги. Боже мой, ама ти говориш сериозно, Меги. Наистина прие всичко насериозно.

Меги притисна с ръка тупкащото си като чук сърце.

— Знаеш ли колко много време изтече, откакто съм се чувствала така? Аз съм свръхпречистена! — Бруки се засмя, а Меги стисна кормилото, отхвърли глава назад и силно притисна гръб в облегалката на седалката. — О, колко хубаво чувство е това!

С малко закъснение Бруки предупреди.

— Ще ти струва цяла торба пари да поправиш тази старина.

— Аз съм милионер. Мога да си го позволя.

— А може би няма да успееш да преодолееш забраната за хотели в жилищен район.

— Мога да опитам. „Легло и закуска“ има в жилищни райони из цяла Америка. Те как са успели?

— Ще живееш близо до майка си, в район с еднакъв код.

— О — изпъшка Меги, — не ми напомняй.

— Какво ще направим най-напред?

Меги запали мотора усмихната и усетила, желанието си за живот се връща.

— Ще отидем да кажем на татко.

Лицето на Рой грейна:

— Ще ти помогна с всичко, каквото мога.

Вера се намръщи:

— Ти си луда, дъще.

Меги избра да повярва на баща си.

През последния работен час за деня Меги посети службата в кметството и се увери, че Котедж рой е зона за резиденции и е необходимо да направи молба за промяна в това зонироване, но чиновникът ѝ каза, че този въпрос се решава от областните органи, а

не от градските. След това се свърза с Бърт Невис, за да изготви книгата, които трябваше да придружат парите. Разговаря с архитекта от Сисър бей Иймс Гилард, който каза, че е плътно ангажиран през следващите две седмици, но я упъти към един строителен инженер в Стърджън бей на име Томас Чоп. Чоп каза, че може да прегледа къщата и да даде мнение за здравината ѝ, но няма да се ангажира с писмени гаранции, защото било нелепо да се намери такъв инженер, който да гарантира за къща на деветдесет години. Накрая отиде при Алтеа Мюн.

— Утре до пет часа следобед ще имам парите за депозита и документите за споразумение.

След вечеря Меги седна с Рой, който изработи приблизителен списък на нещата, които трябваше да се проверят и изпробват в къщата: парният котел, водопроводната система, дали има термити, изследване на почвата и проба на водата, ако има частен кладенец. Той предполагаше, че е така, защото град Фиш нямаше централно водоснабдяване.

След това състави списък на консултанти, от които можеше да получи изследвания и съвети.

През всичкото време Вера пилеше на главите им:

— Не виждам защо не си построиш една хубава нова къща на върха на скалата или да се настаниш в някоя от новите кооперации, които никнат навсякъде в околията. Така ще имаш наблизо съседи и няма да се разправяш с пробити тръби и термити. А ако говорим за наемателите, Меги, това е под твоето достойнство. И освен това не е работа за сама жена да отваря вратите си за непознати. Откъде да знае човек какви хора могат да дойдат? И да спят под твоя покрив! Тръпки ме побиват, само като си помисля.

За изненада на Меги Рой наведе брада, погледна изпод вежди и каза:

— Защо не си намериш нещо да чистиш, Вера?

Майка ѝ отвори уста да възрази, внезапно я затвори и напусна стаята с почервеноло от гняв лице.

Следващият ден и половина беше бясна въртележка от телефонни разговори, уточняване на обещания и срещи, сравняване на

цени, посещения при адвокати; връзка с Търговската камара, с Алтеа Мюн, с околията, с щатските и държавните власти и отново, и отново, и отново — усилия да се получи законникът на щата Уисконсин за регулиране на правата на пансионите „Легло и закуска“. След не по-малко от девет погрешни насочвания, Меги най-после стигна до човека, под чието разпореждане попадаха тези хотели: щатски инспектор по млякото.

— Щатският инспектор по млякото. Господи, боже мой!

След като изтръгна от него обещание да ѝ изпрати веднага в Сиатъл искания документ, тя изтича да получи договора за покупка, който адвокатът беше и екипирал, а после в офиса на Алтеа Мюн, където връчи сумата за депозит, въпреки че все още нямаше отговор на молбата си за ново зонално решение. Когато стиснаха ръце с Алтеа, Меги погледна към часовника и едва потисна вика си. Оставаха ѝ само петдесет минути, за да се прибере у дома, да се изкъпе, облече и да стигне до енорийската черква за сватбата на Гари Айделбах.

Не можеше да има по-хубав ден за сватба. Беше топло, небето — чисто, а върху стълбите на енорийската черква на Фиш крийк беше паднала сянка точно там, където се бяха събрали след церемонията.

Ерик Севърсън се ръкува с родителите на младоженците и представи жена си:

— Скъпа, това са майката и бащата на Гари. Карл и Мери, това е съпругата ми Нанси.

Докато размениха по няколко думи, наблюдаваше възхищението в очите им, когато гледаха жена му. Където и да я заведеше, всички се взираха в нея. Жени, деца, старци и младежи очевидно се впечатляваха. Дори сега младоженката не привличаше толкова погледи, колкото тя.

Ерик целуна булката по бузата.

— Изглеждаш чудесно, Дебора. Смяташ ли, че ще може да държиш здраво този гуляйджия? — подразни с усмивка младоженеца, който беше с десет години по-възрастен от жената в бяло до него.

Усмихнат, той притегли силно съпругата до себе си, и се засмя:

— Няма проблем.

Ерик се ръкува с Гари.

— Поздравления, приятелю, ти го заслужаваш. — Всички знаеха, че първата жена на Гари го беше напуснала с двете му деца преди пет години заради един режисьор от Лос Анжелис, който беше дошъл в Доор да снима филм. Децата му стояха до него облечени в най-официалните си дрехи.

— Шейла — закачи Ерик дъщеря му, хващайки ръцете й. — Не знаеш ли, че не е учтиво да бъдеш по-красива от булката? — Целуна я по бузата и я накара да порозовее като роклята й.

Момичето се усмихна с уста, пълна със скоби по зъбите, и отговори срамежливо:

— Вашата съпруга е по-красива от всички булки на света.

Ерик се засмя, сложи ръката си на врата на Нанси и докосна лицето ѝ е одобрителен поглед.

— Е, благодаря ти, Шейла, и аз мисля така.

След това Ерик прокара пръст по копринения ревер на смокинга на единайсетгодишния Брети подсвирна с уста:

— Я, каква тъкан! Майкъл Джексън ряпа да яде!

— Бих предпочел футболния си екип — изпъшка Брет, изтегляйки копринения си пояс. — Това нещо непрекъснато пада.

Разсмяха се и продължиха надолу по редицата от приемащи поздравления. На лицето на Ерик се появи широка усмивка — видя някого, когото не беше виждал от години.

— Проклет да съм, ако... Лайза... Здравей!

— Ерик!

Той прегърна красивата чернокоса жена, после се обърна да представи жена си.

— Нанси, това е сестрата на Гари, Лайза. Завръщането на кралицата на випуск 65-а. С нея бяхме приятели още навремето, когато Гари беше малко хлапе. Все искаше от нас, големите момчета, да му подадем някой шут или да го вземем в лодката. Лайза, това е жена ми, Нанси.

Двете жени се поздравиха и Ерик прибави:

— Лайза, наистина мисля това, което казвам. Изглеждаш фантастично! — След него хората чакаха и трябваше да продължи. — После ще си поговорим повече, нали?

— Да. Ще го направим... О, Ерик! — Лайза го хвана за ръка. — Видя ли Меги?

— Меги? — Той целият се превърна в слух.

— Тя е някъде тук.

Ерик потърси с очи из гостите, пръснали се по тротоара и булеварда.

— Ето там... — посочи Лайза. — С Бруки и Джийн. С тях е и моят мъж, Лайл.

— Благодаря, Лайза. Ще отида да им се обадя. — Обърна се към Нанси: — Нямах нищо против, нали, мила? — Тя обаче се въздържа да потвърди.

Наблюдавайки го как се отдалечава, Нанси почувства нещо да я пробужда, съзнавайки, че отива към своята ученическа любов. Жената

беше богата вдовица, която неотдавна му се бе обадила по телефона посред нощ, а Ерик беше привлекателен мъж, с нов сив костюм и бяла риза, които подчертаваха линията и здравия му слънчев тен. Докато се движеше през тъпата, две млади момичета и една жена най-малко на седемдесет години го проследиха с поглед. Ако те хвърляха към него такива погледи, какво ли щеше да направи старото му гадже?

Ерик видя Меги най-напред в гръб — в бяла рокля и с розов шал около врата, праметнат през рамото ѝ, все още с черни коси и все още слаба.

Приближавайки я, усети напрежение — очакване и любопитство. Докосна рамото ѝ.

— Меги?

Обърна се и остана неподвижна. Гледаха се втренчени. Бяха изминали години, но някогашната близост за момент ускори пулса им, и двамата не знаеха нито какво да направят, нито какво да кажат.

— Ерик... — каза тя, съвземайки се първа, и се усмихна.

— Помислих си, че си ти.

— Е, Ерик Севърсън, толкова е хубаво да те видя отново. — Всеки друг би прегърнала, но на него само подаде двете си ръце.

Той ги пое и ги стисна силно.

— Как си?

— Добре. Много по-добре. — Вдигна рамене и широко се усмихна. — Щастлива съм.

— Щастлива! Е, наистина е облекчение да чуя това. И изглеждаш прекрасно.

— Ти също — отговори тя.

Синевата на водите на Мичиганското езеро все още оцветяваше очите му и кожата беше гладка и загоряла. Косата му, някога почти жълта и влизаща в яката, сега бе потъмняла до цвета на ябълков сок и бе подстригана спретнато. Беше възмъжал, юношеският вид си бе отишъл. Беше станал красив, улегнал мъж. Беше наедрял, имаше гладко опънато лице и силни, големи ръце.

Тя дискретно ги пусна.

— Не знаех, че си тук — каза Ерик.

— Аз самата не знаех. Бруки ме уговори да се върна у дома, а Лайза настоя да дойда и на сватбата.

В този момент Бруки пристъпи напред и го прекъсна.

— А на нас, останалите твои приятели, няма ли да кажеш поне едно здрасти, Севърсън?

Ерик със закъснение се обърна да ги поздрави.

— Кажи му новината си, Меги — подкани Бруки хитро.

Ерик я погледна, а Меги му се усмихна.

— Купувам старата къща на Хардинг.

— Шегуваш се.

— Не. Току-що внесох капаро и подписах предварително споразумение за покупка.

— Това огромно, старо чудовище?

— Ако всичко върви добре, това ще бъде първата странноприемница с легло и закуска на Фиш крийк.

— Много бързо действаш.

Отново установиха, че се изучават взаимно — двама стари приятели и дори нещо повече, съзнавайки, че винаги ще бъдат един за друг нещо повече от това.

— Слушай — каза той отривисто, поглеждайки назад през рамото си. — Ела да се видиш с майка ми. Сигурен съм, че ще ти се зарадва.

— Тя тук ли е? — попита Меги заинтересувано.

Ерик се захили.

— За случая нави цялата си коса на ролки.

Меги се смееше, когато се обърнаха към една група няколко крачки от тях. Веднага позна Ана Севърсън — ситна накъдрена, с посивели, коси и изправена като двоен сладолед във фунияка. Беше застанала до брата на Ерик — Майк, и жена му Барбара. Меги си го спомняше от горните класове в училище — в една пиеса играеше убиецът. С тях стоеше красива жена, за която Меги веднага се сети, че е съпругата на Ерик. Ерик я побутна за лакътя напред.

— Мамо, виж кой е тук.

Ана прекъсна едно изречение по средата, обърна се и вдигна и двете си ръце.

— Здравейте, мисис Севърсън.

— Маргарет Пиърсън, ела тук! — Притисна Меги силно и три пъти я потупа по гърба, преди да я отстрани леко, за да я разгледа. — Не изглеждаш много по-различна от времето, когато идваше в кухнята ми и изяждаше половин тава топъл хляб. Само си малко по-слаба.

— А това — прекъсна ги Ерик, поставяйки собственически ръка на тила на най-красивата жена, която Меги някога бе виждала — ... е жена ми Нанси. — Чертите ѝ имаха естествена симетрия, почти стряскаща в своето съвършенство, подчертано от безупречно положен, като че ли от повей на вятъра, грим. Прическата беше специално избрана семпла, така, че да не разсейва погледа от красотата ѝ. Към естествената хубост се прибавяше и добре поддържана линия, подчертана от скъпо облекло, носено с безгрижна лекота.

— Нанси... — Меги подаде ръка, гледайки я право в очите. Забеляза фино удължените мигли. — Поне една дузина близки и приятели ми казаха колко сте красива и са били съвсем прави.

— О, благодаря — отговори Нанси и дръпна ръката си. Ноктите ѝ бяха гранатови, оформени като бадеми.

— И искам веднага да ви се извиня, че ви събудих онази нощ, като се обадох. Трябваше първо да изчисля разликата във времето.

Нанси се опита да се усмихне, но усмивката ѝ не достигна до очите ѝ. Нито пък отговори с някаква утешителна любезност, с което остави неприятна празнота в разговора.

— Меги има новина — съобщи Ерик, за да запълни паузата.

— Каза ми, че е подала молба за закупуване на Хардинг хауз. Искане да стане хотелиерка. Какво мислиш, Майк, тази стара къща ще издържи ли достатъчно дълго, за да има смисъл да го прави?

Отговори Ана.

— Ама, разбира се, че ще издържи! Строена е по времето, когато знаеха как се строи. — Ана прекъсна, за да погледне Меги. — Хотелиерка, а?

— Ако успея да получа разрешение за хотел в този район. До момента не мога дори да разбера къде трябва да отида да подам молба.

— Това е лесно — обади се Ерик. — В плановия борд на Доор. Събират се веднъж месечно в Стърджън бей. Знам го, защото и аз по-рано бях негов член.

В този момент се намеси Бруки.

— Тръгваме за приема, Меги. С нас ли ще дойдеш? Здравейте всички. Здравейте, мисис Севърсън. Някой ще възрази ли, ако ви отнема Меги?

— Да, но... — Меги поглеждаше ту Бруки, ту Ерик, който приключи разговора, като каза:

— Върви. И ние ще бъдем на приема.

Яхтклубът беше на полуострова от страната на езерото на около двайсет минути с кола. През целия път Меги оживено разговаряше с Бруки и Джийн, чертаеше планове за идната пролет, когато се надяваше да открие бизнеса си, безпокоеше се за преподавателския си ангажимент, за който имаше договор, и какви трудности би срещнала, ако го наруши, за продажбата на къщата в Сиатъл. Когато стигнаха яхтклуба и видя множеството закотвени лодки, възкликна:

— И лодката ми! Забравих лодката! И нея трябва да продам.

— Спокойно, милата ми, спокойно — посъветва я Бруки с хитра усмивка. — Първо ще влезем вътре — очаква ни сватбарска гощавка, и едва след това можеш да започнеш да се безпокоиш за бизнеса си и да действаш.

Тук, сред познатата обстановка и лицата от миналото, въодушевена от важните промени в живота си, Меги най-после призна пред себе си една истина, която от цяла година пътуваше към нея.

„Ако по-рано бях посегнала отново към живота, щях да бъда по-малко самотна и нещастна.“

— Красиво е, нали? — отбеляза Ерик до рамото на Меги.

Тя потисна импулсивното си желание да се обърне към него, съзнавайки, че жена му е в залата и навярно ги наблюдава.

— Красиво и близко, което е още по-добре.

— Наистина се нуждаеше от това пътуване до дома.

— Да. Не осъзнавах колко много ми е нужно, докато не дойдох.

Меги хвърли поглед през салона и видя, че Нанси ги наблюдава.

— Не искам да ставам причина за неприятности между вас, но имам да те питам куп неща.

— Питай. Мога ли да ти донеса едно питие?

— Не, благодаря.

— Чаша бяло вино, може би, или нещо безалкохолно.

— Като си помисля, вино ще бъде добре.

Когато той отиде, тя реши да направи безусловно ясно за Нанси Севърсън, че не преследва мъжа ѝ. Мина през танцуващите, проправи си път до масата на Ерик и каза:

— Извинете ме, мисис Севърсън.

Нанси погледна с хладно безразличие към Меги и отговори.

— Макофи.

— Извинете?

— Казвам се Макофи, Нанси Макофи. Запазих фамилията си, когато се омъжих за Ерик.

— О! — отвърна Меги стъписана. — Мисис Макофи, мога ли да седна при вас?

— Разбира се. — Нанси премести малката, обшита с мъниста чантичка от един стол, но не придружи това с приветствена усмивка.

— Надявам се, че няма да възразите, ако отнема за кратко мисълта на Ерик. Имам съвсем малко време, преди да отлети обратно за Сиатъл, а трябва да проуча толкова много неща.

Махвайки с ръката и отправяйки към съпруга си, който в момента се завръщаше на масата, рязък поглед, Нанси каза:

— Напълно ваш е.

— Ето, заповядай. — Ерик подаде на Меги чаша ледено вино и погледна към жена си, учуден от неприкритата ѝ неприязън, граничеща с грубост.

Нанси рязко стана.

— Извинявай, но ще отида да послушам малко музика.

Задържайки дъха си, явно заинтригуван от разговора, той я остави да отиде.

— Трябва добре да помниш, че апелираш пред група жители на Доор, на които е поверено да се грижат за общите интереси. В момента членове на градския борд по планирането са един фермер от Севастопол, един гимназиален учител, един репортер от вестник, един собственик на ресторант, един от търговския риболов и Лорета Макконъл. Спомняш ли си Лорета Макконъл?

Оптимизмът на Меги спадна.

— Страхувам се, че да.

— Тя ламти за всичко, което не е нейно във Фишкрийк. Нейният род е тук, откакто Аса Торп е построил своята колиба. Ако реши да гласува против твоето разрешение за зонирание, ще ти предстои голяма битка. Тя има пари и власт, на осемдесет години или не, управлява добре и двете неща.

— Какво да правя, ако ми откажат?

— Отново ще подадеш молба. Но най-добре е да избегнеш това, като се въоръжиш добре с всички възможни факти и цифри. Кажим колко си готова да похарчиш, за да подновиш мястото. Изнеси действителните квоти. Изучи статистиката за броя на леглата, които не достигат в самия разгар на сезона, и колко са потенциалните туристи, които се отказват да дойдат поради липса на квартири. Дай им уверения за паркинга. Намери местни жители, които да говорят в твоя полза и да разговарят с борда.

— Ти би ли го направил?

— Да направя какво?

— Да говориш в моя полза.

— Ами не виждам защо не. Но може би и аз самият трябва да бъда по-подробно запознат с това, което искаш да предприемеш.

— Разбира се. Веднага щом получа изчисленията и плановете, ти ще бъдеш първият, който ще ги види.

— И още нещо.

— Какво?

— Не се опитвам да си пъхам носа и можеш да не, ми отговориш, ако не желаеш, но имаш ли достатъчно пари да осъществиш проекта си?

— Парите не са проблем, Ерик. Когато един самолет катастрофира, останалите живи получават добри застраховки.

— Добре. Сега кажи кого си натоварила да ти изчисли разносните по работата.

Разговорът продължи за инженери, работници, архитекти — нищо лично. Меги му каза, че ще се обади, когато дойде време за неговата помощ, благодари му и се сбогуваха със съвсем прилично ръкостискане.

Малко след полунощ същата вечер Ерик и Нанси се събличаха в противоположните краища на спалнята, когато тя подхвърли:

— Меги, или каквото ѝ беше там името, не си губи времето да се навре в ръцете ти.

Ерик спря, наполовина развързал връзката си.

— Очаквах да го кажеш.

— Обзалагам се, че си очаквал. — Жена му го стрелна с поглед в огледалото, сваляйки обиците си. — Щях да пукна от унижение. Мъжът ми флиртува със старата си изгора пред очите на половин град!

— Не съм флиртувал, нито пък тя.

— Как ще го наречеш тогава? — Хвърли обиците си в една кристална чиния и грубо дръпна гривната от ръката си.

— Беше и чу. Говорихме за бизнеса, който тя иска да започне.

— А какво говорихте там, до прозореца? Не ми казвай, че също е било за бизнес.

Ерик се обърна и вдигна двете си длани да я спре.

— Слушай, пил съм две-три мартинита, ти също. Защо просто не отложим тази дискусия за утре сутринта?

— А, иска ти се, нали? — Нанси изтегли роклята през главата си и я захвърли настрана. — Тогава ще избягаш на безценния си кораб и няма да се наложи да ми отговаряш.

Ерик издърпа вратовръзката изпод яката си и я закачи на вратата на гардероба, след което свали сакото.

— Бяхме приятели в училище. Какво очакваше? Да се направя, че не я познавам ли?

— Не очаквах да ѝ се умилкваш пред проклетата черква и после да ме изоставиш по средата на приема, за да отидеш да я гледаш с телешки поглед.

— Телешки поглед? — Той тръсна глава. Стоеше все още с извадени от панталона краища на ризата.

— Не лъжи, Ерик! Видях те. Нито за миг не свалих поглед от вас.

— Нанси, какво, по дяволите, ти става? През всичките години, откакто сме женени, кога съм погледнал друга жена? — Гледаше я, изпънал рамене и с ръце на хълбоците.

— Никога. Но тогава нямаше стари изгори наблизо, нали?

Останала по морскосиньо сатенено бельо, Нанси отиде пред огледалото на тоалетната си масичка, вдигна брадичката си и прокара върховете на четирите си пръста нагоре по шията си.

— Е, мога да ти кажа едно нещо. Имаш добър вкус. Избираш ги красиви.

Докато я наблюдаваше, му дойде на ум, че самата тя беше твърде красива, за да се безпокои. Наблюдаваше я, а тя продължи да прокарва

пръсти по идеалната си шия, възхищавайки се на отражението си в огледалото.

Явно довольна от красотата си, Нанси сведе надолу брадичка и посегна да свали колието. После яростно започна да разресва косата си.

— Не искам да помагаш на тази жена.

— Вече казах, че ще ѝ помогна.

— Така значи? Ще го направиш независимо дали възразявам, или не. Пет дни в седмицата съм на път и очакваш да оставя да развеждаш старата си любовница по заседания на комитети, докато ме няма?

— Ти си на път пет дни от седмицата по свой избор, скъпа моя.
— Ерик сърдито размаха пръст към нея.

— О, сега пък започваме старата кавга.

— Не започваме, ти започваш и нека да приключим веднъж завинаги. Да изясним, че искам жена ми да живее с мен, а не само да се отбива вкъщи за уикендите.

— А какво ще кажеш за това, какво искам аз? — Нанси разпери длан на гърдите си. — Омъжих се за човек, който каза, че иска да бъде чиновник в корпорация и да живее в Чикаго. После ми съобщи, че зарязва всичко, за да стане... рибар! — Вдигна ръце нагоре. — Рибар, о, боже мой! Попита ли ме дали искам да бъда съпруга на рибар? — Приведе се напред от кръста. — Попита ли ме дали искам да живея в това забравено от Господа място, на осемдесет мили от цивилизацията...

— Твоята представа за цивилизация и моята са две различни неща, Нанси. В това се състои бедата ни.

— Нашата беда, мистър Севърсън, е в това, че ти промени курса в средата на брака ни и изведнъж за теб престана да има значение моята процъфтяваща кариера, а за мен тя означава точно толкова, колкото твойт риболов за теб!

— Ако напрегнеш паметта си, скъпа моя, ще си спомниш, че разговаряхме за твоята кариера и смятахме, че ще продължи още година-две, а после ще имаме деца.

— Не, това ти си го мислил, Ерик, не аз. Ти начерта петилетния план, не аз. Всеки път, когато съм ти казвала, че не ме интересуват децата, ти се правеше на глух.

— И явно очакваш от мен да продължавам да правя същото. Е, Нанси, времето тече. Вече съм на четирийсет години.

Тя се обърна.

— Знаеше го, когато се оженихме.

— Не! — Грабна я за ръката и я накара да се изправи. — Не, никога не съм го знаел. Аз приемах...

— Е, приемал си нещата погрешно! Никога не съм казвала, че ще искам деца! Никога!

— Защо, Нанси?

— Знаеш защо?

— Да, знам, но искам да го чуя от теб.

— Сам разсъди, Ерик. За какво, мислиш, говорим? Имам работа, която обичам, и неща, за които хиляди жени биха се претрепали — пътувания до Ню Йорк, карта за първа класа в самолет, заседания по продажбите в Бока Рейтън. Работила съм упорито да получа всяко от тези неща, а ти искаш от мен да се откажа от всичко, да се залостя тук, в тази... тази бисквитена кутийка и да отглеждам деца.

Думите, които тя подбра, дълбоко го засегнаха. Сякаш ставаше въпрос за някакви си деца, като че ли за нея почти нямаше значение, че това щяха да бъдат неговите и нейните деца. Въздъхна и се отказа. Обичаше я и не искаше да я наранява. Истината беше, че и той обичаше красотата ѝ. Но с течение на годините тя имаше все по-малко и по-малко значение. Много отдавна беше съзнал, че ще я обича също толкова, а може би и повече — ако устните ѝ станеха по-дебели или фигурата ѝ загубеше стройната си линия, така грижливо пазена с диета. Би я обичал също толкова, ако в седем часа сутринта се появяше в кухнята с някое кресливо дете в ръце, а гримовете ѝ си останеха в бурканчетата на тоалетната маса. Ако се обличаше в джинси и фланелка вместо в модните дрехи, създадени в „Сакс“ и „Нийман-Маркус“.

— Да си лягаме — каза натъжен, повдигайки завивките и отпускаяки се тежко в своя край на леглото, за да си свали чорапите. Хвърли ги настрани и остана загледан в тях, привел рамене.

Нанси дълго го наблюдава от другия край на стаята. Почувства, че техният брак се пропуква и се зачуди какво, след като нямат деца, ще го спаси. Отиде боса до него и коленичи в краката му.

— Ерик, моля те, разбери. — Обгърна го с двете си ръце и притисна лице до гърдите му. — Една жена не трябва да зачева дете, което ще мрази.

След завръщането в Сиатъл животът на Меги се превърна в истинска лудница. Директорът на училището изказа съжаления, че напуска, но смяташе, че няма да е трудно да наеме друга учителка да я замести. Преди да напусне сградата, тя разчисти напълно бюрото си. Вкъщи събра нападалите иглички от боровете, подряза храстите и повика един свой познат — посредник за продажба на имоти, Елиът Типтън. По негово предложение нае работници да боядисат къщата отвън и да поправят една от баните. Обади се на „Уотъруейс Марина“ и им каза да свалят цената на продаваната лодка с две хиляди долара: искаше бързо да се отърве от нея. Свърза се транспортна фирма и поиска оферта колко ще й струва пренасянето на покъщнината ѝ с техните камиони до Доор.

Обади се на Алтеа Мюн и ѝ поръча да приготви документите за окончателната покупка и да ги задържи до следващо нареждане.

Свърза се с три предприемачески фирми в Доор и им възложи да представят планове и оферти за ремонта.

Обади се по телефона на баща си и той ѝ каза, че ще бъде добре дошла у тях толкова време, колкото ѝ трябва, докато направи новата си къща годна за живеене.

Говори с майка си, която ѝ даде куп наставления, включително и това да не прекосява планините самичка, ако има сняг.

И най-после се обади на Кейти.

— Къде отиваш?

— Връщам се в Доор.

— И продаваш къщата в Сиатъл? — Гласът на Кейти се извиси от отчаяние.

— Да.

— Мамо, как можа!

— Какво искаш да кажеш? Безсмислено е да поддържаме две къщи.

— Но аз съм родена и съм отрасла в нея! Това е моят дом, откакто се помня! Искаш да кажеш, че вече никога няма да мога да го видя?

— Ще можеш да идваш по всяко време в моята къща във Фиш крийк.

— Не е същото! Моите приятели са в Сиатъл, и стаята ми няма да я има и... и... и всичко!

— Кейти, мен ще ме има все още, независимо къде.

Гласът на Кейти стана сърдит.

— Не ми натрапвай своята родителска психология, мамо. Мисля, че това, което си направила, е гадно. Продаваш къщата веднага след като тръгнах. Иначе не би могла.

Меги скри, че е разтревожена от гнева на Кейти.

— Кейти, мислех, че ще бъдеш щастлива, ако съм по-близо до теб и можеш да си идваш по-често. Толкова е близко, че би могла да идваш с колата за уикендите и да бъдем заедно с дядо и баба.

— Дядо и баба! Аз едва ги познавам.

За първи път гласът на Меги стана остър.

— Е, може би е дошло време да ги опознаеш. Струва ми се, Кейти, че се отнасяш доста егоистично към всичко.

На другия край на жицата настъпи учудена тишина. След няколко мига дъщеря ѝ каза:

— Трябва да вървя, мамо. След десет минути влизам в час.

— Добре. Обади се, когато искаш — заключи Меги хладно.

Постави слушалката и остана загледана в телефона, притискайки стомаха си. Вътре в него нещо трепереше. Можеше да изброи на пръсти случаите, в които бе поставяла собствените си желания над тези на Кейти, и не можеше да си спомни някога да бяха имали подобен сблъсък. Почувства остра болка на разочарование. Колко невъобразимо егоистични могат да бъдат децата понякога. Що се отнася до Кейти, Меги беше готова да направи всичко, за да върне щастието ѝ... да запази спокойствието ѝ, а тя...

„Цял живот бях до теб, Кейти. Бях добра, внимателна майка и никога не жертвах за кариерата си моето време, което беше нужно на теб. А сега, когато се запалих за нещо и се нуждая от твоето одобрение, ти го отказваш. Е, младо момиче, дали ти харесва, или не, дошло е време да удовлетворявам собствените си желания, а не твоите.“

Премести се в Доор в средата на септември. Къщата в Сиатъл още не беше продадена, затова остави мебелите и взе само личните вещи, които може да побере в колата.

Установи се временно, съвсем временно, в дома на родителите си и се обади на Кейти, че е пристигнала благополучно. Отговорът беше:

— Добре, мамо. Слушай, не мога да говоря точно сега, момичетата ме чакат, тръгваме към столовата.

Затваряйки телефона, си помисли: децата не могат да се тревожат за родителите си така, както родителите се тревожат за тях.

Във вторник вечерта изми косата си и много грижливо си избра тоалета, за да впечатли членовете на борда. Искаше да се яви пред тях зряла, изискана и да бъде приета като човек, достатъчно заможен, за да възстанови Хардинг хауз. И въпреки това да не бъде натруфена. Реши да облече една леко плисирана муселинена пола в есенни цветове — от ръждив до рубинов, блуза с цвят на слонова кост с бродиран бордюр, мек кожен колан с огромна катарама и кръгла брошка с голям аметист. Отгоре реши да сложи жакет от виненочервен велур с дължина до кръста.

Когато на другия ден слезе по стълбите, майка ѝ я изгледа укорително и отбеляза:

— Обличаш се доста елегантно за заседание, струва ми се.

— Това не е обикновено заседание, мамо, а явяване пред борд, който ще се произнесе за мен и за бизнеса, който предлагам. Искам да им подсказва, че знам как да превърна една стара къща в привлекателен обект. Старинната кръгла брошка е хубаво допълнение, нали?

— Хубаво е, добре — отговори Вера. — Но не знам какво ще каже светът, като гледа как една вдовица обикаля цялата околия с женен мъж, и то под носа на майка си.

Меги почувства, че се изчервява:

— Мамо!

— Хайде, Вера — намеси се Рой, но тя не му обърна внимание.

— Ами това правиш, нали?

— Ерик ще се опита да убеди борда в моя полза, това е *всичко*.

— Но знаеш какво ще кажат хората. Жена му повечето време я няма, а той се развява с млада вдовица.

— Не се развява! Отвратителни ми са твоите намеци!

— Може да не ти харесват, Маргарет, но аз съм ти майка и докато си в тази къща...

Звънецът на входната врата прекъсна Вера и тя изтича да отвори, преди друг да е направил това. За ужас на Меги това беше Ерик, застанал на прага в синьо шушляково яке с надпис на гърдите „Чартърни кораби Севърсън“. Ако само беше се обадил с клаксона от алеята пред къщата, Меги нямаше да се притесни така. Но той стоеше на вратата — усмихнат и привлекателен, също както в дните, когато идваше да я взема за среща.

— Здравейте, мисис Пиърсън, как сте?

— Здравей — отговори Вера без усмивка.

— Меги ще пътува с мен до Стърджън.

— Да, знам.

Меги грабна чантата си и профуча край майка си.

— Съвсем готова съм, Ерик. По-добре да побързаме, иначе ще закъснеем.

Профуча покрай него като стрела и изтича надолу по стъпалата. Стоеше пред вратата на камионетката, безплодно дърпайки да я отвори, когато той приближи и отмести ръката ѝ.

— Този стар боец е доста капризен. Понякога трябва да му поговориш, да го поласкаеш. — Притискайки вратата с тяло, той я отвори. Докато седеше, Меги усети погледа на майка си да прави дисекция на всяко нейно движение през прозореца на гостната. Ерик затвори с трясък вратата, заобиколи колата и се качи.

— Извини ме за пикапа. Той е като стар семеен любимец. Знаеш, че трябва да го оставиш да почива, но ти е трудно да го направиш.

Меги остана скована и мълчалива, загледана през прозореца напред.

Когато потеглиха, Ерик я попита:

— Какво има?

— Майка ми — отговори тя, задущавайки се от възмущение.

— Сигурно ти е трудно с тях, след като си живяла толкова време далеч.

— С нея беше трудно да се живее и преди да се махна оттук!

— Трябва да призная, че посрещането тази вечер не беше от най-сърдечните в живота ми. Сърди се, че ще пътуваме заедно до Стърджън ли? — От упоритото ѝ мълчание се досети, че е отгатнал. — Меги, трябваше да ми кажеш и можехме да отидем отделно. Само си мислех, че щом и двамата ще пътуваме до там...

— Защо ли ти казах? Защо ѝ позволих да кълне по едно безобидно събрание? Отиваме заедно в съда и няма да допусна да ме обвинява за това! По дяволите, за нищо не се чувствам виновна! Това е само нейната болна фантазия! Вре си носа навсякъде и мисли, че всички в града са като нея — готови да мислят най-лошото за другите.

Ерик я гледаше напрегнато.

— Бедата е, че те май наистина са такива, а аз не се сетих да помисля за това до този момент. Искаш ли да се върнем и да вземеш своята кола?

— Категорично не!

— Всеки в околията познава това старо камионче. По дяволите, та името ми е написано на вратата му.

— Няма да доставя това удоволствие на майка ми. И освен това, както казва Бруки, не могат ли двама души да бъдат приятели? Нуждая се от помощта ти тази вечер. Щастлива съм, че я имам. Да оставим нещата, каквито са, а мама да си фантазира каквото си ще. — Искайки да смени темата, Меги любопитно се заглежда. — Значи това е старият ти пикап. — Разгледа износените седалки, пукнатото странично стъкло, прашния лост за скоростта.

— Измислил съм ѝ име, но по-добре да не ти го казвам. Не е много прилично.

Меги се засмя.

— Почти си го представям.

— Не помислих и затова, че ще си така официално облечена. Може би предпочиташе да си със собствената си кола.

— Моята кола няма характер, а тази има.

Шегите намалиха напрежението помежду им и излизайки от града под големия свод на нощното небе, където първата звезда блестеше на хоризонта, заговориха за други неща: за есента и за туристическия бизнес, който ще достигне върха си заедно с есенните цветове след около две седмици; как съмгата през есента се лови по-трудно, но кафявата пъстърва е в изобилие в Портедж парк и Лили бей;

кога Ерик и Майк ще изтеглят корабите си на суша и какво правят момчетата Лавицки.

Изведнъж Ерик смени темата:

— Меги, много мислих за Лорета Макконъл и нейния... да го наречем консерватизъм. Ако някой от борда възрази за твоето разрешение, това ще бъде тя. Дойде ми наум един начин, по който можеш да я умиловиш.

— Какъв?

— Избрала ли си вече име на пансиона си?

— Име? Не.

— Ами, разговарях в мама и излезе, че Лорета Макконъл е далечна роднина на Хардинг, собственика на мястото. Доколкото можахме да разгадаем, по майчина линия изглежда са трето поколение на Тадеуш Хардинг, макар че трудно може да се проследи. Но предполагам, че Лорета знае точно и ако има някой, който да е чувствителен към запазване на наследството, това ще е тя. Активен член е на историческото дружество и всяка година им дава доста пари. Представи си, че заложим на семейната ѝ гордост и кажем, че си решила да оставиш името Хардинг хауз, за да запазиш колкото е възможно повече от историята на това място.

— О, Ерик, чудесна идея! Хардинг хауз... Харесва ми! И е толкова логично. В края на краищата от много години всички в града наричат къщата така, защо сега аз да променя името?

— Мислех, че може би ще искаш да носи твоето.

— Стърн хауз... — замисли се, после поклати глава. — Няма звученето на Хардинг хауз. Дори вече го виждам написано на блестяща медна табела, люлееща се над входната алея. Или може би дървена табела на един прът, с някакъв орнамент на върха. — Направи жест във въздуха, като че ли виждаше пред себе си табелата: — Хардинг хауз. Пансион с легло и закуска. Собственичка Меги Стърн.

Ерик се захили, очарован от ентусиазма ѝ.

— Страшно ти харесва всичко това, нали? Да планираш, да действаш?

— Абсолютно. Толкова съм задължена на Бруки, че ме уговори да отида да го видя. Фантазията ми работи и вече си представям как първият посетител идва да наеме стая. Ако бордът тази вечер ми каже не, сигурно ще се разплача.

— Имам чувството, че ще излезеш от съда с усмивка.

Съдебната сграда в Стърджън беше комбинация от старо и ново — старата викторианска сграда бе заобиколена от по-нова от бежови тухли и сив камък. Паркираха на четвърта улица и пеша минаха по тротоара под редица дървета, чиито червени плодове бяха нападали по земята.

Ерик знаеше пътя до стаята, но очакването изнервяше Мери. Тя веднага разпозна Лорета Макконъл — изключително неприятна жена — двата ѝ долни зъба липсваха, очилата бяха разкривени, а косата права и занемарена, грубо подстригана, като на паж от времето на кралица Елизабет.

— Ето я — каза тя на Ерик, сядайки до него на един сгъваем дървен стол.

— Не се подвеждай от вида ѝ. Тя е жена с блестящ ум и проявява интерес към дейността на много изявлени политици, музиканти, артисти. Голям меценат е и дава огромни дарения за всичко — от излюпващи се цигулари до природния резерват Риджес. Във Вашингтон името ѝ е така известно, както и в Доор. Но въпреки цялата власт е разбран човек. Помни това, ако ти се противопостави.

Докато чакаха реда си, слушаха разглеждането на други молби — собственик на земя, който не желаше да премести оградата си, въпреки че тя създаваше затруднения при зимната оран; собственик на крайбрежна ивица искаше да се реши спор по изкопаване на нов кладенец; една жена искаше разрешение да открие магазин за антики в бившата колиба; собственик на ресторант искаше разрешение за продажба на алкохол; един орфан, измършавял млад човек искаше околията да му купи нови очила, защото неговите били сгазени от околийската кола за разнасяне на книги. Последният беше упътен от Лорета Макконъл, че е сбъркал адреса.

Тогава дойде ред на Меги.

— Маргарет Стърн. — Председателят изчете молбата ѝ. — Искате да откриете хотел „Легло и закуска“ на Котедж роу във Фиш крик.

Меги се изправи и отиде напред. Председателят вдигна очи от листа. Беше грубоват човек, на когото много повече подходеше да кара трактор, отколкото да председателства заседание на борда.

Очевидно той беше фермерът от Севастопол. Имаше големи уши и от тях стърчаха снопчета косми. Кафявият му костюм, явно от евтин магазин, бе овехтял, а възелът на връзката му стоеше накриво под жълтеникавата яка. Меги му хвърли един поглед и си благодари, че е сресала косите си скромно.

— Вие ли сте Меги Стърн? — попита той.

— Да, сър. Моминското ми име е Пиърсън. Баща ми е Лерой Пиърсън. Работи в месарския отдел на универсалния магазин във Фиш крийк вече от четирийсет и две години. Родена съм и съм израснала във Фиш крийк.

— Да, разбира се. Познавам Рой Пиърсън. — Погледът му пробяга по велурения ѝ жакет и се върна към книжата.

— Живели сте някъде другаде?

— В Сиатъл, осемнайсет години. Съпругът ми почина миналата година, а дъщеря ми е първа година студентка в колеж в „Нортуестърн юнивърсити“ в Чикаго, затова реших да се върна в Доор.

— Тук пише, че вече сте купили въпросния имот.

— Точно така. — Тъй като домовете във Фиш крийк нямаха номера, тя назова къщата с популярното ѝ име: — Старата Харцинг хауз. Наех архитект да провери стабилността на сградата. Ето доклада му. — Сложи на масата писмото на Томас Чоп. — Влагам шейсет хиляди долара в реконструкцията и подновяването на къщата. Работата вече започна. Ето копие от договора ми с братя Лавицки от Ефраим, които ще извършат подновяването на конструкцията. Ето и друг договор — с „Уъркмън Елекгрик“, те ще преместят и ще поправят електрическата инсталация според изискванията на закона. И още един — с „Кунтс Пламбинг“, които ще оборудват още една тоалетна и баня съгласно с разпоредбите на щата за хотели „Легло и закуска“. И последно, разполагам с извадка от „Мерил Лин“ за финансовото ми състояние през последните шест месеца. Оградила съм с червено телефонните номера, на които можете да проверите инвестициите и средния ми месечен баланс, което, вярвам, ще запазите в тайна. С всичко това искам да ви покажа, че съм се заела много сериозно с тази задача, че ми е напълно ясно колко скъпо струва да се отвори и поддържа подобно заведение, както и това, че мога да си го позволя. Искам да ви уверя, дами и господа, че няма да открия хотел за един

сезон и да го закроя на следващия. Мисля, че пансионът ми ще бъде голяма придобивка на Фиш крийки Доор.

Меги отстъпи една крачка и зачака. В стаята беше толкова тихо, че човек можеше да чуе как растат космите в ушите на председателя, от дъното се дочу някакво хихикане и председателят мигна, като че ли излизайки от дрямка.

— Откога, казвате, сте се завърнали в Доор?

— Малко по-малко от три седмици.

Той отпрати лека усмивка към членовете на борда от ляво и дясно и каза с искрица хумор в очите:

— Предполагам, че сигурно вече сте успели да узнаете дали всеки член от борда миналата година е имал разрешение за паркиране.

Меги се усмихна.

— Не, сър. Това не знам. Но знам колко печелите като член на борда. Тъй като вече съм данъкоплатец тук помислих, че е разумно да разбера.

В цялата стая избухна смях, дори и на масата на борда.

— Имате ли нещо против, мисис Стърн, да ви попитам с какво се занимавахте в Сиатъл?

— Преподавах домашна икономика, което смятам за допълнително преимущество в случая. Знам да готвя, да шия и да украсявам дома — всички изисквания за поддържане на един пансион и мисля, че няма да ми е много трудно да усвоя и другата страна — бизнеса.

— Въобще не се съмнявам. — Председателят погледна молбата, после Меги. — Разбирам, че става въпрос за определяне на района като подходящ за вашия бизнес.

— И аз мислех така, сър, докато получих брошурата с разпорежданията на службата за здравни и социални услуги, отнасящи се специално за малките пансиони с легло и закуска. Тя ясно подчертава, че ако имам в заведението пет или повече стаи, то ще бъде таксувано като нормален хотел и тогава ще мога да работя само в зона, определена за търговски цели. Но ако се придържам само към четири стаи за гости или по-малко, ще бъде приеман за пансион с легло и закуска, а такива са разрешени в жилищни райони. За вас също съм приложила копие от брошурата. Ще намерите разпоредбата в параграф трети под индекса ХСС 197.03, в раздел „Дефиниции“.

Шефът на борда гледаше като гръмнат. Веждите му почти допираха до косата, а долната му устна бе увиснала.

— Вече ме е страх да питам... Има ли още нещо, което бихте искали да прибавите?

— Само това, че ме придружава един предишен член борда — Ерик Севърсън, който може да даде препоръки за мен.

— Да, забелязах, че седи до вас. Здравей, Ерик.

Ерик вдигна ръка за поздрав.

Най-накрая се обади Лорета Макконъл.

— Имам няколко въпроса към мисис Стърн.

— Да, мадам. — За пръв път Меги се изправи пред строгия и заплашителен поглед на жената.

— Къде ще рекламирате заведението?

— Най-напред в изданията на Търговската камара, а след това възнамерявам да поискам от Норман Симсънс, автора на „Провинциални странноприемници и пътища“ моят пансион ще бъде включен в следващото издание на книгата. И, разбира се, ще поставя дискретна табела пред самата къща.

— Никакви табели по пътищата?

— Да развалям вида на Доор? Съвсем не. Аз съм родена тук, мис Макконъл, и искам да видя нашите места поддържани колкото е възможно по-чисти и автентични. Мога да преживея и без реклами по пътищата.

— А във външния вид на къщата предвиждат ли се промени?

— Само на външната стълба, за да се спази законът за противопожарната охрана. Едната нова веранда в задната част, защото старата е изгнила, но новата ще бъде точно нейно копие. Боядисването отвън вече е започнало и къщата ще бъде реставрирана в старите си цветове. Когато окача табелата с надпис „Хардинг хауз“, хората, които са познавали къщата през всичките тези години, ще я видят такава, каквато е била в самото начало.

Лорета Макконъл се хвана на хитро приготвената стръв.

— Хардинг хауз?

— Да, възнамерявам да запазя името. Къщата е една от местните забележителности, както и тази съдебна сграда. Такива места не трябва да сменят имената си, не мислите ли?

Пет минути по-късно Меги и Ерик излязоха с разрешението в ръце.

Докато минаваха през кънтящите от ехо коридори се държаха като светци, но веднъж намерили се навън, и двамата изреваха. Тя крещеше от радост, а той наддаде едно бойно „хууп“, грабна я на ръце и я вдигна високо във въздуха.

— Все светии! Абе, жена, ти направо ги смаза! Къде, за бога, намери цялата тази информация толкова бързо?

Тя се засмя, все още замаяна, и възкликна:

— Ами ти ми каза да им представя факти!

Ерик я пусна на земята и се засмя.

— Факти да, но те не са очаквали Световния алманах, нито пък аз. Меги, ти беше фантастична!

— Така ли? — Тя весело се разсмя и почувства, че коленете ѝ треперят. — О, Ерик, толкова бях изплашена!

— Въобще не изглеждаше изплашена. Приличаше на Доналд Тръмп, когато издига поредната сграда в Ню Йорк, или на Якока, обявяващ нов модел.

— Наистина ли? — попита тя невярващо.

— Трябваше да се видиш отстрани.

— Мисля, че се налага да седна. Цялата треперя. — Смъкна се върху циментовата саксия до главния вход и притисна с ръка стомаха си.

Той се намести до нея.

— Още след първата минута нямаше за какво да се безпокоиш. Бил съм в този борд, Меги. Знаеш ли колко хора идват да молят за разрешение да построят това или онова, а не могат да различат пчелен мед от бебешко аки, в смисъл как да започнат бизнеса, необходимите пари за поддържането му, шансовете за успех, нищо! Ти направо ги срази, Меги! По дяволите, въобще нямаше нужда от мен!

— Много съм щастлива, че дойде и ти. Когато се обърнах и те видях да се усмихваш... Толкова се радвам, че си тук да отпразнуваш победата с мен.

— И аз. — Ерик протегна ръка. — Поздравления, Меги. Моето момиче! — Тя му подаде ръката си, той я стисна и я задържа. Малко по-дълго от благоприличието. Името, с което я нарече, беше дошло от

миналото. Очите им се срещнаха и останаха така, докато октомврийската нощ падаше около тях. През стъклената врата на съдебната сграда се процеждаше светлината на запалените вече лампи. Беше толкова хубаво да държи тънката ѝ ръка в своята голяма десница.

Меги съзнателно се отдръпна.

— И така, сега вече си хотелиерка — отбеляза Ерик.

— Още не мога да повярвам.

— Повярвай го.

Тя се изправи, склучи ръце зад главата си и се завъртя в кръг, загледана в звездите.

— Ухаа! — въздъхна тя.

— Видя ли лицето на Лорета Макконъл, докато редеше един след друг всичките тези документи на масата?

— Господи, не. Беше ме страх да погледна към нея.

Той се захили, загледан към звездите:

— Хардинг хауз. Пансион с легло и закуска. Вече е пред очите ми.

— Искаш ли да видиш къщата? — Въпросът се изплъзна някак си от устата ѝ, роден от ентусиазма.

— Сега?

— Да. Трябва да отида там, за да се уверя, че това наистина ще стане! Искаш ли да дойдеш с мен.

— Разбира се! Чаках да ме поканиш.

Трябваше да ускори крачка, за да се изравни с нея по пътя към пикапа.

— Ще направя най-образцовия пансион, който някога си виждал! — заяви тържествено тя. — Свещници на стената и батенбергска дантела, плетени кувертюри и старинни предмети навсякъде! Само почакай и ще видиш, Ерик Севърсън.

Той се засмя.

— Меги, поспри малко, ще си счупиш краката с тези високи токчета.

— Не, тази нощ съм омагьосана!

Бърбори през целия път обратно до Фиш крийк. Правеше планове от пералните услуги до чинийката с бонбони и какаовия ликьор със сметана за гостите преди лягане. Винаги бе обичала какаов

ликьор със сметана — харесваше ѝ да наблюдава как се смесват двата цвята след първата глътка.

При къщата Ерик паркира до гъстата стена от дървета и последва Меги по няколкото стъпала до реставрираната задна веранда. Тя отключи вратата и го въведе.

— Стой тук, докато намеря електрическия ключ.

Чу се щракане, но всичко остана тъмно. Отново прозвучаха четири бързи последователни превключвания.

— О, по дяволите, трябва да са прекъснали тока. Когато днес си тръгнах, Лавицки работеха с електрическите си уреди, но... Почакай, докато намеря друга светлина. — Минута по-късно той чу тъп удар и някакво драскане по дърво. — Уух!

— Меги, добре ли си?

— Само малко се ударих. — Щракането продължи. — По дяволите, нищо не работи.

— Имам фенер в колата. Ще го донеса.

Върна се след минута в кухнята със запален фенер и снопът светлина улови Меги. С високите си токове и велурения жакет изглеждаше толкова несъвместима с дърводелското магаре и купчината остъргана мазилка, до които беше застанала.

Стояха в тъмната стая, осветени от мъждивата светлина на фенера, както преди много години звездите ги осветяваха до късно през нощта в паркираната кола.

„Не биваше да идваш тук, Севърсън!“ — помисли си той.

„По-добре да си вървиш. Бързо!“ — помисли си тя.

— Хайде да разгледаме къщата. — Подаде ѝ фенера. — Води.

Показа му кухнята, където скоро щеше да има бели шкафове със стъклени врати, стаята за прислугата, външната стена на която беше вече преместена, малката баня лично за нея, тикната под стълбата до самата кухня, големия салон с изящния кленов паркет, предназначен за гостите, и музикалния салон, който е решила да превърне в своя лична гостна, вратите, които ще разделят двата салона, трапезарията, в която ще сервира за закуска топли кифли и кафе, главното стълбище, красивите перила и колони, трите готови спални на горния етаж и четвъртата, която щеше да бъде разделена, за да се построят противопожарният изход и допълнителната тоалетна.

— Запазих най-хубавото за края — каза Меги, повеждайки Ерик към последната врата. — Това... пристъпи вътре — ... е стаята „Белведере“. — Освети с фенера стените и се насочи към вратата настръхна. — Погледни. — Отвори и пристъпи навън в хладния нощен въздух. — Това е „Белведере“, терасата с най-хубавия изглед. Не е ли красиво? През деня от тук се виждат заливът, корабите и остров Чеймбърс.

— Много пъти съм наблюдавал къщата от езерото и съм си представял впечатляващата гледка, която се разкрива.

— Това ще бъде най-хубавата ми стая. Много бих искала да е лично моя, но мисля, че не е разумно, след като мога да използвам стаята за прислугата със собствена малка баня, лична гостна и с лесен достъп до кухнята. Затова реших да направя стаята „Белведере“ апартамент за меден месец.

— Мисля, че ще бъдеш доста заета през зимата.

Тя се засмя.

— Няма значение. Очаквам я с нетърпение.

— И... — Той погледна към осветения циферблат на своя часовник. — Мисля, че е време да те върна въкъм, преди майка ти да е припаднала.

— Май си прав. Сигурно ме чака, за да ми дръпне една лекция, като на четиринайсетгодишно момиче.

— Е, майките... понякога са като трън в задника...

Тръгнаха надолу по стълбата, светейки си с фенера.

— Не мога да си представя, че и твоята майка е такава.

— Не често, но и тя си има своите изблици. Все ме човърка, че Нанси работи и непрекъснато я няма. Твърди, че така не се поддържа брак. — Стигайки до края на стълбата, Ерик се обърна. — Бедата е в това, че и аз мисля така.

Меги също спря в тъмнината. Това беше първият намек, че нещо в брака му не беше наред и тя напрегнато затърси някакъв подходящ отговор.

— Слушай, забрави, че съм ти казал това. Съжалявам.

— Не... не, Ерик, няма нищо. Просто не знаех какво да кажа.

— Обичам Нанси, кълна се в бога, обичам я. Само че много се отдалечихме един от друг, откакто се преместихме тук. Отсъства пет дни в седмицата и когато се върне за събота и неделя, аз излизам с

кораба. Тя мрази кораба ми, а аз мразя нейната работа. Това трябва някак си да преодолеем, друго няма.

— Всеки брак си има своите трудности.

— А ти имаше ли?

— Разбира се.

— Какви? Ако не възразяваш, че те питам.

Все още стояха, а Меги се опитваше да освети пода между тях.

— Той обичаше хазарта, а аз го мразех. И все още продължавам да го мразя, защото той го уби. Когато загина, отиваше на гуляй с хазартни игри в Рено. Всяка година ходеше там с група от „Воинг“.

— Никога ли не си ходила с него?

— Веднъж, но не ми хареса.

— И той ходеше сам?

— Да.

Настъпи мълчание. Няколко секунди стояха така близо един до друг, че можеха да се докоснат, но не го направиха. Накрая Меги пое дълбоко дъх.

— Господи, аз го обичах — прошепна тя. — Наистина имахме всичко, пътувахме, водехме луксозен живот — притежавахме платноходка, членувахме в елитен кънтри клуб. И все още щяхме да сме заедно и да имаме всичко, ако не беше тръгнал на това свое последно пътуване. Не можеш да си представиш колко виновна се чувствам, че още му се сърдя, а той вече е мъртъв.

Ерик посегна и стисна ръката ѝ.

— Съжалявам, Меги, не исках да изравям нежелани спомени.

Настъпи отново мълчание, а заедно с него и някаква особена близост между тях.

— Меги, никога досега не съм разговарял с някого за това — призна той.

— Нито пък аз, освен в групата.

— Съвсем не улучихме момента, съжалявам. Беше толкова щастлива и въодушевена, преди да започна да ровя.

— О, Ерик, не ставай глупав. За какво са приятелите? И съм си все още щастлива и въодушевена... въпреки всичко.

— Добре.

Едновременно се обърнаха и последваха лъча на фенерчето през кухненската врата към верандата, където Меги за миг спря,

осветявайки още веднъж стените.

— Харесва ми къщата ти, Меги.

— И аз си я харесвам.

— Бих искал да я видя, когато е напълно готова.

За да оправи спадналото им настроение, тя подхвърли:

— Със сигурност ще бъдеш поканен на чай в салона, когато имам изтъкнати гости.

Излязоха на задната веранда и Меги заключи вратата. По пътя към пикапа Ерик я попита:

— Утре ще бъдеш ли тук?

— И на следващия ден, и на по-следващия. Започнах да боядисвам дървените части на горния етаж, после ще поставяме тапети и завеси.

— Ще пусна свирката на кораба, когато минавам оттук.

— А аз ще ти махна от „Белведере“ ако те чуя.

— Разбрахме се.

Изминаха кратко разстояние до дома на родителите ѝ в мълчание, съзнавайки, че тази вечер бе настъпила съществена промяна. Взаимното привличане се бе върнало. Обуздало, но завърнало се. Всеки си казваше, че това няма значение, защото тази вечер е просто един миг във времето, който никога няма да се повтори. Тя щеше да започне бизнеса си, а той — да продължи своя, и ако някога случайно се срещнеха на улицата, щяха да се разминат с приятелско „Здрасти!“, без никой да признае колко добре му е било през тази октомврийска вечер, колко близки се бяха почувствали, празнувайки победата в съдебната сграда. Щяха да забравят, че той неволно я бе нарекъл „Меги, моето момиче“ и бе признал, че в брака му има пукнатина.

Влезе в алеята пред дома на родителите ѝ и изключи от скорост, но седалките продължаваха да треперят под тях. Меги седеше колкото е възможно по-далеч от него — дясната ѝ ръка се притискаше до вратата. Завесите в дневната бяха спуснати, но още светеше.

— Толкова съм ти благодарна, Ерик.

— Удоволствието е мое — отвърна той меко.

Разглеждаха лицата си на слабата светлина на таблото: тя — стиснала папката си под мишница, той — с двете ръце кормилото.

„Колко лесно би било“ — помисли тя.

„Излизай, Меги, бързо!“ — помисли той.

— Довиждане — каза тя.

— Довиждане... и успех.

Меги погледна надолу, намери дръжката и я дръпна, но вратата заяде както винаги. Той се наведе над коленете ѝ за краткия миг, докато отвори вратата рамото му докосна гърдата ѝ.

Вратата зейна и Ерик се изправи.

— Готово.

— Благодаря ти отново и... лека нощ. — Изхвъркна навън, блъскайки вратата, преди той да може да отговори.

Пикапът включи на скорост и веднага потегли, а тя се изкачи по входните стъпала, докосвайки пламналото си лице.

„Мама ще разбере! Мама ще разбере! Сигурно чака до вратата.“

Наистина беше там.

— Е?

— Ще ти кажа след минута, мамо, първо трябва да отида до тоалетната.

Влезе тичешком, затвори вратата след себе си и затвори очи. Отиде до аптекката и започна да разглежда огледалните ѝ вратички. Изглеждаше твърде нормално, не пламтеше като се има предвид чувството, с което беше заредена атмосферата в пикапа само преди минута.

„Той е женен, Меги.“

„Знам.“

„Следователно, край.“

„Знам.“

„Ще стоиш настрана от него.“

„Ще стоя.“

Даде си това обещание, но знаеше, че не е необходимо.

Корабната свирка на „Мери Диър“ прозвуча на другия ден следобед — мощен звук, достоен за голям речен кораб.

Аууууу...

Въпреки разстоянието подът и прозорците затрепериха.

Меги вдигна глава. Седна назад на пети с четка и боя в ръце, нащрек и изтръпнала. Изсвирването прозвуча отново и тя се изправи, изтича по коридора на горния етаж, мина през голямата спалня и излезе на „Белведере“. Но короните на кленовете закриваха гледката ѝ към езерото.

Остана в гъстата сянка с притиснати до перваза устни, докато пулсът ѝ постепенно си нормализира от обхваналото я разочарование.

„Какво правиш, Меги?“

Направи една стъпка, съвземайки се.

„Защо тичаш така при звука на корабната му сирена?“

С чувството, че някой ѝ се е скарал се обърна спокойно и влезе вътре.

След това всеки ден корабната свирка огласяваше въздуха, стряскаше я, и я караше да прекъсне работата си. Но тя никога вече не изтича навън както през първия ден. Казваше си, че прекаленото мислене за Ерик е реакция от завръщането ѝ в родния край. Той беше част от нейното минало, Доор — също, и двете неща вървяха заедно. Внушаваше си, че няма право да мисли за него, и да се вълнува, че той също мисли за нея. Спомни си колко лошо мнение бе имала винаги за самотните жени, които се хващат с женени мъже.

Майка ѝ ги наричаше „жени на лов“.

Не, Меги не искаше да бъде преследвачка на мъже. Но корабната сирена я викаше всеки ден и тя изпитваше болезнена вина за отношението си към нея.

Октомври, гледан от палубата на „Мери Ъпър“, бе сезон без съперник, небесносиня вода, отразяваща смяната на цветовете, които ставаха все по-наситени с промяната на дърветата в познатата последователност — първо американският и черният орех, след това ясенът, липата, кленовете. Всеки нов ден поднасяше на Ерик гледка, която спираше дъха му.

Тази година той следеше промяната на времето с допълнителен интерес, защото всяко ново паднало листо разкриваше още една частица от дома на Меги. Това ангажиране на съзнанието му с жена, която не му е съпруга, беше цяло наказание. И въпреки това всеки ден, минавайки покрай „Хардинг хауз“, гледаше къщата, разкриваща му се малко по малко зад клоновете, и надуваше корабната сирена, питайки се дали тя отива до прозореца или до верандата на „Белведере“ да погледне.

Често мислеше за вечерта в тъмната къща само с лъча на фенерчето помежду им. Беше неразумна постъпка, която би могла да стане повод за приказки из града. А всичко беше напълно невинно. Всъщност беше ли? През цялата нощ си беше припомнял, как я взе от дома ѝ — точно като някога, когато бяха в гимназията; прегръдката на стъпалата на съдебната сграда, пътуването обратно до Фиш крийк, споделянето в тъмнината.

В моменти, когато разсъждаваше по-трезво, Ерик съзнаваше опасността от това да е близо до нея, но в други случай се питаше защо да не я поздрави с корабната сирена.

В последната седмица на октомври клоните на кленовете бяха вече почти голи и той имаше усещането, че веднъж я мерна на един от прозорците в стаята „Белведере“, но не беше сигурен дали е тя, или само някакво отражение в стъклото.

Дойде ноември, водите на залива изстинаха и флотилията от есенни листа потъна като съкровище при корабокрушение. Дойде денят, от който винаги се страхуваше — последните риболовци си отидоха и настъпи време „Мери Диър“ да се приготви за зимуване. Всяка година беше същото — очакване на времето за почивка, а когато то настъпеше, идваше и чувството за загуба на нещо. Пристанището Хеджхог изглеждаше запуснато, забравено, затихнало от бездействие — нямаше кораби да разтоварват пътници, нямаше риболовци със смачкани шапки, снимащи се с улова си, никакви лодки, мотори,

свирки и подвиквания от всички страни. Даже чайките — непостоянни птици — бяха изчезнали някъде. В тези тихи, свежи дни преди идването на снега Ерик за последен път изчисти „Мери Диър“, зазими мотора ѝ, обвини го в брезент и го блокира на пристана.

Беше съботна вечер, Нанси седеше облежната назад и си играеше с чашата, която държеше, дояждайки гроздето си. Атмосферата беше приятна, настроението отпуснато лениво. Отвън вятърът отнасяше керемиди и извиваше кедрите, които се удряха с металните капчуци и през стените се процеждаше глухото им стенание. Вътре светлината на свещите се отразяваше от полираната маса и подчертаваше красотата на малките покривчици за студено сервиране от бяла рязана бродерия.

Разглеждаше мъжа си със задоволство. Беше взел душ преди вечеря и беше седнал на масата несресан. Разрошената коса, джинсите и новият модел поло, което тя му беше донесла от „Нийман Маркус“ — голямо, сиво, с навита яка и огромни ръкави реглан, му придаваше леко небрежен, но страшно привлекателен вид, както седеше с отпуснати рамене и пиеше ирландското си кафе.

Беше красив мъж, красив като всеки от мъжете, които беше виждала, а тя виждаше много. В работата си се сблъскваше с тях във всеки град, в най-добрите универсални магазини, облечени като по журнал и ухаещи така добре, че човек би могъл да ги сложи в чекмеджето с бельо. Прическите им бяха като на момичета, носеха шалчета върху саката и чехли от най-фина кожа, без чорапи. Някои бяха весели и забавни, а други — бисексуални, и не го криеха.

Беше свикнала да парира атаките им, а в редките случаи, когато ги приемаше, правеше всичко възможно интимността да трае само една нощ, защото никой от тези мъже не можеше да се сравни с Ерик в леглото. Телата им бяха дребни, а неговото — голямо, ръцете — меки, а неговите — силни, кожата им — бяла, а той — със слънчев загар. А и нито един от тях не можеше да постигне сексуалната хармония, която тя и Ерик си бяха изработили през осемнайсетте години.

Разглеждаше го през масата — отпуснат и привличащ, и нямаше желание да помрачава настроението, което така грижливо бе създавала със светлината на свещите, красивите покривки и виното. Но с всичко това целеше нещо и бе настъпил моментът да провери ефекта.

Протегна крака си във фин чорап към стола на Ерик и започна да го гали под коляното.

— Хм?

— Защо не обявиш кораба си за продажба?

Той я гледа невъзмутимо няколко мига, допи кафето си и без да каже нищо, се извърна да проучи някаква сянка.

— Моля те, сладък мой. — Тя се облегна провокативно с рамене на ръба на масата. — Обяви го сега, а през пролетта ще можеш да го продадеш и тогава отново ще се върнем в Чикаго. Или в който искаш друг голям град. Какво ще кажеш за Минеаполис? Там е красиво и има езера навсякъде, а е и истинска Мека за изкуствата. Ще обикнеш Минеаполис. Ерик... моля те, може ли да поговорим за това? — Видя как на лицето му трепна мускул, но продължи да отбягва погледа ѝ. Накрая се обърна към нея и заговори съвсем спокойно.

— Кажи ми нещо. Какво искаш от този брак?

Кракът ѝ спря да гали коляното му. Нещата въобще не тръгваха така, както искаше тя.

— Какво искам?

— Да, какво искаш. Освен мен, или... да правиш любов с мен в съботите и неделите, когато не си неразположена. Какво искаш ти, Нанси? Не искаш тази къща, не искаш този град, не искаш да се занимаваш с риболов, и си напълно категорична да нямаш деца. Тогава какво искаш?

Отговори му рязко:

— Кога ще престанеш с всичко това?

— С какво да престана?

— Знаеш какво имам предвид, Ерик. Да си играеш на Старецът и морето. Когато напуснах Чикаго, мислех, че ще си поиграеш с брат си на риболовец някоя и друга година, ще се откажеш и ще можем да се върнем обратно в града, за да прекарваме повече време заедно.

— Когато напуснахме Чикаго, аз пък мислех, че ти ще пожелаеш да напуснеш работата си в „Орлейн“ и ще останеш с мен, за да създадем семейство.

— Печеля много пари. Обичам работата си.

— Аз също.

— И отива на вятъра чудесната ти университетска специалност, Ерик. Няма ли вече никога да използваш знанията си.

— Прилагам ги всеки ден.

— Упорит си.

— Какво ще се промени, ако живеем в Чикаго или Минеаполис? Кажете ми.

— Ще имаме големия град — картинни галерии, концертни зали, театри, магазини, нови...

— Магазини, ха! Ти и сега прекарваш пет от седемте дни на седмицата в големите универсални магазини! Как, по дяволите, е възможно да искаш да бъдеш там още повече?

— Не са само магазините и ти добре знаеш това. Градският дух! Цивилизацията! Искам да живея там, където нещо се случва.

Ерик дълго я гледа с леден, безстрастен поглед.

— Добре, Нанси. Ще направим сделка. — Премести чашата си, скръсти ръце на масата и я загледа с немигащи очи. — Роди дете и ще се преместим, в който искаш град.

Тя се отдръпна, като че ли я беше ударил. Лицето ѝ пребледня, после почервения, докато се бореше с компромиса, който не беше способна да направи.

— Не е честно! — Яростта ѝ избухна и тя удари с юмрук по масата. — Не искам това проклето дете и ти знаеш!

— А аз не искам да напусна Доор и ти също го знаеш. Щом като те няма по пет дни в седмицата, искам да съм близо до семейството си.

— Аз съм твоето семейство!

— Не. Ти си моята жена. Семейството включва деца.

— Значи се върнахме на старата тема.

— Явно да, и тя ми е в ума толкова много след последния ни разговор, че онзи ден разговарях с Майк.

— С Майк.

— Да.

— Нашите лични проблеми не са работа на Майк и не искам да му ги издрънкваш.

— Просто така стана. Говорихме за деца. Те пак ще имат бебе.

Лицето на Нанси изрази отвращение.

— О, Исусе, това е неприлично.

— Така ли? — възрази той остро.

— А ти да не мислиш, че е? Тези двамата се плодят като зайци, с такава регулярност. Господи, достатъчно са възрастни, за да бъдат баба

и дядо. Защо, за бога, на тяхната възраст им трябва дете?

Ерик захвърли салфетката си на масата и се изправи.

— Нанси, понякога наистина ме изкарваш извън нерви.

— И ще изтичаш веднага при брат си и ще му го кажеш, нали? И тогава, естествено, най-добрият баща на света ще си каже мнението за жената, която предпочита да няма деца.

— Майк никога не е казал и една дума против теб! — Ерик размаха с пръст пред лицето ѝ. — Нито една!

— Какво каза тогава, когато разбра защо нямаме деца?

— Посъветва ме да отидем при консултант по браковете.

Нанси гледаше втренчено Ерик, като че ли не беше чула добре.

— Би ли го направила? — попита я той, наблюдавайки я отблизо.

— Ама, разбира се — отговори му саркастично, облягайки се назад в стола, с ръце, събрани на корема. — Вторник вечер обикновено съм сравнително свободна, когато съм в Сент Луис.

— Смени тона си.

— Какво става тук, Ерик? Изведнъж разговори за консултанти по бракове и недоволства. Какво не е в ред? Какво се е променило?

Той вдигна чашата си от кафето, лъжичката и салфетката и ги занесе в кухнята. Тя го последва и застана зад него. Докато ги поставяше в умивалника, се загледа в тях, страхувайки се да отговори на въпроса ѝ, за да не започне разправията както винаги, когато се опитваше да направи живота си по-щастлив.

— Ерик — изрече Нанси меко, докосвайки гърба му.

Той пое дълбоко дъх и разтреперан заяви това, което от месеци го ядеше отвътре.

— Нуждая се от нещо повече от това, което получавам от брака ни, Нанси.

— Ерик, не... моля те... недей... Ерик, аз те обичам. — Тя го обгърна с ръце и притисна лице към гърба му. Той стоеше, без да се поддава, забил поглед в умивалника.

— И аз те обичам — каза ѝ спокойно, — затова ме боли толкова.

Стояха така известно време, чудейки се какво друго да кажат или да направят. Никой от двамата не беше подготвен за съкрушителния момент, който се задаваше.

— Да отидем да си легнем — прошепна тя.

Той затвори очи и почувства как го облива вълна на празнота. Това го ужаси по-силно от всякога.

— Ти просто не разбираш, Нанси, нали?

— Какво да разбирам? В това винаги ни е било добре. Моля те... ела горе.

Той въздъхна и за пръв път ѝ отказа.

В понеделник Нанси отново отпътува по работа. Целувката им на сбогуване бе изпълнена с несигурност и той я наблюдаваше как тръгва с чувство на пустота. Прекара следващите дни в зимни занимания — пресмяташе колко фута риболовно влакно е използвал през сезона и броя на изгубените примамки, ровеше се из стотиците каталози, търсейки най-изгодни цени за новите покупки. Изпрати предварителните такси за нова регистрация в павилионите на спортните панаири в Минеаполис, Чикаго и Милуоки и поръча брошури, които да раздава там. Пресметна броя на продадените хладилни кутии и доволен сключи договор за цял камион за следващия сезон.

И през цялото време се чудеше какво да прави със своя брак.

Хранеше се сам, спеше сам, работеше сам и се питаше колко години още ще продължи това. Колко още години може да понесе този самотен живот.

Отиде в града да се подстриже, преди още да му е необходимо, защото вкъщи беше пусто, а в бръснарницата винаги имаше приятна компания.

Обаждаше се на майка си всеки ден, отиде да провери варела ѝ за нефта, преди да са му казали, че е празен, защото знаеше, че ще го покани на вечеря.

Смени маслото на пикапа и се опита да оправи заяждащата врата, но не можа. Това му напомни за Меги — как се наведе над нея вечерта, когато я изпрати. Често мислеше за нея. Какво ли прави, как ли напредва ремонтът на къщата, дали е намерила старинните вещи, за които говореше? Носеше се слух, че къщата вече е боядисана отвън и изглеждала като картина. Един ден реши да отиде и да погледне сам.

Само да хвърли един поглед.

Всички листа бяха изпаднали и вятърът ги разнасяше от вятъра по Котедж роу, докато пикапът му се изкачваше нагоре по хълма. Вечнозелените иглолистни дървета изглеждаха рунтави и черни на

фона на следобедното слънце. Беше студено и небето предвещаващо, че утрешният ден ще е още по-студен. Повече от къщите по Котедж роу сега бяха празни — богатите им собственици зимуваха в южните градове. Когато наближи дома на Меги, забеляза един „Линкълн Таун“ с вашингтонска регистрация, паркиран до гаража — вероятно нейната кола. Кедрите край сградата все още не бяха подкастрирани и закриваха много от гледката, но той бавно приближи и в пролуките между тях я зърна. Хората бяха прави: боядисана във весели цветове, тя наистина беше като модел за показ.

Същата вечер къщи включи телевизора и седя пред него близо час, когато осъзна, че не е чул нито една дума. Загледан в движещите се фигури, мислеше за Меги.

Вторият път, когато мина край „Хардинг хауз“ се беше въоръжил с един формуляр от Търговската камара за регистрация и с един екземпляр от рекламната си брошура. Колата ѝ беше паркирана на същото място. Ерик се вмъкна край кедрите, загаси мотора и остана загледан в брошурата на седалката до него. Шейсет секунди стоя така, после запали мотора и пое нагоре по хълма, без да погледне към къщата.

Следващия път, когато отиде, един зелен камион бе паркиран в края на алеята, задните му врати бяха отворени и от тях висеше алуминиева стълба. Ако камионът не беше там, може би отново щеше да отmine, но това, че имаше работник в къщата беше добре дошло.

Отново беше късен следобед, бръснеше леден вятър и книжата, които държеше заплъющаха, когато излезе от пикапа и тръшна вратата. Навивайки ги на руло, мина край камиона и надзърна вътре: проводници, макари с жици и инструменти — добре, прав беше. Слезе по широките стълби към къщата и потропа на задната врата.

Тихо подсвирквайки през зъби, разглеждаше задната веранда, докато чакаше. На стената висеше сноп царевица, завързан с оранжева панделка; овална месингова табелка съобщаваше: „Хардинг хауз“; бяло дантелено перде покриваше прозореца на старинната врата; нови парапети, боядисани в жълто и синьо; нов под, боядисан в сиво; плетена изтривалка, а в ъгъла глинен съд, пълен с папур. Според слуховете Меги не пестяла пари за украсата и ако външната веранда със своето очарование можеше да бъде критерий, наистина го правеше.

Ерик почука още веднъж, по-силно, и един мъжки глас извика:

— Влизай!

Кухнята, светла и подновена, беше празна. Погледът му обхвана белите кухненски шкафове с множеството стъклени витрини, боядисаните в розово етажерки, лъскавия дървен под, дългата тясна маса със спускащи се странични крила, дантеления тишлайфер, кошницата с шишарки и с широка розова панделка на дръжката.

От друга стая се чу глас:

— Госпожата ли търсите?

Ерик последва гласа и намери един електротехник, приличащ на Чарлз Бронсън, да окачва полилей в празната трапезария.

— Здравсти! — поздрави Ерик, застанал на вратата.

— Здравсти! — Мъжът погледна през рамо с вдигнати нагоре ръце. — Ако търсите госпожата, тя е горе, работи. Можете да се качите направо.

— Благодаря. — Ерик прекоси трапезарията и мина във входното антре. На дневна светлина беше впечатляващо: излъскан под, още миришещ на подово масло, и наскоро измазани стени — широко бяло пространство, пресечено от лъскави ивици дърво. Някой изпусна нещо на горния етаж, чуваше се музика от радио.

Изкачи се, спря в края на стълбата да погледне към големия хол, всичките врати, на който бяха отворени, и тръгна по посока на музиката. Спря до вратата вляво.

Коленичила, Меги боядисваше широките летви в края на пода. Тя, кутията с боя и радиото бяха единствените неща в стаята. Нищо друго не отвличаше вниманието. Самата Меги, застанала на четири крака, изглеждаше свежо делнична. Той се засмя на ходилата на босите ѝ крака, на петната от боя по износените ѝ дънки и на провисналите краища на широката ѝ фланелка, които се опираха в кутията с боя.

— Здравей, Меги!

Тя се стресна и извика, като че ли беше надул корабната сирена в ушите ѝ.

— О, господи! — Едва си пое дъх, отпусайки се назад на петите си и притискайки сърцето си с ръка. — Ах, как ме изплаши.

— Нямах такова намерение. Човекът долу ми каза, че мога да се кача направо.

Какво правеше тук? Меги, коленичила пред него и с още подскачащо сърце, го гледаше как стои на вратата. Мокасини, джинси,

черно кожено яке и вдигната към светлите му коси яка — точно така изглеждаше преди много години. Завладяващ и приветлив.

— Мога да дойда друг път, ако...

— О, не, чудесно е... само дето... радиото свиреше твърде силно... — Все още на колене, се пресегна и го намали. — Точно си мислех за теб и изведнъж ти произнесе името ми... Аз... ти беше...

„Разбърбори се, Меги. Бъди внимателна.“

— И ето ме — продължи той вместо нея.

Тя се овладя и се усмихна.

— Добре дошъл в „Хардинг хауз“. — Широко разтвори ръце и погледна надолу към одеждите си. — Както виждаш, облечена съм за гости.

Изглеждаше му страшно завладяваща — изпоцапана с бяла боя, косата ѝ вързана назад с мръсна връзка от обувка. Не можеше да спре да ѝ се усмихва.

— Всъщност... — и той разтвори ръцете си като нея — аз не съм гостенин. Просто ти нося малко информация за членството в Търговската камара.

— О... страхотно! — Меги постави четката върху кутията с боя и с един парцал, който извади от задния джоб на джинсите си, изтри пръсти, докато се изправяше. — Може ли да ти предложи една обиколка? Сега имам светлина.

Той пристъпи навътре в стаята и я огледа с одобрение.

— Много бих искал.

— Поне си мисля, че имам. Почакай за миг. — Изтича в коридора и извика: — Мога ли да запаля лампите, мистър Дийтц?

— Още минута и ще го закача — долетя отговорът.

Тя се обърна към Ерик.

— След малко ще имаме осветление. Е, това е една от стаите за гости... — Отново размаха ръце. — Една от четирите. Както виждаш, използвам оригиналните осветителни тела, защото са направени от солиден месинг. След като внимателно ги разгледах, открих, че първоначално са били газови лампи. Знаеш ли, че този град не е имал електричество до 1930 година?

— Наистина ли?

— И така, всичко се приспособява. Обичам старите предмети, защото са автентични. Когато мистър Дийтц ни пусне тока, ще видиш

колко са красиви.

Стояха под лампата, загледани нагоре, достатъчно близо, за да се помиришат. От него лъхаше на свеж въздух и кожа, а от нея — на терпентин.

— Нали подовете станаха чудесни? Почакай да видиш този в големия салон.

Той погледна надолу. Краката ѝ бяха боси под навитите крачоли — познати крака, които беше виждал десетки пъти на „Мери Диър“ през лятото, което бяха предимно по бански костюми.

— Изглеждат съвсем като нови — каза той за подовете и се огледа в празната стая. — Но мебелировката е малко сдържана.

Меги се изкикоти и пъкна ръце в предните си джобове.

— Всичко с времето си.

— Чух, че си се преместила. Продаде ли къщата в Сиатъл?

— Аха.

— Къде ти е покъщнината?

— В гаража. Досега съм извадила само кухненската мебел и едно легло, на което спя.

— Кухнята изглежда страхотно. Виждам, че имаш усет.

— Благодаря. Чакам да свърши цялата дърводелска работа, за да мога да внесе и останалите мебели. — Тя вдигна поглед към широкия сводест перваз над тях и той се улови, че наблюдава извивката на шията ѝ. — Реших да боядисам всички дървени части на горния етаж в бяло, а на долния ще ги оставя в естествения цвят на дървото. Веднага след като свърша с това, ще започна да слагам тапетите, но всичко отнема толкова време. Три седмици за доставка от Стърджън бей. Когато свърша с боядисването, ще си дам малко почивка и ще отида до Чикаго. Там мога да си набавя тапетите за един ден.

— Сама ли ще ги слагаш?

— Да.

— Кой те е учил? — попита той, следвайки я в другата спалня.

— Да ме е учил? — Меги погледна назад към него и сви рамене. — Опитът и грешките, предполагам. Бях преподавателка по домашна икономика. Трябва ли да ти казвам колко неикономично е да наемаш работници за поставяне на тапети? Освен това обичам да го правя и имам на разположение цяла зима. Защо да не го направя сама?

Помисли си, че би могъл да идва понякога и да ѝ помага. Глупава мисъл.

Тя първа погледна настрани към прозореца и възкликна:

— Я, виж... сняг!

Беше започнало да вали на големи парцали, които се стелеха върху кленовете и изчезваха моментално, щом докоснеха водата. Небето беше без цвят, без слънце, някакво грандиозно сливане на бяло с бяло.

— Липсваше ми — промълви Меги, приближавайки се към прозореца. — В Сиатъл, разбира се, валеше сняг в планините, но ми липсваше това, как променя вида на градината, докато я покрива, или как, като се събудиш сутрин и в спалнята е толкова светло, а таванът е като осветен, веднага разбираш, че през нощта е валил сняг.

Ерик приближи и застана до рамото ѝ, наблюдавайки снега. Искаше му се поне веднъж той и Нанси да можеха да му се порадват така, но за нея снегът винаги означаваше началото на сезона на трудните пътувания, така че намираще малко радост в него. А и когато си беше вкъщи, никога не намираха време за спокойни неща като това.

„Какво правиш тук, Севърсън? Защо сравняваш Меги и жена си? Дай ѝ проклетите книжа и си тръгвай!“

Но остана край прозореца до Меги, наблюдавайки как оголените клони изчезват под пухкавото бяло покривало.

— Знаеш ли на какво ми прилича? — попита Меги.

— На какво?

— На ледена покривка, която светът постила за Деня на благодарността. Сигурно тогава ще има сняг, нали?

Погледна нагоре и го видя съвсем близо — наблюдаваше нея, а не снега.

— Разбира се — отговори той спокойно и за миг забравиха и гледката, и присъствието на техника долу и причините, поради които не трябваше да стоят така близо един до друг.

Меги първа се съвзе и дискретно се отмести, предлагайки:

— Хайде да слезем долу.

Движеха се из къщата, преструвайки се, че нищо не се е случило. Тя продължи оживено да му показва стените, прозорците и подовите, особено в големия салон.

Минавайки през трапезарията за кухнята завариха техника да поправя с отвертка един електрически ключ в стената. Тъй като токът още не беше пуснат, в стаята цареше полумрак.

— Познаваш ли Патрик Дийтц?

— Не, струва ми се.

— Патрик Дийтц, това е Ерик Севърсън. Има чартърен кораб в Гилс рок. Ще пием кафе, искате ли и вие?

— Нямам нищо против, мисис Стърн. — Патрик пусна отвертката в джоба си и се ръкува с Ерик. — Почакайте само за миг да включа тока.

Той излезе, оставяйки Меги и Ерик в полумрака пред голям прозорец с изглед към залива. Този път всичко беше наред: Дийтц беше наблизил, а и те бяха преодолели мига на взаимно привличане. Гледаха снега, свързваше ги смълчаната къща, промяната на сезона, която стана пред очите им, и с настъпването на мрака.

— Ще обикна живота си тук — каза Мери.

— Разбирам защо.

Дийтц се завърна, провери с фазомер ключа и попита:

— Как ви се струва, мисис Стърн?

Меги се усмихна към излъскания, покрит с орнаменти полюлей.

— Чудесно, мистър Дийтц. Бяхте съвсем прав за крушките. Формата им на свещи му придава съвсем специален вид. Великолепен е. Нали, Ерик.

Всъщност беше грозно парче метал, но колкото повече го гледаше, толкова по-силно усещаше старинното му очарование. Първо снегът, после подът, сега полилеят. Въпреки че беше си наложил да не прави сравнения, беше невъзможно, защото, вървейки из къщата, разбра колко малко Нанси цени нещата, дребните, обикновените неща. Меги — обратното, можеше да превърне дори настъпването на здрача в празник.

— Е, какво ще правим с кафето? — попита тя.

Седнаха на масата в кухнята и тя сервира кафе за тях в големи чаши — за себе си чай и чинийка с канелени бисквити, която се наложи да напълни два пъти. Говориха за сезона в Грийн бей и как човек вече не може да си купи праскови с мъх, защото науката ги е направила гладки, кой е най-добрият начин за приготвяне на съомга и за кухненската маса на Меги, която тя бе намерила в гаража на баща

си, затрупана с инструменти. Оживено спориха кои са най-добрите магазини за антика в Доор и Меги чу много анекдоти за притежателите им.

След половин час Патрик Дийтц погледна часовника си, плесна с длан коляното си и обяви, че трябва да тръгва, защото вече е пет и половина.

Веднага щом той стана, се изправи и Ерик.

— Добре е и аз да тръгвам — каза той, когато Дийтц отиде в трапезарията.

— Няма ли да ми покажеш какво си донесъл? — попита Меги, посочвайки книгата, оставени на един стол.

— О, забравих. — Връчи ѝ ги през масата. — Това е само малко информация, как човек може да се регистрира в Търговската камара. Членувам в нея и се стараем да обхванем всеки нов бизнес колкото е възможно по-скоро след започването му.

— Благодаря ти. — Меги погледна към списанието „Ключ към полуостров Доор“. На корицата имаше летен изглед от езерото, а вътре — сбор от информация за услуги, свързани с хранене, квартири и покупки в Доор.

— Това е един миналогодишен брой, а допълнителната страница ти дава информация колко струва регистрацията. Ще бъде невъзможно да поддържаш пансион в Доор, без да принадлежи към Камарата. Най-много препоръки ще получиш от нея, така че това ще са добре изразходвани пари за реклама.

— Благодаря. Ще го прегледам веднага.

— Мисля, че ще даваме броя за печат през февруари или март, тоест ще имаш достатъчно време да включиш обявата си. Моята я направих в Стърджън бей при „Баркърс“. Графичният им отдел е много добър.

— Ще запомня. Благодаря.

Приблжиха до вратата и спряха.

— Като членове на Камарата се събираме веднъж месечно на закуска в различни ресторанти на града. Неформално, просто за среща с другите бизнесмени. Следващия месец де бъде на четвърти, мисля, в ресторант „Куъри“. Заповядай, ще бъдеш добре дошла.

— Може би ще го направя.

Дийтц влезе през кухнята с чантата си с инструменти.

— Е, лека нощ, мисис Стърн. Благодаря за кафето и бисквитите, много бяха хубави.

— Радвам се.

— Беше ми приятно да ви срещна, Ерик.

— И на мен.

Дийтц кимна с глава и мина между тях. Меги му отвори вратата, а след като той си отиде, продължи да стои на студения въздух, без да я затваря.

— Е, помисли за закуската — насърчи я Ерик.

— Ще го направя.

— И благодаря, че ми показва къщата.

— Беше ми приятно.

— Много ми харесва.

— И на мен. — Студът продължаваше да нахлува. Тя скръсти ръце.

— Е... — Ерик бръкна в джоба си за ръкавиците. — Тогава, довиждане.

Никой от двамата не помръдна, само очите им се срещнаха. Меги нямаше намерение да казва тези думи, но те дойдоха незнайно откъде.

— Почакай да си взема дреха и ще те изпратя нагоре.

Той затвори вратата и зачака. След миг тя излезе от стаята за прислугата с маратонки на бос крак и загърната с плътен розов жакет. В средата на кухнята клетна и спусна крачолите си. Вече при вратата вдигна пипа на дрехата.

— Готова?

Тя погледна нагоре и се усмихна.

— Аха.

Ерик отвори вратата и я остави да мине пред него в тъмнината, паднала още в пет и половина. Меко сипещият се сняг бе образувал нещо като ореол над лампата на задната веранда. Въздухът ухаеше на свежест, на първи сняг. Движеха се един до друг по оставените от Дийтц следи.

— Внимавай, хлъзга се — предупреди я той. Вместо да я хване за лакътя, той долепи рамото си до нейното — нещо повече от докосване на плат до плат, но въпреки това през двата зимни ръкава те почувстваха физическа близост. Някъде горе над тях Дийтц затвори

вратата на камиона си, запали мотора и потегли. Те продължиха бавно нагоре по широките стъпала.

Едрите снежинки падаха косо надолу. Въздухът бе толкова спокоен, че можеше да се чуе как се сливат небето и земята като леко жужене на хиляди бръмбари в топла лятна нощ. На второто стъпало Меги спря.

— Шшт... Слушай! — Наклони назад глава.

Ерик погледна към млечнобялото небе и... слушаше... слушаше.

— Чуваш ли? — попита тя. — Чува се как пада снегът.

Той затвори очи и почувства снежинките да падат по миглите и бузите му и да се топят там.

„Отпивай си вкъщи, Ерик Севърсън, и забрави, че си стоял на снега с Меги Пиърсън.“ Никога не мислеше за нея като Меги *Стърн*.

Отвори очи и за миг почувства, че му се завива свят от движението на снежинките над него. Една снежинка кацна на горната му устна. Той я облиза и тръгна с усилие.

Меги се движеше близо до лакътя му.

— Какво ще правиш в Деня на благодарността? — попита я, сетил се изведнъж, че на този ден ще мисли за нея.

— Кейти ще се върне и ще бъдем при мама и татко. А ти?

— Всички се събираме при Майк и Барбара. А мама ще пълни пуйката. Страхува се до смърт да не би Барбара да предложи купен хляб и да погуби цялата фамилия.

Още се смееха, когато стигнаха до пикапа. Обърнаха се един към друг сякаш със заковани крака в снега.

— Кейти за пръв път ще види къщата.

— Ще я хареса.

— Не съм съвсем сигурна. Бяхме на различно мнение относно продажбата на дома ни в Сиатъл. — Усещайки раменете си приведени, Меги продължи, ядосана на себе си. — О, по дяволите, мога да бъда съвсем откровена. Скарахме се за това и тя съвсем не се отнася сърдечно към мен оттогава. Малко съм неспокойна дали ще дойде. Тя смята, че е дълг на майката да поддържа домашното огнище, дома, в който децата ѝ са израснали. Бях в Чикаго преди две седмици и отидохме на вечеря, но атмосферата между нас беше хладна, най-меко казано. — Въздъхна. — О, деца...

— Майка ми твърди, че всички деца прекарват период на егоизъм някъде между пубертета и разумната възраст. Тогава мислят, че родителите им са проклети глупаци, които не знаят как да се обличат, да говорят или да мислят. Спомням си, че и аз минах през такъв етап.

Меги невинно ококори очи.

— Дали и аз?

Той се засмя.

— Не знам. Дали?

— Предполагам. Едва издържах да се махна от майка си.

— Е... видя ли.

— Ерик Севърсън, ти ни най-малко не ми съчувстваш — упрекна го тя шеговито.

Той отново се засмя, а после замислено се обърна към нея.

— Цени нещата, които ти е дал животът, Меги — отбеляза, станал изведнъж сериозен. — Имаш дъщеря, която ще дойде при теб за Деня на благодарността. Бих дал всичко, за да имам и аз.

Признанието му внесе елемент на изненада, последвана от неудобното усещане, че е казано нещо доста интимно.

— Знаеш ли, Ерик, правиш такава забележка, че пъхваш в ума на другия неизбежен въпрос. И все пак няма да ти го задам, защото не е моя работа.

— А ако аз ти отговоря въпреки това? — Тя премълча и той продължи. — Нанси никога не поиска да имаме.

След минута мълчание Меги тихо каза.

— Съжалявам.

Той се размърда, разравяйки снега под краката си.

— А може би не трябваше да го казвам. Това е мой проблем и съжалявам, ако съм те притеснил, като го споделих.

— Не... не си.

— Да, точно това направих и съжалявам.

Меги вдигна очи и устоя на желанието да докосне ръкава му и да му каже, че тя е тази, която съжалява, спомняйки си колко самата тя бе искала деца. Ако направеше това, щеше да бъде непростимо, защото, независимо от пукнатините между Ерик и жена му, оставаше фактът, че те са женени. Един миг говореше само снегът, падащ около тях. Тя си спомни как в една нощ като тази го беше целунала в една клисура

под скалата, усещайки снега и зимата по кожата му. Бе спрял мотора на шейната си и стояха в мълчание с лица, вдигнати към небето. Тогава той се обърна, прехвърли крак през седалката си и каза меко: „Меги“.

— По-добре да тръгвам — промърмори Ерик, отваряйки вратата на пикапа.

— Радвам се, че дойде.

— Искам да я видя, когато пристигне цялото обзавеждане — каза той, поглеждайки назад към къщата.

— Разбира се.

Но и двамата знаеха, че приличието изисква той никога повече да не се връща тук.

— Приятно прекарване на Деня на благодарността — пожела й той, качвайки се на пикапа.

— Също и на теб. Поздрави семейството.

— Непременно. — Но знаеше, че не може да предаде този поздрав, защото нямаше как да обясни идването си тук.

Вратата на пикапа се затвори и Меги отстъпи назад, когато моторът започна да гъгне... и да гъгне... и да гъгне. Чу се тъп удар от кабината — явно Ерик се опитваше да насърчи мотора, удряйки таблото с юмрук. Гъгненето продължи и той свали стъклото:

— Тази проклета стара улиčníца — каза с добро чувство.

Докато Меги се смееше, моторът забоботи. Ерик пусна чистачките и надвика шума:

— Довиждане, Меги!

— Довиждане. Карай внимателно!

Миг след това следите от гумите се изгубиха в тъмнината. Тя дълго гледа след тях, чувствайки се възбудена и неспокойна.

В Деня на благодарността около масата на Севърсън се събраха двайсет души, единайсет от които внуци на Ана. Майк и Барбара с техните пет деца, Рут, най-малката от семейството, беше дошла от Далът със съпруга си Дан и трите си деца. Лари, предпоследният по ред, и жена му Френ бяха дошли от Милуоки със своите три, едното от които още толкова малко, че се нуждаеше отвисоко столче.

Този ден Ерик се чувстваше някак си особено унил. Това, че беше отново с братята и сестра си, върна у него много живописни

спомени от детството му в шестчленната фамилия — шумът, оживлението, препирните. Беше вярвал, че и в неговото собствено семейство ще бъде така. Да приеме, че това няма никога да стане, му струваше доста усилия. Болката му беше толкова силна, че и празниците не можеха да му донесат радост.

Заобиколен от прозрачното оживление, Ерик изпадаше в периоди на мълчание. Заглеждаше се в телевизионния екран, без да забелязва какво върви по него, а другите се опитваха да го развеселят, като го дразнеха, че заспива. Но той не дремеше, а само беше замислен. В друг момент се заглеждаше в снега през прозореца, спомняйки си как Меги се обръща и казва през рамо: „На Деня на благодарността трябва да има сняг, нали?“. Представяше си я в дома на родителите ѝ, седнала на празничната маса и се чудеше дали ще успее да уреди недоразуменията с дъщеря си. Спомни си часа, прекаран в къщата ѝ, и осъзна, че там е бил по-щастлив, отколкото сега, заобиколен от хората, които обича.

Забеляза, че Нанси го гледа от другия край на стаята, и се помъчи да се съсредоточи върху истинския смисъл на празника. Взимайки пример от Майк, твърдо си втълпи нещата, за които трябваше да бъде благодарен: за това семейство, което го заобикаляше, за доброто здраве на всички, за неговата собствена жизненост, за кораба, къщата, за трудолюбивата и красива съпруга.

Когато се прибраха вкъщи същата вечер към осем часа, Ерик твърдо реши да престане да мисли за Меги Стърн и да стои настрана от дома ѝ. Когато Нанси отваряше предната врата, той я притегли и я обгърна с двете си ръце отзад, заравяйки лице във врата ѝ. Яката на бялото ѝ вълнено палто миришеше на цветна градина. Вратът ѝ беше топъл и мек, когато наведе главата си и постави ръка върху неговата.

— Обичам те — каза той и наистина го чувстваше.

— Аз също те обичам.

— И съжалявам.

— За какво?

— Че ти отказах последния път, когато поиска да се любим. За това, че две седмици не те докоснах. Не бях прав.

— О, Ерик! — Обърна се тя и плътно се притисна до него, обгръщайки врата му с ръце. — Моля те, нека въпросът за децата да не застава между нас и да ни разделя.

„Вече е застанал.“

Целуна я и се опита да избие от ума си тревогите, но те останаха и целувката, поне за него беше безрадостна. Зарови лицето си в нея, чувствайки се печален и много изплашен.

— Така дяволски завиждам на Майк и Барбара.

— Знам — каза тя. — Прочетох по лицето ти днес. — Държеше го, потупвайки леко главата му отзад. — Моля те... недей. Ще бъда в къщи четири дни. Нека да ги прекараме щастливо.

„Ще се опитам, закле се. Ще се опитам.“ Но осъзна нещо, което носеше дълбоко у себе си, нещо ново, обезпокояващо и разрушително — първото семе на горчивината.

Кейти Стърн тръгна от Чикаго, след като приключи обедният ѝ час в колежа преди Деня на благодарността. Пътуваше в колата сама, давайки си достатъчно време да се настрои за обиди против майка си.

„Трябваше да си отида в Сиатъл със Смити.“ Трябваше да се срещна с бандата на фара, за да видим кой дебелее от храната в стола на колежа и кой вече се е влюбил... Трябваше да се изфукам с пуловера си от Нортуетърнския университет и с новата си прическа и да проверя какво става с Лени — дали вече ходи с някое момиче от своя университет, или съм завладяла сърцето му завинаги. Трябваше да се разхождам по улици, които познавам, да чакам да ми се обадят приятели и да си спя в своята стара стая.

Едва навлязла в осемнайсетте, типично за възрастта си смяташе, че не е егоист, а майка ѝ е навредила с внезапното си решение да замине за Доор.

Нарочно отказа да разбере къде се намира новата къща и пристигна направо при баба си и дядо си малко преди седем часа.

Баба ѝ отвори вратата:

— Кейти, здравей!

— Здравей, бабо!

Вера я прегърна и погледна към празния вход зад нея.

— Къде е майка ти?

— Още не съм била там. Реших да дойда първо тук.

Отдръпвайки се назад, Вера ѝ се скара.

— Боже господи, дете, къде са ти ботушите? Искаш да кажеш, че си карала през целия път от Чикаго до тук без ботуши? Ами ти можеш да хванеш пневмония, ако ти се счупи колата и се наложи да ходиш пеша.

— Колата ми е съвсем нова, бабо.

— Това не е извинение. И новите коли се повреждат. Рой, виж кой е тук, и то без ботуши!

— Здравей, дядо!

— А, малката Кейти. — Излезе от кухнята и я прегърна като мечок. — Не мога да си представя, че си вече толкова голяма и караш сама от Чикаго до тук. Как е в училище?

Разговориха се, отивайки към кухнята. Вера попита дали е вечеряла и когато получи отрицателен отговор, отвори хладилника.

— Имам останала супа, ще ти я стопля. Рой, помести си партакешите малко настрани. Разхвърлял си ги по цялата маса. — Сложи супата да се топли, а Кейти и Рой седнаха на масата и той я заразпитва за Чикаго и за училището.

Когато най-напред реши да постъпи в този далечен колеж, точно така си представяше сцената на първото си връщане у дома при майка си. Ако беше отишла най-напред при нея, щеше да стане там, но тази странна къща в този странен малък град! Как можа майка ѝ да ѝ скрои такъв номер? Как можа! Обвиняваше нея, Кейти, че постъпва егоистично, докато тя виждаше в решението на майка си да се премести прибързан акт на егоизъм.

Вера пристигна със супата, солени бисквити, сирене и месна консерва и се присъедини към тях, докато момичето се нахрани.

След това започна да шета и да мие съдовете, а Рой отново сложи нещата си по средата на масата.

Пътят беше стръмен и с много завои. Смътно си го спомняше от предишни години, когато бяха идвали тук за летните ваканции и се качваха горе на хълма да погледнат „къщите на богатите“.

Забеляза колата на майка си и влезе в алеята близо до редицата от иглолистни дървета. Спирайки, се загледа в колата с шапка от сняг, в странния гараж, в бялата повърхност на тенис корта и разпадналата се дървена пейка, за която майка ѝ толкова много пишеше в писмата си. Чувстваше се странно далеч от тези неща, защото вече означаваха

толкова много за майка ѝ. Отново я обзе чувството, че е изоставена, защото тя, Кейти, не беше част от нищо наоколо.

Вдясно гъст жив плет закриваше изгледа към къщата. С нежелание момичето изгаси фаровете, изключи мотора и излезе от колата.

Спря на верандата, пхнала ръце дълбоко в джобовете си и загледана в дантелата на прозореца. Стори ѝ се, че дори собственият ѝ образ, отразен в стъклото, изглежда замъглен. Не се нуждаеше от майка си и все пак отсъствието ѝ предизвикваше болка. Нямаше желание да дойде тук за празника, но беше немислимо и да бъде в Сиатъл сама, без семейство. Погледна към снопа царевица и към месинговата табелка. Въпреки желанието да мрази това място отбеляза приветливия му чар.

Почука на вратата, отдръпна се и зачака. Сърцето ѝ биеше от очакването, когато видя пред дантеленото перде да се приближава една фигура. Вратата се отвори и Меги застана усмихната, облечена в модерен сив гащеризон, със зацапана като детско лигавче предница и розова риза.

— Кейти, пристигна ли?

— Здравей, мамо — отговори момичето хладно.

— Е, влизай.

Прегръщайки дъщеря си, която повече или по-малко допусна това, Меги помисли: „О, Кейти, не бъди като мама. Моля те, не ставай като нея!“. След прегръдката момичето застана с ръце в джобовете зад бариера като стоманена стена, оставяйки майка си да търси пролуки за общуване.

— Как пътува? Очаквах те много по-рано.

— Спрях у баба и дядо. Вечерях там.

— О! — Меги внимателно прикри разочарованието си. Беше приготвила спагети с кюфтенца и ябълков пай — все любими ястия на Кейти. — Сигурна съм, че им е било много приятно. Те очакваха с нетърпение да дойдеш.

Издърпвайки вълнения шал от врата си, Кейти огледа кухнята.

— Значи това е къщата. — Топла и гостоприемна стая, но толкова различна от дома, в който беше израснала. Къде е старата им кухненска маса? Откъде беше дошла тази? И откога майка ѝ бе започнала да се облича като ученичка? Толкова много промени, които

оставяха у Кейти впечатлението, че я е нямало години, а не само седмици, и майка ѝ е била напълно щастлива без нея.

— Да. Това е първата стая, която ремонтирах. Тази стара маса е от дядо ти, шкафовете са нови, но подът е оригинален. Искаш ли да видиш и останалото?

— Мисля, че да.

— Свали си жакета и ще обиколим.

Докато се движеха из празните стаи, Кейти попита:

— Къде са мебелите ни?

— В гаража. Когато пристигнаха, подовете още не бяха изчистени.

Кейти виждаше, минавайки от стая в стая, че майка ѝ няма намерение да рови останките от миналото и че ще обзаведе цялата къща с чужди неща. Недоволството отново изби на повърхността, макар че беше принудена да признае, че съвременните мебели биха изглеждали не на място в тази къща с десетфутови тавани и обширни стаи. Архитектурата ѝ изискваше обем, характер и дълга история.

Стигнаха до „Белведере“ и там най-после тя намери познатата ѝ атмосфера, за която толкова страдеше: собственото ѝ легло и тоалетната масичка, изглеждащи смешно малки, като джуджета, в обширната стая. Леглото беше покрито с любимата ѝ кувертюра — синя на маргарити, която сега изглеждаше избеляла и неподходяща. Меги беше изровила от багажа няколко грамадни сламени играчки и ги бе поставила до леглото. На тоалетната масичка стоеше кутията за бижута, която Кейти бе получила като коледен подарък, когато бе на девет години, и кошничка, съдържаща толкова спомени: мънистени гердани, шишенца от парфюми, помпоните от летните кънки.

В гърлото ѝ се заседна буца. Колко детинско изглеждаше всичко изведнъж.

Зад нея Меги заговори спокойно.

— Не знаех какво би искала да ти извадя.

Сините маргарити заиграха пред очите ѝ и Кейти се почувства смазана от огромната тежест на промените. Гърлото ѝ се сви. Искаше ѝ се да е отново на дванайсет години, татко ѝ да е жив и да не трябва да свиква с никакви промени. Едновременно с това ѝ харесваше да бъде в колеж и да прави първите си стъпки в живота без родителски ограничения. Рязко се обърна и се хвърли в прегръдките на майка си.

— О, мамо, то е... толкова трудно... да порастваш.

Сърцето на Меги се сви от обич и разбиране.

— Знам, милото ми, знам. И за мене също е трудно.

— Съжалявам.

— И аз.

— Сиятъл и старата ни къща ми липсват толкова много.

— Знам, че е така. — Меги потърка гърба на Кейти. — Но тя и всички спомени, свързани с нея, са част от миналото. Трябваше да ги напусна, за да отворя място за нещо ново в живота си, иначе щях да загина, не разбираш ли?

— Да, наистина разбирам.

— Напуснах Сиятъл, но това не означава, че съм забравила баща ти или това, което беше за нас двете. Аз го обичах, Кейти, и ние с него имахме най-хубавия живот, който бих могла да си представя. Такъв бих пожелала и на теб. Но открих, че когато той умря, аз също умрях за много неща. Затворих се и само тъгувах. Престанах да се грижа за неща, които не е здравословно да пренебрегваме. Откакто съм тук, се почувствах толкова... толкова жива отново! Имам цел, нали виждаш? Имам къщата и работя по нея, очаквам пролетта и бизнеса, който да започна.

Кейти видя майка си в друга светлина — жена с такава издръжливост, която можеше да остави настрана ограниченията на вдовството и да процъфти отново, потопена в нови интереси. Жена, която можеше да прибере някъде цяло домакинство със съвременна мебелировка и с настървение да се впусне да търси старинни вещи. Жена бизнесмен, приветстваща всяко предизвикателство с учудваща увереност. Да приеме тази нова Меги означаваше да каже сбогом на предишната, но Кейти осъзна, че трябва да го направи.

Обърна се назад, все още подсмърчайки.

— Къщата ми харесва, мамо. Не исках, но не мога да не призная, че ми харесва.

Меги се засмя.

— Не искаше?

— Е, по дяволите — оплака се момичето, избърсвайки очите си. — Мразя старовремските неща. Винаги съм ги мразила, ти ми пишеш за разни гардероби и месингови кревати. Но ето, сега стоя тук, представям си ги и започват да ме заинтригуват.

Смеейки се, Меги отново привлече дъщеря си в прегръдката си и двете се залюляха.

— Това се нарича порастване, скъпа — да се научиш да приемаш новите неща.

— А как се нарича това: — Кейти се оттегли назад и подръпна ръкава на блузата на майка си. — Моята четирийсетгодишна майка облечена като момиче? И това ли е порастване?

Меги пхна ръце в дълбоките джобове на гащеризона, завъртя се на пети и погледна надолу към дрехите си.

— Харесват ли ти?

— Не. Да. — Момичето размаха ръце във въздуха. — Господи, не знам. Вече не приличаш на моята майка, а на някое от момичетата в общежитието. Това ме плаши!

— Само защото съм ти майка не означава, че трябва да се обличам като Хериет Нелсън, нали?

— Коя е Хериет Нелсън?

— Хериет, на Ози. Впрочем, аз харесвам да съм на четирийсет.

— О, мамо... — Хванаха се под ръка и тръгнаха към стълбите.

— Радвам се за теб, наистина се радвам. Съмнявам се, че някога въобще ще почувствам тази къща като мой дом, но щом ти си щастлива, мисля, че трябва да съм доволна заради теб.

По-късно, докато се настаняваше в „Белведере“, Кейти отбеляза.

— Баба не се радва много, че си купила това място, нали?

— На какво въобще някога баба ти се е зарадвала?

— Май че не си спомням. Как можа да станеш толкова различна от нея?

— Със съзнателни усилия — отговори Меги. — Понякога я съжалявам, но друг път направо ме вбесява. Откакто напуснах нейната къща и се преместих тук, ходя у тях само един път седмично. Това е единственият начин да я караме някак.

— Но пък дядо е сладък.

— Да, и съжалявам, че не мога да го виждам по-често. Но той се отбива тук. Харесва къщата.

— А баба?

— Още не я е виждала.

— Какво? — Кейти зяпна от изненада.

— Още не я е виждала.

— Не си ли я канила?

— О, канила съм я, но все намира някакво оправдание да не дойде. Нали ти казах, че ме вбесява.

— Но защо? Не разбирам.

— Нито пък аз. Никога не сме се разбирали. Напоследък се опитвам да го разгадая и ми се струва, че не иска другите да са щастливи... Не знам. Каквото и да спомене някой, ако е нещо, което го прави щастлив, тя или ще го омаловажи, или ще му се скара за нещо, съвсем странично.

— Скара ми се в момента, в който влязох, защото не съм си обула ботуши.

— Тъкмо това имам предвид. Защо го прави? Ревнува ли? Звучи смешно, но понякога се държи, като че ли ревнува, без да знам от какво. В моя случай, може би е отношението ми към татко — двамата винаги сме се разбирали чудесно. Може би заради факта, че мога да бъда щастлива въпреки смъртта на баща ти. Наистина има нещо, което я безпокои, в покупката на тази къща.

— Както разбирам, ще вечеряме в Деня на благодарността у тях?

— Да.

— И ти си разочарована?

Меги намери сили за широка усмивка.

— Следващата година на този ден ще бъдем тук. Какво ще кажеш?

— Договорено! Без тъга от моя страна.

Меги изтръгна Вера от мислите си:

— И през лятото, ако искаш, можеш да работиш за мен. Ще почистваш стаите. Ще можеш да ползваш плажа тук, а и познавам някои млади хора, с които ще те запозная. Помисли си дали си съгласна?

Кейти се усмихна:

— Може би.

— Добре. А сега какво ще кажеш за малко ябълков пай?

— Мисля, че го подуших, когато влизах — засмя се момичето.

Меги обгърна кръста ѝ с ръка. Цели три месеца бяха отчуждени. Отхвърлянето на тази тежест беше единственото нещо, от което Меги се нуждаеше, за да бъде Денят на благодарността щастлив за нея. Запътиха се една до друга към кухнята.

Издържаха някак Деня на благодарността при Вера. Кейти остана четири дни и обеща да се върне и да прекара поне първата половина от зимната ваканция с майка си, след което планираше да отлети за Сиатъл и да погостува на Смити.

Декември дойде с още сняг и без никакви туристи чак до след празниците, когато любителите на скиите и шейните започнаха да нахлуват отново в Доор, който смени цветовете си; сини сенки с бяла земя, черни, свели надолу клони, канадски ели и тук-таме червените плодове на смрадливите храсти като огнени езици над белия сняг. Сойките, синигерите и кранчетата, и горските зидарки, които висяха с главата надолу и бягаха около дънерите на дърветата, останаха. Езерото започна да замръзва.

Една сутрин, малко преди обед, Меги отиде до града да си получи пощата. Сега по улиците имаше много свободни места за паркиране, така че остави колата си в разширението между пощата и универсалния магазин. Точно стъпваше на тротоара, когато някой извика:

— Меги! Хей, Меги!

Вдигна глава и засенчи очите си срещу яркото обедно слънце.

— Здравей, Меги!

Мъжът беше облечен със скиорско яке с качулка и държеше в ръка огромна червена коледна камбана. Слънцето улови сребристите гирлянди, които висяха от стълба на лампата на другата страна на улицата.

— Ерик, това ти ли си?

— Здравей! Как си?

— Чудесно. Какво правиш там горе?

— Слагам коледна украса. Правя го доброволно всяка година.

Тя се усмихна, огледа го набързо и ѝ стана особено приятно, че го вижда отново.

— Добре изглежда. — Хвърли поглед надолу по Мейн стрийт, където окачените гирлянди вече създаваха ефект на балдахин над улицата, а червените камбани висяха на всеки стълб чак до завоя в дъното. — Боже господи, толкова впечатляваща гражданска съвест — закачи го тя, продължавайки да разглежда.

— Имам много свободно време. Освен това ми е приятно. Създава ми празнично настроение.

— И на мен също.

Усмихнаха се един на друг, преди той да попита:

— Как беше твоят Ден на благодарността?

— Чудесен, а твоят?

— Също. Дъщеря ти дойде ли си?

— Да.

От тротоара под него един мъж извика.

— Хей, Севърсън, ще окачиш ли това нещо, или да отида да обядвам, докато се наканиш.

— О, извинявай. Хей, Датч, познаваш ли Меги?

Мъжът се взираше в Меги от другата страна на улицата.

— Не мисля, че се познаваме.

— Това е Меги Стърн, която купи „Хардинг хауз“. Меги, Датч Уилкин. И той лови риба.

— Хай, Датч — поздрави тя и махна с ръка. Мъжът ѝ отговори, когато един червен форд мина помежду им, извивайки да избегне големия камион, блокирал пътната линия. Шофьорът на форда махна на Датч и наду клаксона.

Когато колата отмина, Меги проточи шия да види отново Ерик.

— Не ти ли се завива свят там?

— На кого, на мен? На риболовец, който по цял ден стои на люшкаща се палуба?

— О, да, разбира се. Много мило от твоя страна да поработиш доброволно за празничната атмосфера на града.

— От тук можеш да гледаш всички красиви момичета, без да разберат, че ги наблюдаваш — пошегува се Ерик.

Ако не викаше така, че всеки на улицата да можеше да го чуе, Меги щеше да помисли, че флиртува с нея. Почувства върху бузите си да се разлива топлина и реши, че достатъчно се е задържала.

— Беше ми приятно да те видя. По-добре да вървя за пощата и за мляко. Довиждане!

— Довиждане! — Той гледаше отгоре как черната ѝ коса и розовото ѝ яке отминават.

Розово яке!

Внезапно се сети, че тя винаги бе обичала розовия цвят. Беше забравил. Сега си спомни как се шегуваше с нея и ѝ подаряваше малки розови неща. Розово мече, което спечели на един карнавал. Розов божур от градината на майка си, който забучи в отвора за вентилация на училищното ѝ гардеробче. Друг път — розови пискюли за кънките ѝ. Но най-добре от всичко си спомняше онази пролет, когато бяха абитуриенти. Овощните градини буйно цъфтяха и той бе взел на заем колата от Майк да я заведе на автокино. По пътя към тях спря при една градина и набра цял наръч клонки, покрити с розов ябълков цвят. Постави ги зад огледалото, по дръжките на вратите, на закачалките за дрехи и даже в пепелника. Когато отиде да я вземе, спря колата две къщи преди тяхната от страх майка ѝ да не види и да го помисли за луд. Вера винаги надзърташе от прозореца, когато той идваше да взима дъщеря ѝ. Когато Меги видя цъфналите клони, закри устата си с две ръце и ахна. Спомняше си, че я прегърна или тя него, още на нейната улица, преди да потеглят. Ароматът на цветовете около тях замайваше главите им в спокойната пролетна вечер, а той беше влюбен — първата и най-прекрасната любов в живота му. Въобще не стигнаха до киното тази вечер. Спряха пред разцъфтелите овошки в градината на Ийзли и отвориха вратите на колата, за да потънат в цветовете на надвисналите клони. Там за първи път се любиха истински.

Застанал на площадката на автокрана, високо над Меги в този мразовит зимен ден, Ерик наблюдаваше как розовото яке изчезна във входа на пощата и си спомняше.

Когато тя отмина, продължи работата си разсеяно — с едно око все поглеждаше към пощата. Съвсем скоро тя се появи, преглеждайки писмата си, и забързано тръгна към универсалния магазин. Когато се изравни с него, отново махна с ръка, по-скоро с пръсти, а и той я поздрави по същия начин, без да говори. Меги изчезна в магазина. Привършвайки със закачването на пластмасовата камбана, погледна надолу от площадката.

— Хей, Датч, гладен ли си вече?

Датч погледна часовника си.

— Ами то е близо дванайсет. Искаш ли да спрем за обяд?

— Да, готов съм.

Докато площадката се спускаше надолу с шум и тръскане, Ерик продължаваше да не откъсва поглед от вратата на универсалния магазин.

„Ти я преследваш, Севърсън.“

„Какво пък, всеки обядва.“

В магазина беше доста оживено. Оживено за Фиш крийк през декември. Всеки в града знаеше в колко часа идва пощата: между одинайсет и дванайсет. И тъй като нямаше служба за разнасяне на писмата по домовете, по обед много хора идваха в центъра до пощата и да си напазаруват от магазина. Ако имаше време за социални контакти във Фиш крийк, то беше между одинайсет и дванайсет.

Когато Меги влезе в магазина, повечето от клиентите бяха струпани отпред. В дъното, при щанда за месо, не чакаше никой. Надзърна зад високата витрина с деликатесите.

— Хей, какво става тук отзад? — попита тя закачливо.

Рой вдигна поглед и широко се засмя.

— Е, това е най-хубавото нещо, което се случи днес. Как си, ангел мой.

Той остави машината за рязане и се приближи да я прегърне.

— Ммм... хубаво. — Целуна го по бузата. — Дали ще ми направиш един сандвич, след като съм дошла дотук?

— Какъв да бъде?

— Пуйка. И го направи дебел. Гладна съм като вълк.

— Бяло хлебче?

— Не, ръжено. — Докато баща ѝ приготвяше сандвича, тя разучаваше съдържанието на витрината с деликатесите. — Какво хубаво имаш тук? О, херинги! — Вдигна тежката врата на ролетка, извади с решетестата лъжица едно парче херинга и с пръсти го пхна в устата си. — Мmmm... сега вече знам, че идва Коледа — изломоти с пълна уста.

— Искаш да ме уволнят ли, като бъркаш там с пръсти?

— Чисти са — заяви тя, облизвайки ги. — Само веднъж се почесах под мишниците.

Рой се засмя и размахна голям колбасарски нож към нея.

— Играеш си с прехраната ми, млада госпожо.

Меги се протегна, целуна го по челото и се наведе над месарската машина.

— Никой няма да те уволни. Ти си твърде сладък.

От другата страна на щанда за деликатеси някой отбеляза сухо:

— Аз точно щях да поръчам малко херинги, но...

Меги рязко се извърна при гласа на Ерик.

— Здравей — каза му Рой.

— Трудно е да опазиш пръстите на един скандинавец да не се докоснат до херингата, нали?

— Казах й, че ще ме уволнят заради нея.

— Каквото правиш там, направи го двойно — поръча Ерик.

— Пуйка в ръжено хлебче.

— Чудесно.

Меги отново отиде до витрината, повика Ерик с пръст и прошепна демонстративно като на сцена:

— Хей, Ерик, ела тук. — Огледа се внимателно към входа на магазина, извади с лъжицата едно парче херинга и му го подаде над стария хладилник. — Не казвай на никого.

Той го изяде с наслада, отметнал назад глава и засмян, и после облиза пръстите си.

— Много добре! Вие двамата, взимайте си сандвичите и се махайте от херингите ми! — скара им се добродушно Рой точно когато Елзи Чайлдс, градската библиотекарка, зави пред тезгяха. — Имам си работа. С какво мога да ти услужа днес, Елзи?

— Здравей, Елзи — поздравиха я едновременно Меги и Ерик, взеха сандвичите си и бързо напуснаха. Меги грабна една кутия с мляко, платиха на входа и излязоха заедно.

Навън Ерик попита:

— Къде възнамеряваш да ядеш сандвича си?

Тя погледна към дългата дървена пейка пред магазина, където през лятото туристите сядаха да близат сладоледа си.

— Какво ще кажеш да седнем тук?

— Няма да имаш нищо против да се присъединя и аз, нали?

— Ама моля те!

Седнаха на замръзналата пейка, опряха гърбове на дървената стена на магазина, обърнаха лица на юг и почувстваха топлината на слънцето да ги гали. Както бяха с ръкавици, те отвиха по малко сандвичите си с дебели повече от два сантиметра парчета месо и едва отваряха устата си толкова широко, чеда успеят да отхапят.

— Мммм... — изрази възхищението си Меги още на първата хапка.

— Мммм... Хммм — продължи след нея Ерик.

Тя преглътна и попита:

— Къде е Датч?

— Прибра се вкъщи да обядва с жена си.

Продължиха да ядат и да разговарят.

— Разреша ли спора с дъщеря си?

— Да. Хареса къщата и иска да дойде да работи при мен през лятото.

— Чудесно.

Меги бръкна в кафявия плик, извади кутията с млякото, отвори я и отпи.

— Искаш ли малко? — предложи, подавайки му кутията.

— Благодаря. — Ерик наведе назад глава и тя гледаше как адамовата му ябълка се движи, докато пие. Когато свърши, обърса устата си с обратната страна на дланта, както беше с ръкавицата. — Хубаво е. — Усмихнаха се и тя се помести да направи място за кутията между двамата.

Протегнали напред кръстосаните си крака, обути в ботуши, лениво се подпираха на стената. Елзи Чайлдс излезе от магазина и Ерик дръпна краката си, когато тя мина пред тях.

— Здравей отново — каза й.

— Разположили сте се удобно — изкоментира тя.

Те отговориха едновременно.

— Слънцето топли.

— Тогава приятна почивка. — Елзи отиде към пощата.

Довършиха сандвичите си, а съгражданите им минаваха покрай тях, влизаха и излизаха. Двамата отпиха по още една глътка мляко и Меги прибра останалата половин кутия с плика.

— Е, трябва да си ходя.

— Да, и Датч скоро ще се върне. Имаме да окачваме още около шест-седем гирлянда.

Но никой не помръдваше. Стояха, опрели тилове на стената, и попиваха слънцето като два гущера на топъл камък. В клоните на една оголена бяла акация двойка синигери чуруликаха песен на два гласа. От време на време минаваше по някоя кола и гумите ѝ изсъскваха в кишата по платното. Дървото на пейката под тях се беше стоплило от слънцето.

— Меги — измърмори Ерик, вгълбен в мислите си. — Мога ли да ти кажа нещо?

— Разбира се.

Мълчанието му продължи толкова дълго, че тя се надигна да погледне да не е заспал. Присвитите му очи обаче бяха втренчени в нещо отатък улицата, а вплетените му една в друга ръце в ръкавици почиваха върху корема му.

— Никога не съм правил нещо подобно с Нанси — каза той накрая, обръщайки главата си към нея да я погледне. — Тя не би седнала на една замръзнала пейка да яде сандвич, а още по-малко би обула маратонки без чорапи. Тя просто не притежава това.

Няколко мига се гледаха, слънцето грееше в очите им.

— Правила ли си такива неща с мъжа си? — попита Ерик.

— Постоянно. Спонтанни глупави неща.

— Завиждам ти. — Обърна отново лице към слънцето, отпусайки надолу мигли. — Мисля, че мама и старецът се измъкваха навремето и когато бяха сами, също правеха такива неща. Спомням си как понякога се качваха на лодка, след като се стъмни, и никога не допускаха някое от децата да отиде с тях. — Отвори очи и се загледа в синигерчетата. — Когато се връщаха, косите ѝ бяха мокри, а Майк и аз се кикотехме, защото знаехме, че тя никога не взима бански костюм. Мисля, че сега с Майк и Барбара е така. Защо светът е устроен така, че някои хора разгадават тайната, а други не могат?

Меги се забави минутка, преди да отговори.

— Знаеш ли какво мисля?

— Какво? — Отново я погледна.

Тя помълча още няколко секунди.

— Мисля, че човек неволно допуска едно недоволство да повлича друго. Всички го правим понякога. Недоволни сме от някого

за нещо определено и това ни кара да усложняваме всичко незначително, което ни дразни у него. Излишно да го раздуваме. Според мен това, което трябва да се направи в такива случаи, е да си спомним доброто. Нанси вероятно има редица качества, които забравяш. Сигурна съм, че има.

Ерик въздъхна, отпусна се напред, подпря лакти на коленете си и започна да разглежда тротоара между ботушите си.

— Предполагам, че си права — каза след малко.

— Мога ли да те посъветвам нещо?

Все още наведен напред, той я погледна през рамо.

— Винаги.

— Покани я. — Меги започна да говори ентусиазирано. Наведе се към него и раменете им се допряха. — Накарай я да разбере, че това е нещо, което би искал да правиш с нея. Извади най-топлия ѝ жакет, увий я в него, поръчай на татко два сандвича, заведи я на любимото си място и ѝ покажи, че изпитваш радост от това да си с нея, както и от новото изживяване пикник на снега.

Няколко секунди той разглежда лицето ѝ, което започваше твърде много да харесва. Често пъти през нощта в просъница това лице го посещаваше в тъмнината. Накрая каза:

— А ти как научи всичко това?

— Чета много. Имах чудесен съпруг, който проявяваше готовност да опитаме всичко, а също и преподавах „Семеен живот“ в училище, което означава посещаване на много лекции по психология.

— Майка ми не е чела много, нито е посещавала часове по психология.

— Не е, но се обзалагам, че е подминавала редица дребни недостатъци у баща ти и дяволски упорито е работила за запазване на брака си.

Погледна настрани и гласът му трепна.

— Да кажеш, че не искаш деца, не е малък недостатък, Меги. Това е нещо много сериозно.

— Вие говорихте ли за това, преди да се ожените?

— Не.

— Защо?

— Не знам. Просто приемах, че ще имаме деца.

— Но ако не сте говорили, чия е грешката тогава?

— Знам. Знам. — Скочи на крака, отиде до края на бордюра, и се загледа в празното място през улицата. Меги бе сложила пръст в раната, задавайки въпроса, който го беше измъчвал безброй пъти. Тя го гледа известно време в гръб, взе торбичката с млякото и застана до него.

— Ерик, мисля, че се нуждаеш от консултант по въпросите на брака.

— Предложих й, но отказа.

Досега Меги не беше усетила колко тъжно би могло да бъде мълчанието.

— Нямате ли приятели, с които бихте могли да разговарят и евентуално да ви помогнат? Понякога посредничеството върши работа.

— Това е друго нещо, което неотдавна ми дойде на ум. Нямаме приятели. Как, по дяволите, да създадем приятелство, когато едва намираме време за себе си? Аз имам близки, мога да говоря и с Майк. Вече го направих. Но Нанси никога няма да се отпусне пред него или пред когото и да било от семейството. Тя не ги познава достатъчно добре, а навярно не ги и харесва много.

— Тогава не знам какво да те посъветвам.

Той се обърна и я погледна.

— Голям досадник съм, нали? Всеки път, когато сме заедно, успявам да ти разваля настроението.

— Не ставай глупав. Моят дух е издръжлив, а твоят?

— Ще се оправя. Не се безпокой за мен.

— Мисля, че ще се безпокоя, както се безпокоях за учениците си, когато идвах при мен с разни проблеми.

Тръгнаха към колата й.

— Обзалагам се, че си била страшно добра учителка.

— Стараех се. И децата ми отговаряха със същото — каза тя след кратък размисъл.

Скромността й му се стори естествена, но знаеше, че е отгатнал. Тя беше умна, вглъбена и непредубедена. Хора като Меги учеха другите, без дори да усетят, че правят това.

Стигнаха до колата й и слязоха и двамата на платното.

— Е, все пак обядът беше много приятен — опита се да звучи по-весело Ерик.

— Наистина беше.

Отвори ѝ вратата и тя постави млякото на седалката.

— Баща ти прави невероятно вкусни сандвичи. Кажи му го от мое име.

— Непременно.

Меги влезе в линкълна, а той продължи да стои с ръце на отворената врата. Спогледаха се и за момент никой от двамата не знаеше какво да каже. Той все още имаше най-красивите очи от всички мъже, които бе срещала. Тя все още изглеждаше чудесно в розово.

— Ето, Датч идва. По-добре е да се връщаш на работа.

— Дааа. Е... пази се.

— И ти.

— Довиждане. — Затвори вратата и отстъпи, когато тя завъртя ключа да запали. После остана на улицата, докато колата потегли и вдигна ръката си в ръкавица за сбогуване.

Същата вечер, сама в кухнята, Меги извади кутията с млякото да си сипе една чаша. Отвори ъгълчето и образът на Ерик отново изникна пред очите ѝ, както го бе видяла днес — брадичката вдигната нагоре, русата му коса притисната до стената на магазина, очите — почти затворени, адамовата му ябълка, отбелязваща всяка глътка, и устните — обхванали отворчето на кутията. Докосна с пръст мястото, откъдето беше пил.

Решително отпъди образа му от съзнанието си, сипа си една чаша и сложи кутията в хладилника.

„Той е женен.“

„И нещастен.“

„Това е оправдание, Меги, и ти го знаеш.“

„Що за жена е тази, която отказва да има деца от съпруга си?“

„Правиш преценки, а си чула само едната страна.“

„Но на мен ми е жал за него.“

„Добре. Съжалявай го. Но стой от своята страна на улицата.“

Остана вярна на това само предупреждение и в същото време броеше дните до закуската на Търговската камара, въпреки че се двоумеше дали да отиде. Като жена смяташе, че най-мъдрото е да избягва следващи срещи с Ерик Севърсън, но като бизнесмен осъзнаваше важността не само на това да стане член на камарата, но и да прояви активен интерес и да опознае другите членове. В малък град

като Фиш крийк техните препоръки можеха да ѝ донесат голяма клиента.

Във вторник сутринта тя стана рано, изкъпа се и се облече с масленозелени панталони, бял зимен пуловер, извезан около врата, с малко джобче с емблема и подплънки на раменете. Постави си наниз от перли, после ги смени със златна верижка, но после махна и нея в полза на една златна брошка и часовник, която забодеше на лявата си страна. На ушите си постави тънки златни халки.

Подреди косата си, гримира се, пръсна се за втори път с парфюм и се взря в огледалото с напрегнато изражение.

„Ти знаеш какво правиш, нали, Меги?“

„Отивам на закуска на бизнесмени.“

„Обличаш се за Ерик Севърсън.“

„Не!“

„Колко пъти си се гримирала, откакто живееш във Фиш крийк? И парфюмирала, при това два пъти!“

„Но не съм облечена в розово, нали?“

„Е, голяма работа.“

Ядосана, удари електрическия ключ и излезе от банята.

Караше към мястото на закуската, съзнавайки, че вече много неща в града ѝ напомнят за Ерик Севърсън. В стоманеносивото утро Мейн стрийт ѝ се яви с бляскавия си като на катедрала таван от поставените от него гирлянди. Предните стъпала на енорийската черква ѝ напомниха първата си среща в деня на сватбата на Гари Айделбах. Бялата пейка пред универсалния магазин пазеше спомена за прекарания заедно там обяд.

Пикапът му беше паркиран на Мейн стрийт и Меги не можеше да отрече вълнението си, когато го видя — кръвта нахлу в цялото ѝ тяло и пулсът ѝ се ускори, както когато за първи път се влюби в него преди години. Само един глупак би отрекъл, че това не е завладяващото чувство на очакване.

Пристъпвайки в „Дъ Кукъри“, моментално го улови с поглед сред двайсетте души и сърцето ѝ подскочи. Това беше предупреждение, че трябва съзнателно да отбягва срещата. Ерик стоеше в дъното на стаята, разговаряйки с група мъже и жени, облечен в сиви панталони и синьо спортно сако върху бяла риза с отворена яка. Русите му коси бяха спретнато сресани, държеше в ръка лист и изглежда разискваха

написаното на него. Тутакси вдигна поглед, като че ли влизането ѝ беше задействало някакви сензори, предупреждаващи го, че е наблизо. Усмихна се и веднага дойде при нея.

— Меги, много се радвам, че дойде.

Ръкува се с нея — твърдо, силно ръкостискане, абсолютно коректно, без следа от задържане на ръката ѝ, и все пак дъхът ѝ секна от докосването му.

— Вече носиш очила — отбеляза усмихната. Правеха го малко по-различен и за миг тя се отдаде на фантазията си, че се среща с него за пръв път.

— А... да. — Една тясна ивичка злато свързваше две стъкла без рамки, поставени пред бистрите му сини очи. — Използвам ги за четене. А ти имаш ново палто. — Отстъпи зад нея, докато тя разкопчаваше бялото си палто „Честърфилд“.

— Не, не е ново.

— Чаках да видя розовото ти яке — призна, поемайки палтото ѝ. — Винаги си изглеждала най-добре в розово.

Меги бързо хвърли поглед назад през рамо и когато очите им се срещнаха, разбра, че цяла зала, пълна с бизнесмени, не е никаква гаранция срещу страховете ѝ. Думите му възкресиха спомени, за които си мислеше, че само тя пази и че може да се самозалъгва с престорено равнодушие. Не, той не беше непознат. Беше същият, който ѝ подаряваше розови дреболийки, когато бяха млади, и който веднъж каза, че първото им бебе ще бъде момиче и ще боядисат стаята му в розово.

— Мислех, че си забравил.

— Бях, до онзи ден, когато стоях на дваайсет стъпки височина и те гледах да влизаш в пощата, облечена в розовия жакет. Тогава много спомени от миналото се върнаха отново.

— Ерик...

— Ще го закача и се връщам веднага.

Обърна се и я остави разтърсена, опитваща да се съвземе, вдъхваща аромата на одеколона му, възхищаваща се на широките му рамене, докато отнасяше палтото ѝ.

Върна се веднага и докосна лакътя ѝ:

— Ела, ще те представя.

Ако очакваше от негова страна фалшиво безразличие, беше се излъгала — той направо и пред всички играеше ролята на неин домакин. Преди да седнат на масите, я представи на останалите бизнесмени, после я настави до себе си, на една кръгла маса за шестима. Поръча ѝ чай, преди сервитьорката да я попита дали не иска кафе, поинтересува се дали тапетите вече са пристигнали. Откопча сакото си и извади един лист от вътрешния джоб.

— Имам нещо за теб. — Подаде ѝ една изрезка от вестник. — Помислих си, че това ще те интересува. Там сигурно има много старинни вещи.

Беше реклама за разпродажба на едно имение. Очите ѝ светнаха и се оживиха.

— Ерик, това звучи прекрасно! Къде го намери?

— В „Адвокат“.

— А аз как съм го пропуснала?

— Не знам. Споменава се, че има месингово легло. Нали това искаш за „Белведере“?

— И канапе, тапицирано с френски гоблен — възкликна тя, четейки нататък — ... и стар порцелан, и гравирани огледала, и два стола от розово дърво... Непременно отивам? Четвъртък от девет до пет, 714 Джейс стрийт, Стърджън бей. — Погледна го лъчезарно, въодушевено. — О, благодаря ти, Ерик.

— Няма защо. Имаш ли нужда от камион?

— Може би.

— Старата уличница е много темпераментна, но е твоя, ако пожелаеш.

— Благодаря. Може би...

— Извинете — намеси се един мъжки глас.

Ерик погледна нагоре.

— О, Марк... здравей. — Отмести стола си назад.

— Предполагам, че това е новата собственичка на „Хардинг хауз“ — каза мъжът, протягайки ръка към Меги. — И тъй като ще я представям днес, помислих, че е добре да се запознаем преди това.

Тя вдигна глава и видя човек на около четирийсет години с рошава кестенява коса и продълговато, слабо лице. Може би беше привлекателен, но одеколонът му бе така сладникав, че чак раздразни гърлото ѝ.

— Меги Стърн, а това е Марк Броди, председател на Търговската камара.

— Добре дошли отново във Фиш крийк — каза Марк, ръкувайки се. — Разбрах, че сте завършили гимназията „Гибралтар“.

— Да.

Задържа ръката ѝ твърде дълго, стисна я прекалено силно и тя се досети моментално, че не е обвързан и задиря новата жена в града. Успешно я обсеби за следващите пет минути, проявявайки недвусмислен интерес. За това кратко време успя да съобщи, че е разведен по свое желание, че е притежател на ресторант, наречен „Ханът Еджуотър“ и че с голямо удоволствие в близко бъдеще би се срещнал с нея и би посетил къщата ѝ.

Когато се оттегли, за да поеме задълженията си на шеф, Меги се обърна към масата и глътна малко вода да прочисти заседналия на гърлото ѝ мирис на здравец от одеколона му. Една жена на име Норма забавляваше останалите на масата с някаква смешна история за деветгодишния ѝ син.

Ерик се облегна назад в стола си и каза:

— Броди е голям женкар.

— Хм.

— И свободен.

— Хм.

— Също така бизнесът му е много успешен.

— Да, успя да ми го каже.

Погледите им се срещнаха и този на Ерик остана абсолютно безизразен. Той се облегна назад, държейки чашката си с кафе. Докато Меги се чудеше какво да му отговори, пристигна сервитьорката и застана между тях.

Когато закуската приключи, Марк Броди чукна по чашката си да въдвори тишина и след няколко делови въпроса представи Меги.

— Дами и господа, днес между нас има един нов член на Камарата. Тя е родена и израсла тук, във Фиш крийк, завършила е гимназията „Гибралтар“ и сега се връща, като открива свой пансион с легло и закуска. — Марк се доближи съвсем до микрофона. — Мога да добавя и това, че е страшно красива. Нека всички да поздравим с добре дошла собственичката на „Хардинг хауз“ Меги Стърн!

Тя се изправи, чувствайки как се изчервява. Как се осмелява Броди да я коментира пред целия град! Дори пред цялата околия! Представянето ѝ беше сигнал за край на закуската и моментално се оказа обградена от хора, крито ѝ пожелаваха успех и я канеха да ги посети за помощ или съвет, ако има нужда. При тази размяна на любезности Меги се отдалечи от Ерик и след няколко минути го видя да облича горната си дреха при изхода. Някой разговаряше с нея, а той говореше с друг, когато бутна стъклената врата и излезе. Точно преди да затвори след себе си, погледна назад към Меги, но се сбогува като само леко задържа вратата, преди напълно да я затвори.

Марк Броди бързо потвърди първоначалното впечатление, което създаде у Меги. Обади ѝ се още същата вечер.

— Мисис Стърн? Марк Броди е.

— О, здравейте.

— Хареса ли ви закуската?

— Да, всички бяха много сърдечни.

— Искях да говоря с вас, преди да си тръгнете, но бяхте заобиколена от много хора. Мислех си дали ще ви е интересно да дойдете в събота вечер на разходка с шейни. Организира го младежката група от енорийската църква и търсят по-възрастни доброволци за придружители.

На срещали я канеше? Оплиташе я с покана, която тя не можеше да разбере точно какво е. Реши да го отреже.

— Искате да кажете, че има достатъчно сняг за каране на шейни?

— Малко е, но ако не става, Арт Свенсон ще свали ските си и ще монтира гумените колела. Започва към седем и ще бъдем навън около два часа. Какво ще кажете?

Меги прецени възможностите и реши, че Марк Броди не е неин тип, независимо дали е покана за среща, или не.

— Съжалявам много, но имам планове за събота вечер.

— Е, добре, може би някой друг път тогава — отговори той ведро, без ни най-малко объркване.

— Може би.

— Е... ако има нещо, което трябва да се урежда, само ми се обадете.

— Благодаря ви, мистър Броди.

Затвори и остана до телефона, спомняйки си и натрапчивия му одеколон, и натрапчивия маниер и помисли: „Не, благодаря, мистър Броди“.

На следващата сутрин той отново се обади с пресилено весел и бодър глас.

— Мисис Стърн, Марк Броди е. Как сте днес? — Гласът му й напомни прекалено старателен продавач на стари коли в рекламно предаване по телевизията.

— Добре — отговори автоматично.

— Заета ли сте в понеделник вечер?

— Мистър Броди, не ходя на срещи.

— Много добре. Тогава ще се появя на вратата ви някоя вечер с вечеря в кафяв плик и това няма да е среща.

— Мистър Броди...

— Марк.

— Марк. Казах ви, че не ходя на срещи.

— Много добре, но не се учудвайте, ако отново ви се обадя.

Този човек притежава достатъчно арогантност да напълни цяла плевня, помисли си тя, затваряйки телефона.

Телефонът иззвъня отново в сряда следобед и тя вече имаше подготвен отговор. Но вместо Марк Броди, чу гласа на Ерик, който започна разговора, без да се представя.

— Здравей, как си?

— О, Ерик, ти ли си? — Усмихна се широко.

— А ти кого очакваше?

— Марк Броди. Обажда се вече два пъти.

— Казах ти, че е женкар.

— Цяла напаст е.

— Би трябвало да очакваш това в малък град като нашия, в който няма много сами жени, още по-малко красиви и богати.

— Мистър Севърсън, карате ме да се смущавам. — Той се засмя и тя изведнъж се отпусна. — Би ли почакал за миг, докато си измия ръцете?

— Разбира се.

— Е, сега е по-добре — продължи тя след минута. — Бях изцапана с лепило.

— Тапетите ли слагаш?

— Да.

— Как изглежда?

— Великолепно. Почакай само да видиш Белведере! Тя е... — Меги прекъсна мисълта си, осъзнавайки, че е доста интимна и може да предизвика усложнения.

— Тя е? — насърчи я той.

„Тя е в оттенък увехнало розово и ти никога няма да я видиш. И двамата трябва да направим всичко възможно това да не става.“

— Почти завършена и е истинска мечта.

— Чудесно. А какво реши за камиона?

Камионът. Камионът. Не беше мислила за това, но нямаше друг начин за пренасяне на мебели.

— Ако си сигурен, че няма да имаш нищо против, ще го взема.

— Би ли приела и компания?

Очакваше, че просто ще заеме пикапа от него и ще го кара сама. Стоеше в кухнята, усещайки краката си като отсечени и се чудеше как да отговори. Гледаше дръжката на хладилника, а си представяше лицето му. Когато не намери отговор, той прибави:

— Мислех си, че ако купиш нещо голямо, ще имаш нужда от помощ при разтоварването. — И ако приеме, и ако откаже, може да му даде основание да я разбере неправилно. Реши да постъпи почтено независимо колко неделикатно ще прозвучи.

— Ерик, мислиш ли, че е разумно?

— Денят ми е свободен и ако не възразяваш, ще спрем при „Бийд енд Рикър“ да взема нещо, което съм поръчал за Нанси за Коледа. Обадиха ми се да кажат, че са го получили.

Самото споменаване на Нанси се оказа някак удобно и за двамата.

— Е, добре тогава.

— Кога да дойда?

— Рано, за да не изпусна някоя от хубавите вещи.

— Закусваш ли сутрин?

— Да, но...

— Ще те взема в седем и ще ядем по пътя.

— Чудесно.

— По-добре си обуи ботуши. Отоплението в старата уличница не е от най-доброто.

— Непременно.

— До утре сутринта.

Затвори и притисна челото си с длани. Подпря лакти на коленете си и седя така приведена, загледана в пода на кухнята, цели две минути. Докато чакаше да се върне разумът ѝ, през главата и минаваха глупави мисли за вдовици, правещи се на глупачки.

Скочи на крака, отрони едно проклятие и грабна слушалката да отмени уговорката, но отново я тръшна и седна на столчето си.

„Знаеш в какво се забъркваш.“

„Не се забърквам в нищо. Това е последният път, когато ще се видим. Честно.“

На следващата сутрин се събуди с мисълта, която пееше в съзнанието ѝ: „Ще го видя днес! Ще го видя!“. Обърна се на една страна и зарови бузата си във възглавницата, чудейки се докъде връзката с женен мъж е само приятелство. Лежеше и мислеше за него — за косата му, за очите, за устата, после отново се търкулна по гръб и остана със затворени очи и с ръце, притиснати върху стомаха.

Облече се в най-безличните дрехи, които може да намери — сини джинси и гротескно златист пуловер, и окончателно провали вида си, като не успя с грима и си намаза косата с гел.

Пикапът пристигна точно в седем часа и тя го пресрещна на средата на пътеката към къщата, опакована в ботуши и в розовия си жакет и нарамила четири нагънати одеяла в ръка.

— Добро утро — поздрави я Ерик.

— Добро утро. Взех няколко одеяла да увия мебелите, ако купя нещо.

— Дай ги.

Пое ги от ръцете ѝ и заедно отидоха до пикапа.

— Готова за покупки?

— Надявам се.

Отвън всичко изглеждаше толкова платонично, а вътре само от неговото присъствие се разгаряше забранен огън.

Остави одеялата отзад в пикапа и потеглиха. Слънцето още не беше изгряло. Вътре в кабината проблягащите светлини проблясваха приглушено и по радиото Барбара Стрейзънт пееше „Да имаш весела, малка Коледа“.

— Спомняш ли си, когато...

Припомняха си — разговорът им вървеше невероятно леко — любимите Коледи в миналото и особено една, когато бяха в шести клас и трябваше да пеят коледни песни на норвежки, за снежните замъци, които правеха като деца.

Седнала до Ерик в неговия пикап и смеейки се заедно с него в очакване да минат колите, за да се качат на шосето, Меги почувства такъв прилив на спомени, че нещо я залюля.

„Меги, Меги, внимавай!“

Но той се обърна и ѝ отправи такава широка и щастлива усмивка, че тя пренебрегна вътрешния си глас и го закачи:

— Ти май си издигнал в култ поничките.

— Да. Можеш да ме съдиш.

На младини тя би се плъзнала под ръката му, за да почувства тежестта ѝ върху гърдта си и биха продължили пътя така — контакт, прерастващ в силно желание.

Сега останаха на разстояние, свързани само с погледи. Съзнаваха какво се случва, но бяха неспособни да го спрат. Една кола профуча покрай тях и грохотът ѝ постепенно утихна. Усмивката на Ерик остана едва загатната на устните му, но продължаваше да гледа Меги, докато лениво мина на първа скорост, после насочи вниманието си към пътя и пое по магистралата.

Известно време пътуваха овладявайки чувствата си и преценявайки и неизказаното и казаното. Меги придобиваше все по-ясна представа за неговия брак, за самотата му, за разпадащата се връзка с Нанси. Той вече правеше сравнения, а тя беше достатъчно прозорлива, за да види резултата.

В Стърджън бей лесно намериха адреса и вече чакаха, когато пазачът отключи главния вход на огромната къща от осемнайсети век, намираща се над пристанището Сойър. Била е построена от заможен корабостроител преди близо сто години и много от оригиналните ѝ мебели бяха още в нея. Наследниците, разпръснати по всички краища на Америка, бяха решили да продадат всичко и да си поделят парите.

Мебелите бяха съвсем запазени. Ерик наблюдаваше как Меги обикаля и възклищава.

— Погледни това! — Хващаше ръкава му и го теглеше към откритието си. — Това е клен „птиче око“. — Докосваше, разглеждаше, питаше, понякога коленичеше да види нещо отдолу. Тя беше наистина ентусиазирана, а той обожаваше това.

Нанси също се възхищаваше от хубави вещи, но по съвсем различен начин. Проявяваше сдържаност, която я лишаваше от въодушевление и понякога това граничеше с надменност.

Меги намери леглото — огромна старинна вещ, направена от златен дъб, с висока табла в горния край, украсена със змиевидни орнаменти и богата спираловидна дърворезба.

— О, погледни, Ерик — въздъхна тя, докосвайки го със страхопочитание като омагьосана. — О, боже... — Прокара върха на пръстите си по издялания дъбов лист на крака на леглото. — Това е, за което дойдох, нали? — Нито очакваше, нито получи отговор, дори не отмести поглед от леглото. Той я наблюдаваше от вратата как гали дървото и мислите му се върнаха далеч назад, в нощта в овощната градина на Ийзли, когато тя за пръв път го докосна така. — Това е чудесно легло. Стар, здрав дъб. Кой ли е правил тази вълшебна дърворезба. Не мога да гледам такова произведение, без да се замисля за твореца, който го е създал. Виж, няма надпис.

— Другите мебели са със същата изработка — каза той, обикаляйки стаята с ръце в джобовете.

— О, поставка за умивалник и тоалетка с кръгло огледало.

— Моята баба имаше такива мебели. — Стоеше до нея и я наблюдаваше как отваря врати на гардероби и чекмеджета на скринове.

— Когато нещо е истинско, човек просто трябва да го има.

Той отмести поглед.

По бузите ѝ изби червенина, по неговите — също. Сърцата им трепнаха неспокойно. В този момент издадоха чувствата си, но той успя да си събере разума и каза:

— Добре. Ще доведе човека.

— Ерик? — Хвана го за ръката. — Старата улиčníца ще може ли да носи целия товар?

Той избухна в смях. Вулгарното име толкова малко ѝ прилягаше.

— Какво е толкова смешно?

— Просто. — Той покри ръката ѝ със своята и я стисна. — Ти си една приятна дама, Меги Стърн.

Купиха повече, отколкото можеше да поеме един пикап. Уредиха изпращането на останалите вещи и взеха със себе си само трите, които за нея бях най-ценни. Меги надзираваше товаренето със забавно усърдие.

— Внимавай за дръжката. Не облягай чекмеджето на стената на пикапа. Сигурен ли си, че си го завързал добре?

Ерик погледна и се захили.

— Ти като си търговец-вехтошар, а аз обикновен хамалин, не значи, че не мога да завържа приличен възел. При това съм карал лодка.

От другата страна на камиона тя шеговито кимна:

— Моля да ме извините, мистър Севърсън.

Едно последното стягане на възела и той извика:

— Идвай, тръгваме.

Прекараха часовете в имението, напълно забравили, че той е женен. Но следващото им спиране щеше да бъде в „Бийд енд Рикер“ и задачата му там върна действителността с цялата ѝ острота. Докато Ерик паркираше в алеята пред магазина, между тях се настани мрачно настроение. Той изключи от скорост и за миг остана с ръце на волана, сякаш искаше да каже нещо, но после промени намерението си.

— Веднага ще се върна. Няма да ми отнеме много време.

Наблюдаваше го как се отдалечава — мъжът, когото не трябваше да има. Обичаше походката му, начина, по който косата му се допираше до вдигнатата яка на черното кожено яке, дрехите и цветовете, които избираше. Той влезе в бижутерийния магазин, тя остана загледана във витринката: пурпурно кадифе и върху него скъпоценни камъни, осветени подходящо и заобиколени украсени с листа от коледния храст холи. Беше поръчал за жена си нещо за Коледа. Тя, Меги, нямаше защо да пада духом по тази причина, и все пак се чувстваше унила. Какво купуваше за Нанси? Една толкова красива жена беше създадена да носи неща, които сияят и блестят.

Въздъхна и обърна погледа си към другата страна на улицата. Пред входа на един магазин за кухненски потреби стояха две възрастни жени. Едната носеше старомоден вълнен шал, а другата —

пазарска чанта от плат с дръжки. Едната посочи нещо нагоре по улицата, а другата се обърна да види.

Меги затвори очи и облегна главата си назад. Не трябваше да бъде тук. Когато ги отвори отново попадна на черните кожени ръкавици на Ерик. Ръкавици, приели формата на ръцете му. Само една много глупава жена би имала силното желание да ги докосне, да ги надене на собствените си ръце.

Една много глупава жена го направи. Вдигна ги и нахлузи износената кожа, която беше обвила неговите ръце. Сви юмруци, за да се наслади на допира и да почувства това, което ѝ беше забранено.

Ерик излезе от магазина и тя върна ръкавиците на мястото им. Той се качи и хвърли на седалката една торбичка от сребристо фолио. Очите на Меги неволно я проследиха и забелязаха вътре малка кутийка, увита в същото фолио и завързана с червена панделка. Погледна настрани в пукнатото като звезда странично стъкло, ударено преди много време от камък, и зачака да тръгнат. Когато това не стана, погледна към Ерик. Ръцете му без ръкавици стояха върху кормилото и гледаше напред. Изражението му беше като на човек, на когото лекарят току-що е казал: „Всичко, което можем да направим, е да чакаме!“.

Цяла минута стоя неподвижен, накрая каза:

— Купих ѝ пръстен със смарагд. Луда е по смарагдите.

Обърна глава и погледите им се вкопчиха.

— Не съм те питала — каза Меги спокойно.

— Знам, че не си ме питала.

В тишината, която последва, никой не намери повод да погледне настрани.

Беше се върнало. По-силно отпреди. И те отиваха към разрушение. Накрая той се обърна, взря се навън през страничното стъкло и мълчанието стана непоносимо. Въздъхна сподавено и се тръшна назад в седалката. Подпря лакътя си на рамката на прозореца и притисна с палец устните, извърнал лице. Стоеше така обърнат към тротоара, с неизказаното признание, увиснало помежду им.

Меги не знаеше какво да каже, да направи, да мисли. Докато никой не беше казал на глас и показал открито взаимното им привличане, не бяха в опасност. Но сега вече не беше така, въпреки че не бе изречена нито дума, нито пък се бяха докоснали.

Най-после той въздъхна, концентрира се и запали мотора.

— Най-добре е да те върна вкъщи — каза Ерик примирено.

Пътуваха до Фиш крийк в напрегнато мълчание. Меги разбираше ясно: той се сърдеше на себе си, не на нея. Беше един разкъсан на две човек. Ерик кара през цялото време, без да трепне нито един мускул на лицето му, забил рамо в своя ъгъл на кабината и втренчен в намръщаното шосе. Паркира пикапа в дъното на алеята, грабна ръкавиците си и излезе, без да каже нито дума. Тя направи същото и се приближи към него, чакайки да спусне вратата платформа.

— Би ли ми помогнал да ги кача горе? — попита тя, нарушавайки дългото мълчание.

— Тежко е за жена.

— Мога да се справя.

— Добре, но ако ти тежи много, ще кажеш.

Нямаше да каже, дори да ѝ се откъсваше кръстът, макар че не знаеше защо. Може би заради завръщането на деловите отношения помежду им. Действаха като двама хамали — мъкнеха товарите с абсолютно безразличие.

Първо пренесоха стойката за умивалник, после тоалетката с кръглото огледало. Връщаха се назад по стълбите в мълчание — нейното внимателно, неговото изпитателно. Тя инстинктивно усещаше, че повече няма да го види. Бе взел решението си в пикапа пред бижутерийния магазин, когато смарагдовият пръстен се появи между тях. Най-накрая качиха леглото — горната и долната табла, завързани заедно. Когато го поставиха на земята, Ерик каза:

— Ако имаш инструменти, ще ти го монтирам.

— Не е необходимо. Мога да го направя сама.

За първи път след жалкото им пътуване обратно той се изправи с лице пред нея.

— Меги, тази дяволска табла тежи близо трийсет килограма — сопна ѝ се. — Ако падне и се сцепи, можеш да целунеш за сбогом твоята антика. А сега ми дай гаечен ключ и отвертка.

Тя му даде, каквото ѝ искаше, и остана да го наблюдава как коленичи и използва инструментите да раздели частите на леглото. Работеше изключително напрегнато, с вдигната яка, наведена глава и с превити рамене под коженото яке.

Освободи болтовете от едната страна, после от другата.

— Придържай това, иначе ще падне — нареди ѝ, без да поглежда към нея.

Тя придържаше отделните части прави, докато той ги вадеше от общата опаковка. После се изправи, коленете му изпукаха, пхна отвертката в задния си джоб и занесе страничните дъски и предната табла на мястото, където щяха да бъдат монтирани. Върна се и я освободи от задната табла. После отново клекна да завинтва частите.

Опита се да не го гледа, да не вижда привлекателното му тяло, докато върши тази типично мъжка работа.

Когато рамката беше монтирана, Ерик се изправи в средата.

— Е... Това е.

— Благодаря ти, Ерик. Много съм ти задължена, че ми позволи да използвам пикапа ти и че ми помогна.

— Направи добра покупка — каза той, приключвайки разговора, когато напуснаха стаята.

— Да, наистина.

Слязоха по стълбите един до друг, обиколиха колоната на перилата и се отправиха към задния вход в кухнята неудобно безстрастни. Той направо отиде до вратата, а тя учтиво я отвори, казвайки:

— Още веднъж, много благодаря.

— Хайде, хайде — отговори безлично. — Ще се видим пак.

Меги здраво затвори вратата и помисли: „Е, това беше. Решението е взето. Направи си чай, Меги, качи се горе и се възхищавай на новите си мебели. Изтрий днешния ден от съзнанието си“.

Но къщата изглеждаше мрачна и тя изведнъж изгуби интерес към своите антики, които така я бяха въодушевили малко по-рано. Отиде до кухненския умивалник, отвори топлия кран и постави под него чайника, включи един котлон на печката и го сложи отгоре. Свали порцелановото чайниче от бюфета и безцелно се загледа в една купичка с пликчета чай, без да се замисля какъв аромат избира.

Отвън Ерик изкачи стъпалата на един дъх, силно тресна да затвори задната врата, мина откъм страната на шофьора, метна се на мястото зад волана и чу как седалката се разпаря. Опипа от едната страна и измърмори:

— По дяволите!

Обърна се да погледне. Отвертката на Меги бе съдрала едно ъгълче от тапицерията.

— По дяволите! — изрече още по-отчаяно, обви с пръсти около кормилото. Вбесен. Хванат в капана на собствените си емоции.

Остана така една дълга минута, опитвайки се да осъзнае защо е сърдит.

„Държиш се като проклет мерзавец, искаш да си го изкараш на нея, след като не е виновна. Ако искаш да си отидеш оттук и вече никога да не се върнеш, направи го поне елегантно.“

Вдигна глава. Беше излязъл вятър, който караше предната свободна част на чистачката да трака и разнасяше по пътя навалели миналата неделя сняг. Едва го забелязваше, макар че се беше втренчил в пътя. Не искаше да се върне отново и все пак копнееше за един последен поглед.

„Какво искаш, Севърсън?“

„Какво значение има какво искам аз? Има значение само това, което трябва да правя.“

Отривисто запали мотора и го остави да работи: това му даваше сигурност, че след шейсет секунди ще се върне и ще се прибере в дома, към който принадлежи.

Почука силно, толкова силно, колкото биеше сърцето в гърдите му. Тя отвори с пакетче чай в ръце и застанаха като две фигурки, изрязани от картон, с вкопчени погледи.

— Това е твое — каза накрая, подавайки ѝ отвертката.

— О... Благодаря ти.

Говореше толкова тихо, че едва долови думите ѝ, после остана с наведена глава.

— Меги, съжалявам. — В гласа му сега имаше нотка нежност.

— Няма нищо. Разбирам. — Навиваше чаената торбичка около отвертката все още със сведени очи.

— Не, не е вярно, че няма нищо. Държах се с теб, като че ли си виновна, а ти не си. Аз направих! Аз... — Пръстите му в ръкавиците се свиха. — Преживявам тревоги и нямам право да те въвличам в тях. Исках само да ти кажа, че вече няма да те безпокоя.

Тя кимна безутешно и отпусна ръце.

— Да, мисля, че така е най-добре.

— Тръгвам... — Вяло посочи към пикапа. — Ще си отида вкъщи и ще направя каквото ме посъветва. Ще се концентрирам върху добрите неща. Това, което искам да кажа, е, че бих желал бракът ми да върви.

— Знам, че искаш — прошепна тя.

Видя я как се бори да скрие чувствата си и по бузите ѝ изби червенина. Тази гледка сви гърлото му и му припомни как веднъж „Мери Диър“ попадна в лятна буря и той помисли, че ще потъне. Разтвори пръстите си и ги заби още по-силно в хълбоците си, за да им попречи да я докоснат.

— Е, само исках да знаеш това. Не се чувствах добре, че така си тръгнах.

Тя отново кимна и се опита да спре напиралите сълзи.

— И слушай... — Върна се една крачка и каза дрезгаво: — Ти... Весело прекарване на Коледа и се надявам всичко да върви добре в къщата и новия ти бизнес.

Меги вдигна глава и той видя влагата в ъглите на очите ѝ.

— Благодаря — насили се да се усмихне тя. — И аз ти желая прекрасна Коледа.

Той се отдръпна до края на стъпалата и за един миг погледите им ясно издадоха желанието и копнежа да са заедно. Кафявите ѝ очи изглеждаха уголемени от сълзите, трепкащи по милите. Неговите сини очи отразяваха скромната дълбочина на воля, с която се сдържаше да не я грабне в прегръдките си. Още веднъж отвори и сви юмруци.

— Сбогом — помръднаха устните му, но не издадоха звук, после се обърна и решително напусна живота ѝ.

През дните, които последваха, избягваше пощата по обед, пазаруваше навсякъде другаде, но не и в универсалния магазин на Фиш крийк и обядваше вкъщи. Сутрин обаче продължаваше да ходи до пекарната и слизайки надолу по хълма, често си въобразяваше, че

може да я завари там да си купува сладкиш. Ще се обърне при звънването камбанката на вратата и ще му се усмихне, като го види.

Но тя предпочиташе яйца за закуска, сега знаеше това.

Снеговалежът започна по обед. Свирепият вятър със скорост трийсет мили в час довлечаше от Канада през Грийн бей малки ледени топченца, които като живи скачаха по заледените пътища и се превръщаха в опасност. В два часа затвориха училищата. В четири часа търговците ги последваха. До седем службите по поддържане на пътищата бяха изтеглени.

Ерик си легна в десет часа, но час след това го събуди острият звън на телефона.

— Ало — измърмори полузаспал.

— Ерик?

— Да.

— Брус Торсън от офиса на шерифа в Стърджън бей. Изправени сме пред критична ситуация. Из цялата околия имаме задръстени коли с пътници, а трябваше да изтеглим влекачите. Необходими са всички притежатели на моторни шейни.

Ерик се обърна към часовника, седна и прокара пръсти през косата си.

— Разбира се. Ще дойда.

Забързан, той изтрополи надолу по стълбата, натиквайки ризата и закопчавайки панталоните си. Сложи вода за нес кафе и взе черна пластмасова торба за боклук, в която набързо нахвърля свещи, кибрити, фенерчета, вестници, ушанка, екипа на Нанси за моторната шейна и каската ѝ (които беше обличала всичко на всичко веднъж), торбичка с две останали понички, пликче с маслени бисквити и една ябълка. Надяна собствения си сребрист екип — ботуши, ръкавици, маска и каска. Напълни термоса с кафе, в което сипа две глътки коняк, и излезе навън като космонавт, готов за разходка на луната.

Вятърът се беше засилил и носеше снега на цели пластове, косите замъгляваха всичко. Светлините по Мейн стрийт не можеха да се видят дори на един блок разстояние.

Чудеше се къде ли е Нанси. Не се беше обаждала тази вечер и навярно беше във Фарго, ако си спомняше добре. Дали бурята стигаше

чак до там?

Надяваше се майка му да е добре, варелът ѝ с гориво да е пълен. Тази проклета опърничава жена не им позволяваше с Майк да ѝ направят ново отопление. „Старото топли добре, както винаги досега“, упорито настояваше тя.

А Меги... съвсем сама в тази голяма къща с вятъра, който духа от езерото, а покривните греди скърцат под тежестта на снега. Дали спи в украсеното с резби легло, което бяха купили заедно? Дали все още ѝ липсва мъжа ѝ в нощи като тази?

Ерик можеше спокойно да отмине колата, ако шофьорът ѝ не беше толкова предвидлив да завърже червен шал на една ска и да я забодне в преспата. Само той и част от ската се подаваха над напълно затрупаната кола. Отправяйки се натам, Ерик разтревожено се изправи на едното си коляно. Така се умираше от задушаване. Или от студ, когато човек изпадне в паника и напусне колата. Не можеше да различи очертанията ѝ, всичко беше една гладка могила. Не работеше никакъв мотор, не беше отворена никаква врата, нямаше стопен сняг при ауспуха.

Веднъж бе извадил едно давещо се дете на плажа „Столингс“ и чувството от този ден се върна в съзнанието му — контролиран ужас, страх, че може да е закъснял. Скочи от шейната в движение, премина разстоянието като циклон и се хвърли да освободи лопатата, потъвайки в сняг до кръста.

— Дръжте се, идвам. Не отваряйте прозореца! — Припряно блъсна нагоре маската на лицето си, рови пет минути, стигна до метал и продължи.

Чу, че някой плачеше отчаяно.

Лопатата удари в прозорец и той пак извика:

— Не отваряйте още нищо! — С ръка, облечена в ръкавица, изстърга едно квадратче на стъклото, и взирайки се вътре, видя размазано женско лице и чу разплакал глас:

— О, господи, намерихте ме...

— Всичко е наред. Само малко откrehнете прозореца да влезе въздух, докато освободя цялата врата — нареди той.

Секунди по-късно отвори вратата, наведе се вътре и видя една млада жена, изпаднала в паника и обляна в сълзи. Беше облечена в

дънково яке, бе завързала на главата си калци за крака и надянала чорапи на ръцете си.

— Добре ли сте? — Вдигна каската и скиорската маска, за да може да види лицето му.

Тя хълцаше и почти не можеше да говори.

— О, господи... аз... бях... така... изплашена.

— Имаше ли отопление?

— Докато свърши... бензинът...

— Как са ръцете и краката ти? Можеш ли да си движиш пръстите? — Издърпа със зъби ръкавицата си, отвори ципа на един джоб на екипа си измъкна оранжева пластмасова торбичка. Отвори я със зъби и извади от нея книжно пликче. — Ето, това е химикал, който затопля ръцете. Трябва само да го търкаш, докато се стоплят. — И той силно го разтри върху кокалчетата на ръката си. Коленичейки, пое ръката ѝ, смъкна чорапа и една тънка вълнена ръкавица под него. Постави торбичката в дланта ѝ, обви ръката ѝ в своите много по-големи ръце и започна да духа, за да стопли пръстите ѝ. — Размърдай пръстите си, за да видя, че можеш. — Тя леко помръдна и той се засмя. — Добре. Чувстваш ли топлината? — Тя кимна нещастно, подсмърчайки като дете, и сълзите продължаваха да текат по бузите ѝ.

— Дръж го в ръкавицата си и се движи. След минута ръцете ти ще бъдат горещи. — След като намери торбичка и за другата ѝ ръка, попита: — А какво става с краката?

— Аз... вече... не ги... чувствам.

— Имам с какво да стоплим и тях.

Тя беше нахлузила два чифта калци на краката си върху ниските тънки кожени обувки. Сваляйки ги, той попита:

— Къде са ти ботушите?

— Оставих ги в... колежа.

— В Уисконсин? През декември?

— Говорите... като баба ми — каза тя, правейки усилие да си възвърне нещо от чувството си за хумор.

Ерик се усмихна, намери две по-големи торбички и силно ги разтърка, за да започнат да пускат химическата си топлина.

— Е, понякога бабите знаят по-добре какво трябва да се прави. — След миг беше готов, постави торбичките на ходилата ѝ и чифт

дебели вълнени чорапи, за да ги задържат там. Накара я да отпие няколко глътки кафе с бренди, от което тя се задави.

— Уу, това питие е ужасно — каза тя, избърсвайки устата си.

— Имам един екип за моторната шейна, можеш ли сама да го наденеш?

— Да... мисля, че ще мога, ще се опитам.

— Добро момиче.

Подаде ѝ костюма, ботуши, ръкавици с един пръст, каска и скиорска маска, но движенията ѝ бяха толкова бавни, че ѝ помогна. Подкачи я:

— Госпожичке, следващия път, като тръгнеш по магистралата посред зима, надявам се, ще се подготвиш по-добре.

Беше престанала да подсмърча и се беше постоплила, което я направи малко по-нападателна.

— Откъде можех да знам, че ще стане толкова страшно? Винаги съм живяла в Сياتъл.

— Сياتъл? — повтори той, надявайки каската на главата ѝ и спускайки каишката под брадата ѝ. — Карала си през целия път от Сياتъл?

— Не, само от Чикаго. Аз съм от университета „Нортуестърн“. Връщам се у дома за Коледа.

— Къде?

— Фиш крийк. Майка ми има там пансион.

Сياتъл, Чикаго, Фиш крийк? Застанал до запалената моторна шейна сред снежната вихрушка, той се взираше в лицето на момичето, доколкото се виждаше зад маската.

— Дявол да ме вземе — измърмори.

— Какво?

— Ти да не си Кейти Стърн?

Тя явно много се изненада, което се видя дори през маската. С широко отворени очи се взираше в него.

— Вие ме познавате?

— Познавам майка ти. Аз съм Ерик.

— Вие сте Ерик? Ерик Севърсън?

Сега беше ред на Ерик да се изненада, че дъщерята на Меги знае презимето му.

— Мама е била с вас на абитуриентския бал.

Засмя се.

— Да, вярно.

— Оооо! — възкликна Кейти, изпаднала във възторг от съвпадението.

Той отново се засмя и каза:

— Е, хайде, Кейти, да те заведем у дома. — Тръшна вратата на колата й и я поведе към моторната шейна, проправяйки й път. Преди да се качат, я попита: — Возила ли си се някога на такова нещо?

— Не.

— Малко по-приятно е, когато не е минус трийсет градуса, но ще бързаме и ще се стоплим. А не си ли гладна?

— Умирам от глад.

— Ябълка или бисквита? — попита, ровейки в торбата си.

— Бисквита — отговори тя.

Поднесе й шотландската масленка и докато отхапваше, се настани и й поръча:

— Качи се на седалката зад мен и ме хвани с две ръце през кръста. Единственото, което трябва да правиш, е да се навеждаш навътре, когато правим завои. По този начин ще останем върху ските.

— Добре. — Качи се на седалката и обви ръце около кръста му.

— И не заспивай.

— Добре.

— Готова ли си? — попита през рамо.

— Готова съм. Ерик?

— Какво има?

— Благодаря ви. Много ви благодаря. Мисля, че никога в живота си не съм била така изплашена.

Вместо отговор притисна ръцете й.

— Дръж се! — нареди й, запалвайки мотора, и потегли към къщата на Меги.

Представяше си Меги в кухнята как вдига дантеленото перде на вратата и се взира навън в бурята. Кръстосва стаята с пуловер, праметнат през раменете. Пак поглежда през прозореца. Обажда се в Чикаго да провери кога е тръгнала Кейти. Прави чай, който вероятно остава неизпит. Обажда се в щатската пътна служба и научава, че снегорините са изтеглени от пътищата, и се опитва да не изпадне в

паника. Отново се разхожда, без да има с кого да сподели товара на своето безпокойство.

„Меги, мила, тя е добре. Водя ти я. Вярвай ми.“

Вятърът беше истинско наказание, биейки право в лицата им. Ерик се привеждаше зад предпазния щит, мускулите на краката му се напрягаха до възпламеняване. Но това беше без значение — отиваше в къщата на Меги.

Отстрани студа от съзнанието си и се концентрира върху една топла кухня с дълга издраскана маса и една жена с кестеняви коси, чакаща зад дантеленото перде, която ще отвори вратата, щом ги види, че идват. Беше се заклел да стои далеч от нея, но съдбата реши друго и сърцето му се пълнеше със сладка възбуда от мисълта, че ще я види отново.

Меги очакваше Кейти да се върне към пет или шест часа, най-късно седем. В девет се обади в Чикаго. В десет на пътните патрули. В единайсет се обади на баща си, който не можеше да направи нищо, за да я успокои. В полунощ, все още сама, се разхождаше нагоре-надолу и почти се беше разплакала.

В един се предаде и легна на леглото в стаята за прислугата — най-близката до кухненската врата. Опитът ѝ да заспи се оказа безплоден и след по-малко от един час се надигна, облече подплатен с вата пенъоар, направи си чай и седна на масата, отместила настрани перденцето на прозореца. Вдигна натежалите си крака на стола и се загледа втренчено в бясната бяла вихрушка около лампата на верандата.

„Моля те, дано да е добре, не мога да загубя и нея.“

За миг бе задрямала. Събуди се в един и двайсет от някакъв далечен шум, някакъв притъпен грохот на мотор се дочуваше отгоре по пътя. Моторна шейна! Залепи лице на стъклото и засенчи очите си с ръка, когато звукът се засили при приближаването. Един фар пробяга по стената от дървета, ограждащи нейното място, после се издигна към небето като прожектор, когато шейната се изкачи по отсрещната пряспа. Изведнъж светлината стана реална. На върха на силно набраздената снежна повърхност се показва една шейна, после се спусна направо по пряспата към задната врата на къщата.

Меги тичаше към вратата, преди моторът да е спрял.

Отвори, когато единият от пътниците скочи от задната седалка и извика с приглушен от каската глас:

— Мамо!

— Кейти? — Меги се втурна до колене в снега. Съществото, което се бореше да прегази снега, беше облечено в сребърно и черно от главата до петите, лицето му бе закрито с маска, но гласът не можеше да се сбърка.

— О, мамо, успях!

— Кейти, миличка, толкова се бях разтревожила. — В очите на Меги избликнаха сълзи на облекчение, когато двете са опитаха да се прегърнат, но това се беше оказало невъзможно поради обемистия костюм на момичето.

— Колата ми се занесе извън пътя... Толкова се бях изплашила... Но Ерик ме намери.

— Ерик?

Меги се отдръпна назад и погледна към мъжа на шейната, който беше изгасил мотора и ставаше от седалката. Той също бе облечен в сребристо от глава до пети и лицето му бе закрито, когато тръгна към стълбите на верандата. Стигайки до тях, вдигна лицевия щит на каската и откри три дупки в черната скиорска маска. Но Меги не можеше да сбърка тези очи, тези красиви сини очи и устата, която скоро беше наблюдавала отблизо как пие мляко направо от картонената кутия.

— Тя е добре, Меги, но по-бързо влизайте вътре.

Продължаваше да се взира в това сякаш нереално същество и чувстваше, че сърцето и ще се пръсне.

— Ерик... ти?... Защо?... Как...

— Влизай вътре, Меги, ще измръзнеш.

Влязоха в кухнята, а той затвори вратата. Свали каската и маската си, а Кейти продължаваше да говори, без да спира.

— Снегът засипваше, а виелицата така удряше отвсякъде, че нищо не се виждаше, тогава колата се поднесе и заседна в канавката. Останах там с една лъжица бензин само... — Докато бърбеше, напразно се опитваше да се освободи от сребристия екип, каската и дебелите ръкавици. — По дяволите! Ще ми помогне ли някой да сваля

всичко това! — Ерик се приближи, откопча каската ѝ и я изтегли заедно с маската.

Лицето на Кейти се появи под сплесканата коса. Устните ѝ бяха напукани от студ, носа — червен, очите — ококорени от възбудата от преживяната опасност. Хвърли се в ръцете на майка си.

— Господи, мамо, никога в живота си не съм била толкова щастлива, че се връщам у дома!

— Кейти... — Меги затвори очи и притисна момичето в прегръдката си. — Това беше най-дългата нощ в живота ми. — Прегърнати, продължиха да бърбят, докато Кейти каза:

— Само че, мамо...

— Какво има?

— Страшно ми се ходи в тоалетната и ако не се измъкна веднага от този екип, ще се резиля.

Меги се засмя и отстъпи назад да помогне на дъщеря си. По тялото, по ръцете и по краката — навсякъде имаше ципове.

— Чакайте, аз ще се оправя с това — каза Ерик, отмествайки Меги настрана. — Чехлите ти са пълни със сняг. По-добре ги изчисти.

Той коленичи на пода и помогна на Кейти да отвори циповете на глезените и да развърже ботушите, а Меги отиде до умивалника и изтръска снега от чехлите си. Изсуши краката си с един пешкир, а през това време Ерик окончателно освободи Кейти от екипа за моторната шейна.

— Бързо! — молеше тя, танцувайки на място. Костюмът падна на земята и тя по чорапи изтича до тоалетната.

Гледайки я, Ерик и Меги се заливаха от смях.

Кейти блъсна вратата и извика.

— Можеш да се смееш колкото си искаш. Теб не те е поил с кафе и бренди!

Застанала до умивалника, Меги се обърна да погледне смехът в погледа ѝ скоро се смени със загриженост.

— Не си се разхождал просто така в тази виелица, нали?

— Не. От офиса на шерифа ни извикаха, търсеха доброволци-спасители.

— Колко време си навън?

— Няколко часа.

Отиде към него. Застанал пред вратата, изглеждаше два пъти по-едър в сребристия екип и дебели ботуши. Косата му беше разрешена, на бузата му се бе очертал шевът на скиорската маска и не беше бръснат, но и така изглеждаше чудесно.

Наблюдаваше я как пресича стаята — една майка, будувала през цялата нощ, боса, с розов подплатен пенъор, без грим, с увиснали, неподредени коси, и си помисли: „Исусе Христе? Как се случи всичко това? Аз отново я обичам“.

Тя спря много близо до него и погледна нагоре в очите му.

— Благодаря ти, че ми я върна, Ерик — каза тихо и, вдигайки се на пръсти, го прегърна.

Той я притисна силно до хлъзгавата повърхност на сребристия си екип. Затвориха очи и останаха неподвижни така, както от седмици мечтаеха да бъдат.

— Няма защо — прошепна и продължи да я държи, а сърцето му бумтеше. Обхвана гърба ѝ с ръка, за да я почувства. Стояха неподвижни, вслушвайки се в дишането си и в ускорения си пулс, който блъскаше в ушите им вдъхвайки уханието на другия: свеж въздух, крем, някакъв вече избледнял парфюм, черен чай с аромат на портокал.

„Не помръдвай, не още!“

— Знаех, че си будна и ще се безпокоиш — прошепна той.

— Да. Не знаех дали да плача, дали да се моля, или и двете.

— Представях си те тук... в кухнята... как чакаш Кейти, докато идвахме насам.

Продължаваха да стоят прегърнати, чувствайки се сигурни от присъствието на трети човек в съседната стая.

— Тя никога не носи ботуши.

— Ще го прави след това, което ѝ се случи.

— Донесе ми единствения коледен подарък, който исках.

— Меги...

Чуха водата в тоалетната и без желание се откъснаха, но останаха близо, загледани един в друг. Ерик улови лактите ѝ, озадачен от двусмислието на думите ѝ.

Вратата на банята се отвори и Меги започна да събира костюма, маската, ръкавиците и каската, криейки зачервените си бузи.

— Фюуу... Колко е часът? — попита Кейти задъхана и се почеса по главата.

— Наближава два — отговори Меги, все още с обърнато настрани лице.

— Най-добре да тръгвам — прибави Ерик.

— Искаш ли преди това да пийнеш нещо топло? — обърна се Меги към него. — Да хапнеш?

— Не, по-добре не. Но ако мога да използвам телефона ви, ще се обадя на диспечера в пожарната, служба да видя дали още се нуждаят от мен.

— Разбира се, там е!

Докато Ерик телефонираше, Меги сгъна екипа и го остави на масата. След това извади различни кутии с коледни сладки и започна да пълни една найлонова торбичка. Кейти вървеше подир нея от шкаф до шкаф — една вечно гладна колежанка, взимайки си от всяка кутия още при отварянето ѝ.

— Мммм... умирам от глад. Яла съм всичко на всичко една масленка от Ерик.

Минавайки покрай нея, Меги я пощипна по ръката.

— Имам супа, шунка, кюфтета и херинга, сирене и плодове кейк. Избери. Хладилникът е пълен до пръсване.

Ерик свърши разговори и влезе в кухнята.

— Искат да се върна още веднъж.

— О, не! — Меги се обърна към него уплашено. — Навън не е за човешки същества!

— Не е страшно, когато си облечен, както трябва. И освен това, докато стоях тук, се стоплих.

— Сигурен ли си, че не искаш малко кафе? Или супа? Или нещо друго? — Всичко, което можеше да го задържи още малко.

— Не, по-добре е да вървя. Всяка минута ти се струва час, когато си затворен в затрупана кола. — Взе скиорската си маска и я нахлузи, а отгоре — каската. Вдигна ципа на костюма си до врата, надяна ръкавиците.

Когато вдигна поглед, Меги усети силна тръпка — виждаше единствено очите и устата му — останалата част на лицето беше скрита. Очите му — сини като метличини, бяха неописуемо красиви, а устата му, ах тази уста, дето я беше учила да целува, я караше отчаяно

да копнее отново да я целуне. Приличаше на бандит... на крадец, промъкнал се в живота ѝ и откраднал сърцето ѝ.

Ерик взе резервния екип, който Кейти бе използвала, а Меги приближи към него с пликчето със сладки — единственото свое нещо, за което се беше сетила, че може да изпрати с него в бурята.

— Малко курабийки за из път.

Той пое торбичката и за последен път я погледна в очите.

— Благодаря.

— Пази се! — каза му тихо.

— Добре.

— Може ли... — В очите ѝ се четеше страх. — ... може ли да ни се обадиш, за да знаем, че си се прибрал благополучно?

Беше зашеметен, че тя го моли за такова нещо в присъствието на дъщеря си.

— Разбира се. Но не се притеснявай, Меги. От години помагам на шерифската служба. Взимам всички предпазни мерки и винаги нося запаси за всеки случай. — Погледна към пакетчето със сладкиши. — Е, трябва да вървя.

— Ерик, почакайте! — обади се Кейти с пълна със сладки уста прекосявайки енергично стаята. Изненада го с внезапна прегръдка затруднена от неговия тежък екип. — Благодаря ви много. Мисля, че може да се каже, че ми спасихте живота.

Той се усмихна на Меги над рамото на Кейти:

— Само ми обещавай, че отсега нататък ще носиш винаги резервни дрехи и храна за всеки случай.

— Обещавам! — Върна се усмихната до масата и натъпка още една сладка в устата си. — Ама представете си само, да ме спаси човекът, който е водил мама на абитуриентския бал! Нямам търпение да го разкажа на момичетата.

Погледът на Ерик мина между двете жени.

— Е... Благодаря, Меги, и весела Коледа! На теб също, Кейти!

— Весела Коледа и на теб.

Обади се, помръднаха устните на Меги, за да види само той.

Ерик кимна и излезе навън в бурята.

Наблюдаваха го от прозореца прегърнати, като държаха пердето настрана. Той пхна резервния костюм в торбата на задната седалка, възседна шейната и запали мотора. Отвътре чува буботенето му, дори

подът вибрираше. Ерик свали маската пред лицето си, наклони тежестта на една страна, направи кръг и се отдели от къщата. Рязко набра скорост, прекоси двора, изкачи височината и политна във въздуха като шейната на Дядо Коледа, а после снегът го погълна и остана само бяла вихрушка.

— Колко мил човек — отбеляза Кейти.

— Да, такъв е.

Меги спусна пердето и смени темата.

— А сега какво ще кажеш за малко топла храна?

Около девет и половина Кейти се дотътри в нощницата на Меги и с вълнени калци, които стърчаха въвн от краката ѝ като хоботи на слон.

— Мммм... как хубаво мирише тук. Какво правиш? — Прегърна майка си и отиде до прозореца.

— Сладкиш. Ти как спа?

— Като бебе. — Отмести едно перде и изскимтя: — Исусе! Толкова е светло!

— Това ще бъде първата ти бяла Коледа.

Слънцето изгря и снегът престана да вали, но силният вятър продължаваше. Високият бряг над тях се дигнаше като огромна вълна.

— Какво ще стане с моите неща? Ако продължава да духа така, как ще си прибера куфарите?

— Не знам. Можем да се обадим на службата за пътен патрул и да попитаме.

— Никога в живота си не съм виждала толкова много сняг на едно място.

Меги отиде при Кейти до прозореца. Каква гледка! Никъде никаква следа, оставена от човек, една безкрайна белота, изваяна като някакво подобие на море. Само могили и дълбоки ями, а върховете на високите дървета бяха превити и снегът обрулен от вятъра.

— Май все още сме изолирани. Ще мине доста време, преди да си видиш куфарите.

Точно след трийсет и пет минути Кейти си видя куфарите. Бяха току-що приключили беконата и уофълсите и все още по нощници седяха до масата, пиейки чай и кафе, когато, като повторение на предишната нощ, една моторна шейна се изкачи по заснежения бряг край пътя, спусна се надолу в двора и избоботи, спирайки на шест стъпки от задния вход.

— Това е Ерик! — зарадва се Кейти, скачайки от стола си. — Донесъл ми е дрехите!

Меги скочи и изтича в банята с разтупкано сърце. Миналата нощ, разтревожена за Кейти, не бе обърнала никакво внимание на вида си. Сега с бясна скорост прокара няколко четки в косата си и я привърза с лента. Чу вратата да се отваря и Кейти да възкликва:

— О, Ерик, ти си истински ангел! Донесъл си ми куфарите!

Чу как той пристъпи тежко вътре и после вратата се затвори.

— Мислех си, че ще ти трябват, а както духа ще мине доста време докато снегорините успеят да стигнат до там и да измъкнат колата ти от канавката.

Меги си сложи червило и оправи няколко разбъркани кичура над ушите си.

— О, много ти благодаря! — отговори момичето въодушевено. — Аз точно казвах на мама... Мамо! — След кратка пауза озадачено извика отново: — Мамо? Къде си? — Обърна се към Ерик. — Беше тук само преди секунда.

Меги стегна колана на пенъоара си, пое дълбоко въздух, притисна с ръце зачервените си бузи и влезе в кухнята.

— А, добро утро! — поздрави тя бодро.

— Добро утро.

Той сякаш запълваше цялата стая със сребристия си екип за моторната шейна, беше внесъл вътре и мириса на зима. Докато се усмихваха един на друг, тя смело се опита да се държи естествено, но беше повече от очевидно какво е правила в банята: червилото на устните и лъщеше, косите ѝ бяха мокри и дишаше тежко.

— Господи, ти въобще спал ли си? — попита тя, за да прикрие смущението си.

— Достатъчно.

— Добре, седни. Ще стопля кафето. Закусвал ли си?

— Не.

— Нямам понички, но имам сладкиш.

— Сладкиш? Звучи прекрасно.

Кейти гледаше ту единия, ту други и Меги се обърна към печката да скрие червенината на бузите си.

— Бекон?

— Да, ако си сигурна, че няма да те затрудни.

— Няма. — Не е никаква трудност, когато се влюбваш в един мъж. Той разкопча ципа на костюма и се примъкна до масата, докато тя

си намираше работа около бюфета, страхувайки се да се обърне, да не би дъщеря ѝ да долови повече, отколкото вече беше разбрала.

— Как се чувстваш тази сутрин? — попита той Кейти.

— Чудесно. Спах като умряла.

Меги усети някакво ново безпокойство в гласа на Кейти. Явно тя са опитваше да разгадае невидимите вибрации в стаята.

Когато се обърна към тях, бе успяла да се овладее, но докато поставяше пред Ерик чашата с кафе, сърцето ѝ отново спря. Лицето му бе обветрено от студа, косата — сплескана от каската. Извъртя се на стола и ѝ се усмихна така, че Меги помисли, че ако бяха сами в стаята, сигурно щеше да обгърне с ръка ханша ѝ и да я задържи така за миг. Остави кафето и се отдръпна към печката.

Чувстваше се като съпруга, която готви за него. Непростимо, но вярно. Понякога си мечтаеше за това.

Когато се нахрани, Ерик отново се изправи на килимчето пред вратата и усмихнато погледна Меги.

— Добра готвачка си. Благодаря за закуската.

— Няма защо. Ние ти благодарим, че донесе нещата на Кейти.

— Весела Коледа! — пожела той, уловил дръжката на вратата.

— И на теб.

Накрая си спомни и прибави:

— И на теб, Кейти!

— Благодаря.

Когато излезе, момичето се приближи към Меги.

— Мамоооо! Какво става между вас двамата?

— Нищо — отвърна Меги, обръщайки се да отнесе чинията на Ерик в умивалника.

— Нищо? Тогава защо тичаш в банята да се решиш и да си слагаш червило? Хайде, казвай!

Меги усети, че започва да се изчервява, и остана с гръб.

— Подновихме приятелството си и той ми помогна да получа разрешение за откриването на пансиона. Това е всичко.

— А каква беше тази история с поничките?

Меги вдигна рамене и започна да мие чинията.

— Той обича понички. Знам от години.

Кейти застана до майка си, хвана ръката ѝ и внимателно се вгледа в лицето ѝ.

— Мамо, той не ти е безразличен, нали?

— Той е женен, Кейти. — Меги започна отново да мие чиниите.

— Знам, че е женен. О, не, мамо, няма да се хванеш с женен мъж, нали? Толкова е долно. Искам да кажа, ти си вдовица... и знаеш как... е... знаеш какво искам да кажа.

Меги я погледна остро, устните ѝ се свиха.

— И ти знаеш, че току-що щеше да повториш това, което говорят за вдовиците.

— Ами, така е.

— Какво говорят, Кейти? — Меги раздразнено повиши тон.

— Исусе Христе! Мамо, няма защо да побесняваш.

— Мисля, че имам право. Как се осмеляваш да ме обвиняваш...

— Не те обвинявам.

— Така ми прозвуча.

Изведнъж и Кейти се раздразни.

— В края на краищата и аз имам право на чувства. Едва е изминала година и нещо от смъртта на татко.

Меги почти изрева от възмущение.

— Не мога да повярвам на ушите си?!

— Мамо, аз те видях как гледаше този мъж и се червеше.

Меги избърса ръцете си в един пешкир и се обърна сърдито към дъщеря си.

— Знаеш ли, ти като млада жена, която възнамерява да работи в областта на психологията, има още много да учиш за човешките отношения и чувства. Аз обичах баща ти и, моля те, никога не ме обвинявай, че не съм го обичала. Но той е мъртъв, а аз съм жива и ако аз реша да се влюбя в друг мъж или даже да имам някаква история с някого, категорично няма да се чувствам задължена да търся първо твоето одобрение. Сега се качвам горе да се изкъпя и да се облека и ще ти бъда благодарна, ако през това време изчистиш кухнята. И докато правиш това, можеш да се замислиш дали ми дължиш извинение, или не.

Меги излезе и остави Кейти със зяпнала уста.

Това нейно избухване създаде напрежение през целия празник, Кейти не се извини и оттам нататък двете жени се движеха из къщата със скована любезност. Когато по-късно Меги излезе да рине снега, Кейти не ѝ предложи да ѝ помогне и не каза довиждане, отивайки с

един трактор влекач да измъкнат колата. На вечеря говориха само при необходимост, след което момичето заби нос в една книга, чете докато си легне. На следващия ден съобщи, че е променила самолетната си резервация и се връща в Чикаго в деня след Коледа, а оттам лети за Сиатъл.

Докато дойде Бъдни вечер, Меги вече чувстваше напрежението като болка, сковаваща раменете и врата ѝ. На всичко отгоре и Вера беше решила да дойде в къщата за първи път.

Тя и Рой пристигнаха в пет часа следобед на Бъдни вечер и Вера влезе, оплаквайки се и носейки в ръце желе в покрита с капак тортена чиния.

— Надявам се да не е съсипано. Направих го в най-високата форма, която имам и казвах на баща ти да кара на завоите по-бавно, но когато тръгнахме нагоре по хълма капакът се плъзна на една страна и сигурно е смачкал сметаната. Надявам се да имаш място в хладилника. — Понесе право към него, отвори го и отскочи назад. — Исусе Христе! Каква бъркотия! Как, за бога, намирате нещо вътре? Рой, ела тук и дръж това, докато му намеря място.

Рой изпълни нареждането ѝ.

Ядосана от покровителственото отношение на Вера, от сляпото подчинение на Рой и от проваленото настроение за празника, Меги пристъпи и се разпореди:

— Кейти, вземи желето от баба си и го изнеси на верандата. Татко, ти можеш да оставиш подаръците в салона. Там е запален огън и Кейти ще ти донесе чаша вино, докато аз разведа мама да ѝ покажа къщата.

Обиколката започна зле от самото начало. Вера бе пожелала всички да се съберат в нейната къща на Бъдни вечер и тъй като не стана, даде ясно да се разбере, че принудително е тук. Огледа кухнята и отбеляза хапливо:

— Господи, какво искаш да разглеждам? Тази очукана стара маса е на баща ти, нали? Това нещо трябваше още преди много години да бъде изгорено.

В новата баня изкоментира:

— Защо ти е трябвала тази старовремска вана на патешки крака? Ще има да съжеляваш, когато трябва да я миеш отдолу на четири крака.

А в стаята „Белведере“, след като се осведоми на каква цена са купени мебелите, заяви:

— Платила си твърде много за това.

В салона, обзаведен съвсем наскоро, даде няколко положителни оценки, но толкова лаконични, че на човек му ставаше неудобно. Когато Меги я остави при другите, имаше чувството, че всеки миг ще полудее. Малко след това Вера я намери в кухнята да реже шунка с такава ярост, че можеше да разцепи и дъската отдолу. Приблужи се с чаша вино в ръка.

— Маргарет, не бих искала да повдигам неприятен въпрос на Коледа, но съм ти майка и кой, ако не аз, ще разговаря с теб за това?

Меги я погледна настръхнала. „Ти обичаш да повдигаш неприятни въпроси по всяко време, мамо.“

— За какво става дума?

— За теб и Ерик Севърсън. Хората говорят, Маргарет.

— Между мен и Ерик Севърсън няма нищо.

— Ти вече не живееш в голям град и си вдовица. Трябва да внимаваш за репутацията си.

Меги отново започна яростно да реже. За втори път я предупреждаваха за репутацията ѝ на вдовица хора, за които се предполагаше, че я обичат.

— Казах, между нас няма нищо.

— Ти наричаш нищо флиртуването наред Мейн стрийт? Да ядете заедно обяда си на пейка на булеварда, където ви гледа целият град също ли е нищо? Маргарет, аз мислех, че си малко по-разумна.

Меги беше толкова ядосана, че не отговаряше какво ще каже, ако проговори. Вера продължи.

— Ти забравяш, скъпа, че беше в моята къща, когато Ерик те взе за заседанието на борда. Видях те как се облече и как се държа, когато той дойде на вратата. Тогава се опитах да те предупредя, но...

— Но почака за Бъдни вечер, нали, мамо? — Меги спря да реже, гледайки майка си право в очите.

— Нямах причина да ми се сърдиш. Само се опитвам да те предупредя, че хората говорят.

— Е, нека да си говорят. — Ножът отново засъска по шунката.

— Говорят, че са виждали неговия пикап пред къщата ти и че двамата заедно рано сутринта сте закусвали в Стърджън бей. А сега

Кейти ми каза, че е идвал тук с моторната си шейна в бурята.

Меги хвърли ножа и яростно вдигна двете си ръце.

— О, господи? Той ми предложи да използвам неговия пикап, за да си пренеса мебелите.

— Не искам да слушам такъв език, Маргарет!

— И спаси Кейти. Знаеш това.

Вера изсумтя и повдигна едната си вежда.

— Искрено казано, предпочитам да не слушам подробности. Просто запомни, че вече не си малко момиче и хората дълго помнят. Не са забравили, че ходехте, като бяхте гимназисти.

— И какво?

— Той има жена, Маргарет — притисна я Вера.

— Знам.

— И то такава, която цяла седмица отсъства.

— И това знам.

След миг колебание майка ѝ се изправи.

— Значи теб не те е грижа, така ли?

— Не ме е грижа за тези клюки. — Меги нервно започна да слага нарязаните филии шунка в една чиния. — Той ми е приятел, нищо повече. И ако хората преувеличават нещата, значи нямат свой собствен живот, който да им запълни времето. — Хвърли ядовит поглед към майка си, който означаваше: и ти също, мамо.

Вера повдигна рамене.

— О, Маргарет, толкова съм разочарована от теб.

Застанала пред майка си с чинията шунка, Меги дълбоко почувства и собственото си разочарование. Борбената ѝ нагласа изведнъж я напусна и очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Да, знам, мамо — каза примирено, — аз като че ли не съм способна да направя нищо, което да ти хареса. Никога не съм успяла.

Едва когато видя сълзите в очите ѝ, Вера се изправи и сложи ръка на рамото на дъщеря си.

— Маргарет, знаеш, че се безпокоя само за твоето щастие.

Кога ли е била загрижена за нечие щастие? Какво подтикваше тая жена да се държи така? Всъщност изглеждаше, че тя не може да понася щастието на другите. Но защо? Защото тя самата е нещастна? Защото с годините беше предизвикала съпруга си да се отдръпне емоционално и физически до такава степен, че всеки си имаше

собствен живот — нейният беше вкъщи, а неговият — в гаража? Или това беше, както Меги често подозираше, ревност? Завиждаше ли майка ѝ на щастливия им брак с Филип? Или на кариерата ѝ? На стила ѝ на живот? На промяната, която се осмели да направи? На парите, които получи след смъртта на съпруга си? На независимостта, която тези пари ѝ осигуриха? На тази къща? Нима Вера беше толкова дребнава, че да завижда на дъщеря си за всичко по-хубаво, което имаше от нея? Или това беше просто вечният непреодолим импулс да се разпорежда и да ѝ се подчиняват?

Каквато и да беше причината, репликите, разменени в кухнята, хвърлиха сянка върху останалата част от вечерта. Изядоха ястията с желанието час по-скоро всичко да свърши. Отвориха подаръците си с враждебност, скрита под глазура от любезности. Сбогуваха се, като Вера и Меги вдигнаха глави, но не се докоснаха.

На Коледа Меги прие поканата да гостува на Бруки, но Кейти заяви, че предпочитала не се среща с тълпа непознати, и отиде при баба си и дядо си.

На другия ден, когато багажът на Кейти беше натоварен в колата, Меги я изпрати по пътеката нагоре по пътя.

— Кейти, съжалявам за тази отвратителна Коледа.

— Да...

— И също, че се скарахме.

— И аз, но, мамо, моля те, не се виждай повече с него.

— Обясних ти, че не се виждам с него.

— Но аз чух какво ти каза баба на Бъдни вечер. А имам и очи. Виждам колко е красив, как се гледахте и колко ви беше приятно, че сте заедно. Това може да се случи, и ти го знаеш много добре.

— Да, знам.

През мрачните дни, последвали Коледа, Меги твърдо помнеше и спазваше обещанието, което даде. Отново насочи вниманието си само към къщата и бизнеса, хвърляйки всичките си сили в подготовка за пролетта. Залепи още тапети, посети две разпродажби с наддаване, поръча желязно легло от „Шпийгелс“, достави по каталог спално бельо и килими.

Когато умът и ръцете ѝ бяха заети, не беше трудно да прогонва мислите за Ерик Севърсън. Често обаче, когато почиваше на чаша чай, се оказваше неподвижна и втречена в прозореца, където виждаше

лицето му върху снега. Нощем, в ужасните минути преди заспиване, той отново ѝ се явяваше и тя си спомняше замайването, който я обземаше, щом го видеше, застанал на вратата, гъделичкащото я желание да се сгуши в обятията му и усещането за голямата му топла ръка върху гърба ѝ.

После, спомняйки си предупреждението на Кейти, се свиваше като скарида и се мъчеше да изгони образа му от съзнанието си.

Марк Броди я покани за Нова година в своя ресторант, но тя отиде на парти у Бруки и се срещна с много хора, игра канаста, яде тако, пи маргаритас, преспа у тях и остана по-голямата част от следващия ден.

През втората седмица на януари Марк я покани на една изложба в Грийн бей. Тя отново отказа и пропусна и януарската закуска на Търговската камара, опасявайки се от мисълта, че ще срещне или Марк, или Ерик.

Една вечер през третата седмица на януари седеше до кухненската маса в червения си блузон „Пепси“, проектирайки рекламната си брошура, когато някой почука на вратата.

Запали външната лампа, вдигна пердето и се озова лице в лице с Ерик Севърсън.

Отвори вратата. Този път нямаше лъчезарни усмивки, нито безгранична радост. Само една сдържана жена гледаща в лицето един угрижен мъж и чакаща с ръка на бравата.

Трябваша им около петнайсет тежки, безмълвни секунди, докато той каза „Здравей“ така, сякаш бе тук само защото бе изгубил битката със себе си.

— Здравей — отговори Меги, без да се помръдне, за да му направи път да влезе.

Той я разглеждаше мрачно — огромния червено-бял блузон, дебелите чорапи, събраната в опашка от едната страна коса и многото разпилени кичурчета. Съзнателно бе стоял настрана дълго време, за да се опита да подреди чувствата си, да даде и на нея възможност да стори същото. Вина, желание, страх и надежда. Предполагаше, че и тя е преминала през същия ад и беше очаквал хладното посрещане и насила наложеното отчуждение.

— Мога ли да вляза?

— Не. — Все още преграждаше пътя.

— Защо — попита той спокойно.

Меги имаше желание да се свие на топка и да плаче, но вместо това каза безизразно:

— Защото си женен.

Ерик наведе глава и очите му се затвориха. Дълго остана неподвижен, а тя го чакаше да си тръгне. Толкова добре знаеше тази стойка — здраво стъпили крака, ръце в джобовете, вдигна нагоре яка.

— Имам нужда да поговоря с теб, моля те. В кухнята. Ти ще седиш от едната страна на масата, аз — от другата. Моля те, Меги.

Тя погледна към пикапа му, паркиран на върха на хълма в прореза между двата заснежени склона, а името и телефонът му се виждаха на вратата ясно като заглавие във вестник.

— Знаеш ли, че аз мога да ти кажа точно колко дни и часове са минали, откакто беше тук за последен път? Не правиш живота ми много лек.

— Четири седмици, два дни и десет часа. И кой е казал, че ще бъде леко?

Меги неволно сви рамене, като че ли го беше докоснала, въздъхна разтреперана и потърка ръце.

— За мен е трудно да разговарям за това... — Отново разтърка ръцете си нагоре от лактите. — Не знам дори как да го нарека. Какво правим ние, Ерик?

— Мисля, че и двамата знаем какво правим, и двамата знаем как се нарича това и не съм сигурен как се чувстваш ти, но аз съм адски изплашен, Меги.

Освен че цялата трепереше вътрешно, тя замръзваше и от студ: беше три градуса и не можеха да стоят повече навън. Отстъпвайки назад, тя се предаде и пред респекта, който той й внушаваше.

— Влез.

Веднъж получил разрешение, той се поколеба.

— Сигурна ли си, Меги?

— Да, влез — повтори тя. — Мисля, че и двамата имаме нужда да поговорим.

Последва я, затвори вратата, разкопча ципа на якето си и го закачи на облегалката на един стол. Седна все още с израза на мрачна резервираност, с който беше пристигнал. Меги започна да прави кафе,

без да го пита дали иска — знаеше, че ще приеме, и нова чаша чай за себе си.

— Какво правеше — попита Ерик, поглеждайки линията и разхвърляните наоколо хартии.

— Макет на рекламата за Търговската камара.

Той обърна към себе си листовите и започна да разглежда чисто начертаните рамки и букви, скицата с молив и мастило на Хардинг хауз, гледана откъм езерото. Почувства празнота, нещо изгубено, някаква несигурност.

— Не дойде на последната закуска. — Забрави листа в ръцете си и я последва с поглед, докато се движеше между бюфета и печката, приготвяйки кафето.

— Не.

— Означава ли това, че ме избягваш?

— Да.

Значи беше прав. Тя изживяваше същия ад като него.

Меги се върна към масата да разчисти нещата си, избягвайки да го поглежда. Сложи кифлички в една чиния, взе маслото и един нож; пригответи чашка и чинийка, допълни захарницата и постави всичко пред него. Кафето беше почти готово и тя изключи котлона. Свършвайки работата си, се обърна и видя, че той я наблюдава, все още тревожен.

Накрая седна, склучи ръце върху масата и без да мигне, срещна погледа му.

— И така, как прекара Коледа? — попита го.

— Отвратително. А ти?

— И аз.

— Искаш ли първо ти да ми разкажеш?

— Добре. — Меги пое дълбоко въздух, намести един срещу друг ноктите на палците си и му каза направо: — Майка ми и дъщеря ми, ме обвиниха, че имам нещо с теб и си отидоха много разтревожени и сърдити. Оттогава не съм ги виждала и двете.

— О, Меги, толкова съжалявам. — Пресегна се през масата и хвана ръцете ѝ.

— Няма защо — каза тя и ги издърпа. — Вярваш ми или не, скарването не беше толкова заради теб, колкото за това, че аз вече надраствам връзката си с тях и ставам независима. Нито една от двете

не харесва това. В интерес на истината, постепенно започвам да разбирам, че майка ми не харесва нищо у мен, особено това че съм щастлива. Тя е много празен човек и аз започвам да преодолявам чувството си за вина, че знам това. А колкото до Кейти тя все още не е преживяла смъртта на баща си и сега преминава през един период на егоизъм. С времето ще го изживее. А сега ти ми разкажи за твоята Коледа. Нанси хареса ли пръстена?

— Много.

— Ами тогава какво не е било наред.

— Всичко. Нищо. О, Исусе, не знам. — Той се удари с ръка по врата и наклони главата си назад, затваряйки очи и въздъхвайки дълбоко. После рязко се изправи, облегна ръце на масата и вторачи очите си в нейните. — Просто всичко се разпада в моето съзнание, целият ми брак, връзката, бъдещето. Всичко е безсмислено. Гледам Барбара и Майк и си казвам — ето така трябва да бъде. Но не е и напълно съзнавам, че няма да бъде.

В последвалата тишина продължи да наблюдава Меги. Безпокойството се вряза в ъглите на очите му и на устните му. Кафето на печката закипя и ароматът му изпълни кухнята, но нито един от двамата не забеляза. Седяха на срещуположните страни на масата, вперили погледи един в друг. Съзнаваха, че връзката им взема обрат, от който нямаше връщане, и се страхуваха, че тя ще разтърси не само техния живот, но и на други хора.

— Просто повече нямам чувства към нея — призна си Ерик тихо.

Ето, значи така става, така се разпада един брак и започва една любовна история. Меги с неудобство стана, сипа вода в своята чаша с чай, а на него наля кафе. Когато седна отново, той дълго се взира в чашата си, преди да вдигне очи.

— Искам да те питам нещо — каза Ерик.

— Питай.

— Какво беше това на вратата в нощта, когато доведох Кейти?

Топла вълна се надигна в гърдите ѝ при спомена, че тя беше тази, която наруши табуто.

— Грешка и аз съжалявам... нямах право.

Гледайки я втренчено, Ерик отбеляза:

— Може да е странно, но почувствах, че имаш право.

— Бях уморена и много обезпокоена за Кейти, а ти я доведе у дома жива и здрава. Бях благодарна.

— Благодарна? Това ли е всичко?

Когато погледите им отново се вкопчиха, тя почувства как решителността ѝ се руши.

— Какво очакваш да кажа?

— Това, за което започна да говориш, когато влязох преди няколко минути и за което изобщо разговаряме — че започваме да се влюбваме.

Шокът мина през нея като електрически ток и я разтърси.

— Влюбени?

— Вече веднъж сме минали през това преди. Би трябвало добре да можем да го разпознаем и сега.

— Аз мислех, че говорим за... за някаква история...

— История? Това ли искаш?

— Не искам нищо. Имам предвид... — Тя внезапно покри лицето си с две ръце, натискайки лакти о масата. — О, господи, това е възможно най-странният разговор.

— Страхуваш се, Меги? Така ли е?

Свали малко ръцете си, за да може да го вижда. Изплашена? Беше ужасена.

— Казах ти, че и аз съм изплашен.

Меги сграбчи чашата си с чай — нещо, на което да се облегне.

— Толкова е... толкова е неестествено! Седим тук и дискутираме, като че ли никой друг не е замесен. Но не е така и аз се чувствам много виновна, макар да не сме направили нищо лошо.

— Трябва ти нещо, заради което да се чувстваш виновна ли?

— Ерик, бъди сериозен — скара му се тя, защото преливаше от желание да бъде с него и това беше най-проклетият подобен разговор, на който някога е била подлагана.

— Мислиш, че това не е сериозно? — Той протегна треперещата си ръка. — Погледни ме, треперя. — Стисна с ръце бедрата си. — Трябваша ми цели пет седмици да се реша да дойда отново тук и самият аз не знаех за какво идвам. Трябваше да ме видиш вкъщи преди един час — взех душ, бръснах се, избрах си риза, като че ли отивам на среща, но това е невъзможно, нали? А другото ме кара да се чувствам

нечестен, затова сега седя тук и говоря. Господи, погледни ме, Меги, за да знам какво мислиш.

Тя вдигна пламналото си лице и срещна сините му очи, пълни с тревога. Изрече това, което трябваше:

— Мисля, че най-правилно би било да те помоля да си отидеш.

— Ако го поискаш, ще го направя. Знаеш добре, нали?

Тя го гледа един дълъг миг и после прошепна:

— Но не мога, и ти също знаеш това, нали?

Ръцете им лежаха на масата, върховете на пръстите им бяха само на сантиметри разстояние. Той сведе поглед към ръката ѝ, после я взе в своята — дясната ѝ ръка, на която носеше венчалния си пръстен. Прокара пръстите си по него, после по кокалчетата ѝ и отново вдигна поглед.

— Искам да знаеш, че това е нещо необичайно за мен. Прегръдката ни преди пет седмици е най-непочтената ми постъпка спрямо Нанси.

Меги наистина се беше питала дали е изневерявал на жена си, затова сега сведе виновно поглед.

— Сега ще ти кажа нещо и повече никога няма да го повторя. — Говореше тържествено. — Съжалявам, Меги, за цялата болка, която това ти носи, съжалявам.

Наведе се напред и целуна дланта ѝ — една дълга, бавна целувка, която го държеше приведен пред нея, сякаш очакващ благословия. Меги си го спомни седемнайсетгодишен, когато често изразяваше чувствата си по много мил и трогателен начин, както сега, и съжали жената, която не го бе опознала и не бе успяла да запази това богатство от емоции. Със свободната си ръка докосна тила му, косата, която беше потъмняла до опушено злато от последния път, когато я беше милвала.

— Ерик — каза меко.

Той вдигна глава и срещна погледа ѝ.

— Ела отсам... моля те — прошепна му.

Той стана и обиколи масата, без да пуска ръката ѝ. Тя се изправи, когато стигна до нея, погледна го и осъзна, че е прав: бяха започнали да се влюбват още преди месеци. Постави ръцете си на гърдите му и вдигна лице, неговото се наведе и меките му топли устни се докоснаха до нейните. Тази целувка, тази толкова дългоочаквана целувка, крехка

като нов цвят, бе изключителна с това, което бе събрала в себе си. Вложиха в нея спомена за първите си плахи милувки далеч назад в годините и за нощта в овощната градина на Ийзли. Оставиха цвета да се разтвори бавно, да се изгради възбудата, докато, останали без дъх, разтвориха устни и езиците им се вплетоха.

След известно време той вдигна глава и срещна очите ѝ; и двамата прочетоха в погледите си, че това няма да е просто авантюра, защото участват сърцата.

Затвориха очи, преди да срещнат отново устните си. Той притисна към себе си и обви врата ѝ с ръце. Целувката им ставаше все по-страстна, поела аромата на спомените и готовността им да се отдадат един на друг въпреки всичко. Неговите ръце галеха гърба, нейните — раменете му. Когато накрая се отделиха каза:

— Меги, мислил съм си за това.

— И аз.

— Онази нощ, когато доведох Кейти... тогава имах желание да те целуна.

— А аз лежах в леглото и се безпокоях за теб навън в бурята... и съжалявах, че не съм те целунала. Страхувах се да не умреш, без да разбереш какво съм чувствала към теб.

Той целуна шията ѝ, страните ѝ.

— О, Меги, не е трябвало да се безпокоиш.

— Когато жената е влюбена, тя се безпокои.

Целуна я отново по устните — топли, очакващи. Възбудата им нарастваше и той леко ухапа долната ѝ устна.

— Вкусът ти е същия, какъвто го помня.

— И какъв е? — измърмори тя.

Той се отдръпна и се засмя.

— Като овощната градина на Ийзли, когато ябълките цъфтят.

— Значи помниш?

— Разбира се.

В изблик на щастие тя силно го прегърна: лицето ѝ притиснато до врата му, ръцете ѝ обвили гърдите му, позволявайки си най-сетне да покаже обичта си.

— Бяхме толкова млади, Ерик.

— И така страдах, че те оставям. — Ръцете му се плъзнаха надолу по гърба ѝ и се пъгнаха под блузона, търсейки топлината на

тялото ѝ.

— Мислех си, че някога ще се оженим.

— И аз. И когато това не стана и минаха години, реших, че съм те забравил. Тогава те видях отново и беше като ритник в слабините. Просто не бях подготвен.

— Нито пък аз. — Трябваше да види лицето му в този момент. Трябваше. Отдръпна се назад, погледна нагоре, пламнала от възбудата от докосването на неговото тяло. — Зашеметяващо е, нали?

— Да, доста. — И тогава той докосна гърдите ѝ. В очите им се оглеждаха чувствата им. Под широкия блузон той разкопча сутиена ѝ, прокара пръстите си по кожата ѝ и взе в едната си огромна ръка и двете ѝ гърди... топли и набъбнали. Мило, с обич... галейки я... През цялото време я гледаше в лицето.

Меги притвори очи.

Беше отново пролет и бяха млади и неопитни, а той беше дошъл да я вземе, покрил цялата кола с цъфнали ябълкови клони. Същият любовен порив, който бяха изпитали тогава, почувстваха и сега. Тя се полюляваше леко, докато той я галеше и се усмихваше със затворени очи. От гърлото ѝ се изтръгна звук на блаженство — не беше дума, нито стон, нещо между двете.

Той коленичи, тя вдигна дрехата си и наблюдаваше отгоре как той пъхна глава, потърси с език гърдата ѝ и леко я ухапа. Устните ѝ се разтвориха, мускулите на стомаха ѝ се свиха. Докосна я с топлия си език.

— Мmmm... много си вкусна.

— Мmmm... хубаво е. Колко време вече това ми липсва.

Той се премести на другата гърда, поигра си с нея с език и после я потърка с косата си. Тя беше прегърнала главата му, изпаднала в блаженство. По едно време той вдигна лице и каза прегракнало:

— Меги, моето момиче, мисля, че се виждаме като в рамка през прозорчето, защото перденцата не закриват много.

Обхващайки лицето му с две ръце, тя го вдигна.

— Тогава ела с мен в леглото, което купихме заедно. Желала съм те в него от вечерта, когато го монтира.

Коленете му изпукаха, когато се изправяше. Продължаваше да я притиска до себе си. Прегърнати, загасиха светлината в кухнята и се

изкачиха по стълбите. Бавните им отпуснати стъпки оставяха погрешно впечатление за растящото им очакване.

В стаята „Белведере“ Меги запали една странична нощна лампа. Сянката от копринения ѝ абажур се заклати по стената, когато тя се обърна. Той обгърна ханша ѝ, привлече я до себе си и я попита:

— Нервна ли си?

— Направо умирам.

— И аз.

С усмивка я освободи и започна да разкопчава синята си риза, измъквайки краищата ѝ от джинсите. Когато тя посегна да свали блузона, той улови ръката ѝ.

— Почакай минутка. — Гледаше я с чаровна усмивка: — Мога ли аз да го направя? Май тогава не съм го правил, освен на тъмно, пипнешком.

— Направи го на „Мери Диър“ в деня след абитуриентския бал. Тогава не беше тъмно и не беше пипнешком.

— Така ли?

— Да, и всъщност се справи много добре.

Той се усмихна хитро и посегна, мърморейки:

— Нека да си поосвежа спомена.

Измъкна блузона заедно със сутиена и го захвърли настрана, загледан в нея в светлината на лампата.

— Красива си, Меги. — Потърка кокалчетата на пръстите си по гърдите ѝ, отначало встрани, после по зърната.

— Не, не съм.

— О, да. Така мислех тогава, така мисля и сега.

— Не си се променил, знаеш ли? Винаги си знаел как да кажеш нещо приятно, да направиш нещо нежно и мило като долу, когато целуна дланта ми, а сега, когато ме докосваш, като че ли...

— Като че ли...? — Нежната му милувка я караше да настръхне от възбуда.

— Като че ли съм картина от Дрезденската галерия.

— Картината е студена — промърмори той, обгръщайки гърдите ѝ в големите си ръце, — а ти си топла. Съблечи ризата ми, Меги, моля те.

Да съблече синята му риза, после бялата фланелка под нея, измъквайки ги през главата му и разрошвайки още повече косите му, се

оказа невероятно удоволствие. Задържа дрехите му в ръцете си и наведе лице да вдъхне неговия мирис, за да си спомни всичко.

Той я погали, невероятно възбуден от простичкия ѝ жест.

Тя вдигна глава:

— Залазил си мириса си, а човек не забравя миризми.

Дойде ред на колана му. Беше сваляла колана на мъжа си безброй пъти в техния брачен живот, но беше забравила вълнението, когато го правиш непозволено. Освободи катарамата и тежкия метал плесна тялото му. Гледайки го в очите, за пръв път го погали с цялата ръка през бельото. Меко синьо бельо върху твърда топла мъжественост. Ерик затвори очи и силно се притисна към нея. Пъхна ръцете си отзад в червените ѝ панталони.

— Имаш една бенка — прошепна, прокарайки едната си ръка към корема ѝ. — Точно тук...

— Как помниш? — усмихна се Меги.

— Винаги съм искал да я целуна, но бях абсолютно дете.

Тя измърмори в самите му устни:

— Целуни я сега.

Набързо приключиха с разсъбличаното и този първи миг на голота би могъл да внесе напрежение, но той умело го избегна, разглеждайки я и оценявайки я гласно:

— Оооо... — възкликна меко, срещайки погледа ѝ, и се усмихна одобрително.

Тя му отговори по същия начин. Изведнъж изражението му стана сериозно.

— Няма да преувелича и да кажа, че винаги съм те обичал. Тогава те обичах, но сега също те обичам и мисля, че е важно да го знаеш, преди да направим това.

— О, Ерик... — Гласът ѝ беше изпълнен с копнеж. — И аз те обичам. Упорито се опитвах да не го правя, но не можах.

Той я вдигна и я положи на леглото. Докосна местата, които помнеше от преди много години — гърдите, бедрата и вътре, където беше влажна и топла. Тя също го галеше и го разглеждаше в слабата светлина на лампата, карайки го да потръпва и да се чувства ту силен, ту отмалял. Целуна я по всички места, по които като момче го беше срам, а тя се извиваше под ласките му.

Когато желанието им достигна краен предел, той легна върху нея и попита:

— Трябва ли да те пазя да не забременееш?

— Не.

— Сигурна ли си?

— Аз съм на четирийсет години и за наше щастие вече няма такава опасност.

Сливането им беше плавно и хармонично — жадувана среща на две души и на две тела. Той постепенно и нежно се намести в нея, преливащ от чувство и превръщащ момента в една продължителна невероятна наслада. Напълно слети, останаха неподвижни за миг, сякаш преживяваха странен религиозен обред.

След толкова години отново любовници.

Какво блаженство. Каква невероятна страст.

Той се надигна и видя очите ѝ — големи и блестящи. Тя обгърна ханша му и го задвижи в себе си, допирът му бе едновременно нежен като коприна и силен.

— Усмиваш се — каза Ерик дрезгаво.

— И ти.

— За какво мислиш?

— Че раменете ти сега са по-широки.

— И твоят ханш.

— Имам дете.

— Бих искал да беше мое.

Тя наведе главата му до гърдите си и усмивките им се стопиха в прекрасната сериозност на чувствеността. Споделиха и сладострастие и чудесно прекарани моменти, след което той я притисна отново до себе си и се търкулнаха настрани, все още слети.

— Много е хубаво — каза той.

— Защото навремето и на двама ни беше за пръв път.

— Получава се пълен кръг, сякаш се връщам там, където трябваше да бъда през всичкото време.

— Мислил ли си си какво би било, ако се бяхме оженили, както мечтаехме?

— Много пъти. А ти?

— Да — призна Меги.

Той я обърна под себе си и ритъмът отново бе възстановен. Гледаше как косата пада на челото му и как раменете му потръпват от собствената му тежест. Повдигна се, за да го срещне при кулминацията и простена от удоволствие.

Той стигна пръв до върха, забеляза го по лицето му — видя как затваря очи, как вратът му се извива назад и мускулите му се напрягат; видя капките пот по челото му. Когато тялото му се успокои, отвори очи, все още наведен над нея.

— Меги, съжалявам — прошепна, като че ли беше нарушил някакъв определен ред.

— Няма за какво. — Докосна потното му чело. — Беше много красив и изпитах удоволствие като те гледах.

— Наистина ли?

— Да. И освен това — прибави закачливо — аз съм следващата. И беше.

И следващия път.

И по-следващия.

Лежаха на разбърканото легло в стаята „Белведере“ с преплетени бедра. Стомахът му изкъркори и той попита:

— Какво имате за ядене, мис Меги? Почти умирам от глад.

Качвайки крака си на неговия, тя попита:

— Какво искаш? Плодове? Сандвич? Омлет?

— Много превзето.

— Какво тогава?

— Понички — заяви той, хващайки корема си. — Големи, мазни, топли понички с глазура.

— Е, попаднал си точно на мястото, където трябва. Да вървим. — Хвана го за ръка и го измъкна от леглото.

— Занасяш ме! — възкликна той. — Наистина ли имаш понички?

— Не, нямам, но можем да направим.

— Ще започнеш да правиш понички в 3.15 сутринта?

— Защо не. Събирам рецепти за бързи сладкиши и вече са толкова много, че преливат от чекмеджето. Сигурна съм, че в някоя книга ще намерим как се правят понички. Хайде. Ти ще избираш.

Той избра понички с портокалов сок и ги направиха заедно. Тя — специално облечена в розовия си подплатен пенъоар и той — в сините си джинси, също специално. Отне им повече време от указаното в рецептата. Тя го накара да изстискава портокали и той стисна не това, което трябваше. Веселото им боричкане завърши с това, че се търкулнаха на пода, кикотейки се. Докато Ерик стържеше една кора, отнесе малко от кожата на кокалчето си и оказаната му медицинска помощ включваше толкова целувки, че забави правенето на поничките с цели десет минути. Когато сместа беше готова, трябваше да я опитат и това се превърна в безкрайно облизване на пръсти, докато накрая Меги лениво предупреди, че ако не я пусне, мазнината ще изгори. Отговорът му ги хвърли в луд смях и двамата стояха с облеgnати на

бюфета. Той изведнъж здраво я хвана с ръце и се вторачи в лицето ѝ. Смахът им секна.

— Господи, обичам те — каза Ерик. — Трябваше да изживея половината си живот докато разбере как трябва да бъде. Аз наистина, наистина те обичам, Меги, повече, отколкото допусках.

— И аз те обичам. — Чувстваше се изпълнена от обич. Възродена. — През последните два месеца се опитвах да си представя тази нощ, но явно фантазията ми е била твърде бедна. Това е специалното — смехът, искреното щастие. Мислиш ли, че ако се бяхме оженили веднага след училище, щяхме все още да сме така?

— Не знам, но ми се струва напълно възможно.

— Мммм... да. — Тя му се усмихна. — Не е ли хубаво? Ние не само се обичаме, но и се харесваме.

— Мисля, че сме открили тайната — отговори той.

Дълго разглежда лицето ѝ, деликатната ѝ брадичка с характерната трапчинка, божествените ѝ кестеняви очи и усмихващите се устни, върху които запечата една дълга, спокойна целувка. Когато свърши, тя измърмори:

— Нека да приключваме с поничките, за да мога да се сгуша до теб, да заспя и когато се събудя, да почувствам, че сме заедно.

В четири и половина се тръшнаха на леглото изтощени, с вкус на портокалови понички в устата. Ерик се сви зад гърба на Меги, зарови лице в косите ѝ, сви колене зад нейните, а едната му ръка обхвана гърдата ѝ.

Той въздъхна.

Тя въздъхна.

— Измори ме.

— Мисля, че беше обратното.

— Но ни беше забавно през цялото време.

— Ммммм...

— Обичам те.

— И аз те обичам. Не си отивай, без да ме събудиш.

— Няма.

И сякаш от години бяха заедно, заспаха в блажено спокойствие.

Ерик се събуди с усещането за допрените им влажни кожи, ръката му бе отпусната върху корема ѝ, долавяше дишането ѝ. Продължи да лежи спокойно и да се наслаждава на усещането:

ритмичното ѝ дишане на възглавницата, смачканата завивка, която ги покриваше до раменете, голото ѝ тяло, залепено до бедрата му. Мирисът на косата ѝ и нещо като аромат от цветя наоколо; слънцето и снегът, слабо осветяващи стаята; тапети с цвят на увехнала роза; безшумното движение на завесите от бяла дантела, предизвикано от топлия въздух на парното. Топлина. Блаженство.

„Не искам да напускам това място. Искам да остана с тази жена, да се смея и да се любя с нея и да споделям с нея хилядите всекидневни задачи, които свързват два живота. Да нося нещата, които са много тежки за нея, да стигам нещата, които са много високо за нея, да изривам снега от пътеката ѝ, да се бръсна в нейната баня и да използвам същата четка за коса. Да стоя сутрин на вратата и да я гледам как се облича и от същата врата вечер да я гледам как се съблича. Да ѝ се обаждам и да ѝ казвам «идвам си». Да споделям с нея съботите небръснат, дъждовните понеделници, и последната чаша мляко в хладилника.

Искам тя да е с мен, когато пускам кораба на вода за пръв път, да чувства пролетта като сезон на сърцето, а не само от календара, и през лятото, когато минавам оттук с кораба, да я виждам да се обръща с кърпа в ръка и да ми маха като я поздравя от кораба. През есента да разбира тъгата ми, когато прибирам «Мери Диър» за зимата. Искам още много хубави неща — някое представление, две седмици в Акапулко, Шатобриан на светлината на свещи, а също и някои по-малко приятни — посивяването на косите ни, простуди, загубени ключове.

Не, аз не искам да оставям тази жена.“

Той усета точно момента на нейното събуждане от промяната в ритъма на дишането ѝ и от лекото напрежение в мускулите. Разпери ръката си на корема ѝ и докосна гърба ѝ с носа си. Тя протегна ръката си и я пхна между краката му. Погали го веднъж, втори път и неговата плът оживя в ръката ѝ. Беше сигурен, че се усмихва, все едно виждаше лицето ѝ. Тя се изви напред, обхвана го с две ръце и се раздвижи. Той проникна в нея, сграбчи ханша ѝ и ѝ каза „добро утро, обичам те“ по най-безмълвния и красноречив, познат от векове начин.

Когато тръпката от насладата утихна и влагата постепенно изсъхна по кожата им, тя се обърна и праметна крак през бедрото му.

Усмивката, която преди малко си беше представял, сега срещна неговата. Той подложи лакът под главата си и преплете пръстите на свободната си ръка в нейните. Стояха, гледайки се, а утрото освети первазите на прозорците. Палецът му правеше бавни кръгове по нейния. Парното изключи и пердетата спряха да се поклащат. Тя посегна да оправи един кичур коса на челото му, после отново преплете пръстите си с неговите и продължи бавната игра с палците. Нито една дума не беше изречена, нито едно обещание не бе дадено, но чрез това мълчание и двамата си казаха най-значимите неща.

Половин час по-късно седяха на масата, хванали ръцете си и изпълнени с неосъществими желания. Той изпи кафето си и неохотно се изправи, измъквайки якето си от облегалката на стола. Бавно го облече, отлагайки неизбежното с наведена глава, и посегна към най-долното копче. Тя дойде при него, отмести ръцете му и си присвои задачата. Едното копче, другото. Всяко следващо ги приближаваше към раздялата. Когато всички копчета без най-горното бяха закопчани, тя вдигна яката му и с две ръце я притисна към лицето му, наведе го и нежно го целуна.

— Не бих продала миналата нощ и за лампата на Аладин — каза тя.

Затваряйки очи, той я прегърна с две ръце.

— Беше по-добре, отколкото когато бяхме деца.

— Много по-добре. Благодаря ти.

Стояха в тъжната тишина на раздялата.

— Не знам какво ще се случи — каза ѝ Ерик, — но това, което чувствам, е много силно, истинско. Трябва да се вземе някакво решение.

— Да, предполагам.

— Не мисля, че ще мога лесно да живея с чувството за вина.

Тя сложи ръце върху раменете му и усети нуждата да се сбогува с нещо, а не просто да каже едно „довиждане“.

— Нека да не си даваме обещания, а да вярваме, че така ни било писано, както първия път в градината на Ийзли. Получихме красив,

неочакван дар.

Той се отдръпна леко назад, вгледа се в сериозните ѝ кафяви очи и помисли: „Няма да искаш от мен нищо, така ли, Меги? Нито когато ме видиш отново, нито когато се обадя няма да ми задаваш въпроси, на които не мога да отговаря?“.

— Меги, момичето ми — каза ѝ с обич, — за мен ще бъде много трудно да прекрача този праг, да изляза от тук.

— Не е ли така, когато двама души станат любовници?

— Да — усмихна се. — Така е.

Сбогуваха се с очи, той погали леко шията ѝ, а тя докосна гърдите му, после Ерик се наведе, целуна я и прошепна:

— Ще ти се обадя.

През деня тя се движеше из къщи, люшчайки се между доволството и унинието. Понякога имаше чувството, че щастието ѝ е като ореол, нещо сияещо и реално доловимо. Ако в такъв момент някой почукаше на вратата, сигурно би повдигнал вежди учудено. „Какво означава това?“, а тя би отговорила: „Ами, това е щастие“.

После я покосяваше вълна от меланхолия и Меги се втрещаваше неподвижно в някой предмет в другия край на стаята. Какво направи? Какво ще стане сега? Докъде ще доведе това? Със сигурност до разбити сърца, беше уверена и то не само две, а три.

„Искаш ли той да се върне?“

„Да.“

„Да. Помогни ми, Боже, да.“

Ерик прекара деня, изпадайки в пристъпи на тъга, ту вина, които го смразяваха и караха ъглите на устните му да увисват. Очакваше това, но не мислеше, че ще е чак така тежко. Ако отидеше при Майк, без съмнение щеше да си признае греха: наруши брачната си клетва, обиди жена си, която въпреки своите недостатъци, не заслужаваше такова нещо, а и Меги, като се има предвид голямата мъка, която е изживяла неотдавна, също заслужаваше нещо по-добро.

„Ще се върне ли отново там?“

„Не.“

„Да.“

„Не.“

До обед тя вече толкова много му липсваше, че се обади само да чуе гласа ѝ.

— Ало? — Сърцето му силно задумка в гърдите.

— Здравей.

Няколко мига никой от двамата не проговори, само си представи другия и почувства болка.

— Какво правиш? — попита той най-последно.

— Бруки е тук. Помага ми да залепим бордюра на едни тапети в трапезарията.

— О! — порази го разочарование. — Е, по-добре да те оставя да си вършиш работата.

— Да.

— Искях да ти кажа, че според мен е по-добре да не идвам тази вечер.

— Ами... — Замълчаването ѝ не му подсказа какво изпитва тя. — Да, добре. Разбирам.

— Не е честно спрямо теб, Меги.

— Да, ясно — отговори му. — Поне се обади, когато можеш.

— Меги, съжалявам.

— Довиждане.

Тя затвори, преди той да успее да обясни какво има предвид.

Останалата част от следобеда изпитваше болка и апатия. Гледаше втренчено, чувстваше се разкъсан. Беше сряда, а Нанси щеше да се върне в петък към четири. Двата дни се проточиха в съзнанието му като бледа, безформена пустиня, макар че нейното завръщане щеше да го постави лице в лице с необходимостта да си отговори какъв мъж е.

Качи се горе и се тръшна на леглото с ръце под главата, а всичко отвътре му трепереше. Помисли да отиде у Майк или при майка си. Да говори с някого. Да, ще отиде при майка си да ѝ напълни варела с мазут.

Стана, взе душ, избърсна се и напръска лицето си с афършейв. И гърдите си. И гениталиите си.

Очите от огледалото го наблюдаваха изпитателно.

„Какво правиш, Севърсън?“

„Приготвям се да отида при мама.“

„С афършейв на онова място?“

„Да те вземат дяволите!“

„Хайде, човече, кого заблуждаваш?“

Тръсна шишето на мястото му и изпсува, но когато вдигна очи, другото му аз го гледаше в огледалото.

„Ако отидеш там още веднъж, ще отидеш сто пъти и тогава ще си се забъркал истински в една авантюра. Това ли искаш?“

„Искам да бъда щастлив.“

„И мислиш, че ще си щастлив, ако си женен за една жена, а копнееш за друга?“

„Не.“

„Тогава върви при майка си.“

Наистина отиде там и влезе, без да чука. Тя се обърна от кухненския умивалник, облечена в плътни лилави панталони и жълта фланела, на която зелена щука скачаше към една примамка.

— Ааа, кой е тук!

— Здравей, мамо.

— Моята швейцарска пържола май е замирисала из целия град и си я подушил.

— Минавам само за няколко минути.

— Е, разбира се, и лисицата само минава през курника. Ще обеля още картофи.

Той напълни казанчето ѝ с мазут, изяде една швейцарска пържола с купчина картофено пюре и някакъв безвкусен зелен фасул (това като наказание). След това седна на продънената кушетка и гледа по телевизията някаква шоу програма — час и половина шампионат по борба (още по-голямо наказание), после детективски филм и така безопасно доживя до десет часа.

Едва тогава се изправи и събуди майка си, която дремеше в любимия си люлеещ се стол, а щуката се бе прегънала на две върху гърдите ѝ.

— Ей, мамо, събуди се и иди да си легнеш.

— Кой?... — измърмори тя, в краищата на устата ѝ се бе събрала слюнка. — Ммм... Отиваш ли си?

— Да. Десет часът е. Благодаря ти за вечерята.

— Да, да...

— Лека нощ.

— Лека нощ.

Качи се на Старата уличница и кара със скоростта на охлюв, казвайки си, че ако прахоса още половин час, докато стигне до Фиш крийк, ще бъде вече твърде късно да се отбива при Меги.

Наближавайки града, реши, че само ще надзърне от пътеката да види дали свети при нея.

Когато стигна заснежения скат над къщата, си каза, че само ще се промъкне тихо, за да се увери, че всичко при нея е наред.

Поглеждайки набързо, видя светлините на долния етаж и си заповяда да не спира.

На двајсет стъпки след къщата обаче изгаси и застана неподвижно на средата на пътя, загледан в тъмния прозорец на една спалня.

„Не го прави!“

„Трябва да го направя.“

„Дяволска работа е това, което вършиш.“

„Кучи син“, промърмори си, включвайки на задна скорост и тръгна назад с трийсет мили в час. Спря точно над пътеката към къщата, угаси мотора и започна да се вглежда в прозорците на кухнята, които се виждаха в процепа между двата склона — бледозлатисти светлини се процеждаха от някаква лампа навътре в къщата. Защо още не беше заспала. Беше към единайсет и всяка жена би престанала да чака по това време на нощта. И всеки мъж с капка уважение би я оставил на мира.

Отвори вратата на пикапа и силно я тресна зад гърба си, бързо премина стълбите и остана без дъх, спря пред задната врата. Ядосан на себе си почука и зачака на тъмната веранда с чувството, че има бодлива тел в ларинкса.

Меги отвори вратата и застана сякаш зад някакъв воал от нощни сенки, облечена в дълъг подплатен пенъоар.

Той се опита да проговори, но не можа. Извинения и зов заседнаха в гърлото му. Мълчаливо застанаха един срещу друг, чувствайки ужасното и прекрасно влечение един към друг. Тогава тя се притисна към него със слаб, глух вик, прегръщайки го и целувайки го както жена целува мъж, върнал се от война.

— Ти дойде.

— Дойдох — повтори той, вдигна я с лекота от пода на верандата и я понесе през прага. С лакът така силно бутна да затвори вратата, че

пердето се развя и се закачи на дръжката. В полумрака се целунаха ненаситно с отворени уста, напълно забравили всякакво приличие и задръжки, трескаво свличаха дрехите си и ги оставяха, където паднат. Нетърпението им беше като мълния, която ги хвърляше от едно непозволено удоволствие към друго — куп съблечени дрехи на пода, невъздържано търсене, почти маниакално желание да се намери, докосне, опита всичко, устните му върху гърдите ѝ, нейните — върху неговите, гърбът ѝ облегнат на кухненската врата, ръката му — обгърнала кръста ѝ я смъкна на колене на пода върху захвърлените дрехи, едно френетично съвкупление, препускане на бедрата, придружено от хапане със зъби и накрая — дрезгав вик на пълно облекчаване.

След това двамата — задъхани и изтощени, очакваха да се възвърне дъхът им.

Всичко свърши там, където започна — до вратата на кухнята. Все още бяха удивени от шеметното си отдаване, все още се опитваха да осъзнаят този вихър на емоции.

Той се обърна по гръб и я гледаше как се изправя, сяда до него и прекарва трепереща ръка през косите си. Единствената светлина в кухнята идваше от дъното на къщата и едва осветяваше силуета ѝ. Някаква буца от дрехите убиваше на кръста му и под вратата духаше студен въздух.

— Каза ми, че няма да дойдеш тази вечер. — Думите ѝ прозвучаха почти като опит да се защити.

— А ти се съгласи, като че ли това нямаше значение.

— Имаше значение. Не посмях да ти кажа колко голямо.

— Вече знам, нали?

Доплака ѝ се, но се изправи и отиде боса до малката тоалетна в коридора.

Той остана да лежи. Тя запали лампата и потече водата. Ерик въздъхна, после се изправи и я последва. Спря на вратата и я видя гола, вторачена в умивалника. Помещението беше малко, със сини тапети и скосен таван. В него имаше само умивалник и тоалетна на двете противоположни стени. Видя кутия със салфетки и застана с гръб към нея да се облекчи.

— Не исках да идвам тази вечер. Отидох при майка си и стоях там до късно с мисълта, че вече си си легнала. Ако в къщата не

светеше, никога нямаше да спра.

— Всъщност и аз не исках да идваш.

Наведе се и блисна няколко пъти лицето си. Той пусна водата в тоалетната, после се обърна и започна да разглежда заобления ѝ гръб, както се беше навела над умивалника. Тя посегна, без да гледа, взе един пешкир и зарови лице в него, а той я погали между плешките.

— Меги, какво има, какво не е в ред?

Тя се изправи и свали пешкира до устните си, гледайки очите му в кръглото огледало, поставено високо и отрязващо образите им до раменете.

— Не исках да бъде така.

— Как така?

— Само... само секс.

— Но то не е само секс.

— Тогава защо толкова много мислих за това през деня? Защо се случи така сега в кухнята, точно както си го представях, ако се върнеш?

— Не ти ли беше приятно?

— Божествено беше и това ме плаши. Къде остана духовното?

Той притисна тялото си към нейното, плъзна двете си ръце под гърдите ѝ и я целуна по рамото.

— Меги, обичам те.

Тя сложи ръцете си върху неговите.

— И аз те обичам.

— А това, което се случи в кухнята, беше като пропадане.

— Мисля, че няма да съм много добра... като любовница. Вече съм емоционална развалина.

Той вдигна глава. За момент взаимно изучаваха тревожните си очи.

— Мога ли да остана тук тази нощ?

— Мислиш ли, че е разумно?

— Миналата нощ не потърси разум.

— След това размислих.

— И аз. И затова отидох у майка си.

— Сигурна съм, че сме дошли до едни и същи заключения.

— Въпреки това искам да остана.

Ерик прекара тази нощ при нея и следващата също, а в петък сутринта, когато се приготвяше да си тръгне, мрачното настроение отново ги налегна. Стояха на задната врата, беше обхванал ръцете ѝ над лактите, а нейните длани лежаха на гърдите му. Беше се мобилизирала, изразявайки безстрастност.

— Ще се видим другата седмица — каза Ерик.

— Добре.

— Меги, аз... — Вътрешната му борба беше очевидна. — Аз не искам да се връщам при нея.

— Знам.

Той изпита известно смущение от липсата на отзвук в нея. Меги остана хладна, отдалечена, вдигнала кафявите си очи без сълзи, докато на него му се плачеше.

— Меги, трябва да знам какво мислиш?

— Обичам те.

— Да, знам това, но мислила ли си за бъдещето? Смяташ ли някога да се омъжиш отново?

— Понякога съм мислила.

— Да се омъжиш за мен ли? — попита той просто.

— Понякога.

— Би ли го направила, ако бях свободен.

Тя замълча, страхувайки се да отговори, защото през последните три дни беше осъзнала колко прибързано стана всичко и накъде отива животът им.

— Меги, за мен такива отношения са нещо съвсем ново. Никога преди не съм имал връзка с друга жена и наистина се чувствам несигурен. Не знам какво трябва да направя най-напред. Не мога да имам интимен живот с две жени, а тя се връща вкъщи и е време да се вземат решения. О, по дяволите, колко е неприятно всичко това.

— Неприятно и неудобно и за двама ни, защото и аз никога преди не съм имала такива отношения с друг мъж. Наистина съм мислила какво ли би било, ако съм омъжена за теб, но това е било само... — постара се да бъде максимално честна — беше повече фантазия, отколкото нещо друго. Защото бяхме първи един за друг и ако нещата се бяха развили другояче, щяхме да бъдем женени през всички тези години. Мисля, че беше естествено да те идеализирам и да си фантазирам. Но изведнъж ти отново се яви в живота ми като... като

рицар на кон, като моряк от далечно плаване и накара сърцето ми да примре. Моята първа любов.

Тя постави ръцете си върху якето му, там, където беше сърцето му.

— Но не искам да се обвързваме с решения, които не можем да спазим, или да си поставяме изисквания, на каквито нямаме право. Бяхме заедно само три дни и — да бъдем честни, що се отнася до секса, въпроса с хормоните си можем да решим веднага.

Той пое дълбоко въздух и отпусна рамене.

— Същите неща съм си мислил поне десет пъти на ден, и да си кажа истината, страхувах се да повдигна въпроса за женитба по същите съображения. Всичко се случи много бързо. Но исках да знаеш, преди да изляза оттук, че съм взел окончателното си решение. Тази вечер ще кажа на Нанси, че не мога повече да живея с нея. Няма да бъда от тези мъже, които притичват от жена си до любовницата и обратно.

— Ерик, послушай ме. — Тя обхвана лицето му с ръце. — Има част от мен, която се радва да чуе това, но има и друга част, която вижда много ясно как хора в това положение правят абсолютно погрешни неща. Ерик, мисли! Мисли много упорито за причините, поради които я оставяш. Те трябва да се дължат на отношенията ти с нея, а не на връзката ти с мен.

Той се вгледа отново в кафявите ѝ очи, учудвайки се колко е разсъдлива и колко нестандартни са техните реакции: беше мислил, че в повечето случаи като техния, този, който е сам, би настоявал да се разреши проблемът, а жененият би го увъртал.

— Казах ти, преди да започне всичко това, че не я обичам повече. Така е от месеци. Дори разговарях за това с Майк миналата есен.

— Но ако си взел решение да я напуснеш и действаш импулсивно, много възможно е да реагираш под влияние на последните три нощи вместо на изминалите осемнайсет години, които би трябвало да натежат при такова решение.

— Казах, че съм взел решение и ще се придържам към него.

— Добре. Прави каквото си решил, но не забравяй, че аз тъкмо започвам нова фаза от живота си — нов дом и бизнес, който още дори не съм организирала напълно. — Вече по-спокойно добави: — А и все още имам незаздравели рани.

Известно време постояха на разстояние, без да се докосват.

— Добре — каза той. — Благодаря ти, че беше откровена с мен.

— Чела съм — каза тя, — че за да си купиш пистолет, трябва да попълниш заявление и да чакаш три дни. Законодателите смятат, че това предотвратява убийства. Може би трябва да приемат подобни закони за напускане на съпругите при започване на любовна история с друга жена. — Погледите им се срещнаха: на Ерик — отчаян, на Меги — загрижен. — Ерик, аз никога не съм се смятала за човек, който разбива семейства, но в случая също имам вина за това, което става.

— И при това положение какво искаш да направя?

— Би ли се съгласил за момента да отложиш всички решения и известно време да стоиш далеч от мен? От тук?

— Колко време? — Гледаше я объркан.

— Да не определяме срокове. Просто достатъчно време.

— Мога ли да ти се обаждам? — попита той като малко момченце, което са наказали.

— Ако мислиш, че е разумно...

— Стоварваш всичко на моите плещи.

— Не. Аз също ще ти се обадя, но само ако реша, че е разумно.

Изглеждаше натъжен.

— А сега ми се усмихни веднъж, преди да тръгнеш — помоли го тя, но той само силно я притисна към себе си.

— О, Меги...

— Знам, знам — утеши го тя, потупвайки го по гърба.

Но тя не знаеше. И също нямаше отговори, както и той.

— Ще ми липсваш — прошепна. Гласът му звучеше измъчено.

— И ти на мен.

В следващия момент вратата се отвори и той тръгна.

Нанси имаше трудно пътуване от Чикаго и пристигна раздразнена. Пътищата бяха заледени, времето — мразовито, служителите в магазините — изнервени. Когато отвори вратата на кухнята и влезе вътре, натоварена с багаж, Ерик беше там, за да я посрещне. Разнасящият се аромат веднага премахна лошото ѝ настроение.

— Здравей — каза тя, задържайки вратата с тока си, докато се пресегне за куфара и чантата с дрехи.

— Здравей.

Тя вдигна лицето си към него, но той грабна багажа и го отнесе навътре без обичайната целувка. Когато се върна в кухнята, отиде направо до хладилника и извади една лимонада.

— Много хубаво мирише тук. Какво си сложил във фурната?

— Дивеч, корнуелска кокошка, пълнена с ориз.

— Корнуелска кокошка... Какъв е поводът?

„Вина“, помисли той, но отговори:

— Знам, че това е любимото ти ястие. — Затвори хладилника, отви капачката и я хвърли в боклука. Когато се обърна, тя се беше приближила до него.

— Мммм. Какво приятно завръщане у дома — каза подканящо.

Той вдигна бутилката и отпи една глътка. Тя го прегърна, притиснала лактите му до тялото.

— Без целувка?

Той се поколеба, преди да я целуне бързо. Изразът му предизвика звънването на аларменото звънче у Нанси.

— Хей, я почакай... Това ли е всичко, което ще получа?

Той се отърва лесно.

— Трябва да погледна яденето — каза той, взе две ръкавици за хващане на горещо и се запъти към печката. — Прощавай, трябва да отворя фурната.

Аларменото звънче на Нанси зазвъня още по-настойчиво. Каквото и да го притесняваше, беше сериозно. Толкова извинения, за да избегне една целувка. Провери билета, изпи си лимонадата, сложи масата, сервира ѝ любимото ястие, запита за работата ѝ през седмицата и през цялото време да я беше гледал в очите не повече от десет секунди. Отговорите му бяха отвлечени, не прояви никакво чувство за хумор и остави половината от яденето си в чинията.

— Какво има? — попита тя в края на вечерята.

Той взе чинията си обърна се и я занесе до умивалника.

— Просто зимна депресия.

Има нещо повече помисли тя и някаква ледена тръпка премина през тялото ѝ. Има друга жена. Истината я удари като светкавица: той започна да се променя, откакто неговата приятелка от ученическите години се върна в града. Нанси отново си припомни всичко: разсеяността му, нехарактерната мълчаливост, как изведнъж започна да отбягва физическите контакти с нея.

„Направи нещо, кажи нещо, което ще го изпревари“, заповяда си.

— Скъпи, напоследък мисля — каза, ставайки от стола си и прегръщайки го с ръце около кръста, — да поискам да ми разделят района на две, за да мога да оставам още поне два дни в седмицата у дома. — Беше лъжа. И за миг не бе помисляла подобно нещо, но сега, изпаднала в паника, каза това, като се надяваше, че той иска да чуе.

Под бузата си тя чувстваше мускулите на гърба му да се напрягат, докато миеше една чиния.

— Какво мислиш?

Той продължи да търка. Водата течеше.

— Както искаш.

— Аз започвам също все повече да се замислям да си имаме дете.

Затихна неподвижно. С ухо на гърба му тя го чу как преглъща.

— Може би едно няма да е чак толкова лошо.

Водата спря да тече. В тишината никой от двамата не помръдна.

— Защо е тази внезапна промяна? — попита Ерик.

Тя импровизира, колкото ѝ беше възможно.

— Мислех си, че след като не работиш през зимата, би могъл да се грижиш за детето. Ако аз отново се върна на работа, ще се нуждаем от гледачка за бебето само половин година. — Спусна ръката си по

джинсите му и я спря отпред. Той стисна с пръсти ръба на мивката и не каза нищо.

— Ерик? — прошепна тя и започна да го гали.

Той се обърна, сграбчи я, намокряйки гърба на копринената ѝ рокля и я стисна отчаяно. Тя усети, че се е натъкнала на някаква криза и знаеше какво е това: вина.

Беше груб с нея, не ѝ даде шанс да се откаже, бързо я разсъблече надолу от кръста, като че ли изплашен, че тя или може би той могат да променят намерението си. В дневната имаше малък диван. Замъкна я до там и без да ѝ даде възможност да вземе предпазните си мерки, направи всичко възможно да вкара сперма в нея: без целувки, без нежност тяхното съвкупление едва ли можеше да се нарече нещо друго.

Когато свърши, Нанси се разсърди.

— Остави ме да стана — каза тя.

Без да проговорят, отидоха в различни краища на къщата да се оправят.

В спалнята им горе тя дълго остана в слабата светлина от коридора, загледана в едно от чекмеджетата на тоалетната.

„Ако съм забременяла, Боже, пази ме, ще го убия.“

Той остана в кухнята. Въздъхна и продължи да разчиства масата, изостави работата си по средата и влезе в дневната. Седна в тъмнината на края на един стол, подпря лакти на коленете си и започна да обмисля живота си. Беше дяволски объркан. Какво искаше да докаже, като се отнасяше така с Нанси? След всичко, което бе направил, се чувстваше като някакъв перверзен тип. Искаше ли наистина тя да забременее сега? Ако влезеше в спалнята, кажеше „Искам развод“ и тя се съгласеше, щеше ли веднага да напусне тази къща и да отиде при Меги?

Не. Защото той, а не жена му беше виновната страна.

В къщата беше толкова тихо, че чуваше как кранът в кухнята капе. Седя в тъмнината, докато очите му започнаха да различават формите на кушетката, където възглавниците бяха изтикани настрана. Там я беше повалил.

Изправи се и ги постави на място. С тежки стъпки се изкачи горе. Застана на вратата на спалнята им и се загледа в тъмната стая. Тя седеше на края на леглото до чантата си с дрехи, която той по-рано

беше качил. До нея беше куфарът. Помисли си, че няма да я упрекне, ако тя ги вземе и си излезе.

Промъкна се и застана до нея.

— Съжалявам, Нанси.

Тя остана неподвижна, като че ли не го беше чула.

Отпусна тежката си ръка върху главата ѝ.

— Съжалявам — прошепна отново.

Все още седнала, тя извърна лицето си към отсрещната стена и скръсти ръце.

— Трябва да съжаляваш.

Ерик остави ръката му да се плъзне от главата ѝ и да се отпусне до тялото му. Чакаше, но тя не каза нищо повече. Помъчи се да ѝ каже нещо за утеха, но се чувстваше като празен съд. След малко напусна стаята и остана на долния етаж.

В понеделник преди обед отиде при Майк, подтикван от нуждата да се довери някому.

Отвори му Барбара, кръгла като дирижабъл и безкрайно щастлива. Тя хвърли поглед на мрачното му лице и каза:

— Долу в гаража е, сменя маслото на камиона.

Ерик намери брат си облечен в мазен работен костюм, легнал на килимче на колелца под своя пикап „Форд“.

— Здравей, Майк — поздрави безрадостно, затваряйки вратата.

— О, ти ли си, братле?

— Аз съм.

— Само за момент, нека да пусна това масло да се източи. — Последваха няколко завъртания, стъргане на метал, после звукът на течност, изливаща се в празна тенекия. Килимчето на колелца изтрополи по циментовия под и Майк се появи с червена шапка с козирка, обърната наопаки.

— Ти какво, обикаляш крайните квартали ли?

Ерик седеше безмълвен, втренчен в една кутия с инструменти, чудейки се как да започне. Най-после тревожният му поглед се премести върху Майк.

— Спомняш ли си, когато бяхме малки и направехме някоя беля, как старият ни наплескваше по задниците?

— Аха, здравата ни плескаше.

— Бих искал сега да е тук да го направи отново.

— Какво си направил, че имаш нужда от пердах?

Ерик пое дълбоко въздух и си каза направо.

— Спя с Меги Пиърсън.

Челото на Майк се изопна и ушите му като че ли прилепнаха към главата. Отначало прие новината без коментар, след това завъртя козирката си отпред и отбеляза:

— Разбирам защо ти се иска старият да беше жив, но ми се струва, че разпространяването на новината няма да ти донесе нищо добро.

— Сигурно, но просто трябваше да кажа на някого, защото се чувствам пълен мерзавец.

— Откога е това?

— От миналата седмица.

— И свърши ли?

— Не знам.

— Охо!

— Да. Охо...

Помълчаха известно време и Майк попита:

— Значи имаш намерение да я видиш пак?

— Не знам. Договорихме се да стоим далеч един от друг за известно време. Да се охладим малко и да видим.

— Нанси знае ли?

— Вероятно подозира. Уикендът беше истински ад.

Майк въздъхна тежко, повдигна шапката си, почеса се по главата и пак я нахлузи до очите.

Ерик разпери ръце.

— Майк, дяволски съм объркан. Мисля, че обичам Меги.

Майк замислено разглеждаше брат си.

— Помислих си, че това може да се случи в момента, когато чух, че тя се връща. Знам какво бяхте един за друг като гимназисти и бях сигурен, че ще се върнете към това.

— Знаеше? — По лицето на Ерик се изписа изненада. — По дяволите, откъде знаеше?

— Не изглеждаше толкова изненадан. Та нали взимаше навремето моята кола, не помниш ли? И понеже тогава и ние с Барбара

го правехме, се досещахме и за вас.

— Дявол да го вземе, вие сте толкова щастливи. Знаеш ли колко щастливи сте вие двамата? Гледам ви с Барбара и децата ви, как правите всичко заедно и си мисля, че ако тогава бях грабнал Меги, може би и аз щях да имам това, което вие имате.

— Това е нещо повече от щастие и ти го знаеш. Това е дяволски тежка работа и много, много компромиси.

— Да, знам — отговори Ерик неутешимо.

Ерик поклати глава.

— Тук е цялата бъркотия.

— Как така?

— На всичкото отгоре тя се прибира и ми казва, че може би все пак би родила едно бебе. „Може би едно няма да е толкова лошо.“ И аз я поставих на изпитание. Скочих върху нея там, на място, без да ѝ дам възможност да вземе предпазни мерки и оттогава тя не ми говори.

— Искаш да кажеш, че си я изнасилил?

— Мисля, че и така можеш да го наречеш.

Майк прониза с поглед брат си изпод козирката на шапката:

— Не е добре, човече.

— Знам.

— Какво, за бога, мислехте вие?

— Не знам. Чувствах се виновен заради Меги и изплашен и ядосан, че Нанси чака толкова време, докато реши най-сетне да има дете.

— Мога ли да те попитам нещо?

Ерик вдигна поглед към брат си в очакване.

— Обичаш ли я?

Ерик въздъхна. Майк продължи да чака. Под пикапа маслото изцвърка и престана да тече. Гаражът се изпълни с миризмата му, смесена с мириса на горящия клен.

— Понякога ме връхлита прилив на чувства, но е повече каквото бих искал да бъде. Когато най-напред се срещнахме, беше само физическо привличане. Мислех си, че тя е най-красивата жена на земята. После, като я опознах, видях колко е умна и амбициозна и си представях, че един ден ще постигне много в живота. Тогава всичко това имаше значение за мен, както и видът ѝ. И знаеш ли кое е най-странното?

— Кое?

— Точно това, на което се възхищавах у нея, сега ме отблъсква. Стана така, че успехът ѝ в бизнеса се оказа по-важен от семейството. И, по дяволите, вече нищо не споделяме. По-рано обичахме една и съща музика, сега тя си слага слушалките на ушите и слуша нейните си модерни изпълнения. В началото на брака ни заедно носехме дрехите си на химическо чистене, сега тя дава за почистване своите в хотелите. Вече дори не обичаме да ядем едни и същи храни. Тя яде само нискокалорични и ми се сърди за поничките всеки ден. Нямаме вече обща чекова книжка, нито един и същ лекар, дори сапуните ни са различни! Тя мрази моята моторна шейна, моя пикап, къщата ни... Исусе Христе! Но, Майк, аз мислех, че когато хората са женени, това означава да правят всичко заедно!

Майк обхвана свитите си колене с ръце.

— Ако не я обичаш, няма защо да я убеждаваш да роди дете, а още по-малко имаш право да скачаш отгоре ѝ, без да е взела предпазни мерки.

— Знам. — Ерик наведе глава. След известно време отчаяно простена: — Ооо... какъв ад! — Беше се втренил в печката. — Да разлюбваш е ужасно! Наистина боли!

Майк стана и отиде до брат си, хващайки рамото му с ръка.

— Да.

Двамата останаха така смълчани, чуваше се прашенето на огъня, усещаха топлината му и познатия мирис на печка и машинно масло. Преди години делеха една стая и спяха на едно желязно легло. Споделяха похвалите и наказанията от родителите си, а понякога, когато беше тъмно и не можеха да заспят си разказваха надеждите и мечтите. Сега рухването на една мечта отново ги сближи, както когато бяха момчета.

— И така, какво смяташ да направиш? — попита Майк.

— Искam да се ожения за Меги, но тя казва, че може би в момента разсъждавам с хормоните си.

Майк се засмя.

— Освен това тя още не е готова да се омъжи толкова скоро. Искa известно време да разработи бизнеса си и мисля, че не мога да я обвинявам за това. По дяволите, та тя още не е приела дори първия си

клиент и в края на краищата иска да види печалбата от парите, които вложи в къщата.

— Значи ти дойде да ме питаш какво да правиш с Нанси, но аз не мога да ти отговоря. Трудно ли ще ти е да оставиш нещата да вървят от само себе си за известно време?

— Но всичко изглежда толкова дяволски нечестно! Минах през истински ад този уикенд, съдържайки се да не й кажа всичко направо. Но Меги ме накара да й обещаю, че ще й дам малко време.

След миг размишление, Майк стисна рамото на Ерик.

— Измислих какво ще направим. — Обърна Ерик към колата. — Хайде сега да сменим това масло, после ще отидем на разходка. Това винаги прочиства главата.

Те бяха мъже, родени на север, където зимата трае половин година. От момчета се бяха научили да ценят ясните слънчеви дни и блесналата белота на снега, строгостта на оголените дървета, красотата на отрупаните със сняг клони, розовите сенки и червените плевни на фона на белия пейзаж.

Поседяха известно време на една скала на остров Кана. Зад гърба им бе гората, а пред тях — хоризонтът, плосък като синя лента в далечината, пресечена само от върха на фара. Наблизо една горска зидарка пееше монотонно, а ледът отдолу се разместваше и пукаше. Един кълвач чукаше по изсъхнала бреза. Някъде в южния край на Доор работата в зимните корабостроителници беше в разгара си, но тук цареше пълно спокойствие. И Ерик се почувства успокоен. Усети как зимата извисява душата му.

— Ще почакам — реши той спокойно.

— Мисля, че това е разумно.

— Меги също не знае какво иска.

— Но ако продължиш с нея, трябва веднага да скъсаш с Нанси.

— Така ще направя. Обещавам.

— Добре. Тогава да си ходим.

Януари отмина. Ерик не каза нищо на Нанси и спази обещанието си да не се обажда, нито да вижда Меги, макар че все повече и повече чувстваше липсата ѝ. В началото на февруари с Майк посетиха спортния панаир в Чикаго, където наеха един щанд, раздаваха

рекламни материали, набираха клиенти и ангажираха чартърни пътувания за идващия риболовен сезон.

Когато се върна в празната си къща във Фиш крийк, Ерик намери бележка от Нанси, която съдържаеше маршрута ѝ през седмицата и един телефонен номер. Десет пъти изпита желание да се обади на Меги, да поговорят за снега, за ангажиментите, които имат за сезона, за неговата седмица, за нейната — неща, за които би трябвало да разговаря с жена си. Накрая устоя.

Един ден отиде в града за пощата и на тротоара се размина с Вера Пиърсън. Беше ветровит ден и тя бързаше, навела глава, придържайки шала на врата си. Когато чу приближаването на стъпките му, тя вдигна глава и забави крачките си. Чертите на лицето ѝ се втвърдиха, отново забърза и въобще не му се обади.

През третата седмица на февруари с Майк отидоха в Минеаполис на изложението на кораби и спортни стоки. На втория ден дойде една жена, която приличаше на Меги. Беше по-висока, с по-светли коси, но приликата беше поразителна и предизвика у Ерик силна сексуална реакция. Приближавайки я, той закопча канадката си отпред.

— Здравейте, бих ли могъл да ви помогна с нещо?

— Всъщност няма с какво. Искам да взема вашата брошура за мъжа ми.

— Разбира се. Ние сме „Чартърни кораби Севърсън“, правим рейсове с два кораба от Гилс бок в северната част на Доор, Уисконсин.

— Доор. Чувала съм за него.

— Точно на север от Грийн бей, на полуострова.

Факти, уместни въпроси, отговори и едно любезно благодаря. Но в един миг, докато разговаряха, очите им се срещнаха и макар и напълно непознати, между тях пробягна нещо: в друго време, на друго място, при други обстоятелства те биха говорили за други неща, освен за лов на съомга.

Когато напускаше щанда им, жената отправи последен поглед и се усмихна с кафявите очи на Меги и със същата дупчица на брадичката, навявайки му толкова силни спомени, че остана разсеян до края на деня.

Същата вечер, след като се изкъпа и пусна телевизора, седна на леглото си, само с пешкир около кръста, косата му бе мокра и се бе навила на масури. Вдигна часовника си от нощната масичка.

22:32.

Върна го на мястото му и се загледа в телефона. Беше бежов. Има ли въобще хотел в Америка с телефони друг цвят? Такъв нерадостен, безжизнен цвят. Вдигна слушалката и прочете инструкцията за разговор на далечно разстояние, после промени решението си и я остави.

Меги го познаваше добре, знаеше, че дори това малко неблагоприятие ще му създаде угризения на съвестта.

Накрая все пак набра номера и зачака с напрегнати мускули на стомаха.

Тя отговори на третото позвъняване.

— Ало?

— Ало.

Мълчание, в което Ерик се чудеше дали и нейното сърце се свива като неговото. Дали и тя се чувстваше така, сякаш в гърлото ѝ има турникет?

— Не е ли странно? — каза тя спокойно. — Знаех, че си ти.

— Защо?

— Ами десет и половина е. Не познавам друг, който би ми се обадил толкова късно.

— Събудих ли те?

— Не. Изчислявах си данъците.

— Аха. Може би тогава не трябва да те безпокоя.

— Всичко е наред. Отдавна се занимавам с това. Вече трябва да приключвам с тези книжа.

Отново мълчание, преди той да попита:

— В кухнята ли си?

— Да.

Представи си я там, където за първи път се бяха целунали, където правиха любов на пода. Ново мълчание, докато се чудеха как да продължат.

— Как се чувстваш? — попита тя.

— Смесено.

— И аз.

— Нямаше да се обадя...

— Не бях много убедена, че ще се обадиш.

— ... но днес видях една жена, която ми напомни за теб.

— О, познавам ли я?

— Не, непозната беше. Аз съм в хотел „Редисън“ в Минеаполис. Тук сме с Майк на спортно изложение. Тази жена дойде днес на нашия щанд, очите ѝ бяха като твоите, и брадичката... Не знам. — Ерик стисна клепачи и разтри с пръсти междувеждието си.

— Ужасно е, нали? Непрекъснато търсим и най-малки следи от другия...

— И ти ли правиш същото?

— Постоянно. После се упреквам, че съм го направила.

— Същото стана и с мен. Тази жена... нещо странно се случи, когато тя влезе. Не говорихме повече от три минути, но се почувствах... не знам как да го кажа... почти застрашен, като че ли бях на ръба да направя нещо неприлично. Не знам защо ти казвам това, Меги, ти си последният човек, с когото би трябвало да го споделям.

— Не, кажи ми...

— Изплаших се. Погледнах я и почувствах... о, по дяволите, няма друг начин, по който да го кажа. Почувствах плътско желание. Прииска ми се. И ако не беше ти и нашите отношения, щях да я заговоря и кой знае докъде щяхме да стигнем. Меги не съм такъв човек и това адски ме плаши. Имам предвид... Чели сме за мъжкия климактериум, за мъже, които са били предани съпрузи, а като минат четирийсетте, започват да се държат като слабоумни: преследват момичета, достатъчно млади да им бъдат дъщери, преспиват по за една нощ със случайни жени... Не искам да допусна, че това се случва с мен.

— Кажи ми нещо, Ерик. Би ли могъл да признаеш такова нещо на Нанси? За тази жена днес, имам предвид?

— За бога, не.

— Това е много показателно, не мислиш ли? Това, че можеш да кажеш на мен, но не и на нея.

— Предполагам, че да.

— И след като си доверяваме слабостите си, нека да ти призная и аз нещо: мисля си, че съм една изгладняла за секс вдовица и ти беше моята гощавка — самоосъди се тя, спомняйки си нощта на пода в кухнята.

— Не се безпокой за това — каза Ерик тихо.

— Безпокоя се, защото и аз не съм такъв тип.

— Меги, слушай, знаеш ли защо ти се обадох тази вечер?

— За да ми кажеш за жената, която си видял днес.

— И това, но истинската причина е, че бях спокоен, защото не мога да стигна до теб, защото е безопасно да ти се обадя от триста мили разстояние. Меги, липсваш ми.

— И ти на мен.

— Идния петък стават четири седмици.

— Да, знам.

Когато тя не каза нищо повече, той въздъхна и се заслуша в жуженето на телефонната линия. Пръв наруши мълчанието.

— Меги?

— Да, слушам те.

— За какво мислиш?

Вместо да отговори, тя попита:

— Каза ли на Нанси за нас?

— Не, но казах на Майк. Трябваше да говоря с някого. Съжалявам, ако съм нарушил тайната.

— Не, всичко е наред. Ако имах сестра, сигурно и аз бих й казала.

— Благодаря ти за разбирането.

Слушаха известно време дишането си, чудейки се какво ли ги очаква. Накрая тя каза:

— Сега е по-добре да си кажем лека нощ.

— Почакай, Меги. — Гласът му прозвуча нещастно. — О, господи, Меги, всичко това е истински ад, искам да те видя.

— И после какво, Ерик? Какво ще излезе от това? Любовна авантюра? Нечист край на твоя брак? Не съм сигурна, че мога да се изправам пред такова нещо, а и за теб не съм убедена.

Искаше да я моли, да я увещава, но какво можеше да й обещае?

— Аз... аз наистина вече трябва да затворям — настоя тя.

Той като че ли усети треперене в гласа й.

— Лека нощ, Ерик — каза нежно.

— Лека нощ.

Около петнайсет секунди притискаха бузите си до телефонните слушалки.

— Затвори — прошепна той.

— Не мога. — Сега тя плачеше, беше сигурен, макар че правеше всичко, за да го прикрие. Но думите ѝ звучаха някак на пресекулки. Както седеше наведен напред на леглото, и той почувства сълзи в собствените си очи.

— Меги, така дяволски съм влюбен в теб, че чак ме боли. Като че ли съм премазан и не съм сигурен, че мога да изкарам още един ден, без да те видя.

— Довиждане, скъпи — прошепна тя и направи това, за което на него не му стигнаха силите — затвори телефона.

На следващия ден дълбоко вярваше, че вече никога няма да я види, прощалните ѝ думи бяха пълни с тъга, но окончателни. Семейният ѝ живот е бил пълноценен и щастлив. Имаше дъщеря си и работата, а сега и нови цели в живота. Беше финансово независима. За какво ѝ беше той? В малък град като Фиш крийк, където всеки знаеше всичко за другите, тя беше права да се пази от отношения, които със сигурност щяха да ѝ донесат погледи накриво, независимо дали имаха само любовна връзка, или той се разделяше с Нанси заради нея. Вече беше изстрадала упреците на дъщеря си и на майка си. Не, връзката им беше свършена.

Денят му беше истински нещастен. Ходеше с усещането на човек, чийто гръден кош е натъпкан с парцали и вече няма никога да може да си поеме свободно въздух. Искаше му се да не беше ѝ се обаждал. Стана още по-лошо, след като чу гласа ѝ, после като разбра, че и тя е била нещастна през тези четири седмици и че за тях няма решение.

Вечерта си легна, но не можа да заспи, заслушан в шума на уличното движение. От време на време прозвучаваше някоя сирена. Мислеше за Нанси и за съвета на Меги да реши въпроса с брака си на основата на отношенията с жена си, а не под влиянието на избуялата любов. Опита се, но не можа. Както и да си представяше бъдещето, то беше само с Меги. Хотелският дюшек и възглавницата бяха твърди като чувал със зърно. Съжали, че не пуши. Щеше да бъде успокояващо да запали цигара, да вдишва и издишва дима и да мисли, по дяволите, за всичко.

Часовникът му беше със светец циферблат. Натисна копчето — 23:27.

„Това ли имат предвид статиите, в които пише за стреса? Дали мъжете на моя възраст не получават инфаркт, когато изпаднат в такова състояние? Неспокойни, нерешителни, нещастни, нито спят, нито се хранят както трябва? Сексуално неудовлетворени?“

Телефонът извънтя и той скочи така рязко, че ожули кокалчетата на ръцете си в таблата на леглото. Опря се на лакът и в тъмното намери слушалката.

— Ало?

Гласът ѝ беше мек и съдържаше нотка разкаяние. Заговори без предисловия.

— Много бих искала в понеделник да направя вечеря за теб.

Той се отпусна назад на възглавницата, сърцето му биеше като барабан, възелът на натрупаното желание се разпръсна на хиляди малки топчета, които заседнаха на най-необичайни места — в слепоочията, в пръстите, в плешките.

— Меги, о, господи, Меги, сериозно ли говориш?

— Никога не съм била по-сериозна.

— Тогава какво ще бъде — любовна авантюра или брак? — Не беше моментът да пита, разбира се, а засега му беше достатъчно, че ще я види отново. — Как ме намери?

— Каза ми, че си в „Редисън“ в Минеаполис. Има четири, както разбрах, но те открих.

— Меги...

— Понеделник в шест вечерта — прошепна тя.

— Ще донеса „Шардоне“ — отговори ѝ протичко.

Когато затвори телефона, имаше чувството, че се е измъкнал от някаква тиня, стъпил е на твърда земя и ще живее.

В понеделник в шест вечерта, когато стигна до пътеката към къщата, тя излезе на задната веранда и му извика:

— Вкарай пикапа в гаража.

Послуша я и затвори вратите, преди да тръгне към къщата.

Наложи си да върви, а не да тича, да слезе по пътеката с нормален ход, да се изкачи бавно по стълбите на верандата, да задържи

ръцете си спокойни, въпреки че тя стоеше пред него разтреперана, сякаш сгряна от някаква вътрешна светлина, която я превръщаше в небесно същество с ореол.

Стояха известно време загледани един в друг, дъхът им изглеждаше бял в студения февруарски въздух. Най-после той се сети да каже:

— Здравей отново.

Тя боязливо се усмихна.

— Здравей, влез.

Последва я вътре и застана несигурно на килимчето до вратата. Беше облечена в розова коприна, която се движеше като жива, а над дълбокото деколте белееше наниз от перли. Когато се обърна с лице към него, му се стори, че и тя, и перлите, и дрехата и трептяха. По някаква неизречена договореност поздравът им трябваше да бъде точно противоположен на миналия път. Меги пое от него зелената бутилка.

— „Шардоне“... чудесно — каза, поглеждайки я.

— Изстудено — допълни той, докато събличаше палтото си.

— Имам свършени чаши за вино.

— Сигурен съм.

Тя остави виното в хладилника, а той позволи на очите си да се плъзнат по краката ѝ. Беше с обувки на високи токове в същия цвят като роклята ѝ. На силната светлина в кухнята те блестяха. Меги затвори хладилника и се обърна към него, оставайки в другия край на стаята.

— Много си елегантна.

— И ти. — Костюмът му беше в опушено синьо, ризата — бледо прасковена, а връзката — раирана, съчетаваща двата цвята. Очите ѝ бързо го огледаха и се върнаха към лицето му. Това също изглеждаше като негласно споразумение: всеки се беше облякъл така, сякаш да направи впечатление на другия.

— Докарали сме се — каза тя със странна усмивка.

— Точно така. — И при него усмивката не се получи много убедително.

— Помислих, че няколко свещи ще допринесат за настроението. — Влязоха в трапезарията, осветена единствено от шест свещи. Ухаеше на рози и бе сервирано само за двама на двете най-близки

срещуположни места на маса, на която биха могли да се разположат дузина.

Меги сервира съомга в сос от ябълков сайдер, изпечени до кафяво картофи със сирене, наредени като гирлянда, и букет рози — цветовете от красиво изрязано червено цвекло, а дръжките — от аспержи.

— Сама ли направи всичко това? — попита той учудено.

— Аха...

— Човек не знае какво да прави с тази красота — да я яде или да я сложи в рамка.

— Да прави каквото си иска.

Той изяде всичко, изпитвайки наслада от всяка хапка, защото тя за пръв път готвеше специално за него, защото през масата очите ѝ блесяха обещаващо и защото в светлината на свещите можеше да я наблюдава за радост на сърцето си.

По-късно, когато чиниите им бяха изнесени и бутилката „Шардоне“ — изпразнена, Меги пристигна от кухнята, носейки едина-единствена поничка, голяма колкото шапка и залята с шоколад. В средата на подноса имаше подходящ стъклен свещник със запалена свещ.

— Та-та-та-таааа... — възвести тя.

Ерик се обърна и избухна в смях, облягайки се назад на стола си, докато тя поставяше пред него официалното блюдо.

— Ако успееш да я изядеш, печелиш още една такава.

Той обгърна бедрата ѝ, както беше застанала до него, и избухнаха в смях.

— Тя е цяло чудовище. Харесва ми.

— Можеш ли да я изядеш? — прошепна тя, все още смеейки се.

— Ако се справя, предпочитам аз да си определя наградата.

Ръката, с която я беше обгърнал, силно я притисна и усмивката изчезна от устните им.

— Меги — прошепна и я завъртя така, че коленете ѝ опряха в седалката на стола му, — този месец ми се стори година. — Притисна лицето си към гърдите ѝ.

Тя прегърна главата му, забила поглед в светлината на свещите.

— Подготовката на тази вечеря отне твърде много дни — прибави той с приглушен глас, заровил глава в нея.

Вместо отговор тя му се усмихна, навеждайки се ниско над косата му, леко ухаеща на кокос.

— Липсваше ми — каза той. — Искам те, и то преди поничката.

Тя вдигна лицето му и го задържа между дланите си.

— Дните ми без теб са безцелни. — Целуна го, погали лицето му с гърба на пръстите си и усети как отчаянието му се стопява. — Колко глупаво вярвахме, че можем да надвием чувствата си, за да не си усложняваме живота.

В стаята „Белведере“ розовият ѝ тоалет се плъзна на пода, а неговият син костюм бе захвърлен върху един малък люлеещ се стол. След това се любиха, отпразнувайки края на самопринудителната агония. Много по-късно, лежейки с преплетени крака, си разказваха какво са изпитвали, докато бяха разделени. Как са се чувствали изгубени и непълноценни, а сега, когато отново са заедно, как нещата си идват по местата.

— Аз четях поезия — призна тя — и търсех теб в нея.

— А аз карах моторната шейна в снега, опитвайки се да те изтръгна от мислите си.

— Веднъж ми се стори, че те видях на улицата в града и се затичах да те настигна, но когато приближих, разбрах, че съм сбъркала, и ми се доплака.

— Най-много мислех за теб в хотелските стаи, когато не можех да заспя и исках да си до мен. Господи, как те желях. — Докосна с показалец дупчицата на брадичката ѝ. — Когато тази вечер влязох в къщата ти и ти ме очакваше в красивата си розова рокля, почувствах... почувствах се, струва ми се, като моряк, който след години в морето се завръща у дома. Нямаше нищо, което да желая повече от това да бъда в тази стая с теб и отново да те гледам.

— И аз чувствах същото. Когато си тръгна, като че ли отнесе част от мен, като че ли съм пъзел и ти взе парчето, което беше точно тук... — Постави ръката му върху сърцето си. — А когато влезе тази вечер, парченцето отново дойде на мястото си и аз отново се върнах към живот.

— Обичам те, Меги. Ти си тази, която трябва да бъде моя съпруга.

— И какво ще стане, ако кажа „да“?

— Ще говоря с Нанси и ще сложа край веднага. Ще го направиш ли?

— Не е ли странно? Имам чувството, че изборът да те обичам така не е мой.

Той я гледаше изненадан.

— Наистина ли, Меги?

Тя го прегърна и се засмя.

— Да, наистина, Ерик. Обичам те... обичам те... обичам те... — Произнасяше тези думи, целувайки го по шията, по бузата, по веждата. — Обичам те и ще стана твоя жена... веднага след като бъдеш свободен.

Отново се вкопчиха един в друг, търкаляйки се насам-натам.

По-късно екзалтацията им се смени с учудване. Лежаха, обърнати един срещу друг, съвсем близо, и се гледаха в очите. Той притегли ръката ѝ до устните си и целуна дланта ѝ.

— Само помисли... ще остареем заедно. — Гласът му прозвуча меко.

— Каква хубава мисъл.

И в този момент те наистина повярваха, че това ще се случи.

Нанси влезе с колата в алеята пред къщи в петък следобед в шест и петнайсет. Беше се свечерило и от прозореца на кухнята Ерик видя как светлините на фаровете завиват и се изгубват в отворения гараж.

Нанси излезе от колата и го забеляза.

Застана безмълвно, сякаш се вцепени. Тези мълчаливи паузи бяха станали нещо обичайно през седмиците след необмисленото му нахвърляне върху нея. Най-сетне тя помръдна.

— Какво правиш навън?

— Ще ти взема багажа. — Пристъпи в гаража и посегна за куфара. Тя се наведе отново над седалката и извади още една чанта и пакет с дрехи, които праметна през рамото му, докато той затваряше вратата на колата ѝ.

— Добре ли прекара седмицата? — попита Ерик.

— Сравнително.

— Как бяха пътищата.

— Добре.

Разговорите им бяха станали някак безплодни и спънати след онази нощ. Вървяха към къщата един след друг, без да се опитват да продължат да разговарят.

Вътре тя остави чантата си и посегна към куфара.

— Мога да го занеса горе вместо теб — предложи той.

— Аз ще го кача — настоя тя и така направи.

Когато излезе, той остана в кухнята разтърсен и обезпокоен, защото знаеше, че му предстои да я напусне и се страхуваше от този миг.

Нанси се върна, облечена в права вълнена пола и бяла копринена блуза с дълги ръкави със златна розичка, закопчана при врата. Пресече стаята, без да среща погледа му. Той чакаше, надвесен над умивалника, тя наблюдаваше как вдига капака на къкрещата тенджерка с мексиканска лютивка, как изважда един черпак, лъжици, купички и започва да сипва.

— За мене не — каза той.

Тя го изгледа с безразличния поглед, който си беше изработила от вечерта, в която я хвърли на кушетката в дневната.

— Вече ядох. — Не беше ял, но никаква храна не можеше да запълни празнотата в него.

— Какво има?

— Първо се нахрани.

Тя постави купичката на масата и остана неподвижна, скована, с изострено внимание.

— Преди какво?

Той гледаше през прозореца над умивалника към мръсния сняг навън и мрака на зимния ден. Нервите му се тресяха и чувстваше тежест в стомаха. Не беше нещо, което човек прави с леко сърце. Основната част от живота му беше вложена в този брак.

Обърна се към нея.

— Нанси, по-добре седни.

— По-добре да седна, по-добре да ям! — избухна тя. — Кажими, каквото имаш, за да мога да седна!

Той обиколи стаята и дръпна два стола.

— Хайде ела. Би ли седнала, ако обичаш? — Когато тя го послуша и той се настани на стола срещу нея, облегна ръце на масата пред дървените плодове, които никога не бяха му харесвали. — Няма добро време за това, което ще ти кажа — нито преди да се нахраниш, нито след това. По дяволите, това е... — Преплете пръстите си и вдигайки очи към нея, каза спокойно: — Искам развод, Нанси.

Тя пребледня. Вторачи поглед. Пребори се с първия пристъп на паника:

— Коя е тя?

— Знаех, че ще попиташ точно това.

— Коя е тя? — изкрещя жена му, удряйки с юмрук по масата. — И не ми казвай, че няма такава, защото тази седмица два пъти се опитах да се обадя и след като те няма вкъщи в единайсет часа през нощта, значи има друга. Коя е?

— Това се случва между нас двамата и не засяга никой друг.

— Не е нужно да ми казваш, защото знам. Това е твоята училищна любов, нали? — Главата ѝ се наклони рязко напред. — Нали?

Той въздъхна и разтърка слепоочията си.

— Сигурна съм! Вдовицата милионерка! Чукаш я, нали?

Той отвори очи и я погледна.

— Нанси, за бога...

— Правиш го! Чукал си се с нея в гимназията и сега продължаваш. Забелязах още първия ден, когато тя дойде в града. Не беше стоял с нея и пет минути на стъпалата на черквата и се втвърди под панталона, така че не ми казвай, че работата е само между нас двамата. Къде беше в единайсет часа в сряда вечерта? — Отново тупна по масата. — Къде?

Той уморено чакаше.

— А снощи?

Отказа да отговаря на яростта ѝ с ярост, което още повече я ядоса.

— Ти, кучи сине! — Наведе се напред и го удари по лицето. Силно. Толкова силно, че събори стола си. — Проклет да си! — Обиколи масата и се нахвърли отново, но той така се извърна, че само ноктите ѝ одраха лявата му буза.

— Нанси, престани!

— Чукаш я, признай! — Ерик хвана ръцете ѝ и се сборичкаха, бутнаха масата и разсипаха яденето, а дървените круши се затъркаляха по пода. Бузата му започна да кърви.

— Престани ти казах! — Все още седнал, здраво държеше ръцете ѝ.

— Прекарваш нощите си с нея, знам го! — Беше се разплакала. — И това не е от тази седмица, защото аз и преди съм се обаждала и ти не си си бил вкъщи.

— Нанси, спри най-после. — Една капка кръв капна на ризата му. Видя я как се мъчи да се овладее. С обляно от сълзи лице, тя се върна на мястото си и седна на стола. Той се изправи и взе една кърпа да избърше разсипаното ядене. Тя го проследи как отива до умивалника и се връща. Когато седна отново, тя каза:

— Не заслужавам това. Била съм ти вярна.

— Нещата не стигнаха дотук, защото сме си верни или не, а защото сме двама души, които никога не успяха да се свържат в едно.

— Това да не е някоя баналност, която си прочел в неделния вестник?

— Погледни ни. — Той притисна една сгъната кърпа за нос върху бузата си, погледна кръвта и продължи: — Какво е останало вече? Пет дни от седмицата сме разделени, а през двата дни, в които сме заедно, сме нещастни.

— Не беше така, докато тази жена не дойде в града.

— Можем ли да не говорим за нея? Това започна много преди тя да се премести във Фиш крийк и ти го знаеш.

— Не е вярно.

— Вярно е. Ние постепенно се отдалечаваме вече от години.

Виждаше как първоначалният ѝ гняв преминава в неочакван страх.

— Ако става въпрос за работата ми, аз ти казах, че съм поискала да намалят района ми.

— Каза го, но наистина ли смяташе да го направиш?

— Разбира се, че смятах.

— Направи ли го?

Не беше. И двамата го знаеха.

— И даже да го беше направила, щеше ли да бъдеш щастлива? Не вярвам. Ти си най-щастлива, когато правиш точно това, което правиш сега, и най-после го осъзнах.

Тя се наведе напред напрегната.

— И тогава защо просто не ме оставиш да продължа?

Ерик въздъхна тежко, уморен от това въртене в кръг.

— Не знам защо искаш да запазиш този брак? Какво въобще сме направили заедно?

— Ти си единственият, който мисли, че този брак е грешка. Според мен си заслужава да се боря за него.

— О, за бога, Нанси, отвори си очите! От времето, когато започна да пътуваш, бракът ни всъщност не съществува. Складирахме покъщнината си в една къща и спим в обща спалня, но какво друго споделяме? Приятели? Аз имам приятели. Но ние — не. Дойдох до тъжното заключение, че никога не създадохме приятелства, защото това изисква усилие и време, а ти никога го нямаше. Не ни идват гости, защото ти винаги си много уморена неделя вечер. Не ходим на черква, защото неделя е единственият ти свободен ден. Не пием бира със съседите, защото ти считах за просташко да се отбиваш у някого. Не създадохме дори деца. А аз исках всичко това, Нанси.

— Казах ти, че ще помисля по въпроса за бебето.

— Твърде късно е за това.

— Защо? — Наведе се над масата и сграбчи китката му. Той не се отмести.

— Защото ще бъде отчаян ход и не е редно да се създава дете, просто да се запази един брак. Това, което направих през онази нощ, е непростимо и още веднъж искам да се извиня.

— Ерик... — В гласа ѝ отново прозвуча молба, все още държеше ръката му.

Той я дръпна и каза:

— Дай ми развод, Нанси.

След дълга пауза на размишление дойде отговорът:

— За да може тя да те има? Никога!

— Нанси...

— Твърдо не. — Стана от стола и започна да събира от пода падналите дървени плодове.

— Не исках това да се превърне в битка.

Нанси пусна в купата четири круши от тиково дърво.

— Страхувам се, че ще стане. Може да не харесвам това място, но съм инвестирала в него и оставам.

— Добре — каза той. — Засега отивам при майка си.

Изведнъж тя омекна.

— Недей, остани и нека да се опитаме да оправим нещата.

— Няма смисъл.

— Но Ерик... осемнайсет години.

— Не мога. — Гласът му се задави от умоляващия израз на лицето ѝ. Качи се горе да опакова нещата си.

— Нещо не е наред ли? — попита майка му.

— Напускам Нанси.

— А, значи това било. — Безмълвно го разглеждаше, а той си спомни колко малко се интересувахе от жена му и се зачуди какво мисли сега. Тя разтвори ръцете си и каза: — Ела, сине.

Отиде до нея и прегърна дребното ѝ кокалесто тяло, вдъхна миризмата на късна зима от жакета ѝ, на мазут — от шалчето ѝ, и на ястието, което Барбара беше готвила — от косите ѝ.

— Ще трябва да остана тук известно време, мамо.

— Колкото искаш.

— Вероятно ще бъда малко кисел.

Тя се отдръпна и го погледна.

— Това си е твое право.

Почувства се някак по-добре след тази прегръдка.

— Какво става с хората, мамо? Променят ли се?

— Това е част от живота.

— Но ти и старият не се променихте.

— Ами, и ние се променихме. Всеки се променя. Но при нас не беше толкова сложно. Вие, младите, сега имате цяла дузина специалисти да ви казват как да мислите, да чувствате, какво да правите и как да намерите себе си. — Проточи думата с опънати устни. — Глупав израз, да намериш себе си. Да си дадете един на друг пространство. — Отново се подигра с думата. — В мое време-пространството на мъжа беше до жена му, а на жената — до мъжа ѝ, и това, което си давахме един на друг, беше помощ и малко любов, ако не бяхме много изморени в края на деня. Но сега ви карат да повярвате, че ако не си по-напред, нещата не са както трябва. В брака обаче не е така. О, не те обвинявам, сине. Казвам само, че си се родил във време, трудно за брак.

— Винаги сме се разбирали, Нанси и аз. На повърхността нещата изглеждаха наред, но всъщност от много години имаме различни мнения за най-важните неща — работа, деца, къде да живеем, за какво да живеем.

— Е, предполагам, че това понякога се случва.

Беше очаквал тя да прояви майчино пристрастие и се изненада от неутралната ѝ позиция. Уважаваше я затова, спомняйки си отново, че тя никога не е била много благоразположена към Нанси.

Тя въздъхна и погледна към кухнята.

— Ял ли си?

— Не, мамо, но не съм гладен.

Отново го изненада, като не настоя.

— Понякога тревогата убива апетита. Аз по-добре да се кача горе да сменя чаршафите. Стоят там още откакто Грейси и Дан спаха тук на Коледа.

— И аз мога да го направя, мамо. Не искам с нищо да те затруднявам.

— Откога децата ми започнаха да бъдат затруднение за мен?

Приближи се и с обич я прегърна.

— Знаеш ли, можеше на света да има повече хора като теб. — Потърка с кокалчетата на пръстите си главата ѝ, както правеха като момчета.

— Пусни ме, зверче такова — скастри го тя на шега.

Той я освободи и се качиха заедно горе да сменят бельото.

Тъкмо постлаха долния чаршаф, когато Ерик каза:

— Не знам колко дълго ще остана тук.

Тя тръсна във въздуха втория чаршаф, за да се разгърне и отговори:

— Не съм те питала.

Отиде при Меги на другия ден преди обед.

— Здравей — поздрави я той, изглеждаше отчаян.

— Какво се е случило, какво е това на лицето ти?

— Нанси.

— Каза ѝ?

Той кимна тъжно.

— Ела тук, нужно ми е да те държа.

— И на мен също, докато ми разказваш — пошепна тя, притискайки се до него. Винаги когато бяха заедно, душевното състояние на единия се предаваше на другия. Днес бяха един до друг, за да търсят сигурност. В прегръдката им нямаше място за страст.

— Новината не е добра — започна той.

— Какво каза тя?

— Не иска и да чуе за развод.

Ръката ѝ леко помръдна на гърба му и тя затвори очи.

— О, не...

— Мисля, че ще направи всичко възможно да ни създаде максимално трудности. Каза, че след като тя не може да ме има, и ти няма да ме имаш.

— Не мога да я упрекна. Аз също не бих се отказала от теб много лесно.

Той се отдръпна назад, гледайки вдъхновените ѝ очи.

— Преместих се у мама, така че нещата са все още напълно неустановени.

— Какво каза майка ти?

— Мама? Тя е солта на земята. Прегърна ме и ми предложи да остана колкото е нужно.

Меги се притисна до него.

— Ти си щастливец. Мечтая за майка, с която бих могла да бъда откровена.

Всеки вторник следобед Вера Пиърсън посвещаваше времето си на благотворителна дейност в старческия дом „Бейсайд“, където свиреше на пиано, а старците пееха. Майка ѝ беше много предана християнка и бе убедила Вера колко важно е да се занимава с благотворителност както вкъщи, така и в енорията.

Този вторник следобед подшушна на една от сестрите, че е чула, че средната дъщеря на Дженингс, едва в началните класове на гимназията, е бременна.

— Нищо чудно — прибави. — Каквато майката, такава и дъщерята.

Преди да си тръгне се отби в тоалетната и докато се мъчеше да си вдигне чорапогащника със стегнат колан за прибиране на корема, вратата се отвори и в общото помещение влязоха две жени, като разговаряха.

Шарън Глазгоу, една от сестрите в „Бейсайд“, каза:

— Вера Пиърсън все намира какво да говори, но нейната собствена дъщеря си има работа с Ерик Севърсън. Чу ли, че той напуснал жена си?

Вратата на съседната тоалетна се затвори и Вера видя чифт бели обувки под разделящата преграда.

— Сега живее при майка си.

— Ама ти шегуваш ли се? — Това беше Сандра Екълщайн, диетоложката.

— Мисля, че са били гаджета в гимназията.

— Красив мъж е.

— Жена му също. Виждала ли си я някога? — От другата страна пуснаха водата в тоалетната, а Вера седеше притихнала като счупен часовник. Разделящата стена се разтrese от блъснатата врата и белите обувки излязоха. Появи се друг чифт. Зашумя чешмата, после сешоарът за ръце, след това всичко се повтори, а двете жени продължиха да говорят за други неща.

Когато помещението утихна, Вера дълго се кри, страхувайки се да излезе, докато се убеди, че всичко вече е спокойно.

„Каква грешка направих?“ — питаше се тя. Бях най-добрата майка, правех всичко, както трябва. Карах я да ходи на черква, дадох ѝ добър пример, като останах с един мъж цял живот, създадох ѝ чист дом с добра храна и майка, която винаги е в него. Бях строга и никога не допуснах да се влачи с несериозни момчета. Но веднага щом се върна тук, хукна с него на онова околийско заседание.

„Аз я предупредих, че това може да се случи! Нали я предупредих!“

Вера не караше кола. В град с размерите на Фиш крийк това не ѝ беше нужно, но сега пръхтейки нагоре пеша по Котедж роу, съжали, че не се е научила. Когато стигна до вратата на къщата на Меги, беше вече съвсем ядосана. Почука и зачака. Двете ѝ ръце притиснаха гърдите.

Меги отвори задната врата и възкликна:

— Мамо, каква изненада! Влизай.

Вера пристъпи, дишайки тежко.

— Трябваше да се обадиш. Можех да дойда да те взема с колата.

— Можеш да ме върнеш с колата, след като... — Вера се спря.

Тонът ѝ подсказа, че нещо не е в ред.

— След като?...

— Мисля, че съм дошла тук с неприятна задача.

— О?

Вера щракна закопчалката на чантата си с две ръце.

— Ти се срещаш с момчето на Севърсън, нали?

Стресната, Меги помълча, преди да отговори.

— Ако ти кажа да, би ли имала желание да поговориш с мен затова?

— Аз вече говоря за това. Целият град говори за това! Казват, че е напуснал жена си и се е преместил у майка си. Вярно ли е?

— Не!

— Не ме лъжи, Маргарет, не съм те възпитавала така.

— Нямам за какво да се извинявам.

— Живееш ли с него?

— Да! — извика Меги, скачайки. — Да, живея с него! Да, обичам го! Да, планираме да се оженим веднага след като той получи развод.

Вера помисли за всички жени от църковното общество, от градинарското общество и от „Приатели на библиотеката“, жените, които познаваше през целия си живот, и даде воля на острата болка от срама, който беше изпитала в тоалетната.

— Как ще мога някога отново да погледна в очите жените от църковното общество?

— Това ли е всичко, което има значение за тебе, мамо?

— Членувам в тази църква повече от петдесет години, Маргарет, и през всичкото време не съм имала нито една причина да свеждам засрамено глава. А сега? Само няколко месеца, откакто се върна в града, и вече се забърка в такъв скандал. Това е позорно!

— Ако е така, то това е мой позор, майко, а не твой.

— Е, да, много си доволна от себе си, нали? Чуй се само какво говориш! Вярваш на всичко, което този ти казва като някоя глупачка. Мислиш ли наистина, че има намерение да се разведе с жена си и да се ожени за теб? На колко още жени е било казвано същото през всичките тези години? Той иска парите ти, Маргарет, не виждаш ли това?

— О, майко... — Меги се стовари на един стол, силно разочарована. — Защо не можеш поне веднъж в живота си да ме подкрепиш, вместо така да ме разкъсваш?

— Ако мислиш, че ще подкрепя такива похождения...

— Не, не съм мислила, че ще го направиш. Никога не съм го допускала, защото през целия ми живот ти никога за нищо не си ми вярвала.

— Най-малкото за това, че си разумна. — Вера наежена се наведе напред и облегна едната си ръка на масата. — Маргарет, ти си богата жена и ако не си достатъчно разумна да разбереш, че мъжете те гонят заради парите ти, аз съм.

— Не... — Меги бавно поклати глава. — Ерик не търси парите ми. Но няма да защитавам нито него нито себе си, защото не е нужно. Аз съм възрастен човек и ще живея живота си както намеря за добре.

— И ще срамиш баща си и мен, без дори да се замислиш за нашите чувства?

— Майко, наистина съжалявам, но отново ти казвам, че това е моя работа, не е нито твоя, нито на татко. Нека аз да отговарям за чувствата си, а ти за твоите.

— Не разговаряй с мен с този високопарен съветнически тон. Знаеш колко го мразя.

— Много добре, ще те попитам нещо направо, защото никога не съм могла да си отговоря. — Меги погледна майка си право в лицето. — Ти обичаш ли ме, мамо?

Вера реагира така, сякаш някой я беше обвинил, че е комунист.

— Разбира се, че те обичам. Що за въпрос?

— Честен въпрос. Защото ти никога не си ми го казвала.

— Поддържала съм дрехите ти чисти и къщата в перфектно състояние, а на масата винаги е имало хубави ястия, нали?

— Това може да го направи и един прислужник. Винаги съм искала разбиране, някаква проява на обич, една прегръдка, когато се връщам у дома, някой да ме подкрепи, когато имам нужда.

— Прегръщах те.

— Не, ти позволяваше аз да те прегърна. Това е различно.

— Не знам какво искаш от мен, Маргарет. Мисля, че никога не съм знаела.

— Като начало можеш да спреш да раздаваш нареждания. Както на мен, така и на татко.

— Сега ме обвиняваш в нещо друго. Ролята на жената е да следи нещата в дома да вървят гладко.

— Като диктува и упреква? Мамо, има и по-добри пътища.

— А, значи и това не съм правила както трябва. Е, баща ти въобще не се е оплакал, а ние с него живеем заедно от четирийсет и пет години...

— Никога не съм те видяла да го прегърнеш, да го попиташ добре ли е прекарал деня или да поразтриеш врата му. Вместо това, когато той влезе вкъщи, нареждаш: „Рой, събуй си обувките, току-що съм изтъркала пода“. Когато аз се прибера, ми казваш: „Защо не ме предупреди, че ще дойдеш“. Когато Кейти пристигна за Деня на благодарността, ти й се скара, че е без ботуши. Не ти ли идва наум, мамо, че ние бихме искали някакъв друг поздрав? Ето и сега, в този

период на тежки проблеми за мен, когато толкова ми е нужен някой, с когото да споделя, вместо да ме попиташ как се чувствам, ме обвиняваш, че срамя теб и татко.

— Това, което ми идва на ум, е, че съм тук, за да се противопоставя на разпуснатото ти поведение, а ти обърна нещата, обвинявайки мен. Мога само да повторя, че през тези четирийсет и пет години баща ти никога не се е оплакал.

— Не е — каза Меги тъжно. — Той само се премести в гаража.

Лицето на Вера почервения. Рой беше виновен, че се премести в гаража. Тя не командваше и не упрекваше, а само държеше нещата в ред. Ако оставеше на него, подът щеше целият да бъде на стъпки, щяха да вечерят когато им падне, в неудобно на бога време, и щяха да закъсняват за черква всяка неделя. И това неблагодарно дете, на което беше дала всичко — ръчно ушити дрехи, неделно училище, образование в университетския колеж, й казва сега как да се промени!

— Мисля, че те възпитах да уважаваш родителите си, но явно и в тази област не съм успяла. — Правейки усилие да запази накърнената си гордост, Вера стана от стола си с обидна, изписана на лицето ѝ.

— Повече няма да те безпокоя, Маргарет, и докато не решиш да ми се извиниш, не е нужно и ти да ме безпокоиш. Ще намеря сама палтото си.

— Мамо, моля те... Не можем ли да поговорим?

Вера взе палтото си от стаята за прислугата и го облече. Връщайки се в кухнята, надяна ръкавиците си, без да погледне към Меги.

— Не е нужно да ме караш. Ще си отида пеша.

— Мамо, почакай.

Но Вера излезе без нито дума повече.

Хлопвайки вратата пред лицето на дъщеря си, тя почувства, че сърцето ѝ се къса. Ето цялата благодарност, която получава една майка, помисли си и пое надолу по хълма към дома си.

Същата вечер, когато се видяха с Ерик, Меги му каза:

— Майка ми днес беше тук.

— И какво?

— Искаше да знае дали имам отношение с „онова момче на Севърсът“.

Той шумно сгъна един дърводелски метър, слезе от стола, на който беше стъпил и се приближи до нея. Бяха в една от спалните за гости и ѝ помагаше да завинтят едно голямо огледало в рамка.

— Съжалявам за неприятностите, Меги.

— Отговорих ѝ „да“.

Ерик се дръпна изненадан.

— Каза ѝ?

— Но това е истината, нали? Предпочетох така. — С върховете на пръстите тя докосна бузата му точно под белега от ноктите на Нанси, образуващ коричка. — Щом ти можеш, и аз мога да понеса неприятностите.

— Отношения с мен... о, Меги, момичето ми, на какво те подлагам! Какво ли още те чака? Не съм го мислил така нито за теб, нито за нас двамата. Искях да бъде законно.

— Докато стане, ще приема това.

— Днес подадох молбата за развод — каза Ерик. — Ако всичко е наред, можем да се оженим след половин година. Но взех едно решение, Меги.

— Какво?

— Вече няма да преспивам тук. Не искам хората да клюкарстват за теб.

През следващите седмици той идваше при нея почти всеки ден. Когато идваше сутрин, носеше топли понички, а за вечеря — прясна риба. Понякога беше унил и уморен и заспиваше на дивана. Друг път — оживен, с желание да хапне, да се смеят, да я повози на пикапа си с отворени прозорци. Бяха заедно в деня, когато се стопли последният лед и пукането му в езерото сигнализира, че зимата е свършила. И в деня, когато пристигнаха първите ѝ неочаквани гости. Взели името ѝ от Търговската камара на Доор, те просто дойдоха до вратата и попитаха дали има стая.

Вечерта Меги беше страшно възбудена, запали огън в салона, провери дали бонбониерата е пълна и дали има достатъчно книги и списания. Гостите ѝ се върнаха, след като бяха вечеряли в града, и

почукаха на затворената врата към кухнята, за да попитат за някои неща. Когато Меги представи Ерик само с малкото му име, мъжът се ръкува с него и каза:

— Приятно ми е да се запознаем, мистър Стърн.

Ерик помогна да стегнат пристана и монтира там дървената пейка, защото според Меги беше по-добре тя да е там, вместо на тенис корта, който беше станал вече паркинг и бе загубил чара си. Когато заковаха и последния пирон, седнаха на новата дървена пейка, хванати за ръце и загледани в залеза.

— Кейти се съгласи да работи при мен това лято — каза Меги.

— Кога?

— Семестърът им свършва в края на май.

Очите им се срещнаха и той погали с палец горната част на дланта ѝ. След тази безмълвна нежност тя облегна глава на гърдите му.

Когато пусна „Мери Диър“ на вода, Ерик влезе с корабчето в залива под самата къща и наду корабната сирена. Меги долетя до предната веранда и му махна с ръка усмихната точно както си беше представял много пъти.

— Слез долу! — извика той и тя изтича по свежата пролетна трева между цъфналите ириса и се качи на палубата, за да бъде отведена по вълните.

По-късно през пролетта, когато овощните дървета бяха в пълния си цъфтеж, той дойде със стария си пикап, почистен отвътре и отвън за случая и покрит с цъфнали клонки. Това силно трогна Меги и напълни очите ѝ със сълзи. Заведе я в една овощна градина, натежала от цветове, аромат и птичи песни, но само поседнаха там в меланхолично мълчание, замислени, държейки се за ръце.

Дойде май и стана достатъчно топло, за да се боядиса неотопляваният апартамент над гаража. Ерик ѝ помогна да го приготви за Кейти, обзавеждайки го с нещата, с които беше свикнала в дома им в Сиатъл.

Към средата на месеца туристическият поток се засили и имаха много по-малко време да бъдат заедно, а после дойде и последната им нощ, преди Кейти да пристигне.

Сбогуваха се на палубата на „Мери Диър“ в един и десет през нощта, борейки се със силното си нежелание да се разделят, заобиколени от мрак и лекото пляскане на вълните.

— Ще ми липсваш.

— И ти на мен.

— Ще идвам с корабчето, когато мога по тъмно.

— Ще бъде трудно да излизам.

— Очаквай ме около единайсет. Ще давам знак със светлините.

Целунаха се със същата мъка, както преди години, когато се разделяха, за да замине всеки за своя колеж.

— Обичам те.

— И аз те обичам.

Тя пристъпи назад, като се държаха за ръце, докато пръстите им вече не можеха да се докоснат.

— Ще се омъжиш ли за мен... — прошепна той.

— Обещавам.

Но думите бяха само болка, защото Нанси оставаше непреклонна и в официалните писма от адвокатата ѝ неизменно пишеше, че мисис Маккофи няма да се съгласи на развод и иска помирение.

Кейти не повярва безусловно на твърденията на баба си, че Меги има отношения с женен мъж, но реши да попита майка си направо. Беше сигурна, че Вера греша и изказва само някакви свои подозрения. След думите, които си размениха по Коледа, тя не допускаше, че е възможно майка ѝ — все още да се вижда с приятеля си от ученически години.

Свали гюрука на колата си. Беше горещ пролетен ден, трябваше да признае, че е чудесно да напусне Чикаго. Може би нямаше да е чак толкова лошо да поживее края езерото, макар че не беше много сигурна колко ще ѝ хареса да бъде чистачка. Но каква друга възможност имаше? Докато завърши колежа, майка ѝ контролираше парите, а тя не я покани като гост, а като помощничка в работата.

Да чисти. Проклетата работа. Да търка гърнета, които клиентите са използвали, и да сменя чаршафи с къдрави черни косми по тях. Все още не можеше да проумее защо майка ѝ искаше да има пансион. Жена с милион долара в банката.

Не успя да измине и половината от стъпалата по пътеката към къщата, когато Меги изскочи усмихната ѝ извика:

— Здравей, скъпа!

— Здравей, мамо!

— О, колко се радвам да те видя.

Прегърнаха се наред пътеката, после Меги пое един от куфарите и я поведе към гаража, разпитвайки за пътуването, за края на учебната година и хвалежки хубавото пролетно време.

— Имам изненада за теб — каза Меги, водейки Кейти нагоре по стълбите покрай външната стена на сградата. Отвори вратата. — Мисля, че ще ти е приятно да си имаш свое лично кътче.

Кейти огледа стаята с широко отворени очи.

— Нашите мебели!... О, мамо!

— Ще трябва да ползваш общата тоалетна и баня, ще се храним заедно, но поне ще можеш да се усамотяваш.

Кейти се хвърли да прегръща майка си.

— О, благодаря ти, мамо, толкова е хубаво...

Хареса стаята си, но ентусиазмът ѝ скоро се превърна в униние, когато се изправи лице в лице с реалността. Гостите в голямата къща влизаха и излизаха по всяко време на деня. Меги държеше вратата на кухнята към коридора затворена, така че разполагаха с тази част на къщата. Но този следобед най-малко пет пъти се почука на вратата към коридора: можем ли да ползваме телефона, къде можем да наемем велосипеди, кой ресторант ще ни препоръчате, къде можем да си купим филми, стръв, храна за пикник... Телефонът непрекъснато звънеше и стъпките над главите им кънтяха непрекъснато като при някакво нашествие. Късно следобед пристигна нова група и Меги трябваше да прекъсне приготвянето на вечерята, за да ги заведе в стаите им и да ги регистрира. Докато седнаха да се хранят Кейти беше напълно разочарована.

— Мамо, сигурна ли си, че беше правилно да предприемаш това?

— Какво му е лошото?

Момичето махна към вратата за коридора.

— Всички тези въпроси, това влизане и излизане, телефонът...

— Но това е бизнес. Човек би трябвало да го очаква.

— Защо го правиш, след като имаш достатъчно пари и не е необходимо да работиш?

— А какво да правя до края на живота си? Да ям шоколадови бонбони? Да си търся забавления? Кейти, аз трябва да се занимавам с нещо съществено.

— Но не можеше ли да си купиш някакъв магазин или да станеш представителка на „Авон“ — нещо, което няма да ти мъкне клиентите вкъщи?

— Можех, но не го направих.

— Баба казва, че постъпката ти е глупава.

Меги пламна.

— И кога разговаря с баба си?

— Писа ми.

Меги взе хапка от пилешката салата, без да каже нищо.

— Съобщи ми и нещо друго, което също ме безпокои.

Меги подпря китката на ръката си на ръба на масата и зачака.

Момичето я погледна право в лицето.

— Мамо, ти продължаваш ли да се виждаш с Ерик Севърсън?
Меги отпи една глътка вода, обмисляйки отговора си. Постави чашата обратно на масата и отговори:

— Понякога.

Дъщеря ѝ пусна вилницата си и вдигна ръце нагоре.

— О, мамо, не мога да повярвам!

— Кейти, аз ти казах преди...

— Знам, че ми каза да си гледам работата, но разбираш ли какво правиш? Той е женен!

— Развежда се.

— О, разбира се, обзалагам се, че всички така казват.

— Кейти, думите ти бяха излишни!

— Добре, добре, извинявам се. Но все пак съм възмутена и мисля, че това е дяволски срамна ситуация. — Скочи, грабна чинията си и с три резки движения на вилницата изхвърли яденето си в боклука.

От първия работен ден на Кейти за Меги стана ясно, че да се държиш с дъщеря си като с нает служител, ще бъде голям проблем, както когато родител дава на собственото си дете уроци по пиано. Установи, че всичките ѝ нареждания се приемат леко и не се изпълняват както и когато трябва: ще отида след малко; искаш да кажеш, че трябва да бърша праха всеки ден... много е горещо, за да чистя и трите бани.

Въпреки че мудността и нежеланието на Кейти дразнеха Меги, тя се въздържаха да се заяжда с надеждата да сведе до минимум напрежението помежду им.

На третия ден обаче безразличието на Кейти леко се пропука. Тъкмо тъпчеше чаршафа за пране в една брезентова торба, когато една моторна косачка изпърпори под прозореца, бутана от млад мъж, гол до кръста, в червени шорти и гуменки на бос крак.

— Кой е този? — възкликна тя, следвайки го от прозорец на прозорец, заляпана в него.

— Това е Тод, синът на Бруки.

— И той коси нашата ливада?

— Наех го като работник в градината. Идва два дни през седмицата да върши по-тежката работа — коси, подрязва храстите, чисти плажа, изхвърля боклука.

Когато той отмина и звукът от косачката му позаглъхна, Кейти се изпъна да го види по-добре и удари челото си в мрежата на прозореца.

— Ооо, бива си го.

— Да, хубав е.

Тази сутрин момичето се справи лесно с праха и намери безброй причини да излиза навън: да изтупа нещо, да измете верандата, да отнесе боклука нагоре по височината до кофите край гаража. Привърши чистенето за рекордно кратко време, изтича надолу и застана задъхана до Меги, която седеше до бюрото си в техния салон.

— Изтърках и трите бани, смених бельото, избърсах праха в трите спални и в салона за гости, избърсах и первазите на прозорците. Сега свободна ли съм?

Споразумението им беше Кейти да работи всеки ден до два часа, след което да бъде на разположение, ако трябва да замести майка си при приемането и регистрирането на нови гости. През предишните два дни не беше успявала да свърши работата си до два часа, обаче днес беше готова в дванайсет и четвърт.

— Добре, но днес по някое време следобед трябва да пазарувам, затова гледай да се върнеш до три часа.

Кейти изтича до гаража и минути след това се появи на двора в чисти бели шорти, червено бюстие и сресана наново. Тод почистваше машинката на окосената трева в една пластмасова торба.

— Почакай, аз ще държа — извика Кейт, приближавайки се.

Той я погледна през рамото и се изправи.

— О, здравей!

Каква фигура! И разкошна черна коса, и лице, което навярно спираше момичетата на всяка стъпка. По голото му тяло и по челото му бяха избили капчици пот и беше с бяла лента на челото.

— Здравей. Ти си синът на Бруки, нали?

— Да. А ти трябва да си дъщерята на Меги.

— Казвам се Кейти. — Протегна ръка.

— А аз — Тод. — Здрависа се с изцапана ръка.

— Знам. Мама ми каза.

Тя държа торбата отворена, докато той изсипа тревата. Застанала до него, усети мириса на плажен лосион, смесен с аромата на прясно окосена трева.

— Видях те, като излизаше навън — каза той, скришом хвърляйки поглед към голата ѝ талия.

— Чистя тук, при майка.

— Значи ще останеш цялото лято?

— Аха. А наесен ще се върна в Нортуестърн за втората учебна година.

— А аз през септември постъпвам във въздушните войски. Благодаря. — Пое торбата от нея и се наведе да нагласи извадената част на косачката.

Тя наблюдаваше отгоре загорелите му изпотени рамене, извивката на гърба и черните мокри къдрици около врата му.

— Както разбирам, майките ни са били много близки приятелки.

— Да. Предполагам, че си слушал същите истории, които и аз.

— Имаш предвид „Старши тормозчиите“?

Той погледна нагоре и двамата се засмяха. Много ѝ харесваше как се набръчква лицето му, като се смее. Той се изправи в целия си ръст, избърса дланите си в шортите и се погледнаха, опитвайки се да се престорят, че се интересуват само от езерото.

— Е, да те оставя да си гледаш работата — каза тя неохотно.

— Имам да окося още една ливада следобед.

Кейти обърна глава и го хвана загледан отново в голия и кръст. Той рязко вдигна поглед и заговори едновременно.

— Аз ще бъда...

— Къде се...

Отправи ѝ бърза усмивка и каза:

— Ти първа.

— Искях просто да попитам тук къде се събират младежите.

— А аз исках да кажа, че ще свърша работа около пет часа. Ако искаш, мога да те заведа в Сити бийч и да те представя. Познавам всички в Доор, освен туристите, макар че и от тях знам няколко души.

— Добре, ще се радвам много — отправи му тя светкавична усмивка.

— След вечеря се събираме обикновено в клуба „СС“ на Мейн стрийт. Там има оркестър.

— Звучи забавно — отговори момичето.

— Мога да дойда да те взема след шест часа.

— Чудесно! Ще се видим тогава.

Меги веднага забеляза промяната у Кейт. Раздразнителността ѝ се уталожи, тананикаше си и разговаряше с майка си, извика весело довиждане, когато тръгна с Тод.

До два часа през нощта Меги не чу дъщеря си да идва до тоалетната. На следната сутрин спа до десет часа и едва се надигна след продължително будене. И следващите три вечери отново излиза с Тод, а сутрин ставаше все по-късно и по-трудно. В неделя запротестира, че въобще трябва да работи.

— Това е единственият свободен ден на Тод и искахме да отидем рано на плаж.

— Можеш да отидеш веднага след като приключиш с чистенето.

— Но, мамо...

— Досега щеше да си свършила, ако беше станала навреме — сопна ѝ се Меги.

През следващите дни Кейти прекарваше все повече време с Тод. Меги недоволстваше, но не затова, че се срещат — Тод беше приятно момче, добър работник, услужлив и винаги учтив; а от несериозното отношение на дъщеря си към работата ѝ. Не ѝ се искаше да ѝ нарежда строго, сякаш е малко момиче, нито да я дебне като нощен пазач. Не приемаше безотговорността ѝ — Кейти се държеше така, като че ли можеше да наглася часовете за работа по своя угода.

Имаше и нещо друго, което безпокоеше Меги и което не беше очаквала. Нарушено беше чувството ѝ за свобода. След прекараните самостоятелно няколко месеца тя се улови, че бе привикнала да се храни, когато пожелае, или изобщо да не яде; да намира банята както я е оставила; козметиката си — на определеното място; радиото — на станцията, която тя слуша; в умивалника да няма неизмити съдове. Въпреки че Кейти спеше в апартамента над гаража, къщата не беше вече само на нейно разположение и много пъти Меги се чувстваше неудобно от реакциите си. Напълно съзнаваше, че по този начин се мъчи да потисне голямото неудобство, което присъствието на момичето беше създавало — трябваше да се прекратят нощите с Ерик.

Меги изпитваше нужда да поговори с някого за сложните си чувства, но майка ѝ беше прекратила всякакви контакти, а тъй като Тод също беше намесен, от Бруки не можеше да търси съвет.

Тогава една нощ, осем дни, след като Кейти беше пристигнала, дойде Ерик.

Меги се събуди внезапно от дълбокия сън й продължи да лежи напрегната, заслушана. Някакъв шум я беше обезпокоил. Сънуваше, че е дете и играе в някаква висока трева до жълтата стена на училището, когато училищният звънец иззвъня и я събуди. Остана неподвижна, загледана в тъмния таван и заслушана в среднощния хор на щурците и жабите, докато отново чу лекото звънване, но не беше училищен звънец, а корабна камбана — достатъчно близо, за да бъде чута, и достатъчно далеч, за да не смущава. Интуицията й подсказа, че това е той и я вика с месинговата камбанка, която висеше над кабината на „Мери Диър“.

С разтуптяно сърце Меги скочи от леглото, претършува едно чекмедже в гардероба и надяна първите шорти, които й попаднаха под късата нощница. Часовникът удари единайсет. Източвайки през тъмната къща, Меги чувстваше, че сърцето й ще се пръсне от нетърпение. Плъзна се като дух по коридора, през главния вход, надолу по стълбите между надвисналите силно ухаещи булчини венци към огромната тъмнина на езерото, където мекото буботене на мотора на „Мери Диър“ набраздяваше повърхността на водата и разкривяваше отражението на луната. После надолу по брега... боса... по мократа от роса трева, зад черната дантела от кленови клони, чу моторите да спират, леко плискане на вълните с пристана, после собствените й боси стъпала почувстваха как той трепти от допира на корабчето до него.

Ерик се появи в бяло като видение, тих и призрачен като самата „Мери Диър“. Очакваше я на перилата с разтворени ръце, в които тя се приюти като изгубен гълъб, който най-после се е завърнал у дома.

— О, скъпи... така ми липсваше. Дръж ме, моля те... дръж ме до себе си.

— Ах, Меги... Меги...

Здраво я притисна до гърдите си, ризата му беше разкопчана, белите панталони — навити над глезените, краката — леко разкрачени, за да устоява на клатушкането на палубата! Обсипа я с целувки, сякаш да заличи някаква обида.

Като внезапен тропически дъжд сълзите й избликнаха без всякакво предупреждение.

— Меги, какво има — отдръпна се той и се опита да вдигне лицето й, което тя притискаше в рамото му.

— Не знам. Просто така.

— Добре ли си?

— Да... Не... Не знам. Тези дни се чувствах просто на ръба без никаква особена причина. Съжалявам, Ерик.

— Всичко е наред. Поплачи си. — Прегръдката му стана по-лека, едната му ръка разтриваше гърба ѝ.

— Чувствам се толкова глупаво, а целият те намокрих. — Тя подсмръкна до гърдите му и се избърса с длан.

— Спокойно. Нищо ми няма, не съм от захар да се разтопя.

— О, Ерик... — Опита се да се усмихне и започна да се успокоява. Настани се удобно и плътно в прегръдката му. — Не знам какво става напоследък с мен.

— Лоша седмица?

Кимайки в потвърждение, чукна брадата му.

— Искаш ли да ти разкажа?

— Разбира се.

Чувстваше се толкова добре така — облегната на него и споделяща проблемите си.

— Нещата с Кейти не вървят — започна тя и му разказа всичко; за закъсненията ѝ нощем и как това се отразява на работата ѝ; за трудността да си началник на собствената си дъщеря; защо не може да сподели с Бруки; за усещането си, че е попаднала в капана на родителски проблеми, които е мислела за отдавна решени и изживени. Призна собствената си ненормална раздразнителност напоследък и съжалението, което гнетеше сърцето ѝ, че изгубва и последната тънка нишка, която я свързва с майка ѝ. Каза също, че Кейти знае, че се виждат и че са си разменили реплики по този повод. — Много се нуждаех от теб тази нощ... страшно много.

— Аз също.

Той въздъхна и сви рамене, държейки я до себе си с двете си ръце.

— Случи се нещо.

— Казвай.

— Нанси дойде у мамини да моли за помирение и днес моят адвокат ме посъветва да приема, защото от съда няма да се приеме добре, ако не ѝ дам шанс поне да опита, щом толкова настоява.

Меги потърси погледа му с изопнато от напрежение лице.

— Не се безпокой — каза той бързо, — аз те обичам. Ти си единствената, която обичам, и ти обещавам, че няма да се върна при нея. Никога. — Целуна я, отначало нежно, после с нарастваща жар.

— О, Меги, наистина те обичам, страшно много. — Гласът му звучеше измъчено. — Умирам да съм свободен, за да мога да се оженя за теб, и тогава няма да си принудена да търпиш обиди от дъщеря си и от майка си.

Луната ги огряваше и сенките им на дървената палуба повтаряха движенията им. Той разтвори устни върху нейните, притисна ханша ѝ към своя и прокара ръката си надолу по гръбнака ѝ, разпалвайки се все повече. Тя се повдигна на пръсти и прокара ръката си по гърдите му, после по раменете. Той погали гърдите ѝ под широката нощница, улови я под мишниците и я повдигна. Краката ѝ се отделиха от палубата. Когато Ерик захапа едната ѝ гръд, изохка и той промърмори:

— Съжалявам... съжалявам... много съм нетърпелив.

Започна по-нежно да целува тялото ѝ, навсякъде, докдето можеше да стигне. Тя повдигна лице нагоре към звездите, чувствайки как ръцете и бедрата му потреперват, трепереше и самата тя, и нощният въздух около тях. Помисли си: „Дано не го загубя. Дано не го загубя“.

Когато се плъзна надолу тялото му, ръцете ѝ погалиха гърдите му, корема, по-надолу.

— Хайде! — прошепна Ерик нетърпеливо, хвана я за ръка и я поведе напред, където едно платно преграждаше пътя на лунната светлина. Фаровете осветиха лицата им. Запали мотора, седна на високата седалка и я намести между бедрата си, поемайки по посока на Грийн бей. Плъзна едната си ръка под бельото ѝ и нежно започна да я гали, докато се отдалечаваха от брега.

Посягайки назад, тя също го докосна през панталоните. Корабчето се плъзгаше по целуваните от звездите води, а Меги вдъхваше мириса на тялото му и на търкащите се в лицето ѝ коси, както беше навел глава над рамото ѝ.

Спряха недалеч от брега и се любиха на хладната дървена палуба. Движенията им като че бяха в такт с клатенето на корабчето по нощните вълни. Беше чудесно както винаги, но сякаш се долавяше и лека тъга. Защото той не беше неин и тя не беше негова, а желаеха това повече от всичко.

После той остана да лежи над нея, подпрял лакти от двете страни на главата. Меги разглеждаше сенките, които луната хвърляше върху лицето му и почувства как любовта я залива отново, още по-силна.

— Понякога — прошепна тя — е трудно човек да намери достатъчно силни и достатъчно значими думи, за да изрази чувствата си.

Той докосна челото ѝ и разпиля кестенявите ѝ коси около главата ѝ така, че заприличаха на ореол на луната светлина. Търсеше начин да се изрази, но не беше нито поет, нито философ.

— Страхувам се, че „обичам те“ изразява всичко. Всичко.

— И аз те обичам.

С тази мисъл се върнаха на брега и я запазиха в себе си за дните, в които щяха да бъдат разделени. Потвърдиха я с целувката си на сбогуване, тя му каза довиждане и го остави изправен на края на пристана да я наблюдава как се изкачва по стръмния бряг.

Когато спипа горе, се обърна и махна с ръка, после решително пристъпи към стъпалата на верандата.

От сенките прозвуча глас. Твърд. С упрек.

— Здравей, мамо.

Меги се стресна.

— Кейти!

— И аз съм тук, мисис Стърн.

— О... Тод. — Прегръщаха се, това беше ясно и без осветление. — Доста сте позакъснели.

Предизвикателното обаждане на Кейти подтикна майка ѝ да се заяде.

— Май всички сме позакъснели — отговори момичето.

Откъм залива долетя шумът от моторите на „Мери Диър“, докато се измъкваше от залива. Меги осъзна, че Кейти много добре е виждала всичко на пристана и когато очите ѝ привикнаха към мрака на верандата, забеляза как се взира в нощницата и босите ѝ крака. Изчерви се и почувства вината да се загнездва в нея. Искаше ѝ се да каже: „Но аз съм по-възрастна от теб и по-мъдра, разбирам напълно рисковете, които поемам“.

Нощните закъснения на Кейти продължиха и Меги често се събуждаше и обезпокоена се разхождаше из тъмната къща. Чудеше се дали да поговори с Бруки за това, но не виждаше никаква полза.

Неспокойният ѝ сън започна да дава отражение и тя стана мудна, понякога ѝ се повръщаше, чувстваше слабост, започна да задрямва, въпреки че нямаше такъв навик. Приемаше всичко това като реакция от изживяния стрес, напълня с около четири килограма, сутиените ѝ омаляха. Един ден откри най-странното нещо: обувките не ѝ ставаха.

„Моите обувки?“

Стоеше до леглото, загледана в краката си, които приличаха на диреци.

„Кокалчетата на глезените ми въобще не се виждат!“

Нещо не беше в ред. Нещо съвсем не беше в ред. Обедини всички симптоми: умора, раздразнителност, отоци, набъбнали гърди, наддаване на тегло. Очевидно климактериум. Беше сигурна, защото всичко съвпадаше. Уговори си час при гинеколог в Стърджън бей.

Д-р Маклин приключи прегледа, смъкна книжната роба, в която Меги беше облечена и ѝ подаде ръка да стане.

— Много добре. Сега седнете.

Тя се разположи до края на масата и го загледа как се завърта на стола си към едно подпряно на стената бюро, как записва нещо в някакъв дневник. Мъж към средата на трийсетте, започнал да оплешивява твърде рано, но с големи буйни мустаци, като че ли да компенсира това, което природата му отнемаше. Веждите му бяха също дебели и тъмни и ограждаха като скоби приятелските му сини очи. Той я погледна и попита:

— Кога беше последният ви цикъл?

— Последният ми истински цикъл ли? Някъде около времето, когато съпругът ми почина, преди около една година.

— Какво имате предвид под истински?

— Ами както винаги е било. Пълни четири дни.

— И след смъртта му внезапно ли спря?

— Да, и тогава започнах да чувствам топли вълни, за които ви казах. След това съм имала от време навреме кратко течение, но това не беше истински мензис.

— Напоследък чувствали ли сте топли вълни?

Тя помисли, преди да отговори.

— Не, напоследък не.

— А някакви нощни изпотявания?

— Не.

— Но гърдите ви бяха по-меки?

— Да.

— Докога?

— Не знам. Може би допреди два месеца.

— Ставате ли често през нощта да уринирате?

— Два-три пъти.

— Това за вас нормално ли е?

— Не, мисля че не, но дъщеря ми сега живее с мен и доста закъснява, така че спя неспокойно, докато се прибере.

— Как се чувствате психически напоследък? Да сте раздразнителна, депресирана?

— Дъщеря ми и аз често спорим, съвместният ни живот се оказва доста сложен.

Д-р Маклин подпря лакът на бюрото и се отпусна.

— Е, мисис Стърн, страхувам се, че това не е климактериум, както си мислите. Точно обратното всъщност. Моето предположение е, че сте бременна, приблизително някъде около четири месеца и половина.

Ако беше стоварил върху главата ѝ десетфунтов чук, д-р Маклин не би могъл повече да зашемети Меги. Няколко секунди тя стоя с отпусната челюст, зяпнала. Когато успя да проговори, гласът ѝ прозвуча неузнаваем.

— Но това е невъзможно.

— Искате да кажете, че не сте имали сношения през последните пет месеца?

— Не. Искам да кажа да, но аз... но...

— Взехте ли някакви предпазни мерки?

— Не, мислех, че не е необходимо. Искам да кажа... — Тя се изсмя — кратък, напрегнат знак, че разбира. — Следващият месец ще стана на четирийсет и една. Признаците на критическата възраст започнаха още преди две години и... и... мислех, че вече съм оставила зад гърба си всичко това.

— Може би ще бъдете изненадана, ако ви кажа, че около десет процента от моите пациентки са около четирийсетте и много от тях са се заблудили със симптомите на климактериума. Може би ще ви е от полза, ако ви обясня някои неща за него и как започва. Критическата възраст настъпва, когато организмът намали производството на

женските хормони естроген. Но възпроизводителната система не спира да функционира изведнъж. В определени случаи този процес продължава с години. През някои месеци яйчниците функционират нормално и тялото произвежда достатъчно количество естрогени и прогестерон, които предизвикват настъпването на мензис. Но през други хормоните са недостатъчно и няма овулация. При вашия случай явно през месеца, когато сте имали сношения, организмът ви е произвел достатъчно естрогени, което е предизвикало овулация.

— Но... но какви бяха тогава тези топли вълни? Казах ви, че отидох спешно в болницата, мислейки, че съм получила сърдечна криза. Там отново ми стана зле и лекарят констатира, че става въпрос за прояви на критическата възраст.

— Мисис Стърн, трябва да разберете, че топли вълни могат да възникнат и по други причини, освен при климактериума. Съпругът ви е починал при доста драматични обстоятелства и неочаквано. Предполагам, че вестникарите са ви преследвали, разправяли сте се с адвокати, трябвало е да утешавате дъщеря си, имали сте много формалности за уреждане. Преживели сте силен стрес, не е ли така?

Меги кимна, твърде съкрушена, за да продума и очите ѝ се изпълниха със сълзи.

— Е, стресът е един от причинителите на топлите вълни и без съмнение е било така. Понеже са ви казали, че сте на възраст, когато можете да очаквате климактериумът да започне, сте приели, че е така. Това е разбираема грешка и, както ви казах, често срещана.

— Но аз... — Тя преглътна. — Съвсем сигурен ли сте? Не е ли възможно да грешите?

Д-р Маклин приближи стола си до нейния и заговори с подчертано внимание.

— От това, че се разстроихте така, разбирам, че не сте омъжена.

— Не съм.

— Да... това винаги усложнява нещата.

— И управлявам пансион с легло и закуска. — Вдигна насълзените си кафяви очи и отчаяно разпери ръце. — Как бих могла да правя това с бебе в къщата, което се буди и плаче нощем?

Избърса сълзите си с ръка. Д-р Маклин изтегли три книжни салфетки и ѝ ги подаде, после седна до нея, очаквайки я да се съвземе.

— Съзнавате, че сте отвъд границата, която позволява безопасно и законно да се прави аборт.

— Да, разбирам, и не бих направила такъв избор — каза тя, вдигайки поглед.

Лекарят кимна.

— А бащата на детето? Той какво ще каже, Меги? — Тя срещна благите му сини очи, избърса сълзите си и отпусна ръце.

— Много е сложно.

— Да, виждам. Въпреки това трябва да ви посъветвам да му кажете колкото е възможно по-бързо. В тези времена на зачитане на човешките права, разбирате, че бащата има право да знае за съществуването на детето и възможност да планира неговото благополучие заедно с майката.

— Разбирам. Естествено, че ще му кажа.

— А дъщеря ви? На колко казахте, че е тя?

— Осемнайсет. — При мисълта за Кейти Меги подпря лакти на корема си и се хвана за главата. — Каква ирония. Лежа нощем в леглото, без да спя, безпокоя се за нея и се чудя как да ѝ разкажа за предпазването от забременяване. Тя ще бъде ужасена.

Д-р Маклин се изправи и сложи ръка на рамото на Меги.

— Дайте си малко време да свикнете с мисълта, преди да кажете на дъщеря си. Това е ваше дете, вашият живот, вашето щастие и ваш ангажимент. Със сигурност сега точно не ви са нужни никакви обвинения и неприятности.

— Но... То... Аз... — Мислите на Меги се объркаха под огромния товар, който легна върху съзнанието ѝ. Обзеха я мъка и паника. Милион грижи прорязваха като светкавици съзнанието ѝ една след друга.

„Ще бъда на петдесет и седем години, а детето още няма да е завършило училище.“

„Всеки ще разбере, че е на Ерик, а той е още женен.“

„Какво ще каже майка ми?“

„Трябва да ликвидирам бизнеса си.“

„Не искам такава отговорност!“

Меги никога не се беше обаждала в дома на Ерик, освен миналото лято, когато изживявайки депресия, послушала съвета на д-р Фелдщайн да потърси стари приятели. Набирайки телефона този следобед, се чувстваше някак прозрачна и много уязвима. Случи се това, от което се страхуваше: отговори Ана.

— Да, „Севърсън чартъс“ — прозвуча грубият ѝ глас.

— Здравейте, Ана. Меги Стърн се обажда.

— Кой?

— Меги Пиърсън.

— О... Меги Пиърсън. Да пукна, ако можех да те позная.

— Как сте?

— Аз ли? Добре съм. Имам още една внучка, научи ли?

— Да, чух, поздравления.

Замълчаха и Меги не виждаше друг начин да наруши мълчанието, освен да попита направо:

— Ана, Ерик там ли е?

— Навън е с клиенти. За какво ти е?

— Бихте ли му казали да ми се обади?

— О... — Ана сякаш се стресна. — Разбира се. Разбира се. Ще му кажа. Очаквам го към шест.

— Благодаря, Ана.

— Ами, дочуване тогава.

— Дочуване.

Когато окачи слушалката, Меги забеляза, че ръцете ѝ са изпотени.

А мозъкът на Ана защрака.

Ерик акостира към шест и пет минути. Майка му го наблюдаваше през прозореца на офиса как се шегува с гостите, заведе ги в бараката за чистене на рибата, изкорми улова, окачи седем съомги на „дъската на честта“ и ги снима пред нея.

В 6,30 нахлу като вихрушка в офиса.

— Нещо за ядене, мамо?

— Да. Направила съм ти сандвич от печено месо, а в хладилника има студен чай.

Той я потупа по гърба, обикаляйки тезгяха.

— Благодаря.

— О, да не забравя, Меги Пиърсън те търси. Исква да ѝ се обадиш.

Той спря, като че ли се блъсна в невидима стена, и се завъртя на пети, изведнъж ставайки напрегнат.

— Кога?

— Ами около четири или някъде там.

— Защо не ме извика по радиото?

— Защо да те викам? И без това не можеше да ѝ се обадиш, преди да се върнеш.

Той тръшна вратата и бързо влезе навътре. Когато завърналите се рибари дойдоха в офиса за цигари и чиле, тя го чу да се обажда по телефона от кухнята, но не можеше да долови нищо от разговора. След няколко минути Ерик се върна, свъсил вежди.

— Мамо, имам ли група в седем часа?

— Да — отговори тя, проверявайки на таблото. — Четирима.

— А Майк?

— Майк? Не, той няма.

— Би ли му се обадила да го попиташ може ли да поеме моята група в седем?

— С удоволствие, но какво толкова важно има, че да оставиш клиентите?

— Трябва да бягам до града — отговори той неясно, влизайки в кухнята. Няколко минути по-късно тя чу старите водопроводни тръби да бучат, пълнейки ваната. Когато мина през офиса петнайсет минути по-късно, беше обръснат, сресан, миришеше много хубаво и беше облечен в чисти бели панталони и червено поло.

Значи натам вее вятърът, помисли Ана.

Меги беше предложила да се срещнат вън от града в една малка баптистка черква, източно от Сисър бей.

Беше клекнала до един надгробен камък, когато той пристигна. Погледна го как отваря вратата на пикапа си и отново се върна към

заниманието си, наведена напред, а резедавата ѝ рокля бе разперена наоколо.

Ерик се придвижи, без да бърза, по пукащия чакъл, събрал дневната жегла, мина по тревата като кадифе, която предсказваше нощния хлад, и пое по пътеката към Меги между надгробните камъни, чиито надписи едва се четяха, износени от времето.

Застана до нея в сянката и погали нежно косата ѝ.

— Какво има, Меги, момичето ми?

Тя вдигна към него тъжните си кафяви очи.

— Ще имам бебе от теб.

Шокът прекоси лицето му, мина като ритник в гърдите му и го блъсна назад, така че той седна на петите си.

— О, господи — прошепна, пребледнявайки. Погледна към корема ѝ, после отново към лицето ѝ. — Сигурна ли си?

— Да. Сигурна съм. Днес бях на лекар.

Той преглътна. Адамовата му ябълка отскочи нагоре.

— Кога?

— След около четири месеца и половина.

— Толкова си напреднала?

Тя кимна.

— Толкова много, че няма никакво съмнение? И почти няма риск да го загубиш?

— Не. — Опита се да прошепне, но от устата ѝ не излезе нито звук.

Усмивка на истинско блаженство цъфна на лицето му.

— Меги, това е чудесно! — възкликна той, обгръщайки я с ръце. — Това е невероятно!

Закрещя като луд:

— Хей, чухте ли? Ще си имаме бебе! Меги и аз ще си имаме бебе! Прегърни ме, Меги, прегърни ме!

Тя не можеше да направи нищо, защото той силно я притискаше до себе си. Едва успя да произнесе.

— Ерик, ти си женен за друга жена, която отказва да ти даде развод, а аз... ние сме на четирийсет години. Това съвсем не е чудесно, а направо е ужасно. И всеки човек в града ще знае, че детето е твое.

Той обхвана раменете ѝ с двете си ръце.

— Ти си дяволски права, че всеки ще знае, защото аз ще им кажа. Няма повече да се влача с този развод. Ще я отстраня като стара риза, а какво значат четирийсет години? Господи, Меги, аз от години желая дете и вече бях изгубил надежда. Как може да не си щастлива?

— Не забравяй, че аз съм тази, която не е омъжена.

— Не е за дълго. — Опиянен, той разпери ръце и възторжено я попита: — Меги, ще се омъжите ли за мен? Ти и детето? Веднага щом законно бъде възможно? — Преди тя да успее да отговори, той се беше изправил и възбудено ходеше напред-назад, коленете на белите му панталони бяха боядисани в зелено.

— Господи, само четири месеца и половина. Трябва да направим планове, да подготвим стая за бебето.

— Ерик, спри! — Тя се изправи и го докосна. Охлаждащ допир на разума. — Чуй ме.

— Какво? — Застинал като надгробните камъни наоколо, той се взря в нея с безкрайно наивен израз, лицето му пламтеше от въодушевление и беше златисточервено, като залеза на запад.

— Скъпи, ти като че ли забравяш, че аз не съм твоя съпруга. Тази привилегия — напомни му тя, — принадлежи на друга жена. Ти не можеш просто да обикаляш из града и да крещиш това, защото не сме женени. Това ще бъде страшно неудобно за Нанси, нали? И за родителите ни. Аз имам и дъщеря, с която трябва да се съобразявам. А тя има приятели. Разбирам, че си щастлив, но аз имам известни резерви.

Той изтрезня, сякаш се беше случило някакво внезапно нещастие пред очите му и бе смразило радостта му.

— Не го искаш?

Как можеше да го накара да разбере?

— Не е въпросът дали го искам, или не го искам. То е тук. — Тя притисна ръцете си към корема. — И вече е на половината си път, което означава, че върви много по-бързо от твоя развод. Освен това ще трябва да прекъсна за дълго бизнеса си, а положих толкова усилия да се утвърдя. Аз съм тази, която ще носи товара, докато ти се освободиш, аз съм тази, върху която ще се спират любопитните погледи на улицата, аз съм тази, за която ще говорят, че разбива семейства. Нуждая се от време, за да се приспособя към всичко това, и ти трябва да бъдеш толерантен, Ерик.

Той се усмихна несигурно, жадуващ да я прегърне, но останаха на разстояние. Това беше глупаво. Тя носеше негово дете, за бога, и се обичаха толкова много!

— Меги, мога ли да те прегърна? И двама ви?

Със слаб вик, който заседна в гърлото ѝ, тя се хвърли към него и прекрати мъчителните мигове, които бяха преживели. Вдигна се на пръсти и обви врата му с ръце. Той силно я притисна и почувства, че сърцето му отново започва да бие.

— О, Ерик, така ме е страх — призна тя.

— Не се страхувай. Ще бъдем семейство. Ще бъдем, ще видиш — зарече се той. Затвори очи и прокара ръка по тялото ѝ. Коленичи и, обхванал корема ѝ с двете си ръце, притисна лице към него.

— Здравей, малкото — каза със заглушен от зелената рокля глас. — Аз страшно много ще те обичам.

Дъхът му стопли кожата ѝ през дрехите. Думите му стоплиха сърцето през обзелата я тъга. Но когато той се изправи и я прегърна, тя почувства, че това не е достатъчно. Нищо не беше достатъчно, освен да стане негова съпруга.

Имаше сезони, трябваше да си признае Нанси Макофи, когато Доор беше почти поносим. Сега, през лятото, в края на една гореща и трудна седмица, да се завърне в него не беше толкова безвкусно, както в студена зима. Риболовът и реколтата от овощните градини бяха основните теми за разговор по улиците. Пазаруването в бакалниците беше отвратително, а къщата, в която живееше, беше непоносима.

Но на кухненската маса имаше бележка от Ерик.

„Нанси, трябва да говоря с теб. Ще мина в събота.“

Тя се усмихна и изхвърча до горния етаж. Много добре. Не ѝ беше купил блестящ дворец в Лейк Пойнт Тауърс с изглед към Златния бряг и Чикаго, но, по дяволите, страшно ѝ липсваше! Искаше го. Искаше някой да ѝ отвори вратата на гаража и да стотви вечеря, да се погрижи за колата ѝ, да коси поляната и да направи кафето в събота сутрин. А когато се мушне в леглото, отново да се почувства желана.

Напълни ваната в тясната грозна баня, разпени водата с шампоан и се потопи с въздишка. Със затворени очи мислеше за Ерик. Усмихна се. Беше твърде далеч до утре. Ще си сложа новия костюм „Бил Блас“, ще се напръска с любимия му парфюм „Страст“, и ще отиде, за да разбере дали е променил решението си.

Чакайки някой да отговори на почукването ѝ, Нанси с погнуса разглеждаше обстановката наоколо. Ако имаше място, което да мрази повече от собствената си къща, беше това: Риба! Цялата гора наоколо като че ли вонеше.

На почукването ѝ отговори Ана, която както винаги изглеждаше отвратително — с тениска с надпис отпред „Маратон на бабите '88“.

— Здравей, Нанси.

— Здравей, Ана. — Нанси формално допря бузата си до тази на свекърва си. — Как си?

— О, знаеш ли... момчетата ми създават достатъчно работа. Риболовът е наистина добър. А ти?

— Също заета. Самотна.

— Да... е... Понякога трябва да минем и през това. Сигурно си дошла да видиш Ерик. Той е долу в навеса за чистене на рибата, оправя, за да затвори за през нощта.

— Благодаря.

— Внимавай в тъмното надолу с тези високи токове — извика Ана след нея.

Нанси прекоси постланото с чакъл разстояние до пристана. Беше десет часа вечерта. Откъм вътрешността на бараката се дочуваха мъжки гласове, по пода се разливаше вода и стъпките на Нанси не бяха чути от никого.

Тя спря на около стъпка от вратата и се заслуша.

— Е, не е изпаднала чак в екстаз. — Беше гласът на Ерик.

— Искаш да кажеш, че не го иска? — И Майк.

— Не иска да прекъсва започнатото.

— Можеш да ѝ кажеш от мое име, че и ние не го искахме, но сега, след като имаме Ана, не бихме я дали за нищо на света.

— За Меги е по-различно, Майк. Тя смята, че не би могла да поддържа пансион с бебе, което ще се буди и ще плаче през нощта, и тя предполагам, че е права.

— Виж, за това не бях помислил.

— Освен това смята, че сме твърде стари, за да имаме дете.

— Това са глупости, човече, та тя не знае ли, че ти цял живот това си искал?

— Знае и казва, че ще го обича, но просто изживява някакъв шок.

— Кога очаква?

— След четири месеца и половина.

Нанси чу достатъчно. Чувстваше се като попарена. В тъмнината бузите ѝ пламтяха, сърцето ѝ бясно удряше. Водата продължаваше да се плиска, когато тя се отдръпна и гласовете останаха зад нея. Под сянката на кленовете се върна обратно, до колата си, отвори вратата и седна, стискайки здраво кормилото, а в очите ѝ бодеше.

Беше направил бебе на друга жена.

Наказана, тя отпусна чело върху ръцете си на кормилото и кръвта нахлу в главата ѝ. Обзеха я страх и яд, беше шокирана. Страх от неизвестната бъркотия занапред, разрушаване на дома им, на финансите и на начина им на живот, в който тя наистина искаше промяна, но по свой избор, а не по принуда.

Страх от това, че ще загуби един мъж, когото бе уловила за двайсет години, и от невъзможността да хване друг на четирийсет.

Шок от това, че наистина го губеше, когато беше толкова сигурна, че ще може да си го върне, че нейната красота, сексуалност, интелигентност, амбиция и положението ѝ на законна съпруга ще бъдат достатъчни да го привлекат обратно, когато дойде на себе си.

Яд, защото беше загърбил всичко това и я беше направил за посмешище с една жена, за която всеки тук знаеше, че му е била любовница едно време.

„Как се осмеляваш да ми причиниш всичко това? Аз съм все още твоя жена!“ Сълзите дойдоха, сълзи на огорчението и обидата, които ще изстрада, когато хората разберат.

„Проклет да си, Севърсън! Надявам се твоят вонящ кораб да потъне и тя да остане с твоето копеле.“

Когато сълзите ѝ намаляха, се загледа в мъждивата светлина при вратата на навеса, където сенките на мъжете влизаха и излизаха.

Внимателно изсуши очите си, издуха носа си, запали лампата в колата и провери отражението си в огледалото. В чантата си намери един молив за мигли и набързо поправи вида си, а после изгаси светлината.

Долу в навеса водата спря да плющи. Когато братята заключваха бараката, Нанси излезе от колата и силно затвори вратата.

— Ерик! — извика тя приятелски, приближавайки към мъжете в тъмнината под дърветата. — Здравей. Намерих бележката ти.

— Нанси. — Тонът му беше хладен. — Можеше само да позвъниш.

— Знам, но исках да те видя. Имам да ти кажа нещо важно. — Като че ли сега го забелязва тя се обърна: — Здравей, Майк.

— Здравей, Нанси. Слушай, Ерик, ще се видим утре.

— Да. Лека нощ.

Когато брат му си тръгна, настъпи тишина, нарушавана само от звуците на лятната вечер. Застанал твърде близо до нея, Ерик се почувства застрашен и припряно се отдалечи.

— Няма смисъл, Нанси. Всичко, което искам от теб, е развод и колкото по-скоро, по-добре.

— Ще промениш мнението си, когато чуеш какво имам да ти кажа.

— Какво? — сопна се той.

— Ще те направи щастлив.

— Съмнявам се. Освен ако ми съобщиш датата на делото.

— Какво си искал повече от всичко друго на света?

— Хайде, Нанси, престани да играеш играчки. Днес имах дълъг ден и съм уморен.

Тя се засмя, изкарвайки насила гласа от гърлото си. Отново го докосна по ръката, въпреки очевидното му нежелание, но искаше по-добре да усети шока му. За миг я прободеше съмнение: това, което правеше, беше осъдително. Но и това, което беше направил той, също.

— Ще имаме дете, скъпи.

Съобщението удари Ерик като високо напрежение. Борейки се за въздух, отстъпи крачка назад. Гледаше я зяпнал.

— Не ти вярвам!

— Истина е. — Тя кимна убедително. — Около Деня на благодарността.

Той набързо направи изчисление — нощта, когато я беше повалил насила на кушетката.

— Нанси, ако лъжеш...

— Бременна съм на три месеца и половина с твоето дете, Ерик Севърсън — повтори Нанси мрачно.

— Тогава защо не ти личи? — Пусна лицето ѝ и хвърли поглед на тялото ѝ.

— Заведи ме вкъщи и ме погледни гола.

Той не искаше. Прости му, Господи, но не искаше. Единствената жена, до която искаше да бъде близо, беше Меги.

— Защо ми го казваш чак сега?

— Искях да съм сигурна, че не е фалшива тревога. Много неща могат да се случат през първите три месеца. След това е по-сигурно. Просто не исках да ти давам надежда твърде рано.

— Тогава защо не си обезпокоена? — попита я той с присвити очи.

— За спасяването на брака ни ли? — попита тя логично и после изигра съвършено ролята си, правейки се на учудена. — Ти си този, който е разстроен, и аз не виждам защо. В края на краищата, винаги си искал това, нали?

Той се облегна назад на седалката с въздишка, притискайки с пръсти носа си в горната част между очите.

— По дяволите, не сега!

— Не сега? — повтори тя. — Но нали винаги изтъкваше, че не ставаме по-млади. Мислех, че ще си доволен. Мислех... — Остави гласа си да прозвучи жално. Пусна и няколко сълзи, които изиграха ролята, която им беше определила. Той посегна, вдигна ръката ѝ от скута, и я погали леко с палеца си?

— Съжалявам, Нанси, аз... Ще отида да си прибера нещата и тази вечер ще се върна вкъщи, съгласна ли си?

Тя успя да прозвучи още по-отчаяно и жално.

— Ерик, ако не искаш това бебе след всичките години...

Накара я да замълчи, като допря пръста си до устните ѝ.

— Иди си вкъщи, Нанси. Аз скоро ще бъда там. Ще разговаряме утре.

Отивайки към къщата, Ерик се чувстваше като при смъртта на баща си — безнадежден и отчаян. Дори повече — пожертван.

Той беше съпруг на Нанси и от години я молеше да роди дете. Да я напусне щеше да бъде върхът на безсърдечието, а той не беше безразсъден. Дългът го притискаше със силата на земното привличане:

детето беше негово, заченато от жена, която трудно щеше да се примири с ролята на майка и постоянно отсъстваше, а Меги — обичаната, милата Меги, щеше да се радва на детето, щеше винаги да бъде при него, да го напътства и съветва. Беше сигурен в това. От двете деца това на Нанси щеше повече да се нуждае от него.

Обърна се безнадеждно и бавно тръгна към къщата на майка си да си приготви багажа и да се изправи лице в лице със своето чистилище...

Спа малко тази нощ. Лежейки до Нанси, мислеше за Меги, образът ѝ изпъкваше пред очите му в десетки пози: с вдигната брадичка, пееща тиролски песни във ваната, смееща се, докато му сервира гигантската поничка, коленичила пред увехналите цветя в едно селско гробище; сериозна, когато го разтърси със своята новина; тъжна, предричайки, че Нанси ще направи всичко да ги държи разделени, докато бебето се роди.

Колко беше права.

Лежеше в своята половина на леглото, пъхнал ръце под главата си, и се пазеше дори с лакът да не докосне косата на Нанси. Мислеше за утрешния ден, когато щеше да каже на Меги, и не искаше да увеличи страданието ѝ, като отиде при нея, след като току-що е докосвал, макар и случайно жената до себе си.

Затвори очи, представяйки си голямата мъка, която щеше да причини на Меги. Клепачите му трепнаха. Това беше непростима обида. Носеше отговорност и за двете жени и всеки упрек, който биха му отправили, би бил нищо в сравнение с вината му. Можеше да се справи с гнева на Нанси — да бъде ужасен, когато научи истината, но какво да прави с болката на Меги?

„О, Меги, какво направих? Исках само да бъде добре и за двама ни. Ти си последният човек на света, когото бих искал да нараня.“

У Меги лампите светеха: жълти петна в мрачния ден. Удряни като с камшик от силния вятър, а дърветата край оградата се накланяха и танцуваха. Мократа жълта боя на къщата беше потъмняла до охра. Грамофончетата край задната веранда бяха смачкани от стичащата се от покрива вода. Докато тичаше надолу по стълбите, едри капки падаха от клоните на кленовете и се стичаха студени във врата му, на главата му и върху синьото му яке. Бърсалката пред задната врата пръсна вода, когато стъпи върху нея. В кухнята нямаше никого, но светеше.

За ужас на Ерик, вратата отвори Кейти с учуден израз. В момента, в който го видя, се намръщи.

— Здравей, Кейти.

— Здравей — отговори тя сухо.

— Майка ти тук ли е?

— Върви след мен — заповяда и тръгна. Той набързо събу маратонките си, гледайки я как изчезва през малкия коридор до трапезарията, откъдето се чуваха гласове. Наведе глава, изтърси водата от косата си и последва момичето. Тя го чакаше до отворената врата към трапезарията, където около масата бяха насядали гостите, а Меги беше в близкия край.

— Търсят те, мамо.

Разговорът спря и всички погледи се насочиха към него.

Изненадана, Меги го гледаше, като че ли беше призрак. Лицето ѝ почервения, преди да се овладее и да се изправи.

— А, Ерик, това е изненада. Няма ли да поседнеш при нас? Кейти, донеси една чаша, моля те. — Отмести се малко, за да му направи място, докато Кейти взе една чаша от вградения бюфет и шумно я тръсна пред него. Меги се опита да заглади някак положението, представяйки го.

— Това е мой приятел, Ерик Севърсън, а това са моите гости...

— Назова фамилиите на три двойки, но забрави името на четвъртата и отново се изчерви, мърморейки извинения. — Ерик има чартърен риболовен кораб в Гилс рок — информира ги тя.

Трябваше първо да се обади по телефона, да съобрази, че по това време тя ще закусва с гостите си и че Кейти ще бъде тук, демонстрирайки враждебността си. Вместо това се оказа принуден трийсет минути да участва в някакъв общ разговор. Меги седеше от дясната му страна, напрегната като струна, а Кейти — от лявата, преливаща от неприязън. И още осем души, които се опитваха да се преструват, че не забелязват нищо особено.

Когато изтезанието свърши, се наложи да чака, докато Меги се разплащаше с двама от клиентите, отговаряше на различни въпроси и даваше разпореждания на дъщеря си да почисти трапезарията и да продължи с ежедневната си работа.

— Няма да се бавя — заяви най-накрая и взе един дълъг сив пуловер, който метна на раменете си, бързайки с Ерик под дъжда към пикапа.

Когато влязоха в кабината, дрехите им бяха подгизнали и дишаха тежко, загледани напред. Накрая Ерик дълбоко въздъхна. Раменете му увиснаха.

— Меги, съжалявам! Не трябваше да идвам по това време.

— Вярно е.

— Можеш ли да дойдеш с мен? Където и да е, само не тук? Някъде вън от града? Трябва да поговорим.

— Добре, но за малко.

Моторът избоботи, когато Ерик натисна газта. Потеглиха, а гумите изсъскаха върху чакъла. Чистачките на предното стъкло тракаха като метроном. Понесоха се в посока, обратна на града, към Магистрала 42, после на изток по шосе Е, докато стигнаха до тесен чакълест път, който водеше към някаква горичка, в която Ерик спря. От небето около тях се стичаше порой, облаците се мръщеа, а главичките на дивите цветя бяха клюмнали като на грешници пред изповедник.

— Меги... — каза той отчаяно.

— Нещо лошо е, нали?

— Ела тук — пошепна прегракнало и притисна бузата и носа си към мокрите ѝ коси. — Да, лошо е.

— Каж ми.

— По-лошо от най-лошото, което можеш да си представиш.

— Говори.

Отдръпна се и срещна напрегнатия ѝ поглед.

— Нанси е бременна.

Шок. Нежелание да повярва, отричане.

— О, господи — прошепна тя, отдръпвайки се. Затисна устни с ръка и се втренчи напред през прозореца. Чувстваше се напълно вцепенена. — О, господи!

Очите ѝ се затвориха и той видя вътрешната ѝ борба. Така притискаше устните си с пръсти, че Ерик си помисли, че зъбите ѝ ще ги прережат. Отново отвори очи и примигна бавно като старинна спяща кукла.

— Меги... О, Меги, скъпа, страшно съжалявам.

Тя чуваше само бучене в ушите си.

Каква глупачка е била! Оказа се просто играчка в ръцете на един мъж. Не беше питала, не изискваше, довери му се и повярва, че я обича и че наистина иска да се разведе. Майка ѝ я беше предупредила,

дъщеря ѝ — също, но тя беше напълно сигурна в него, вярваше му безгранично.

Сега я изоставяше заради жена си, изоставяше я бременна почти в петия месец, носеща неговото дете.

Не заплака. Човек не може да плаче с ледени кристали.

— Моля те, върни ме вкъщи. — Отдръпна се на края на седалката с хладно достойнство.

— Меги, моля те, не прави това, не ме отблъсквай.

— Ти си взел своето решение, ясно е. Върни ме вкъщи.

— Вадих ѝ душата за това толкова години, как мога да се разведа сега?

— Разбира се, че не можеш. Заведи ме вкъщи.

— Не, докато ти не...

— Проклет бъди! — Обърна се и силно го удари по бузата.

Меги отвори рязко вратата на пикапа и стъпи върху мократа трева. Студената вода проникна през обувките ѝ, но не обърна внимание и тръгна по калната пътека, ритвайки настрани един храст, който намокри панталоните ѝ.

Задмина я, криввайки встрани, и показа главата си през прозореца:

— Меги, качи се в проклетия камион!

Тя го погледна презрително и продължи към главния път.

Смени тактиката си и започна да я моли.

— Хайде, Меги...

— Ти си вече вън от живота ми, Севърсън! — изкрещя тя почти радостно. Когато Меги стигна до главния път, той се качи на паважа на заден ход на две гumi и смени рязко посоката. Чу се изскърцване, след което моторът изведнъж спря.

Спря окончателно. Пет пъти се опита да го запали без резултат. Вратата на камиона му се затръшна. Меги вървеше напред и си го представяше застанал до него с ръце на хълбоците.

— Ти, проклета, упорита жена! — изкрещя той.

Тя вдигна лявата си ръка, махна му за сбогом и продължи да марширува в дъжда.

Ерик стоеше загледан след нея, напълно слисан и сърдит както никога досега в живота си. Това беше реакция, нормална за Нанси, но неговата сладка, мила Меги... Напълно непредсказуема! Да го удари

така! Значи наистина ѝ беше писнало. Е, сега ставаха две. Ще я остави да се измъчи няколко седмици, да почувства липсата му и да стане добра. Тогава може би ще се отнесе към него по-цивилизовано.

Меги спря при първата ферма, до която стигна, и помоли да използва телефона.

— Татко — каза тя, когато Рой взе слушалката. — С колата ли си на работа?

— Да, какво...

— Би ли могъл да излезеш и да дойдеш да ме вземеш? Аз съм в една ферма по пътя Е, малко на изток от Магистрала 42...

— Разбира се, скъпа!...

— Благодаря ти, татко, побързай. Цялата съм мокра.

Затвори, преди той да успее да попита още нещо.

Когато се връщаха, настигнаха недалеч по пътя Е един пешеходец. Рой започна да намалява, но Меги му нареди:

— Продължавай, татко.

— Но така валии...

— Да не си посмял да спреш, защото ако го направиш, аз ще сляза и ще вървя пеша.

Задминаха човека, вдигнал палец за стоп. Рой погледна през рамо.

— Но това е Ерик Севърсън.

— Знам, че е той. Нека върви.

— Но, Меги... — Севърсън размахваше юмрук към тях.

— Гледай си пътя, татко, преди да ни вкараш в някоя канавка.

Тя грабна кормилото и избегна една дупка. Когато Рой се загледа в пътя, Меги пусна отоплението, среса косата си с пръсти и каза:

— Подготви се за един шок, татко. Направо ще ти хвъркне шапката. — Погледна го твърдо в очите. — Очаквам бебе от Ерик Севърсън.

Рой зина към нея зашеметен, а тя отново грабна кормилото.

— Но... Но... — Заекваше като мотор с прекъсващ цилиндър и се обърна да погледне пътя зад тях, макар че му беше много ясен.

— Мама ще се подриска от ужас — каза Меги, без да се вълнува. — Очаквам, че това ще бъде окончателният край на отношенията помежду ни. Тя ме предупреди, знаеш ли?

— Бебе от Ерик Севърсън? Искаш да кажеш, от този Ерик Севърсън? Когато току-що отминахме?

— Точно така.

— Искаш да кажеш, че ще се омъжиш за него?

— Не, татко. Той вече е женен.

— Да знам, но... но...

— Всъщност жена му също очаква дете. Но ако съм разбрала правилно, моето ще се роди първо.

Рой удари спирачка, спря на средата на платното и извика:

— Меги!

— Искаш ли аз да карам, татко? Може би наистина трябва. Изглеждаш доста разстроен.

Вече беше излязла и заобиколила колата, когато Рой успя да схване какво му предлага. Побутна го да се премести.

— Помести се, татко, вали силно.

Той се размърда като насън и се намести на другата седалка. Меги запали и потегли към града.

— Имахме връзка, но сега всичко е свършено. Трябва сама да се оправя и може би ще имам нужда от помощта ти от време навреме. Но аз съм силна личност, ще видиш. Преживях смъртта на Филип, сама организирах цялото преместване тук, продадох къщата си в Сиатъл, възстанових новата къща и започнах бизнеса. Имам намерение да го продължа, независимо дали има бебе или не. Мислиш ли, че ще мога?

— Нямам и капка съмнение.

— Мама ще се разстрои, нали? Тя навярно, в буквалния смисъл, ще се откаже от мен.

— Сигурно... да. Майка ти е твърда жена.

— Знам. Затова ще се нуждая от тебе, татко.

— Ще бъда на разположение, скъпа.

— Още не съм казала на Кейти и очаквам големи неприятности.

— Ще свикне с мисълта. Аз също. И майка ти. Както и да е, според мен ти отговаряш за постъпката си само пред себе си и пред никой друг.

— Точно така. Днес разбрах това. — Спря горе на алеята към къщата си. Вече не валеше. В края на листата трепнаха капчици и въздухът ухаеше на билки.

Меги изключи колата от скорост и хвана ръката на баща си.

— Благодаря ти, че дойде да ме вземеш, татко. Обичам те. — Колко лесно ѝ беше да го каже на него.

— И аз те обичам, но не мога да кажа, че не съм шокиран. Ти ме учудваш, знаеш ли? В теб има толкова много сила. Толкова много... — Погледна я изненадано и прибави: — Целенасоченост. Винаги си била такава. Знаеш какво искаш, от какво се нуждаеш и го постигаш. Колеж, Филип, Сиатъл, Хардинг хауз, сега това. — Бързо уточни: — Не че си го търсила, но ще се справиш и с него. Умееш да взимаш решения. Бих искал и аз да съм такъв, но някак винаги поемам по пътя на най-малкото съпротивление. Не харесвам това у себе си, но е така. Майка ти ме командва за всичко. Знам го. И тя го знае. И ти го знаеш. Но този път ще изляза насреща ѝ. Можеш да ми повярваш. Това не е краят на света и ако искаш това бебе, ще дойда с теб в болницата и ще покажа на света, че няма за какво да увесвам нос, разбра ли?

Сълзите, които Меги упорито задържаше досега, избликнаха. Обви врата на баща си с ръка и притисна бузата си до неговата.

Той миришеше на сурово телешко, пушени колбаси и на афършейв „Олд Спайс“ — една позната и толкова скъпа комбинация от миризми.

— О, татко, колко много имах нужда от тези думи. Кейти ще бъде много разстроена. И мама... Тръпки ме побиват, като си помисля как ще ѝ кажа. Но трябва. Не точно днес, но скоро, не си мисли, че ще оставя на теб тази задача.

Той я погали по гърба.

— Върви си по-скоро вкъщи и облечи нещо сухо, за да не настинеш. Ако се разкашляш, ще е лошо за бебето.

Гледайки я как върви, се замисли за нещо, което го вълнуваше от пет години насам. Щеше да изчака да види как Вера ще приеме новината и след това щеше да вземе решение.

Упорството на Меги Стърн бе по-твърдо и от брега на Доор. Може да се справи и да го докаже на всички! Започна да се приспособява към окончателното разкриване на тайната си, нещо много важно в живота ѝ, както и към факта, че детето ще бъде отгледано без баща. Опитваше се да си представи физическата и моралната издръжливост, които щяха да ѝ бъдат необходими, за да играе двете роли — на майка и на съдържателка на пансион. Изключи напълно от сметките си присъствието на съпруг и набираще кураж да съобщи новината на Кейти и на Вера.

Мина една седмица, после втора, но все още не беше им казала. Носеше пуснати широки блузи и криеше под тях разкопчаните си панталони.

Една сутрин в началото на август, когато оставаше по-малко от месец до заминаването на Кейти за колежа, те се събудиха след една нощна буря и трябваше да отстранят пораженията. Вятърът беше постлал двора с кленови листа и клони от плачещата върба на съседа. Тъй като Тод щеше да дойде чак след два дни, Меги и Кейти се заловиха сами да почистят.

Меги се беше навела да хване сноп върбови клони, облежната на бамбуковото си гребло, и се изправи рязко. Остра болка я преряза в слабините и изведнъж ѝ се зави свят. Изпусна клоните, подпря с ръка кръста си и със затворени очи изчака да ѝ мине замайването.

Когато погледна, видя Кейти да я наблюдава. За секунди нито една от двете не помръдна: Меги — в класическата поза на напреднала бременност, Кейти — онемяла.

Момичето гледаше учудено, накрая отчетна глава и изрече полувъпросително, полуобвинително:

— Мамооо...

Меги свали ръка от хълбока си, а дъщеря ѝ продължи да се взира. Погледът ѝ се движеше от корема към лицето на майка ѝ. Когато най-сетне разбра, продума:

— Мамо, ти да не си... Не, ти не си... — Мисълта беше твърде абсурдна, за да я изрече.

— Да, Кейти — призна Меги, — бременна съм.

Дъщеря ѝ с отвращение я зяпна в корема. В очите ѝ бликнаха сълзи.

— О, господи — успя да промълви след няколко секунди. И отново, обхваната от ужас: — О, господи... Това е ужасно! — Една по една Кейти осъзнаваше различните страни на ситуацията и изразът на лицето ѝ се променяше на степени: от потрес през недоволството до открит гняв. — Как можа да допуснеш да се случи такова нещо, мамо! — Обвинението плесна като камшик. — Този месец ще ставаш на четирийсет и една, възможно ли е да си толкова глупава!

— Не, не съм — отговори Меги. — Има си обяснение.

— Е, аз не желая да го чуя.

— Мислех...

— Ти си мислила! — прекъсна я Кейти. — Съвсем очевидно е какво си мислила. Мислила си, че можеш да имаш незаконна връзка, без никой да разбере, но ето те изведнъж бременна!

— Да, вече в петия месец.

Кейти отстъпи назад, като че ли нещо гадно се беше изпречило на пътя ѝ. По лицето ѝ се изписа отвращение и гласът ѝ стана съскащ от погнуса.

— Негово е, нали? На женен мъж!

— Да, негово е.

— Това е отвратително!

— Тогава можеш да чуеш и останалото: жена му също е бременна.

За миг Кейти беше твърде слисана, за да отговори. Накрая махна с ръка.

— Е, това вече е върхът! Имам нови приятели в този град, знаеш това. И какво да им кажа сега? Че майка ми се е чукала с женен мъж, който между другото е спал и с жена си. — Очите ѝ се присвиха от силния укор. — О, да, мамо, и аз знам някои неща, не съм вчерашна. Разпитвала съм. Знам, че не живее с жена си от миналата зима. И какво правеше? Обещаваше ти да се разведе и да се ожени за теб, така ли?

Занемяла от чувството за вина и от собствената си отговорност, Меги се изчерви.

Кейти се плесна по челото.

— О, господи! Мамо, как може да бъдеш толкова наивна? Тези неща са стари колкото света. Като говорим за...

— Кейти, не се нуждаеш от проповеди за...

— Като говорим за това — натъртено продължи момичето — предполага се, че е трябвало да употребяваш противозачатъчни средства, или никога не си чувала за тях? При прелюбодеянието това е абсолютно задължително. За бога, мамо, вестниците са пълни с реклами. Ако ще се гушкаш с някой, който сваля жени из целия град...

— Той не сваля жени из целия град! — Меги се ядоса. — Кейти, какво ти става? Съзнателно си груба и жестока!

— Какво ми е станало ли? — Дъщеря ѝ разпери длан на гърдите си с неописуем израз на лицето. — С мен? Не ме карай да се смея. Искаш да знаеш какво е станало с мен, след като ти, собствената ми майка, стои пред мен бременна в петия месец от женен мъж! Ами погледни се! Виж как се промени, откакто татко почина! Как очакваш да реагирам? Може би да тръгна да черпя и да разпространявам новината, че ще имам братче? — Лицето на момичето беше разкривено от гняв, когато тръсна брадичката си напред. — Не се учудвай мамо, но аз никога няма да приема това копеле за мой брат или сестра! Никога! — Облегна се на греблото си. — Единственото, което мога да кажа, е, че се радвам, че татко не е тук да те види! — Разплакала тя изтича в къщата.

Вратата се тръшна и Меги трепна. Загледа се след нея и сълзите ѝ рукохнаха. Упреците на Кейти кълтяха в главата ѝ. Някакво тежко чувство се насъбра в гърдите ѝ: вина и извинение, заради злото, което причиняваше на другите. Заслужаваше Кейти така да я отблъсне. Беше ѝ майка и от нея очакваше да бъде образец на приличие, достойна за подражание. А тя какво направи?

Дъждосвирците литнаха, триъгълното платно на платноходката стана едно черно петънце в далечината. На пътя над къщата избоботи кола. Животът продължаваше. Това се отнасяше и за нея.

Продължи да събира боклуците по двора сама, нагъна пръчките в чували и влезе вкъщи. Кейти бе излязла. На кухненската маса имаше бележка: „Отивам у баба“. Никакъв подпис. Нищо повече.

Ръката на Меги, която държеше бележката, се отпусна отчаяно в скута ѝ. Хвърли листа на масата, свали градинарските ръкавици,

захвърли и тях и започна да обикаля кухнята, мъчейки се да отложи неизбежното.

По едно време спря до телефона на кухненския бюфет.

Последното голямо препятствие.

Вдигна слушалката и набра телефона на майка си, поемайки въздух дълбоко, с пълни гърди. Когато го чу да звъни, си представи къщата — безупречно чиста както винаги, а майка ѝ със спретнатата си демодирана прическа бърза към кухнята.

— Ало? — обади се Вера.

— Ало? Мамо...

Мълчание.

— Кейти там ли е?

— Кейти? Не. Трябва ли да бъде тук?

— Сигурно скоро ще дойде. На път е към вас и е много разстроена.

— За какво? Пак ли сте се карали?

— Страхувам се, че да.

— Този път за какво?

— Мамо, съжалявам, че ще ти го кажа по този начин. Трябваше да дойда лично, вместо да ти го изтърсвам ей така... — каза Меги разтреперана, оставайки почти без дъх. — Очаквам дете от Ерик Севърсън.

Гробно мълчание.

— О, милостиви боже! — Думите прозвучаха заглушено, като че ли Вера притискаше устата си с ръка.

— Току-що казах и на Кейти и тя тръгна обляна в сълзи.

— О, милостиви боже! Маргарет, как можа?

— Знам, че много те разочаровам.

Властната част от Вера не можа за дълго да остане мълчалива. Последва рязък въпрос:

— Няма да го родиш, нали?

Ако моментът не беше толкова важен, Меги сигурно би изразила разочарованието си от безсърдечната реакция на Вера, но сега кротко отговори:

— Страхувам се, че е твърде късно да се направи каквото и да е.

— Но се говори, че жена му също е бременна...

— Да, така е. Сама ще отгледам това дете.

— Не тук, надявам се.

— Аз живея тук — отговори Меги спокойно. — Тук е и бизнесът ми.

Вера най-сетне изрече очакваната фраза:

— Как ще погледна приятелките си в очите?

Втрещено в месинговата дръжка на едно чекмедже, Меги почувства как болката ѝ нараства: Винаги мисли за себе си. Само за себе си.

— Може би сега баща ти ще престане да те защитава. Аз се опитах да го накарам да ти каже няколко думи миналата зима, но той се направи на глух, както винаги. Казах му: „Рой, това момиче продължавала се вижда с Ерик Севърсън и не ми казвай, че не е вярно!“.

Меги мълчеше смазана и си представяше как почервява лицето на Вера и как кожата под брадичката ѝ трепери.

— Казвах му също: „Поговори с нея, Рой, защото мен не ме слуша!“. Е, може би сега ще обърне внимание, като му изкарам ангелите с новината.

Меги бавно изрече.

— Татко вече знае.

Съвсем ясно, въпреки че ги делеше целият град, Меги чу как майка ѝ избухва:

— Каза на него, а не на мен?

Мълчейки, Меги почувства някаква искрица на задоволство.

— Не е ли малко неестествено това, една дъщеря да не може да дойде при майка си най-напред? И защо той нищо не ми е казал?

— Аз го помолих. Мислех, че това е нещо, което трябва да ти кажа лично.

Вера изсумтя, после саркастично подхвърли:

— Е, благодаря ти за вниманието. Трогната съм! А сега трябва да вървя, защото Кейти дойде.

Затвори, без да каже довиждане, а Меги пусна слушалката в скута си и облегна глава на хладилника със затворени очи.

Твърдата ѝ непоколебимост продължи и през нощта, когато Кейти нито се обади, нито се върна, и на следната сутрин, когато Меги започна своя втори ден без ничия помощ: обядва на крак със сандвич от пуйка в едната ръка и кърпата за прах в другата; изпрати двама

гости, които си заминаха, и благослови часовете на спокойствие, които настъпиха, докато не пристигна новата група.

Не очаквано в два часа вратата се отвори и Бруки влезе. Завари Меги наведена над полуизпразнената машина за миене на чинии, хванала в ръце шепа сребърни прибори. Застанала пред вратата като самурай, Бруки пронизваше Меги с поглед, говорещ за крайна войнственост.

— Чух — съобщи тя. — Смятах, че можеше да се обърнеш към приятелката си.

Самообладанието на Меги се срути като стените на укрепление под обстрел. Сребърните прибори изтрополиха на пода и тя се хвърли в ръцете на Бруки, плачейки като петгодишно дете, което си е одрало коляното.

— О, Брукиииииии... — изплака тя.

Бруки я държеше здраво в ръцете си, а сърцето ѝ преливаше от съчувствие и облекчение.

— Защо не дойде при мен? Толкова се безпокоях за теб. Мислех, че съм те обидила, че съм казала нещо. Чудех се дали не си недоволна от Тод и не знаеш как да ми го кажеш. Какво ли не си въобразих. О, Меги, не можеш да минеш през всичко това сама. Не знаеше ли, че можеш да ми се довериш?

— О, Бру... Бруки — плачеше Меги, освобождавайки цялото натрупано отчаяние в благословен порой от сълзи. Притискаше се приятелката си, а раменете ѝ се тресяха. — Аз толкова ссссе... ст... рахувах да кажа на кккогото и да било...

— Страхуваше се? От мен? Много ласкателно. Ти откога познаваш старата Бруки? А?

— Знам... знам... — Думите на Меги излизаха на пресекулки от плача ѝ. — Ссси... гурно изгееждам ппъ... лен идиот.

— Не си идиот и те моля да престанеш да говориш така.

— Но аз съм ддостатъчно ссстара, за да знам... И му поваяярявах! — Гласът се изви като сирена.

— Така, значи повярва му. — Бруки повтори думите ѝ.

— Той ккказа, че ще се оооожени за ммммен веднага щом пппполучи развод. — Този път думите завършиха с неистов рев, който разтърси кухнята.

Бруки погали трясияния се гръб на Меги.

— Излей си всичко. После ще седнем да поговорим и ще се почувстваш по-добре.

Меги декларира съвсем по детски:

— Аз ннникога вече няммммма да се чувствам дддддобре.

Бруки се усмихна.

— Ще се почувстваш, разбира се. А сега, хайде. Я виж, цялата ме намокри. Издухай си носа, избърши си очите и аз ще направя малко студен чай.

— Чувствам се толкова глупава и лекомислена. Бруки, аз не само му повярвах, но и мислех, че вече не мога да забременявам. Когато казах на Кейти, тя ми изнесе лекция за средствата против забременяване и ми стана толкова неудобно, че ми се прииска да умра. След това ми изкрещя, че никога няма да приеме това копеле за своя сестра или брат. Сега се е преместила у баба си. Ами мама? Господи, не бих могла да повтора цялото бичуване, което получих от нейния език, но си заслужавах всяка дума.

— Свърши ли вече? — попита Бруки сухо. — Защото и аз имам да направя някой и друг коментар. Първо, през целия си живот съм познавала Ерик Севърсън и той не е човек, който ще използва една жена и съзнателно ще я лъже. Колкото до Кейти, тя има още много да расте. На нея й трябва само малко време, за да свикне с мисълта. Когато бебето се роди, ще си промени мнението, само почакай и ще видиш. А колкото до Вера, никой не е твърдял, че отглеждането на майките е лесна работа, нали?

Меги се усмихна с половин уста.

— И ти въобще не си глупачка. — Бруки вдигна пръста си към носа на приятелката си. — И аз вероятно щях да мисля същото, ако имах горещи вълни и смущения в цикъла.

— Но хората ще кажат...

— Пикай на хората. Да казват каквото си искат. Тези, които имат значение за теб, ще те разберат.

— Бруки, погледни ме. Аз съм на четирийсет години, а освен това бебето ще бъде незаконно. Не трябваше да забременявам на моята възраст. Твърде стара съм вече, за да бъда тепърва родител, а и има риск от дефекти при раждането. Какво ще кажеш ако...

— О, я престани! Виж Бет Мидлър и Глен Клоуз. И двете родиха първото си дете след четирийсет години и нямаха никакви проблеми.

Колкото повече време минаваше, толкова повече Ерик ѝ липсваше. Очакваше любовта ѝ да повехне, както стопанин по време на суша, наблюдавайки как реколтата му се бори безрезултатно, накрая казва: хайде, умирай и да се свърши. Но подобно на бурен, който няма нужда от специални грижи, любовта на Меги към Ерик отказваше да повехне.

Август мина — горещ, уморителен, потискащ месец. Кейти се върна в колежа, без да се сбогува, Тод постъпи във военното училище, а Меги нае една възрастна жена на име Марта Дануърти, която идваше да чисти.

На двайсет и втори септември Бруки се обади с една новина, която щеше да пръсне емоционалния барометър на Меги.

— Седнала ли си? — започна разговора тя.

— Сега седнах. — Меги се намести на табуретката до хладилника. — Какво има?

— Нанси Макофи е изгубила детето, спонтанен аборт.

Меги пое дъх и почувства, че сърцето ѝ ще се пръсне.

— Случило се е в Омаха, докато е била там по работа. Но, Меги, страхувам се, че останалата част от новината не е много хубава. Според слуховете той я е завел на пътешествие по море до Сент Мартин и Сент Китс да укрепят здравето ѝ и брака си.

Меги почувства, че моментната ѝ надежда отлита.

— Меги, там ли си?

— Да... да, тук съм.

— Съжалявам, че аз трябваше да ти кажа това, но си помислих, че трябва да знаеш.

— Доволна съм, че го направи, Бруки.

— Хей, момиче, добре ли си?

— Да, разбира се.

— Искаш ли да дойда при теб или нещо...

— Не, добре съм... наистина съм добре. Аз всъщност... всъщност вече съм го забравила. — Опита се да бъде убедителна с пресилена бодрост.

Наистина ли го бе забравила? Как е възможно да забравиш човека, чието дете носиш в утробата си?

Този въпрос я преследваше през неспокойните нощи, с приближаването на датата тялото ѝ все повече се закръгляше и сънят ѝ постоянно бе прекъсван от безброй разходки до тоалетната. Глезените ѝ се подуха, лицето ѝ подпухна.

Настъпи октомври и Доор навлече пищната си мантия — кленовете блестяха в слънчево злато, брезите пламтяха в червено, а ябълковите дървета натежаха от плодове със срамежливо изчервени бузки. Пансионът беше пълен всяка нощ и всички гости бяха влюбени в мястото. Идваха по двама, винаги по двама. Меги ги гледаше как се разхождат по езерото ръка за ръка, как сядат на дървената пейка да гледат отражението на кленовете във водата. Понякога се целуваха. Понякога си позволяваха и някоя по-интимна милувка, преди да се изкачат отново през двора към къщата с доволни лица.

Виждайки ги, Меги се дръпваше от прозореца, прегръщаше корема си и съживяваше спомена за изгубените вече милувки с горчиво-сладък копнеж. Наблюдавайки двойките наоколо, тя очакваше раждането на детето като едно от най-самотните събития в живота си.

— Всичко ще бъде наред — говореше тя на съществото, което носеше, — защото имаме дядо Рой и Бруки, много пари и тази голяма къща. А когато пораснеш, ще купим платноходка, аз ще те науча да я караш и заедно ще плаваме до Чикаго. И ще ни бъде добре.

Един прекрасен следобед на октомври, подарък от циганското лято, тя реши да се разходи пеша до града да си вземе пощата. Обу черни панталони за бременни и пуловер на черни и ръждиви райета и остави бележка на вратата: „Ще се върна в 16,00 ч.“.

Тополите и кленовете бяха вече оголени, а дъбовете ръсеха листата си по целия път на Котедж роу, докато слизаше към града. Катеричките събираха жълъди и пресичаха пътя ѝ. Небето беше наситеносиньо. Листата шумоляха под краката ѝ.

В града улицата беше по-спокойна. Повечето от лодките на кейовете бяха вече прибрани. Някои от магазините бяха приключили сезона и бяха затворени. Тези, които още бяха отворени, имаха съвсем малко клиенти. Цветята по Мейн стрийт бяха увехнали, с изключение на невените и хризантемите, оцелели след първия мраз.

Салонът на пощенската станция беше празен — едно тясно пространство с отделени със стъкло служебни бюра, на които нямаше никого, когато Меги влезе. Тя отиде направо до кутията си, взе си пощата, заключи вратичката и се обърна. Едва не се блъсна в Ерик Севърсън.

И двамата се вцепениха.

Сърцето ѝ силно затуптя.

Той се изчерви.

— Меги... — заговори пръв, — здравей.

Тя стоеше като закована и имаше чувството, че кръвта ѝ ще пробие през ушите ѝ и ще плисне върху стената. Беше като омагьосана от неговото присъствие. Поглъщаше всичко, което ѝ беше толкова познато — слънчевия загар на лицето, светлата коса, сините очи, и осъждаше това, с което не беше свикнала — кафявите джинси, карираната риза, увисналата жилетка, и което ѝ създаваше абсурдното усещане, че е лишена от нещо, че е била измамена през времето, в което той го е придобил.

— Здравей, Ерик.

Очите му се спуснаха към пуловера ѝ, издут от товара, който носеше.

Боже — шепнеше в себе си като молитва тя, — дано никой друг не влиза.

Видя го да преглъща и да връща погледа си към лицето ѝ.

— Как си?

— Добре. — Гласът ѝ беше слаб, треперещ. — Аз съм... много съм добре. — Несъзнателно тя прикри корема си с писмата. — А ти как си?

— Бил съм и по-щастлив. — В очите му имаше мъка.

— Чух, че жена ти е загубила бебето. Съжалявам.

— Да, понякога тези неща... ти знаеш... — Думите му затихнаха и погледът му отново се върна към корема ѝ. Секундите се изнизваха, докато той стоеше неподвижно и само адамовата му ябълка се местеше нагоре-надолу. В задната стая изтрака някаква машина и някой изтърколи по пода количка. Когато той вдигна поглед, очите ѝ се зареяха встрани.

— Разбрах, че сте пътували — каза тя, мъчейки се да продължи разговора.

— Да, на Карибските острови. Мислех, че това ще й... ще ни помогне да се съвземем.

Хетин Хокънбаргър, пощенска служителка от дваайсет и осем години, се показва на прозорчето, отвори едно чекмедже и допълни изложените на витрината пощенски картички.

— Хубав ден, нали? — каза тя, обръщайки се към двамата.

Те й отправиха по един разсеян поглед, но никой не каза нито дума, само я изгледаха как изчезва зад една врата и се върнаха към прекъснатия си разговор, продължавайки да се гледат.

— Трудно й е да го преживее — каза Ерик.

— Да, сигурно... — Тъй като не намираше какво да каже по въпроса, Меги замълча.

Той се обади след няколко секунди с дрезгав глас, пресекващ от вълнение и твърде тих, за да бъде чул от друг.

— Меги, изглеждаш чудесно.

„Ти също.“ Нямаше да му го каже, нямаше да го гледа, а щеше да забие погледа си в обявите на стената и да бърбори, докато се успокои.

— Докторът каза, че съм здрава като кон, а татко се съгласи да бъде при раждането. Посещаваме лекциите два пъти месечно, така че аз... ние...

Той докосна ръката й и тя замлъкна, неспособна да устои на привличането на очите му. Гледайки в тях, изгуби сили да се съпротивлява, защото явно чувствата му не бяха се променили. Болеше го, както и нея.

— Знаеш ли какво ще е, Меги — пошепна той. — Момиче или момче?

„Не прави това, не проявявай загриженост, ако не мога да те имам!“

Гърлото й като че ли напълно се запуши. Сълзите й бяха готови да бликнат. След миг щеше да заприлича на още по-голям глупак по средата на пощенската станция.

— Меги, знаеш ли?

— Не — прошепна тя.

— Имаш ли нужда от нещо? Пари, каквото и да е?

„Само от теб.“

Вратата се отвори и влязоха Алтеа Мюн и Марк Броди, който говореше.

— Чух, че треньорът Бек започва с „Мюлер“ утре вечер. Ще бъде добра игра. Само да се надяваме, че топлото време... — Погледна и онемя. Задържа вратата отворена доста дълго, след като Алтеа беше влязла. Погледът му се прехвърляше от Меги на Ерик.

Тя се съвзе достатъчно и каза:

— Здравей, Марк.

— Здравейте. — Той кимна и пусна вратата да се затвори.

Тримата стояха в някакъв неудобен триъгълник, наблюдавани внимателно от Алтеа Мюн и Хети Хокънбаргър, която се беше върнала при прозорчето си, след като чу вратата да се отваря.

Очите на Марк се сведоха към корема на Меги и бузите му порозовяха. Не беше й се обаждал, откакто се разнесе слухът за нея и Ерик.

— Слушайте, трябва да вървя, защото очаквам гости — реагира Меги, усмихвайки се весело. — Беше ми приятно да те видя, Марк. Алтеа, здравейте, как сте? — Изхвъркна от вратата във вихър от емоции, със зачервени бузи и трепереща, почти разплакана. Навън се сблъска с двама туристи, бързайки по тротоара. Мислеше да спре в магазина и да си вземе хамбургер за вечеря, но баща й сигурно щеше да види, че е разстроена и да я разпитва.

Запъшка нагоре по хълма, без да забелязва красивия следобед, острата миризма на паднали листа.

Ерик, Ерик, Ерик.

Как би могла да живее по-нататък, ако попада на него от време на време, както се случи сега? И днес беше доста травматизиращо, а ако беше с неговото дете в ръце, щеше да е непоносимо. През съзнанието й премина една картина: тя и детето им, може би син, влизат в пощата някъде след две години и срещат едрият рус мъж, който не може да откъсне очите си от тях. Детето, поглеждайки към нея, я пита: Мамо, кой е този чичко?

Просто не можеше да остане. Това нямаше нищо общо със срама, а по-скоро с любовта. Една любов, която упорито отказваше да умре въпреки всичко. Една любов, при която всяка случайна среща щеше така безпогрешно да известява техните чувства, както тези паднали листа съобщаваха за края на лятото.

Просто не мога да го направя, мислеше тя, приближавайки къщата, която беше обикнала. Не бих могла да живея тук с детето му,

но без него и единствената алтернатива за мен е да напусна.

За Нанси Макофи лятото беше напрегнато. Да се преструва на бременна не беше много приятно и изопна нервите ѝ, а и не успя да ѝ върне любовта на Ерик, както се надяваше. Той остана далечен и напрегнат, едва ли може да се каже, че я докосва, и разговаряше с нея само за най-неизбежни неща. Прекарваше по-дълго отвсякога на кораба си, оставяйки я сама през уикендите, когато тя си беше вкъщи.

Единственият път, когато прояви някакво разкаяние, беше когато му се обади от болницата „Сент Джоузеф“ в Омахада му каже, че е направила спонтанен аборт. Предложи пътуването до Бахамските острови, за да може тя да се съвземе и доброволно отмени чартърите си за една седмица. На островите обаче, където магията на тропика трябваше да възроди любовта им, ако изобщо можеше нещо да го направи, той остана вгълбен в себе си и неконтактен.

Когато се върнаха вкъщи, тя си взе един месец отпуска, за да се опита да домакинства — последно усилие да го спечели отново. Прекара дните, обаждайки се по телефона на майка му да ѝ иска рецепти за домашен хляб, перейки и лъскайки подове, но мразеше тези занимания.

Времето прекарано вкъщи, се оказа безплодно, защото Ерик усети досадата ѝ и ѝ предложи:

— По-добре е да се върнеш на работа. Мога да те уверя, че тук ще полудееш.

През октомври тя послуша съвета му, но продължи да търси пътища да го спечели отново. Последната ѝ кампания включи семейството му.

— Скъпи — каза тя една петъчна вечер, когато той се беше върнал сравнително по-рано. — Мисля да поканим Майк и Барбара в неделя вечерта. Моя беше грешката, че не поддържахме по-близки отношения, но имам желание да я поправам. Какво ще кажеш да ги поканим на вечеря? Можем да направим нашия специалитет от миди.

— Добре — отвърна ѝ безразлично.

Тя стоеше с ръце в джобовите на полата си, поразена от истината, която избягваше през всичките тези седмици — истина, която я хвърляше в ужас и несигурност. Мъжът ѝ не я обичаше. Знаеше това с такава сигурност, с каквато знаеше кого обича той.

Меги се събуди в един часа през нощта на осми ноември от силна контракция, която я стресна като затръшната врата. Улови с ръце корема си и остана абсолютно спокойна, чакайки да премине, защото имаше още две седмици. Дано нищо да не се случи на бебето. Когато болката отново се появи, затвори очи, шепнейки молитвата, която несъзнателно ѝ беше влязла в главата. Кога беше започнала да иска това дете?

Запали лампата и погледна часовника си, после легна и зачака, спомняйки си първото си раждане. Колко беше различно с Филип до нея. Тогава стана много бавно, продължи тринайсет часа. Те се разхождаха из къщи, после танцуваха и се смяха между контракциите на нейната тромавост. Той занесе куфара ѝ до колата и докато караше, едната му ръка лежеше на бедрото ѝ. Когато една силна болка я преряза като бръснач, той отвори прозорците и мина на червено на пресечката. Неговото лице беше последното, което видя, преди да я вкарат в родилната зала, и първото, когато се събуди в стаята за възстановяване. Колко сигурност ѝ беше донесло присъствието му.

И колко страшно беше този път, когато трябваше да се справи сама.

Нова болка се появи. Осем минути... Обади се на баща си... Обади се на лекаря.

Д-р Маклин ѝ нареди да отива в болницата, а баща ѝ каза, че веднага тръгва.

Вера рече на Рой:

— Не очаквай изобщо да се мерна около болницата.

Посягайки към ризата и обувките си, той отговори:

— Не, Вера, няма. Аз съм се научил да не очаквам от тебе нищо, когато има нужда.

Тя седна на леглото, мрежата на косата ѝ падаше като паяжина на челото ѝ, а лицето ѝ беше настръхнало.

— Погледни какво стана! Между нас се издигна преграда. Това момиче ни опозори, Рой, и аз за нищо на света не мога да разбера как ти...

Той тръшна вратата, оставяйки я да го ругае от леглото, което бяха споделяли повече от четирийсет години.

— Здравей, скъпа — поздрави Рой бодро Меги, когато пристигна. — Какво казваш сега, да пуснем това малко същество на бял свят, а?

Меги мислеше, че не би могла да обича баща си повече, но следващите два часа доказваха обратното. Баща и дъщеря не биха могли да минат през толкова интимно изпитание, без да се познават така добре и да са свързани така здраво.

Рой беше великолепен. Даде й всичко, което Вера не би могла: беше мил, безкрайно обичащ, силен, когато се нуждаеше от сила, весел, когато имаше нужда да отдъхне. Тя се беше безпокоила за някои моменти — когато ще трябва да наблюдава болката и когато тялото ѝ трябваше да заеме определена поза и най-вече когато щеше за първи път да я види гола, но той се показва на ниво. Прие голотата ѝ като нещо естествено.

— Още не напъвай — направляваше я той. — Дишай често. Свивай долните мускули... Още малко. Точно така, скъпа.

Когато контракцията свърши, той избърса челото ѝ с хладна влажна кърпа.

— Ето. Това беше превъзходно. Според мен нещата вървят наистина добре.

— Татко — погледна го тя, — не ми се искаше да ме виждаш като се мъча.

— Знам, но ще бъда силен като теб. Освен това е доста вълнуващо за един старец. Когато ти се роди, нямах шанса да гледам, защото в онези дни изхвърляха бащите в някоя задимена чакалня.

Тя хвана ръката му. В отговор той силно стисна нейната. Предвзето щеше да бъде, ако, който и да е от двамата в този момент кажеше „обичам те“. И излишно.

На родилната маса, когато тя извика, а после изръмжа от усилието да изтласка детето от тялото си, той се показва още по-смел:

— Точно така, скъпа, побъркай ги! — окуражаваше я.

Когато главичката на бебето се появи, Меги отвори очи между пристъпите и видя очите на Рой втренчени в огледалото с въодушевена усмивка на лицето.

Той избърса челото ѝ и каза:

— Още веднъж, скъпа.

При следващия напън те споделиха онзи момент от вечността, когато започва нов живот. Едно поколение... до следващото... до следващото.

Бебето се плъзна в света и Рой беше първият, който нададе радостен вик:

— Момиче! — След това прибави благоговейно: — О, господи... О, господи! — Реакцията му беше като на човек, виждащ съвършена роза или красив залез. — Погледни я, погледни тази страхотна моя внучка!

Бебето изплака.

Рой избърса очите си с престилката.

Меги пипна голото телце, поставено на корема ѝ, докосвайки дъщеря си за пръв път, преди да бъде прерязана пъпната връв.

Те държаха заедно още неизкъпаното бебе — трите поколения, свързани от грубата месарска ръка на Рой, положена на малкото коремче, и много по-деликатната длан на Меги, с която подпираше още кървавата руса главичка.

— Имам чувството, че отново се раждаш.

Меги вдигна пълни със сълзи очи, а Рой я целуна по челото. В този момент тя откри благословията, която ѝ донесе тази нежелана бременност — този мил, обичащ баща, неговата преданост и доброта — урока, който той даде на нея и нейното дете за обичта и многото ѝ лица.

— Татко — каза тя, — благодаря ти, че беше тук, и за това, което си.

— И аз ти благодаря, че ме покани, скъпа!

На девети ноември Майк се обади по телефона на Ерик:

— Братовчедката на Барбара Дженис се обади тази сутрин, след като отишла в болницата. Нощес Меги е родила момиче.

Ерик седеше като залепен на стола.

— Ерик, там ли си?

Мълчание.

— Ерик?

— Да, тук съм... Господи, момиче...

— Точно три килограма. Малко дребничко, но всичко е наред.
„Момиче, момиче. Аз имам момиченце!“

— Мисля, че се е родила някъде около десет часа. Барбара смяташе, че трябва да знаеш.

— Меги добре ли е?

— Доколкото знам, да.

— Дженис видяла ли я е? А детето?

— Не знам. Тя работи на друг етаж.

— О, разбира се...

— Слушай, мисля, че е редно да ти честитя. Искам да кажа, по дяволите, не знам какво друго да кажа.

Ерик едва си пое дъх.

— Благодаря ти, Майк.

— Слушай, ти добре ли си? Искаш ли да дойда при теб? Да пием по една бира? Или да се разходим?

— Добре съм.

— Сигурен ли си?

— Ами... аз... по дяволите... — Гласът му секна. — Слушай, Майк, трябва да изляза.

След като затвори телефона се почувства съкрушен.

Гледаше през прозореца и не виждаше нищо. Как ли щеше да се казва? Какъв ли цвят бяха косите ѝ? Дали лежеше в някой от тези стъклени боксове, които приличаха на големи тави за хляб? Дали плачеше? Сменяха ли ѝ пелените? Дали сега Меги не я храни? Как ли изглеждат заедно?

В съзнанието му изникна картина — една тъмна глава беше наведена над една руса главичка, бебето суче от биберон... или от гърдата на майка си. Почувства се отново като след смъртта на баща си. Безпомощен. Измамен. Доплака му се.

Нанси се върна от пазар и той се опита да се държи нормално.

— Здравей. Някой да се е обаждал?

— Майк.

— Ще дойдат тази вечер, нали?

— Да, но ме помоли да му помогна да преместим стария варел за нафта на мама. — Най-после убедиха Ана да ѝ монтират нов казан за централното отопление и го направиха миналата неделя. Лъжата беше логична.

— Това ли е всичко?

— Да.

Движеше се като самолет на автопилот. Като че ли цялата му воля се беше изпарила. Качи се горе, за да се обръсне отново и да се преоблече, среса се и си сложи афтьршейв, мислейки си през цялото време: „Ти си луд, човече! Дръж задника си далеч от болницата!“.

Но въпреки това продължи да се приготвя. Не му беше възможно да устои, съзнавайки, че това ще бъде единственият му шанс да я види. Когато Меги я заведе вкъщи, щяха да минат месеци, може би и години, докато детето проходи и той ги срещне случайно в града.

Един поглед, един-единствен поглед към дъщеря му и ще изчезне оттам.

В спалнята пред осветеното огледало на Нанси провери как изглежда. Искаше му се да облече по-официален панталон и сако. За да изхвърлям стария варел на мама? Бялата му риза беше добре натъпкана в сините джинси, но той още веднъж приглади предницата, после притисна с ръка разтреперания си стомах. От какво се страхуваш? Пое дълбоко въздух и слезе долу да облече сакоето си.

Излетя навън, преди Нанси да успее да го целуне за довиждане.

В стаята на сестрите една пълна жена на около четирийсет години с огромна бенка на лявата буза вдигна поглед, когато той минаваше, и го погледна през дебелия стъкла на очилата, които уголемяваха очите ѝ и им придаваха розов оттенък. Знаеше процедурата: всеки, който искаше да види някое бебе, се обаждаше в стаята на сестрите и му донасяха бебето до прозореца, но Ерик нямаше намерение да пита. Или щеше да има късмет, или нямаше да има. Кимна на жената и продължи зад ъгъла по коридора към витрината на детската стая, без да каже дума. Минавайки покрай отворените врати на стаите се чудеше коя ли от тях е на Меги. Много искаше да ѝ хвърли един поглед. Нямаше да се спира, а само ще я зърне. Почувства

болезнен копнеж, при мисълта колко близо тя. Само на метри от него, зад някоя от тези врати лежеше на високото твърдо легло, тялото ѝ се възстановяваше, а сърцето ѝ — какво ли ставаше със сърцето ѝ. То също ли щеше да се излекува? Или все още я болеше при мисълта за него, както неговото — при мисълта за нея? Ако попиташе за номера на стаята ѝ и застанеше на прага, какво ли щеше да направи тя?

Стигна до големия прозорец на детската стая, без да срещне никого. Погледна вътре. Бели стени, изрисувани с весели зайчета и мечета. Прозорец отсреща. Един часовник със син бордюр. Три заети стъклени бокса. Единият със синя табелка, а другите два — с розови. От това разстояние не можеше да прочете имената. Стоеше ужасен, потеше се и чувстваше кръвта как нахлува в гърдите му и въздухът не му достига.

Бебето под розовото картонче от лявата страна лежеше на гръб, плачеше и размахваше ръчичките си като току-що поникнали стъбълца при силен вятър. Пристъпи по-близо до прозореца и извади очилата от джоба си. Постави ги и розовата картичка дойде на фокус.

Сюзън Мериън Стърн.

Реакцията му беше колкото бърза, толкова и страстна. Някаква вълна го понесе нагоре към тавана и отново го плъосна долу. В ушите му бучеше, или това бяха ударите на пулса му? Вълната ли намокри очите му, или това бяха собствените му сълзи? Почувства се удовлетворен и жадуващ, задоволен и празен, несигурен дали тук му е мястото и едновременно готов да счупи ръцете на всеки, който се опита да го спре.

Бащина любов. Безумна и откликваща и все пак по-реална и по-бързо завладяваща от всяка друга, която някога бе изпитвал.

Обърна се и си тръгна, стъпките му отекваха силно в празния коридор. Само един обикновен въпрос и щеше да знае номера на стаята на Меги. Можеше да влезе, да седне до леглото ѝ, да вземе ръката ѝ в своята и... и какво? Заедно да тъгуват за безизходното му положение? Да ѝ каже, че все още я обича? Че съжалява? И още повече да я натоварва?

Не, най-голямото внимание, което можеше да прояви към нея, беше да си отиде веднага.

В асансьора, слизащ надолу към партера, той се облегна на стената и затвори очи, борейки се с желанието да заплаче. Вратата се

отвори и срещу него се оказа Бруки с голям букет, опакован в розова хартия.

Никой от двамата не помръдна, докато вратите не започнаха да се затварят. Ерик ги хвана и успя да излезе. Застанаха един срещу друг, мрачни и несигурни какво да си кажат.

— Здравей, Бруки.

— Здравей, Ерик.

Нямаше защо да се преструва:

— Не й казвай, че съм бил тук.

— Сигурно би искала да знае.

— Това е още по-сериозна причина да не й казваш.

— Значи вие закърпихте нещата с жена ти?

— Мъчим се. — Лицето му не издаваше радост, когато призна това. — Меги какво ще прави с бизнеса си?

— Засега е затворила пансиона. Мисли да го продава през пролетта.

Още един удар. Отново затвори очи.

— О, Исусе Христе!

— Мисли, че е най-добре да живее на друго място.

Отне му почти минута, докато успя да проговори отново.

— Ако чуеш, че има нужда от помощ, каквато и да е помощ, ще ми кажеш, нали?

— Разбира се.

— Благодаря ти, Бруки.

— Слушай, ти също се погрижи за себе си.

— Добре. И моля те, не й казвай, че съм бил тук.

Тя вдигна ръка за довиждане, внимавайки да не даде обещание. По пътя към стаята на Меги размишляваше върху дълга си като приятел — да го издаде ли или не? Какво би искала Меги? Тя още го обичаше, но се бореше упорито да преодолее и да надживее загубата му.

Бруки влезе в стаята точно когато една сестра подаваше бебето в ръцете на Меги.

— Здравей, Мег, напомпа ли се с мляко? — поздрави тя.

Меги я погледна и се засмя, поемайки детето и един биберон.

— Още не е много лошо, но след един-два дни, когато млякото започне наистина да идва, гърдите ми ще се издуят като дини. Ела да

видиш какво създадох.

— Ааа, дългоочакваната рожба. — Бруки остави цветята и отиде до леглото, когато сестрата излезе от стаята. — Здравей, Сузана Банана, как се чувстваш на сухо? Господи, Мег, какъв поглед! Кривоглед и какво ли не!

Бруки винаги излъчваше собствен вид обич: комбинация от наглост и хумор. Тя прегърна Меги и ѝ каза:

— Добро е детенцето. Красива е.

Минути по-късно се появи Рой, носейки едно мече с размерите на фотьойл и букет от маргарити, които изостави в момента, в който видя внучката си. Всички бяха награбили бебето, когато влезе Тани, а петнайсет минути по-късно и Елзи Бийчъм, съседка на Пиърсън открай време: покрай тези посещения и вълнения Бруки не намери удобен момент да каже на Меги, че е видяла Ерик.

Щастието на Меги бе засенчвано от моменти на силна меланхолия. Това, че Вера не дойде в болницата, я нарани дълбоко. Тя се беше опитала да се самоуспокоява, съзнавайки, че Вера много трудно ще промени отношението си, но когато Рой дойде за втори път, не можа да устои и попита:

— Мама ще дойде ли?

Изразът на лицето му и гласът му станаха извинителни.

— Не, скъпа, страхувам се, че няма. — Меги виждаше как той се старае да компенсира студеното безразличие на жена си, но и всичкото бащино внимание не можеше да облекчи болката на Меги от факта, че майка ѝ я отрична в такъв момент, който всъщност трябваше да ги сближи.

Другият болезнен въпрос беше отношението на Кейти. Рой ѝ се беше обадил да ѝ каже, че бебето се е родило, но тя нито телефонира, нито писа писмо. Не изпрати дори цветя. Спомняйки си за заканата на Кейти, когато си отиде, Меги усещаше как очите ѝ се пълнят със сълзи: две сестри, напълно чужди една на друга и дъщеря, която явно губеше.

И, разбира се, много често мислеше за Ерик. Беше ѝ мъчно, че го загуби. Опитваше се да си представи какво ли изпитва, след като несъмнено е чул за раждането на Сюзън. Чудеше се какви ли са

отношенията с жена му и как раждането на незаконната му дъщеря ще им се отрази.

Късно следобед на втория ден тя лежеше и си мислеше за него, когато един глас каза:

— Ааа, някой ви обича!

В стаята се появи чифт крака, носещи огромна кошница с цветя, завита в луксозна зелена хартия. Иззад тях се показва побеляла глава с весело лице.

— Мисис Стърн? — Беше една от доброволните сътруднички в болницата.

— Да.

— Цветя за вас.

— За мен? — Меги седна в леглото.

— Рози.

— Но аз вече получих цветя от всичките си познати. — Наистина беше заобиколена от букети, дошли от най-неочаквани източници: Бруки, Фиш и Лайза (Бруки им беше съобщила), Алтеа Мюн, собствениците на магазина, в който работеше Рой, от самия Рой, даже и от Марк Броди, от името на Търговската камара.

— Боже господи, тук трябва да има две дузини — бърбореше доброволката, поставяйки кошницата на масичката на колелца до леглото.

— Има ли картичка?

Жената грижливо прегледа отвсякъде восъчната хартия.

— Не виждам никаква. Цветарката може да е забравила да я сложи. Хайде, радвай им се.

Когато жената излезе, Меги свали хартията. Сълзи напълниха очите ѝ и тя притисна устните си с ръка. Не, цветарката не беше забравила да постави картичката. Никаква картичка не беше необходима.

Кошницата беше пълна с розови рози.

Той не дойде, разбира се, но цветята ѝ казваха какво му коства това и щом ги погледнеше, се натъжаваше.

Дойде обаче някой друг, толкова неочакван гост, че Меги занемя. Късно същата вечер Рой беше дошъл вече за трети път, сега ѝ бе донесъл пакет шоколади „Менд М“ с фъстъци и една книга, озаглавена „Викторианска китка“ — колекция от стихотворения със старинни

илюстрации, отпечатани на парфюмирана хартия. Меги тъкмо бе приближила носа си до една от страниците и вдъхваше силния аромат на лавандула, когато усети, че някой я гледа. Вдигна поглед и срещна очите на Ана Севърсън, застанала на входа.

— О! — възкликна тя, моментално усещайки някакъв страх.

— Не знаех дали ще съм добре дошла или не, затова реших първо да попитам, преди да вляза — каза Ана. Къдрите ѝ бяха още постегнато навити, специално за случая, и беше облечена в подплатен червен найлонов жакет и панталони от полиестер в болезнено кралско синьо.

Рой премести погледа си от Меги към Ана, но остави дъщеря си да се справи сама с положението.

Когато гласът ѝ отново се върна, Меги каза:

— Разбира се, че сте добре дошла, Ана. Влезте.

— Здравей, Рой — каза Ана тържествено, влизайки в стаята.

— Как си, Ана?

— О, и аз не знам как. Тези мои проклети деца ме третират, като че ли нямам мозък в главата и не мога да усетя какво става тук. Карат човек да се чувства обиден, знаеш ли. Не съм дошла тук да те поставям в неудобно положение, Меги, но ми се струва, че имам още една внучка, а внуците са благословия, на която много държа, та си помислих, че няма да имаш нищо против, ако я зърна?

— О, Ана... — Меги успя да каже само това, преди да се разплаче, и протегна и двете си ръце към нея. Възрастната жена се приближи и я прегърна, утешавайки я.

— Хайде, хайде... — потупа я грубоватичко по гърба.

Подкрепата на Рой беше много ценна, но имаше нужда и от присъствието на жена. В прегръдката на майката на Ерик Меги почувства как се запълва част от емоционалната ѝ празнота.

— Толкова се радвам, че дойде и че знаеш за детето.

— Нямаше да знам, ако Барбара не беше ми казала. Тези две мои момчета щяха да ме оставят да си отида в гроба, без да знам, глупаци такива. Но Барбара сметнала, че трябва да знам и когато я попитах дали би ме довела дотук с колата, много се зарадва.

Облягайки се назад, Меги погледна набръчканото лице на Ана.

— Значи Ерик не знае, че си тук?

— Не, още не знае, но ще му кажа, като се прибера вкъщи.

— Ана, не трябва да му се сърдиш. Грешката беше повече моя, отколкото неговата.

— Имам право да се сърдя. И да бъда разочарована. По дяволите, не е тайна, че това момче иска дете повече от всичко на света. Е, сега го има и, проклет да е, ако не е женен не за тази, за която трябва. Казвам ти, това е тъжно положение. Какво мислиш да правиш?

— Ще я отгледам сама, а после... още не знам.

— Смяташ ли да й кажеш кой й е баща?

— Всяко дете заслужава да знае това.

Ана отривисто кимна, изразявайки одобрението си, и се обърна към Рой.

— Е, Рой, ние май трябва да се поздравим с тебе, или какво?

— Не знам, Ана, но мисля, че от това няма да ни заболи.

— Къде е Вера?

— Вкъщи.

— Сърди се, така ли?

— Може и така да се каже.

Ана погледна към Меги.

— Не е ли смешно, как някои хора разбират честта? Е, аз със сигурност държа да видя новата си внучка. Не, Меги, ти си почивай. Рой, нали нямаш нищо против да ме заведеш до детската стая?

— Ни най-малко.

Минута по-късно те стояха един до друг и изучаваха спящата си внучка през големия стъклен прозорец — един усмихнат старец и една възрастна жена със сълзи в очите.

— Господи, тя е истинска красавица — каза Ана.

— Наистина.

— Моето тринайсето внуче, но ми е скъпо колкото първото.

— За мен е второто, но от първото пропуснах много, защото бяха далеч. Това обаче... — Заглъхващите му думи подсказаха ясно, че той има толкова много мечти.

— Не се срамувам да ти кажа, Рой, че никога не съм харесвала жената, която моето момче си избра. Дъщеря ти би била много по-добра във всяко отношение. Сърцето ми се къса, че не могат да се съберат и да отгледат заедно детето си, но това не го извинява.

Ана се прибра в девет часа и незабавно извика Ерик.

— Трябваш ми веднага тук. Нещо не е в ред с кухненската печка.

— Сега?

— Е, какво, или искаш тя да избухне и аз с нея?

— Не може ли Майк да я провери?

— Майк не си е вкъщи.

— А къде е? — попита Ерик недоволено.

— Откъде, по дяволите, ще знам аз? Няма го вкъщи и това е.

Идваш ли или не?

— Добре, ще бъда при теб след половин час.

Тя затвори телефона и седна да го чака със строго изражение.

Когато Ерик влезе след двайсет и пет минути, се запъти направо към кухненската печка.

— Нищо й няма на печката. Седни тук — нареди му Ана.

— Как така нищо й няма? — разсърди се той.

— Казвам, че нищо й няма. А сега седни. Трябва да говоря с теб.

— За какво?

— Ходих тази вечер в болницата и видях дъщеря ти.

— Какво?

— Видях и Меги. Барбара ме заведе.

Той тихо изпсува.

— Аз я помолих, защото никой от синовете ми не ми предложи.

То е едно чудесно ребенце, сине.

— Мамо, последното нещо, което ми трябва, е сега ти да започнеш да ме кориш.

— И последното нещо, от което Меги сега се нуждае, е дете без баща. Какво, по дяволите, си си мислил, като си ходил при нея? Ти, жененият мъж!

Физиономията му изрази упорство и не отговори.

— Нанси знае ли?

— Да! — сопна й се той.

Ана обърна нагоре очи и измърмори нещо на норвежки.

Ерик я зяпна.

— Що за ненормален брак имаш ти все пак?

— Мамо, това не е твоя работа.

— След като докарваш на бял свят една моя внучка, става и моя работа.

— Ти въобще не се замисляш, че точно сега и мен ме боли.

— Щях да отделя минута да съжаля и теб, ако не бях толкова отвратена. Не мисля, че тая твоя жена е цвете за мирисане, но тя все пак ти е съпруга и носиш отговорност.

— Нанси и аз се мъчим да оправяме нещата. Тя се промени. Започна да се променя, откакто изгуби детето.

— Какво беше това? Аз родих четири деца и две загубих и познавам една бременна жена само като я погледна. Тя беше бременна толкова, колкото и аз.

— Какво, по дяволите, говориш, мамо? — зяпна Ерик.

— Нали ме чу? Не знам каква игра играе тя, но не е била бременна в петия месец. Нямах на корема си дори една бучка.

— Мамо, ти бълнуваш! Разбира се, че беше бременна.

— Съмнявам се, но това няма значение. Ако е знаела, че имаш връзка с Меги, тя сигурно те е излъгала, за да не те загуби. Това, което искам сега от теб, е да започнеш да се държиш като съпруг — на коя от двете жени, не ме е грижа. Но само на едната, Ерик Севърсън, чу ли ме?

— Мамо, ти не разбираш. Миналата зима, когато започнах да се виждам с Меги, аз имах твърдото намерение да напусна Нанси.

— О, значи това те извинява! А сега слушай, синко! Познавам те, знам много добре как те чопли мисълта за дъщеря ти и, ако не греша много, ще започнеш да се навърташ около Меги да виждаш детето и да си играеш на баща. Е, добре, направи това, ако такъв е изборът ти. Но започне ли това, с него ще дойде и другото. Аз не съм глупава, ти знаеш. Видях розите в стаята ѝ и как се променя лицето ѝ всеки път, когато ги погледне. Когато между двама души има такива чувства и едно дете, много е трудно да се контролират нещата. Така че върви да видиш детето си и майка му, но преди това се освободи от тази жена, която ти е съпруга! Баща ти и аз те възпитахме да различаваш правилното от неправилното, а да имаш две жени е нередно. Достатъчно ли съм ясна?

— Да.

— Обещавах ли ми, че няма да черниш вратата на Меги, докато не отидеш там с документа за развод в ръка? Обещавах ли?

— Да — отговори той и тръшна вратата зад гърба си.

Ерик едва успя да си наложи да не заговори на Нанси за подозренията на майка си от момента, в който влезе вкъщи. Чувствата му бяха още твърде сурови, объркването му — съвсем прясно, и, както се оказа, тя беше заспала. Той легна до нея, чудейки се дали майка му е права. Върна се назад в датите. Беше началото на юли, когато тя му каза, че е бременна в четвъртия месец, и той изкоментира, че не ѝ личи. Какво точно каза тя? Някаква забележка между другото, докато я гледаше гола. Беше се учудвал, че продължава да бъде толкова слаба, но тя му обясни, че всекидневно прави упражнения, че е в изключителна форма и спазва диета. И че докторът ѝ казал, че бебето е малко. Към края на август, когато обяви, че е направила спонтанен аборт, е трябвало да бъде вече в петия месец. Опита се да си спомни как изглеждаше Барбара в петия месец, но тя въобще беше по-едра жена. А Меги? И тя беше вече почти на пет месеца, когато избяга от него в дъжда, но също като Нанси още не носеше дрехи за бременни. Може би майка му грешеше? Сутринта отиде в кабинета на Нанси под претекст, че попълва кочаните със сметките, които беше платил преди три дни. Стоеше пред отвореното чекмедже на един висок канцеларски шкаф, когато тя мина по коридора.

— Ей, Нанси — извика той, насилвайки се да придобие безразлично изражение, — не трябва ли да получим сметка от болницата в Омаха?

Тя се върна до вратата. Изглеждаше много шик в сиви панталони и дебел ирландски пуловер.

— Вече се погрижих за това — отговори тя и продължи.

— Ей, чакай малко.

Тя се върна нетърпеливо.

— Какво има? Трябва да бъда в козметичния салон в десет.

— Как си се погрижила? Искаш да кажеш, че осигуровката не го е покрила? — В „Орлейн“ тя имаше много добра осигуровка.

— Разбира се, че го покрива. Искам да кажа, ще го покрие, когато ѝ изпратят формулярите.

— Още не си го направила? — Учуди се, защото Нанси беше най-стриктният човек по отношение на сметките, когато той познаваше. За нея беше съвсем неприсъщо да изостави някое плащане цели три месеца.

— Какво означава това? Разпит ли е? — запита тя остро.

— Просто се учудвам това е всичко. Какво направи, плати в болницата с чек ли?

— Мисля, че с теб сме се разбрали: ти се грижиш за твоите сметки, а аз — за моите — отговори тя и изчезна.

Когато излезе, той основно претърси документите. Поради пътуванията ѝ имаше известна логика да са с отделни сметки, но тъй като тя винаги имаше много писмена работа, той се бе съгласил да поеме грижата за сметките, свързани с домакинството.

Прелисти папката, но намери само сметките от зъболекарите им през последните няколко години, някакво изследване на секрет от неговото гърло преди две години и тези за ежегодните ѝ натривки на зърната.

Той претърси всички папки в четирите чекмеджета на шкафа, после се обърна и седна на бюрото ѝ. Беше здрава орехова мебел, може би около осемдесетгодишно. Беше го купила от една банкова разпродажба преди години и той никога не беше надзъртал в него, освен, за да вземе от там някой кламер или химикал.

Дръпвайки първото чекмедже, се почувства като крадец.

Без всякакво усилие намери анулираните ѝ чекове, подредени и надписани — последните бяха от октомври. Обърна се на августовските и отвори един лист, на който всички бяха описани. Постави го на бюрото и внимателно го проучи. Нищо за болницата „Сент Джоузеф“ или за някакви лекари или клиники на други места. Отново внимателно прегледа всичко, за да се увери.

Нищо.

Провери септемврийските — пак нищо.

Октомврийските. Никаква болница.

Свали очилата си, остави ги на писалището, разтвори широко лактите си и ги облегна, притискайки устата си с ръце.

Може ли да е бил толкова глупав? Дали тя наистина го е лъгала, както мисли майка му. За да го откъсне от Меги? С надигаща се в гърдите му мъка продължи да търси.

Кочани на чекове от „Орлейн“. Сметки за дрехи от магазини, които никога не беше виждал. Папка с кореспонденция по търговските й дела с Ню Йорк и копия от нейните отговори. Кочани от сметките й за бензин. За поправки на колата й. В една дебела папка с надпис „Профили за продажби“ намери затворена с цип пластмасова чантичка с името на компания за недвижими имоти, за която никога не беше чувал — „Шванс“.

Отвори ципа и откри болнична сметка, написана на компютър. Разучавайки сгънатата хартия, зърна някои специфични думи — измерване на пулса, обем на вдишване, които внезапно събудиха у него подозрение. Разгъна четирите листа, видя името на болницата и започна да диша по-леко.

Почакай за миг!

Болницата не беше „Сент Джоузеф“ в Омаха, а Медицински център на Хенепин Каунти, Минеаполис. Датите на приемане и изписване не бяха август 1989, а май 1986 г.

Преди три години?

Какво, по дяволите означава това?

Намръщи се на кодовете и предписанията, на имената на лекарства, повечето от които не ми говореха нищо. Накрая прочете: „Родилна зала: нормално Д. и К. Следродилно“.

Д. и К.? Не знаеше какви бяха съкратените думи, но разбра какво означават. Тя е правила аборт през май 1986 г.

Ужас стегна гърлото му, когато дочете документите. Вътрешностите му се разбъркаха. Гледаше втрещено към една алуминиева рамка на снимка на отсрещната стена, а ръцете и краката му трепереха. Устните му бяха стиснати. Гърлото го болеше. Имаше чувството, че е на ръба на задушаването. След около минута скочи от стола, събаряйки го назад, и изхвърча от стаята със сметката в ръка. Качи се в пикапа и гневно го запали. Изрови кафявата трева, докато го изкарваше на заден ход от двора. Камионът изръмжа по хълма и завивайки покрай ъгъла, вдигна трийсет мили. От внезапно набраната скорост, моторът, без малко не се взриви и прогърмя по нанадолнището като дезертиращ бомбардировач.

Петнайсет минути по-късно, когато нахлу в кабинета на д-р Нейл Ланг в Ефраим, съвсем не беше в настроение да спори.

— Искам да видя д-р Ланг — съобщи той в прозорчето на рецепцията, а пръстите му тракаха по перваза като усилено работещ кълвач.

Патриша Карпентър погледна нагоре и се усмихна. Беше дебела и умна и му помагаше по алгебра, когато бяха в девети клас.

— Здравей, Ерик. Нямах час при доктора, нали?

— Нямам, но ми трябва само шейсет секунди.

Тя погледна в книгата за приемите.

— Днес наистина цялото време е запълнено. В най-добрия случай в четири следобед днес.

Нервите му не издържаха и той извика:

— Не се опитвай да ме разкараш, Пат! Казах, че това ще отнеме само шейсет секунди, а и до обед му остава само един пациент. Таксувай ми каквато искаш дяволска консултация, но трябва да го видя!

Устната на Патриша увисна и лицето ѝ почервения, погледна към чакалнята, където една възрастна жена вдигна поглед от списанието си, когато Ерик избухна.

— Ще видя какво мога да направя. — Патриша бутна стола си назад.

Когато тя влезе някъде навътре, той кръстосва насам-натам и се почувства отвратителен мерзавец, спомняйки си как Пат се беше трепала заради него. Тупайки с навитите листове по бедрото си, кимна за поздрав на белокосата жена, която се взря в него, сякаш е видяла познато лице от афишите „Търси се престъпник.“

След по-малко от минута Патриша Карпентър се завърна, следвайки разпалена един гигант в бяла престилка, който посочи с пръст към Ерик, когато мина покрай рецепцията:

— Влез тук, Севърсън! — Отвори вратата със замах, лицето му бе потъмняло от яд и посочи края на коридора.

— Там, в дъното.

Ерик се вмъкна в кабинета на д-р Нейл Ланг и чу вратата да се тръшка зад него.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш, идвайки тук да ругаеш Пат? Иде ми да те изритам по задника!

Ерик се обърна и видя Нейл с ръце на кръста, със стиснати устни и раздражени тъмни очи зад квадратните кокалени рамки на очилата. Той беше лекар второ поколение, само с три години беше по-възрастен от Ерик и беше акуширал всички бебета на Майк и Барбара. Нейл беше установил високото кръвно налягане на майка им, а навремето излизаше със сестра му Рут.

Ерик пое дълбоко дъх и се помъчи да се успокои.

— Съжалявам, Нейл. Имаш право. И тя има право. Дължа ѝ извинение и тя ще го получи, преди да си тръгна, но ти трябва да ми обясниш нещо.

— Какво?

— Това. — Ерик разви компютърните распечатки и му ги подаде.
— Кажи ми за какво е тази сметка.

Нейл Ланг съсредоточено започна да чете. Когато стигна някъде към средата, вдигна поглед към Ерик и пак продължи.

Приключвайки, той остави листовете да се навият отново и попита:

— Защо искаш да знаеш?

— Това е за жена ми.

— Да, виждам.

— И е от някаква проклета болница в Минесота.

— И това виждам.

Двамата мъже стояха лице срещу лице, мълчаливо.

— Знаеш какво те питам, Нейл, затова не ме гледай така. Д. и К. това ли означава, което мисля аз?

— Означава дилатация и кюртаж.

— Аборт, нали?

Ланг замълча секунди и потвърди.

— Да, така изглежда.

Ерик отстъпи назад и се отпусна на бюрото, хващайки главата си с две ръце, Ланг отпусна ръце и меко попита:

— Не си знаел досега?

Ерик поклати глава, загледан в кафявите шарки по дебелия килим.

— Съжалявам, Ерик. — Ланг постави утешително ръката си на рамото му.

Той вдигна глава.

— Можело ли е да има друга причина, за да го е направила?

— Страхувам се, че не. Лабораторните изследвания показват серумна бременност и хирургическа тъкан, което винаги означава аборт. Освен това той е направен в провинциална болница, а не в частна или в болницата на някоя религиозна общност, които обикновено не правят аборти.

На Ерик му трябваше около минута да преглътне ужаса, после дълбоко въздъхна и се изправи на крака.

— Е, сега знам. — Уморено пое листовете. — Благодаря ти, Нейл.

— Ако искаш да говорим, обади се на Пат и си запиши час, но друг път не прави такъв скандал.

Със сведена глава Ерик вдиша ръка за сбогом.

— Слушай, Ерик, този град е малък — продължи Ланг. — Тук слуховете бързо се разнасят, и ако е вярно това, което чувам, трябва да сложиш живота си в ред. Ще се радвам много да поговорим за това, даже вън от клиниката, където няма да ни прекъсват. Ако предпочиташ забрави за обаждането на Пат, а се обади направо на мен. Ще се обадиш ли?

Ерик вдигна глава, изглежда доктора с открито отчаяние, кимна веднъж и продължи. При рецепцията спря.

— Слушай, Пат, съжалявам за... — Той махна листовете. — Понякога мога да бъда истински кучи син.

— О, няма нищо, то...

— Не. Не е нищо. Обичаш ли съомга? Може би пушена? Филе?

— Обожавам я.

— В какъв вид?

— Ерик, ама ти не трябва...

— В какъв вид?

— Е, добре, филе.

— Ще го имаш. Утре ще ти оставя един пакет. Като извинение.

Към дома си караше бавно, чувствайки се тъжен като ноемврийския ден. Зад него се натрупаха коли, които не можеха да го изпреварят по криволичетия път, но той се движеше, без да се сеща за тях. Особено тъжно беше да приключиш осемнайсетгодишен брак с

такъв удар. Неговото дете... О, Исусе, тя се беше отървала от неговото дете все едно, че изхвърля старата си рокля.

Взираше се в шосето и се учудваше дали е било момче или момиче, русо или тъмнокосо, дали е имало чертите на майка му или на стария. По дяволите, досега то щеше да кара велосипед на три колела, щеше да моли да му четат приказки, щеше да пътува с баща си, да учи за чайките.

Белите линии на средата на платното се размазаха от сълзите му. Неговото дете, нейното дете, което можеше да порасне и да стане риболовец или президент, а някой ден — майка или баща. Нанси му беше съпруга и въпреки това толкова малко я беше грижа за него, че съвместният им живот за него беше напълно изгубено време, осемнайсет години се беше надявал, а може би през половината от това време се беше молил. И когато най-после се беше случило, Нанси го бе убила.

Тя все още не се беше върнала, когато той пристигна, така че подреди кабинета ѝ. Ядът му се увеличаваше, след като първата вълна на меланхолия беше преминала, опакова нейните куфари, после ги разопакова и опакова своите, натовари камиона и седна до кухненската маса да чака.

Тя пристигна малко след един часа, влизайки странично през вратата. Ръцете ѝ бяха пълни с пакети, а косата ѝ бе боядисана в черно.

— Почакай да видиш какво съм купила! — каза тя, надвиквайки шума от стоварването на пакетите върху масата. — Влязох в малкото магазинче до...

— Затвори вратата — заповяда той сухо.

С бавно движение тя погледна през рамо.

— Какво има?

— Затвори вратата и седни.

Тя затвори и унило се приближи до масата, сваляйки кожените си ръкавици.

— Я гледай, ти наистина си се надул за нещо. Да ти донеса ли камшика?

— Днес намерих нещо. — С леден поглед той хвърли пред нея болничната сметка. — Да имаш нещо да ми кажеш?

Тя погледна надолу и ръцете ѝ замръзнаха, както сваляше ръкавиците си. Изненадата ѝ пролича само от изопването на челото,

след което тя я прикри с пренебрежение.

— Ти си ровил из бюрото ми? — Гласът ѝ прозвуча враждебно.

— Да, аз рових из бюрото ти! — повтори той, повишавайки глас, и зъбите му блеснаха при последната дума.

— Как се осмеляваш! — Нанси захвърли ръкавиците на масата. — Това са мои лични документи и когато изляза от тази къща, очаквам...

— Недей да ми се перчиш, ти, лъжлива безсрамнице! — Той скочи. — Не и когато доказателството за твоето престъпление лежи пред очите ти! — Той забодя пръст върху сметката.

— Престъпление? — Тя разпери ръка върху гърдите си и зае поза на много обидена. — Излизам да си направя косата, ти ровиш из личните ми документи, а накрая аз съм престъпница! — Тръсна глава ядосано. — Аз съм тази, която трябва да бъде засегната, скъпи съпруге.

— Ти уби моето дете, скъпа съпруго, и аз пет пари не давам какво казва законът. За мен това е престъпление.

— Убила съм твоето дете? Не ставай смешен!

— 1986 година. Д. и К. Всичко е написано там, в сметката.

— Ти имаш фиксидея, Ерик, знаеш ли? Тя те превръща в параноик.

— Тогава обясни!

Тя сви рамене и заговори невъзмутимо.

— Цикълът ми стана нередовен. Това беше съвсем рутинна операция.

— Направена тайно, в някаква си болница в Минеаполис?

— Не исках да те безпокоя, това е всичко, постъпих и ме изписаха в същия ден.

— Не ме лъжи, Нанси. Това само те прави по-жалка.

— Не лъжа.

— Показах разписката на Нейл Ланг и той каза, че това е аборт.

Тя опъна врата си като гъсок, устните ѝ се свиха и не каза нищо.

— Как можа?

— Не съм длъжна да стоя тук и да слушам всичко това. — Понечи да се обърне, но той я хвана за ръката.

— Няма да избягаш, Нанси — изкрещя той. — Ти си забременяла и дори не си си направила труда да ми кажеш. Решила си

да се отървеш от детето, за което те моля от години. Просто... пфют. — Той махна с ръка. — Изхвърли го така, както се... изхвърля боклук. Уби го без дори да се замислиш какво ще почувствам аз. И сега смяташ, че не трябва да стоиш тук и да чуеш тези думи? — Той сграбчи предницата на палтото ѝ и я повдигна от пода. — Що за жена си ти, а?

— Остави ме!

Вдигна я още по-високо.

— Можеш ли да си представиш какво почувствах, когато намерих тази разписка? Какво изживях? Някога зачитала ли си това, което чувствам аз?

— Ти, ти! — извика тя, отблъсквайки го и препъвайки се назад. — Винаги си ти. Ти решаваеш къде да живеем, ти определяш кога да си легнем. А какво ще кажеш за моите желания?

— Знаеш ли какво, Нанси? Вече не давам пукната пара за желанията ти.

— Ти не разбираш, никога не си разбирал.

— Не разбирам! — Лицето му почервения от гняв и едва се въздържа да не стовари юмрука си върху красивото ѝ лице. — Не разбирам това, че си абортирала бебето, без да ми кажеш? Исусе Христе, жено, какво съм бил аз за теб през всичките тези години? Нищо повече от добър партньор за секс? Всичко, което имаше значение за теб, беше да получиш добър оргазъм, така ли?

— Обичах те.

Той я отблъсна с погнуса.

— Глупости! Ти знаеш ли кого обичаш? Себе си. Никого друго, освен себе си.

— А кого обичаш ти, Ерик — запита тя студено.

Гледаха се един друг, умишлено замълчавайки.

— И двамата знаем кого обичаш ти, нали? — настоя тя.

— Това не беше така, докато ти не направи всичко възможно да престана да те обичам. И дори тогава се върнах тук и се опитах нещата да тръгнат.

— О, благодаря ти много — каза тя саркастично.

— Но ти и тогава ме излъга. Беше бременна, колкото и аз, но аз, глупакът, ти повярвах.

— Излъгах, за да те запазя.

— Излъга, за да угодиш на своите криворазбрани нужди.

— Е, падаше ти се! Целият град знаеше, че ти си бащата на нейното бебе.

Борбеността му го напусна и в гласа му се почувства вина.

— Съжалявам за това, Нанси. Никога не съм искал съзнателно да те нараня по този начин и ако мислиш, че съм го направил нарочно, грешиш.

— Но сега ти отиваш при нея, нали?

Той видя как устните ѝ се извиха тъжно, но не каза нищо.

— Аз още те обичам.

— Нанси, недей. — Той се извърна.

— Всеки от нас направи някаква грешка — каза тя, — но можем да започнем отново. Ново начало.

— Твърде късно е. — Ерик гледаше през прозореца, без да вижда нищо. Застанал в кухнята на къщата, която беше обичал, а тя бе мразила, той за миг почувства мъка от провала на брака им.

— Ерик... — каза тя умолително, докосвайки гърба му.

Той се отдръпна от нея и издърпа коженото си яке от облегалката на кухненския стол.

— Ще бъда у мама.

Ципът на якето му се затвори със звук, който сякаш сложи точка.

— Не отивай! — Нанси започна да плаче, и в най-добрите си спомени не я беше виждал да прави това.

— Недей — прошепна ѝ.

Тя сграбчи предницата на якето му.

— Ерик, този път ще бъде различно.

— Недей... — Отмести ръцете ѝ. — Поставяш и двама ни в неудобно положение. — Взе сметката от болницата и я постави в джоба си. — Утре ще се срещна с адвоката си и ще му наредя или бързо да се справи с тази работа, или ще намеря друг адвокат, който ще го направи.

— Ерик... — Тя протегна ръка.

Той хвана дръжката на вратата и погледна назад.

— Докато те чаках днес, осъзнах нещо. Ти не трябваше да имаш дете и аз не трябваше да те карам да раждаш. Щеше да бъде грешка по отношение на теб, както е грешка за мен да живея в семейство без деца. Ние се променихме някъде по пътя, и двамата се променихме.

Нужни са ни различни неща. Трябваше да видим това преди много години... — Отвори вратата. — Съжалявам, че те нараних — каза той тържествено. — Говорех истината, когато твърдах, че никога не съм искал да те нараня нарочно.

Той излезе, затваряйки тихо вратата след себе си.

В малък град като Фиш крийк нямаше тайни. Меги чу, че Ерик е напуснал Нанси, почти веднага, и заживя на тръни. Улови се, че при всеки звук на спираща на пътя кола вдига глава и наостря слух. Когато телефонът звънеше, сърцето ѝ затуптяваше два пъти по-бързо и тя бързаше да отговори. Ако някой почукаше на кухненската врата, ръцете ѝ се изпотяха моментално.

Тя изчисти листата на розовите рози, които Ерик ѝ беше изпратил и ги окачи с цветовете надолу, за да ги запази. Те бяха вече изсъхнали и вързани с бледоморава панделка, а тя все още не беше чула и думата от него.

Бърбореше на Сюзън:

— Мислиш ли, че той ще дойде при нас? — Но бебето само кръстоса очите си и хлъцна.

Дойде Денят на благодарността, а от Ерик все още нямаше нито дума. Меги и Сюзън прекараха празника у Бруки.

На 8 декември заваля сняг. Меги ходеше от прозорец на прозорец да гледа бялата пухкава покривка на двора и се чудеше къде ли е сега той и дали ще ѝ се обади скоро.

Започна да се подготвя за Коледа, покани с писмо Кейти да си дойде вкъщи. Отговорът беше една кратка бележка:

„Мамо, за Коледа отивам със Смити в Сиатъл. Не купувай нищо за мен.

Кейти“.

Меги я прочете, борейки се със сълзите си, после се обади на Рой.

— О, татко — изплака тя, — изглежда, че с това бебе направих всички нещастни. Мама не ми говори, Кейти не ми говори. Коледата ти

ще бъде ужасна, моята също. Какво да направя, татко?

— Ще облечеш Сюън в топли дрешки — отговори ѝ той — и ще я заведеш на голяма разходка, за да я запознаеш със зимата. Прекарай и ти малко време навън сред снега и боровете и под небето, когато има цвят на стар тенекиен чайник, и ще разбереш, че има още много неща, за които да си благодарна.

— Но, татко, чувствам се много виновна, че мама така се отдръпна и сега ти как ще прекараш Коледа?

— Е, може би и аз от време на време трябва да отивам да погледам боровете и небето, но ще се справя. Ти гледай само себе си и Сюън.

— Много добър човек си, татко.

— Ето, виждаш ли? — отговори Рой със закачка в гласа си. — Ето това е нещо, за което трябва да бъдеш благодарна.

Така Рой и Бруки ѝ помагаха да преживее.

За Меги Коледа беше свързана със смесени чувства — но без останалата част от семейството. И все още без никаква вест от Ерик. Отново прекара празника у Бруки и на Нова година реши да се откаже от мисълта за Ерик Севърсън и да приеме явния факт, че след като не го е видяла досега, няма да го види и занапред.

Един ден през януари беше повела Сюън на консултация за втория ѝ месец. Спря на червения светофар на една пресечка в Стърджън бей и случайно погледна встрани, видя Ерик, загледан в нея, седнал зад кормилото на един блестящ черен пикап. И двамата се вцепениха.

Меги гледаше втренчено, Ерик — също.

Тя почувства болка в средата на гърдите си. С мъка си пое дъх.

Светлината се смени и зад нея една кола наду клаксона си, но тя не помръдна.

Погледът на Ерик се премести върху двете ръчички, които въодушевено махаха във въздуха — единственото, което можеше да се види от Сюън, завързана в своята бебешка седалка и загледана в една книжна фигурка, закачена отпред на стъклото, която се въртеше от топлия въздух.

Клаксонът на колата отзад отново изсвири, този път по-дълго, и Меги потегли. Изгуби от погледа си пикапа му, когато той направи ляв завой и изчезна.

Отчаяна, тя разказа по-късно случката на Бруки.

— Той дори не махна с ръка. Не се опита да ме спре.

За пръв път Бруки не намери думи за утеха.

След това зимата стана по-тежка. Хардинг хауз ѝ изглеждаше потискаща — толкова голяма и празна, а в нея само те двете с дъщеря ѝ, без никаква надежда да дойде някой. Меги си взе ръкоделие, за да запълва времето си, но често отпускате ръце в скута си и облягаше главата на облегалката на стола. Ако я е напуснал, защо не дойде при мен?

Февруари беше много студен и Сюзън за пръв път се простуди. Меги се разхождаше из стаята, носейки я на ръце през нощта, изтощена от безсъние. Чувстваше силна нужда от някой, който да поеме за малко детето от ръцете ѝ и да я принуди да си легне.

През март започнаха да пристигат писма с искания за резервации за лятото и Меги разбра, че е време да вземе решение ще продава ли Хардинг хауз или не. Разбира се, най-доброто време за това щеше да бъде, когато започне пролетният наплив.

През април се обади на Алтеа Мюн и я помоли да дойде и да направи оценка на къщата. В деня, в който табелката „ЗА ПРОДАН“ беше поставена в двора, Меги взе Сюзън и отиде с колата при Тани в Грийн бей, защото не можеше да приема чужди хора, които да надзъртат и трополят из къщата, в което беше вложила толкова много от сърцето си.

През май Джийн Кершнър дойде с големия си трактор, закачи пристана и го издърпа обратно във водата за лятото. На следващия ден, докато Сюзън спеше следобедния си сън, Меги се залови да го боядиса с бяла боя.

Беше на колене с гръб към къщата, косата ѝ бе вързана с червен шал. Чу стъпки по пристана зад гърба си. Тя се подпря, обърна се и в нея избухна взрив от емоции.

Облечен в бели джинси, синя риза и бяла капитанска шапка, Ерик Севърсън идваше по пристана.

Тя го гледаше как се приближава. О, как появата на един човек може да промени деня, годината, цял един живот! Забрави четката за

боя в ръката си. Забрави, че е боса, с избелели черни панталони и размъкната сива тениска. Забрави за всичко — толкова дълго беше очаквала това пристигане.

Ерик спря от другата страна на кутията с боя и погледна надолу.

— Здравей — каза ѝ простичко.

— Здравей — прошепна тя. Чувстваше пулса си в цялото тяло.

— Донесох ти нещо. — Подаде ѝ един бял плик.

Сякаш минаха години преди тя да намери сили да повдигне ръка. Взе плика, без да каже дума, загледана в мъжа пред себе си — един силует на яркото синьо небе, синьо като очите му. Слънцето заигра по лъскавата черна козирка на шапката му.

— Отвори го, моля те.

Тя закрепил четката върху кутията с боя, избърса ръката си в панталона и започна да отваря плика с разтреперани пръсти, а той стоеше над нея и я наблюдаваше, наблюдаваше. Извади книжата и ги разтвори. Докато четеше, листовите се в треперещите ѝ пръсти.

Доказателствени факти, заключение на закона, правова наредба, присъда и нареждане...

Прочете заглавието и вдигна питащ поглед.

— Какво е това?

— Документите за развода ми.

Шокът на сълзи очите ѝ. Текстът се размазва пред очите ѝ и две едри капки паднаха върху хартията. Смутена тя наведе глава.

— Меги... — Той коленичи на едното си коляно и докосна косата ѝ, затоплена от слънцето и покрито с грозната кърпа. — Меги, не плачи.

Почувства ръцете му да я прегръщат и разбра, че е коленичил пред нея. Най-после беше тук и агонията свърши. Тя обви с ръце врата му, плачеше и правеше признания.

— Аз... мислех, че няммам вече да се върнеш.

Голямата му ръка притиска главата ѝ силно към себе си.

— Майка ми ме накара да обеща, че няма да дойда без документите за развода в ръка.

— Аз мислех... мислех... Не знам какво мислех.

Струваше ѝ се, че се държи и бърби детински, но беше напълно неподготвена и облекчението ѝ беше огромно.

— Помисли, че вече не те обичам?

— Мислех... че ще бъда сама до края на... живота си и че Сюзън няма никога да те познава. Не знаех как ще се справя без теб.

— О, Меги — каза той, затваряйки очи. — Аз съм тук и оставам.

Тя плака известно време долепила нос до врата му, а ръката му галеше косата ѝ. Накрая той прошепна:

— Толкова много ми липсваше.

Той също ѝ беше липсвал, но не можа да намери подходящи думи, с които да изрази сложността на чувствата си. Завръщането му беше смяна на горчивия вкус със сладък, липсващото парченце от самата нея дойде на мястото си.

Отдръпвайки се, тя го погледна в лицето с още мокри очи.

— Значи ти наистина си разведен?

Той избърса сълзите ѝ с палците си и каза бавно:

— Наистина съм разведен.

Меги се опита да се усмихне. Пръстите му спряха да се движат, болката напусна сините му очи и главата му леко се наклони. Това беше една нежна целувка с аромата на май, на сълзи и съвсем мъничко на терпентин. Устните му бяха меки и отворени върху нейните — една несигурна първа целувка, като че ли не можеха да повярват в поврата на съдбата си. Все още коленичили, той придърпа бедрата ѝ и силно ги притисна към своите, сякаш да останат завинаги така. Големи бели пухкави облаци минаха над главите им, вятърът докосна косите ѝ и той свали кърпата. Целуваха се коленичили на майското слънце, усещаха как мъката от раздялата им се стопява и осъзнаваха, че между тях не стои вече никакъв Божи или човешки закон.

Той ту се отдръпваше и гледайки я, ѝ разказваше моменти от своите преживявания, ту я притискаше плътно до себе си и стояха така неподвижни и смълчани. Вече не бяха празни самотни кораби.

— Преживях истински ад, след като те видях в Стърджън бей — каза ѝ той.

— На мен ми се искаше да ме спреш, да ме принудиш да спра отстрани до тротоара и да ме отвлечеш.

— Имах желание да изоставя пикапа по средата на улицата, да вляза в твоята кола и да отидем някъде в Тексас, в Калифорния или в Африка, където никой няма да ни намери.

Тя се засмя.

— Нямах как да стигнем до Африка!

— Мисля, че бих могъл да го направя. — Погали гърба ѝ с отворена длан. — Мисля, че с теб всичко е възможно.

— Хиляди пъти съм посягала да ти се обадя, но се отказвах.

— Минавах с колата покрай къщата ти всяка нощ. Гледах светлината в прозореца на кухнята и страшно ми се искаше да вляза и да седна при теб. Без да те целувам и да правим любов... Само да бъда с теб в една и съща стая щеше да ми бъде достатъчно. Да поговорим, да те гледам, да се смеем, както преди.

— Веднъж ти написах писмо.

— Изпрати ли го?

— Не.

— Какво ми писа?

Загледана в едно тънко бяло облаче, тя каза:

— Благодарих ти за розите.

Бяха коленичили с преплетени пръсти на ръцете.

— Значи си разбрала?

— Разбира се. Бяха розови.

Той поклати тъжно глава, спомняйки си.

— Исках да бъда там, когато раждаше, да мога да те посещавам, да искам да ми я показват и да пратя света по дяволите.

— Изсуших розите и ги запазих за Сюзън, когато порасне в случай... е само за всеки случай.

— Къде е тя? — Той погледна към къщата.

— Вътре. Спи.

— Мога ли да я видя?

Меги се усмихна.

— Разбира се. Отдавна очаквах да ме попиташ.

Изправиха се, коленете му изпукаха. В самотата ѝ дори това пукане ѝ беше липсвало. Хванати за ръце отидоха до къщата под златните лъчи на следобедното слънце. Кленовете пускаха нови листа, а ирисите вече цъфтяха. Минаха през голямата предна веранда, тръгнаха по стълбата вътре, която толкова пъти бяха изкачвали заедно.

Той прошепна.

— Целият треперя.

— Сигурно. Не всеки ден баща среща шестмесечната си дъщеря за първи път.

Въведе го в „Сара“ — една стая с южно изложение, боядисана в жълто, с нежно бяло перде на широкия еркерен прозорец, пред който имаше огромен дървен люлеещ се стол. До едната от стените беше леглото, а до отсрещната — детското креватче, заобиколено от водопад от бяла дантела. Креватче на принцеса.

И там беше тя.

Сюзън.

Тя лежеше на едната си страна, двете ѝ ръчички — разтворени настрани, а крачетата ѝ оплетени в пастелното юрганче, апликирано с животни. Косата ѝ беше с цвят на мед от детелина, миглите ѝ — една идея по-светли, бузките ѝ — пълнички и румени като праскови. Устичката ѝ беше със сигурност най-сладката от сътворението на света. Разглеждайки я, Ерик почувства, че нещо го задавя.

— О, Меги, много е красива — прошепна той.

— Вярно е.

— И е толкова голяма вече. — Гледайки спящото дете, той чувства тъга за всеки ден, който беше пропуснал, откакто я видя през прозореца в родилното.

— Има едно зъбче. Сега ще го видиш! — Меги се наведе и нежно потърка едната бузка на бебето с пръста си. — Сюзън — повика я тя нежно. — Хей, сънливке, събуди се да видиш кой е дошъл.

Бебето трепна, лапна единия си палец и започна да го смуче, все още спейки.

— Не е нужно да я събуждаш, Меги — пошепна Ерик, стигаше му да стои и да я гледа. Искаше до края на живота си да стои и да я гледа.

— Няма нищо, спи вече два часа. — Тя погали нежната косичка на бебето. — Сюзън... — изпя ѝ леко.

Детето отвори очички, затвори ги отново и затърка нослето си с юмруче.

Един до друг Меги и Ерик наблюдаваха как тя се събужда, прави физиономии, търкаля се и най-накрая застава на четири крака като мече. Загледа се в странния мъж, който стоеше до креватчето с майка ѝ.

— Опала, ето я. Здравей, сладка. — Меги вдигна сънливото бебе на ръце. Сюзън веднага се сви на кълбо, заравяйки главичка в майка си. Беше облечена в розово и резеда и на гръбчето ѝ дрешката беше

пухкава. Едното ѝ чорапче се беше смъкнало и откриваше малка остра петичка. Меги го дръпна нагоре.

— Погледни кой е тук, Сюзън, това е татко ти.

Бебето погледна Меги — долното му клепаче бе залепнало за меката кожичка под него, после премести погледа си върху непознатия. Гледаше го, подпряла се с една ръка на гърдите на Меги.

— Здравей, Сюзън — каза Ерик спокойно.

Тя стоеше, без да мига като коте, а Меги я полюшна един-два пъти и допря лицето си до главичката ѝ.

— Това е твоят татко, ела да му кажеш здрасти.

Като хипнотизиран Ерик протегна ръце, пое дъщеря си и я вдигна до нивото на очите си. Увиснала във въздуха, тя се загледа с интерес в лъскавата му козирка.

— Господи, ти си все още съвсем мъничка. Не тежиш повече от една съомга.

Меги се засмя, преливаща от щастие.

— И не си по-голяма. — Той приближи бебето и докосна нежното му бяло личице до своето — тъмно и загоряло. Усети аромата на детска пудра и чисто бебешко бельо. Постави я на ръката си, обгръщайки гръбчето ѝ със силната си ръка и целуна копринените косички. Очите му се затвориха. Гърлото му се стегна.

— Мислех, че никога няма да изпитам това — прошепна Ерик, гласът му прозвуча дрезгаво.

— Знам, скъпи... знам.

— Благодаря ти за нея.

Меги обгърна с ръка двамата, допря челото си до гръбчето на Сюзън и до ръката на Ерик и тримата споделиха този свещен миг.

— Тя е толкова съвършена.

Като че ли да каже обратното, Сюзън започна да протестира, бутна Ерик и посегна към майка си. Той ѝ я подаде, но остана там, докато Меги смени памперса ѝ, отново дръпна чорапчетата ѝ нагоре и ѝ обу меки бели обувки. След това тримата легнаха на леглото — бебето между тях, и я наблюдаваха как си развързва обувките, как прави балони от плюнка, как се впечатлява от копчетата на ризата на баща си. Гледаха бебето, от време на време разглеждаха себе си, протягаха ръце и докосваха лицата си, косите, ръцете си. Или просто лежаха неподвижни, изпълнени с блаженство.

По едно време Ерик взе ръката на Меги.

— Ще направиш ли нещо за мен? — попита тихо.

— Всичко. Всичко, каквото поискаш, Ерик Севърсън.

— Ще дойдете ли с мен на разходка с колата? Ти и Сюзън?

— О, с голямо удоволствие.

Излязоха заедно. Ерик носеше Сюзън, а Меги — шишенце с ябълков сок и едно одеялце. Един мъж, една жена и едно дете. Заедно, както би трябвало да бъде.

Вятърът духна в лицето на бебето и то сви очички.

Те вървяха бавно; сега времето им беше съюзник.

— Имаш нов пикап — отбеляза Меги, когато приближиха.

— Аха. Старата уличница окончателно умря. — Той ѝ отвори вратата.

Меги беше поставила крак на стъпалото, когато видя цветовете.

— О, Ерик! — Допря ръка до устните си.

— Можех да направя предложението си и вътре, вкъщи, но след като всички черешови дървета са цъфнали, помислих, че можем да го направим, както му е редът. Качвай се Меги, за да отидем там, където е най-подходящо за целта.

Усмивната и отново склонна да заплаче от щастие, Меги влезе в блестящия нов пикап на Ерик и се огледа наоколо. Цялата кабина бе украсена с клонки от цъфнали череша — напъхани зад огледалото, натикани зад задната седалка, почти закриващи прозореца.

Ерик се качи до нея.

— Какво мислиш, а? — попита той захилен и запали мотора.

— Мисля, че те обожавам.

— И аз те обожавам. Просто трябваше да измисля начин да ти го кажа. Сега дръж здраво бебето ни.

Пътуваха през пролетния Доор, през изпълнения с аромат късен следобед, край овощните градини с каменни огради и лъсналите на фона на зелената трева бели брези, край пасящи крави и червени плевни, край канавки, пълни с крякащи жаби. Накрая стигнаха до овощната градина на Ийзли, където Ерик спря пикапа между сведените цъфнали клони.

В тишината той се обърна към Меги и хвана ръката ѝ.

— Меги Пиърсън Стърн, ще се омъжиш ли за мен? — Бузите му пламтяха, очите му бяха втренчени в нея.

В мига преди да му отговори, всичката сладост на миналите преживявания нахлу в нея — мястото, мъжът, уханието на градината около тях.

— Ерик Джоузеф Севърсън, готова съм да се омъжа за теб в този момент, ако това е възможно. — Наведе се към него да го целуне. На коленете ѝ Сюзън протегна ръчички да хване клончето, забучено в пепелника. Той вдигна глава и погледите им се срещнаха. Усмиваха се на своето щастие, когато Ерик бръкна в левия джоб на тесните си бели джинси.

— Мислех да ти купя голям бял диамант, но това ми се стори неподходящо.

Свали пръстена, който носеше още в училище, взе лявата ѝ ръка и го постави на пръста ѝ. Беше ѝ малко широк. Вдигнала ръка, тя разгледа украсата му отпреди двайсет и четири години.

— Изглежда толкова на мястото си тук — каза усмихната. С ръката с пръстена тя погали лицето му и пошепна: — Не знам какво да кажа.

— Кажи ми: Обичам те, Ерик, и ти прощавам за всичко, което ми причини.

— Обичам те, Ерик, но нямам какво да ти прощавам.

Опитаха се да се целунат отново, но Сюзън им попречи, като се изскубна от ръцете на майка си, опитвайки да се намести на седалката между тях. Изправи се на двата си крака докопа едно от клончетата и така силно го размаха, че едва не бръкна в окото на Ерик.

Той се дръпна назад:

— Ауу, малка госпожичке! — Подхвана я с едната си ръка под дупенцето, с другата — през гърдичките, и я върна в скута на майка ѝ. — Не виждаш ли, че тук се ухажва дама.

И двамата се смееха, когато той запали колата и потегли обратно към Фиш крийк, държейки ръката на Меги.

Ожениха се пет дни след това в градината на Хардинг хауз. Беше скромна церемония във вторник вечерта. Младоженецът беше в сив фрак, с момини сълзи на ревера (от лехата в северната част на къщата), булката — в розов костюм и държеше букет от цъфнали ябълкови клони (от градината на Ийзли). Присъстваха Мия Сюзън Пиърсън,

Бруки и Джийн Кершнър, Майки Барбара Севърсън, Ана Севърсън и Рой Пиърсън, който придружи дъщеря си от предната веранда до поляната, докато от входа звучеше малко дращещият запис на мелодията „Аз ще бъда с теб, когато ябълките цъфтят“, изпълнявана от Ендрю Систърс.

На свежата пролетна поляна беше сложена старинна салонна маса, в средата на която, в млечнобяла ваза, ухаеха цъфнали ябълкови клони. До масата чакаше един съдия в черна тога и ръкавите му се надуваха и спадаха от лъхация от езерото ветрец. Когато песента свърши и сватбарите застанаха срещу него, съдията каза:

— Булката и младоженецът ме помолиха да ви прочета едно стихотворение, което те са избрали за случая. Нарича се „Удовлетворение“:

*„Погледни, аз съм отворила за теб дверите на
мойто същество и като приливна вълна ти навлизах в
мен.*

*Веща клетка в моето тяло е изпълнена с теб и
всички артерии на душата ми станаха сладки от твоето
присъствие, защото ти ми донесе спокойствие;*

*спокойствието на тихите води и тишината на
лятното море, ръцете ти са пълни с покой, както
обедният прилив е изпълнен със светлина;*

*около главата ти е образуван ореол — вечният покой
на звездите, а в сърцето ти живее спокойното чудо на
зрача.*

Аз съм напълно задоволена.

*В цялото ми същество няма тръпка на
неспокойствие, защото аз разтворих за теб*

*широките двери на моето същество и като
приливна вълна ти навлезе в мен“.*

Когато стихотворението свърши, Ерик се обърна към Меги. Тя постави букета си на масата и той хвана двете ѝ ръце. На късното следобедно слънце лицето ѝ беше като златно, очите ѝ — бледокафяви като жълъди. Косата ѝ беше сресана назад и на ушите си имаше

деликатни розови перли. В този момент тя можеше да бъде отново на седемнайсет години и клоните, които остави на масата, можеха да бъдат същите, които той беше набрал, за да ѝ каже за първи път колко я обича. Струваше му се, че никой друг момент от живота му не е бил толкова завършен, колкото този, когато произнесе своята клетва.

— Ти беше моята първа любов, Меги, и ще бъдеш единствената ми любов до края на живота ни. Ще те уважавам и ще ти бъда верен, ще работя упорито за теб и с теб. Ще бъда добър баща на Сюзън и на всяко от децата, които може би ще имаме. Ще направя всичко по силите си ти да бъдеш щастлива — завърши нежно той. — Обичам те, Меги.

В кратката тишина, която последва, Ана избърса очите си, а Бруки пхна ръката си в ръката на Джейн. Някаква светлинка блесна в очите на Меги и на устните ѝ се задържа изпълнена с копнеж усмивка.

Тя сведе поглед към ръцете на Ерик — големи, силни ръце на риболовец; взря се в очите му — първите, които някога бе обичала, сини като цъфнал синчец, в скъпо за нея обрулено от вятъра лице, което с течение на годините щеше да ѝ става все по-скъпо.

— И аз те обичам Ерик... отново. — Бледа усмивка докосна очите им и изчезна. — Ще направя всичко по силите си да задържа тази любов свежа и взаимна, каквато беше, когато бяхме на седемнайсет години, и каквато е днес. Ще поддържам дома ни като място, в което живее щастието, и в него ще обичам нашето дете и теб. Ще остареея с теб. Ще ти бъда вярна. Ще бъда твой другар завинаги. Ще нося името ти с гордост. Обичам те, Ерик Севърсън.

Някъде на Грийн бей се обади двойка гълъби и слънцето легна върху дългата златна пътека над водата. Меги и Ерик си размениха пръстени — гладки златни халки, които уловиха огъня и топлината на залязващото слънце.

Ерик се наведе и целуна двете ръце на Меги. Тя направи същото и се обърна към масата. Съдията им подаде една писалка и те се подписаха на брачното свидетелство. Свидетелите на подписите им бяха Бруки и Майк. Церемонията приключи само пет минути, след като започна.

Ерик се усмихна към Меги, после към съдията, който сърдечно протегна ръка.

— Поздравления, мистър и мисис Севърсън. Желая ви дълъг и щастлив семеен живот.

Ерик вдигна Меги на ръце и я целуна.

— Мисис Севърсън, обичам те — прошепна той в ухото ѝ.

— И аз също.

Гостите се приближиха. Бруки плачеше, докато целуваше Меги:

— Е, май отдавна беше време.

Джийн ги прегърна и им пожела:

— Бъдете щастливи. Заслужавате го.

Майк заключи:

— Братче, мисля, че печели.

— Не бих могла да бъда по-щастлива. Добре дошла в семейството — каза Барбара.

Дойде ред на Ана:

— Успяхте да разплачете една стара жена. На моята възраст да получа и снаха, и внуче в един ден. Хайде, Ерик, вземи дъщеря си, за да мога да прегърна Меги. — Прегърна снаха си и долепи буза до нейната, продължи: — Знаех, че този ден ще дойде още когато бяхте на седемнайсет години. Видях, че ти най-после направи моето момче щастливо и затова те обичам. — После прегърна Ерик. — Искан ми се баща ти да беше жив да види този ден. Винаги е имал слабост към Меги, аз също. Поздравявам те, сине.

Рой прегърна дъщеря си.

— Красива си като картина, скъпа, и аз съм страшно доволен, че всичко това се случва. — После потупа Ерик по гърба: — Е, най-после имам с кого да ходя на риба и, за бога, наистина смятам да го направя.

Всички тръгнаха към къщата, бърбейки щастливо, докато пресичаха поляната. Сюзън яздеше ръката на баща си, а майка ѝ бе плътно притисната до него.

В трапезарията ги очакваха шампанското и тортата.

Майк вдигна тост:

— За щастливите младоженци, които започнаха на задната ни веранда, когато бяха на седемнайсет години. Дано да бъдат така щастливи и на деветдесет години, както са днес!

Когато Сюзън започна да търка очички и да хленчи, изглежда, беше време празникът да приключва. Сбогуванията бяха сърдечни и продължителни. Рой остана последен. Прегърна Меги и каза:

— Скъпа, толкова ми е мъчно, че майка ти и Кейти не бяха тук. Трябваше да дойдат.

Не можеше да се отрече, че отсъствието им ѝ причини болка.

— О, татко... мисля, че не може всичко в живота ни да е свършено, нали?

Той я потупа по рамото и се отдръпна.

— Искам да знаеш нещо, Меги. Ти ме научи на много неща през последните няколко месеца. Само мога да съжалявам, че не съм ги знаел, когато бях много по-млад. Никой не може да те направи щастлив, освен ти самият. Направи го, а сега ще го направя и аз. Ще започна, като за известно време оставя работата си. Знаеш, че през всичките години, откакто работя в магазина, не съм взимал повече от четири отпуски и ги използвах да боядисвам къщата. Сега ще замина за известно време, имам нужда да поразмисля.

— Мама няма ли да дойде с теб?

— Не, няма. Но не искам да се безпокоиш. Ще говорим с теб, когато се върна, съгласна ли си?

— Добре, татко. Но къде...?

— Просто продължавай да бъдеш щастлива, нали ще го направиш, обична моя? На моето сърце му е добре, като те вижда така. А сега е време да ви кажа лека нощ. — Той целуна Меги, погали главичката на Сюзън и мушна Ерик между ребрата. — Благодаря ти, сине! — каза със сълзи в очите и си тръгна.

Рой Пиърсън бавно караше колата към къщи. Мина по заобиколения път от къщата на Меги нагоре по хълма, извън града между нивите, после надолу по извиващата се магистрала до светофара на Мейн стрийт. Зави надясно, мина покрай магазина, в който беше работил през целия си живот.

Магазинът щеше да му липсва.

Влезе в алеята пред къщата си на задна скорост, паркира пред затворената врата на гаража и прекоси задния двор. По тревата имаше роса и обувките му се намокриха. Вера щеше да му се скара, ако е будна, но къщата беше тиха и тъмна. Той пренебрегна бърсалката, пресече кухнята и отиде направо в килера под стълбата. Излезе от там

с един неугледен платен куфар и една картонена кутия, които занесе горе в спалнята си.

Вера беше будна, косата ѝ бе прибрана в мрежа и четеше на светлината на нощна лампа, защипана на таблата на леглото над главата ѝ.

— Е? — Гласът ѝ прозвуча, като че ли заповядва на куче. — Говори!

Рой постави на пода куфара и кутията и не отговори.

— Е, тя омъжи ли се за него все пак?

— Да, омъжи се.

— Кой беше там? Кейти беше ли?

— Трябваше да дойдеш и да видиш, Вера.

— Хм! — Тя се върна към книгата си.

Рой запали лампата и отвори един гардероб.

За първи път Вера забеляза куфара.

— Рой, какво правиш?

— Напускам те.

— Какво?

— Напускам те.

— Рой, не ставай глупак. Прибери куфара и си лягай!

Той спокойно започна да изпразва чекмеджетата и да реди куфара. И кутията. Донесе от килера три найлонови торби за костюми и ги метна в края на леглото.

— Рой, ще измачкаш панталоните, а вчера съм ги гладила. Прибирай ги веднага, на минутата.

— Вече приключих с твоите заповеди, Вера. Изпълнявах ги цели четирийсет и шест години. Вече край.

— Какво, по дяволите, ти е хрумнало? Полудя ли?

— Не, може да се каже, че най-послед поумнях. Още десет-петнайсет години ще бъда здрав и ще се опитам да ги изживея щастливо, както направи дъщеря ми.

— Дъщеря ти! Тя е зад всичко това, така ли?

— Не, Вера, не е. Ти си. Ти и тези четирийсет и шест години, през които ми бе нареждано къде да събуя обувките си, как да сложа коледната елха на поставката, колко мазнина да изрежа от свинските пържоли, къде да не си слагам краката и колко високо да пускам телевизора. И че никога не правя нещо както трябва. Искam също да

знаеш, че не съм взел това решение сега. От пет години го замислям. Трябваше ми само куражът на Меги, за да събера малко смелост и аз. Наблюдавах я през последната година — как си пробиваше път през трудностите, как си изгради нов живот, как си създаде щастие сред всичките неприятности и си казах: Рой, ти можеш да научиш нещо от тази млада жена.

— Рой, не говориш сериозно!

— Съвсем сериозен съм.

— Но ти не можеш просто... просто да ме оставиш!

— Тук за мен не съществува нищо, Вера. Няма топлина, щастие, любов. Ти си жена, която е неспособна да обича.

— Но това е смешно!

— Така ли? Ако те попитам ей сега, Вера, обичаш ли ме, би ли могла да го кажеш?

Тя го гледаше втренчено със стиснати устни.

— А казвала ли си го въобще някога? Или да си го показала — на мен или на Меги? Къде беше тази вечер? Къде беше, когато се роди Сюзън? Беше тук и подхранваше собствената си горчицина, поздравявайки се, че отново си излязла права. Е, аз взех решение, когато се роди това бебе, че ще ти дам време да се осъзнаеш и да станеш истинска майка на Меги и баба на Сюзън, но когато днес ти не отиде на сватбата на собствената си дъщеря, аз си казах: Каква полза от всичко? Тя никога няма да се промени. И наистина не вярвам, че някога ще го направиш.

Рой постави една сгъната риза в куфара си.

Вера го беше зяпнала, неспособна да мръдне.

— Друга жена ли има?

— О, господи, я ме погледни. Толкова съм стар, че мога вече да си изтегля социалната осигуровка. Съвсем ми опада косата, а онази работа не ми е ставала вече осем години. Какво да правя с друга жена?

Вера започна да разбира, че той наистина си отива.

— Къде ще отидеш?

— Като начало ще отида в Чикаго и ще се опитам да поговоря с Кейти, да ѝ внуша малко разум и да ѝ кажа, че ако продължава както е тръгнала, ще стане също като баба си. После не знам. Напуснах магазина, но ги помолих да не казват нищо засега. Може би наистина ще си изтегля социалната осигуровка. Мога да си взема инструментите

и да си отворя малка работилница. И ще правя кукленски мебели за новата си внучка. Искам да ходя на риба с Ерик. Не знам.

— Напуснал си магазина?

Той кимна, натъпквайки чорапи в кутията.

— Без да ми кажеш?

— Сега ти казвам.

— Но... какво ще стане с нас? Ще се върнеш ли? — Когато той продължи да опакова, без да вдигне поглед, тя попита с разтреперан глас: — Искаш да кажеш, че ще поискаш развод?

Той я погледна тъжно. Гласът му, когато отговори, беше спокоен и дълбок.

— Да, Вера.

— Но не можем ли да поговорим за това... не можем ли... не можем ли... — Тя сви ръката си на юмрук и го притисна към устата си. — Господи, Боже — прошепна.

— Не, не искам да говоря за нищо. Просто искам да си отида.

— Но, Рой... четирийсет и шест години... не можем просто да обърнем гръб на четирийсет и шест години.

Той затвори ключалката на куфара и го постави на пода.

— Изтеглих половината пари от спестяванията ни. Останалото е за теб. Ще оставим адвокатите да уточнят подробностите, свързани с пенсионирането ми. Взимам колата, но ще се върна, когато намеря къде да се установя, за да взема останалите си дрехи и инструментите. Къщата остава за теб. Тя и без това винаги е била повече твоя, отколкото моя.

Вера се беше изправила и седеше на ръба на леглото. Изглеждаше объркана и изплашена.

— Рой, не си отивай... Рой, съжалявам...

— Да, сигурен съм, че сега съжаляваш, но си закъсняла с доста години, Вера.

— Моля те... — продължи тя със сълзи в очите.

Той отиде в банята да вземе тоалетните си принадлежности, върна се и ги пусна в картонената кутия.

— Едно нещо трябва да се погрижиш да направиш веднага, Вера. Да си извадиш разрешително за каране на кола. Ще ти е нужда, бъди сигурна.

Вера вече гледаше с ужас. Държеше ръката си стисната в юмрук пред гърдите.

— Кога ще се върнеш?

— Не знам. Когато реша какво ще правя нататък. След Чикаго може да проверя как е във Финикс. Казват, че зимите там са по-меки и има много хора на наша възраст.

— Ф... Финикс? — прошепна тя. — Аризона? — Финикс беше на другия край на света.

Той закрепил кутията на единия си хълбок и вдигнал куфара със свободната си ръка.

— Въобще не ме попита, но сватбата на Меги и Ерик беше чудесна. Ще бъдат много щастливи, а нашата внучка е истинска красавица. Може би някой ден ще имаш желание да се разходиш до там и да я видиш. — Последния път, когато беше виждал Вера да плаче така, беше когато майка ѝ умря през шейсет и седма. Помисли, че това е добър знак: може пък да успее да се промени в края на краищата.

— Сигурен съм, че в минутата, в която изляза, ще се обадиш на Меги да ѝ се оплакваш, но поне веднъж през живота си помисли за някого друго и си спомни, че днес е сватбеният ѝ ден. Тя не знае, че те напускам. Ще ѝ се обадя след няколко дни и ще ѝ обясня. — Погледът му обгърна стаята и се спря върху нея. — Е, сбогом, Вера.

Без ядни думи или каквато и да следа от огорчение, той напусна къщата.

Рой адски стресна Кейти, когато позвъни в стаята ѝ от фоайето на общежитието.

— Дядо ти е. Дошъл съм да те изведе на закуска.

Заведе я в ресторант „Пъркинс“, поръча и за двамата по един омлет с шунка и сирене и ѝ каза много внимателно за какво е дошъл да говори с нея.

— Липсваше ни на сватбата, Кейти. — Почака, но тя не отговори. — Беше хубаво тържество на поляната, която слиза към езерото. Не мисля, че през живота си съм виждал толкова щастливи хора като майка ти и Ерик. Тя беше с красив розов костюм и носеше клонки с ябълков цвят. Произнесоха клетвите си. Беше много вълнуващо и след това се черпихме с торта и шампанско. Бяхме малко хора: Кершерови,

майката на Ерик, брат му с жена си... и аз. — Рой отпи глътка кафе и прибави, като че ли току-що му е дошло наум. — О, имаше и още един човек. — Наведе се и постави на масата една снимка. — Твоята малка сестричка. — Облегна се назад и пъхна пръста си в дръжката на чашата. — Ммммм... Много сладко малко момиченце. Брадичката ѝ е цялата на Пиърсънови. Прилича много на теб и на майка ти.

Очите на Кейти, сведени надолу, останаха приковани в снимката и бузите ѝ порозовяха.

Сервитьорката дойде и напълни отново чашите им с кафе. Когато си отиде, Рой облегна лакът на масата и каза:

— Но това не е причината, поради която съм тук. Дойдох да ти кажа нещо друго. Напуснах баба ти, Кейти.

Момичето бързо премести невярващия си поглед върху него.

— Напусна я? Завинаги?

— Да. Това е изцяло моя идея и тя се почувства много зле, когато я оставих. Ако намериш време да отскочиш до там някой уикенд, и то скоро, мисля, че много ще се зарадва да те види. Ще бъде доста самотна известно време... ще има нужда от приятел.

— Но... но ти... и баба... — Кейт не можеше да го възприеме, не можеше да приеме, че баба ѝ и дядо ѝ са се разделили. Хората на тяхната възраст просто не го правеха.

— Ние сме женени от четирийсет и шест години и през това време я наблюдавах как става все по-студена, по-сурова, по-непрощаваща, докато накрая ми се стори, че просто забрави какво значи да обичаш. Много е тъжно, знаеш ли? Хората не стават такива за една нощ. Започват с малки неща — намират кусури, критикуват, осъждат другите, и много скоро започват да мислят, че целият свят е объркан и те са единствените, които знаят как да го оправят. Много лошо. Баба ти напоследък имаше един чудесен случай да прояви съчувствие, да бъде нормален човек, но отблъсна майка ти. Осъди Маргарет за нещо, за което никой няма право да осъжда другите. Каза ѝ, че ако не води живот, какъвто тя смята за правилен, е... тогава не иска да има нищо общо с нея. Въобще не посети майка ти в болницата, когато Сюзън се роди, и още не е отишла. Не е виждала бебето — собствената си внучка, отказа да дойде и на сватбата. Един мъж не може да живее с такава жена, аз поне знам, че не мога. Ако баба ти иска да бъде такава, ще бъде сама. — Помисли малко и добави: —

Такива хора са осъдени да свършат в самота, защото никой не обича да живее сред горчивина.

Кейти седеше известно време, загледана в масата. Когато погледна дядо си, по миглите ѝ имаше сълзи.

— О, дядо — прошепна, — чувствах се толкова нещастна.

Той протегна ръка през масата и я сложи върху нейната.

— Това трябва да ти подсказва нещо, Кейти. — Сълзите в очите ѝ наедриха, надвиснаха и рухнаха по бузите.

— Благодаря ти — прошепна тя. — Благодаря ти, че дойде.

Рой стисна ръката ѝ и мило ѝ се усмихна.

В събота след сватбата Меги хранеше Сюзън, а Ерик бе излязъл рано сутринта. Момиченцето седеше на бебешкото столче, прикрепено на кухненската маса и устенцата му бяха изцапани с ябълкова каша, когато телефонът иззвъня.

Меги отговори, държейки в свободната си ръка бурканчето с топла детска храна.

— Ало?

— Здравей, сладка.

— Ерик, здравей! — отвърна тя, усмихвайки се широко.

— Какво правиш?

— Храня Сюзън с ябълкова каша.

— Кажй ѝ здравей от мен.

— Сюзън, татко ти казва здравей. — После отново каза в слушалката: — Маха ти с юмруче. Сега ще обядваш ли?

— Аха. Сутринта беше добра, а за теб?

— Да. Изведох Сюзън на слънце и стоя с мен, докато подрязвах хамеропса. Явно изглеждаше много до... — Меги спря в средата на думата. Миг след това гласът ѝ прозвуча като някакъв дрезгав шепот. — О, господи...

— Меги, какво има, какво стана? — Ерик се изплаши.

— Ерик, Кейти е тук! Слиза надолу по пътеката.

— О, мила — каза той разбиращо.

— Скъпи, по-добре да вървя.

— Да... много добре... и... Желая ти късмет — прибави набързо.

Беше облечена в сини джинси и пуловер на университета „Нортуестърн“, на лявото ѝ рамо висеше тънката дръжка на малка чантичка. Колата ѝ беше паркирана на върха на хълма и слизаше надолу по стъпалата с приковани в мрежената врата очи.

Меги пристъпи до входа и зачака.

Преди да се качи на верандата, Кейти спря.

— Здравей, мамо.

— Здравей, Кейти.

В този момент в главата на момичето дойде единствено най-баналният въпрос:

— Какво правиш?

— Щастлива съм, Кейти, а ти как си?

— Нещастна.

Меги отвори мрежената врата.

— Би ли искала да влезем вътре и да поговорим?

С наведена глава дъщеря ѝ влезе в кухнята. Очите ѝ моментално се спряха на масата, където бебето седеше в сини гащички с къдрички, завързано в каишки, и смучеше юмручето си. Лигавчето беше обърнато някъде отзад. Пускайки леко мрежената врата, Меги наблюдаваше как Кейти замря, зяпнала в бебето.

— Това е Сюзън. Точно обядваше. Защо не седнеш, докато свърша? — Беше болезнено учтива, като че ли на гости беше дошъл някакъв църковен настоятел.

Кейти седна, хипнотизирана от бебето, а Меги остана права до масата и продължи да я храни. Вниманието на Сюзън беше привлечено от новодошлата.

— Дядо дойде да ме види в сряда.

— Да, знам. Обади се.

— Не е ли ужасно това с него и с баба?

— Всяко разтрогване на брак е тъжно.

— Каза ми някои неща за баба, за това, какъв човек е тя... искам да кажа... — Кейти се запънали спря. Лицето ѝ издаваше страдание. — Той каза... че аз съм също като нея, а не искам да бъда такава. Наистина не искам, мамо.

Беше наполовина жена, наполовина дете, когато очите ѝ блеснаха от сълзи и лицето ѝ се сви от плач.

Меги остави храната на детето и заобиколи масата с разтворени ръце.

— О, милото ми момиче...

Кейти се строполи на рамото ѝ разплакана.

— Държах се така ужасно с теб, мамо, съжалявам.

— Това беше време на изпитание за всички ни.

— Дядо ме накара да видя колко егоистично съм постъпила. Не искам да загубя хората, които обичам, както стана с баба.

Прегърнала дъщеря си, Меги затвори очи и почувства още една от радостите на майчинството. Тя и Кейти минаха през големите сътресения през тези две години. Горчиви понякога, понякога сладки. Когато дъщеря ѝ я прегърна, всичко друго, освен сладкото изчезна.

— Скъпа, толкова съм доволна, че си дойде.

— И аз.

— Кейти, много обичам Ерик. Бих искала да знаеш това. Но обичта ми към него по никакъв начин не намалява моята обич към теб.

— Знам и това. Аз просто... Не разбирам какво ми стана. Бях объркана и наранена. Много искам да си щастлива, мамо.

— Щастлива съм — усмихна ѝ се Меги. — Той ме направи неизказано щастлива. — Като че ли тази размяна на откровения се оказа подходящият момент за Меги да каже: — Искаш ли да се запознаеш със сестричката си?

Кейти се обърна, бършейки очите си с ръка.

— Ами ти за какво мислиш, че дойдох?

Погледнаха към бебето.

— Сюзана Банана, това е Кейти. — Меги я вдигна от бебешкото столче. Сините очи на детето се спряха на Кейти с откровено любопитство. Поглеждаше към майка си, после към Кейти и накрая я дари с усмивка и гъргорещ вик на одобрение.

Момичето посегна и взе бебето от ръцете на майка си.

— Сюзана, здравеййй! — каза тя, разглеждайки я учудена. Обърна се към майка си: — Аууу, погледни, дядо беше прав. Има брадичката на Пиърсънови. За бога, мамо, много е красива! — Кейти люшна бебето, подаде ѝ палеца си и се засмя в розовото лицеце. — Ооо! — продължаваше да възклищава тя, напълно завладяна, а Меги стоеше отзад и имаше чувството, че всички добри сили я закрилят.

Двете все още се опознаваха, когато се тресна врата на кола и Ерик слезе надолу по пътеката.

Меги отвори мрежената врата и я задържа, докато той се приближаваше.

— Здравей. — Гласът му прозвуча с нехарактерно спокойствие.

— Здравей, имаме си компания.

Той спря на вратата, откри с поглед Кейти и зачака, тя стоеше от другия край на масата, на лицето ѝ се четеше смесица от тъга и страх. Сюзън високо се засмя при появата му.

— Здравей, Кейти — проговори най-сетне той.

— Здравей, Ерик.

Той остави капитанската си шапка на бюфета.

— Е, това е приятна изненада.

— Надявам се, че е добре, че дойдох.

— Разбира се, и двамата сме щастливи, че си тук.

Очите на Кейти се местеха от Меги на Ерик. Устните ѝ се извиха в плаха усмивка.

— Помислих, че е време да се запознаем със Сюзън.

Той премести усмивката си към бебето.

— Както виждам, тя те харесва.

— Това е цяло чудо! Искам да кажа, че напоследък не бях много за харесване, нали?

Настъпи неудобна пауза и Меги я запълни.

— Защо не седнете на масата, а аз ще направя по един сандвич.

— Не, почакай — каза Кейти. — Нека първо да кажа, защото не мисля, че бих могла да преглътна каквото и да е преди това: Ерик... мамо... съжалявам, че не дойдох на сватбата ви.

Двамата се погледнаха, търсейки отговор.

— Твърде късно ли е да ви изкажа поздравленията си?

За момент никой не мръдна. Изведнъж Меги се стрелна през стаята и допря бузата си до тази на Кейти, а през рамото ѝ момичето гледаше Ерик с пълни със сълзи очи. Той последва жена си, застана несигурен до нея и се втренчи в младата жена, която приличаше толкова много на бебето, седнало на ръката ѝ.

Меги се оттегли и остави Ерик и Кейти един срещу друг.

Той не беше неин баща.

Тя не беше негова дъщеря.

Но и двамата обичаха Меги, която стоеше между тях с разтреперани устни, а Сюзън наблюдаваше сцената с широко отворени невинни очички.

Ерик направи последната крачка и постави ръка на рамото на момичето.

— Добре дошла у дома, Кейти — каза просто той.

И Кейти се усмихна.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.